

ДЖУД ДЕВЕРО

ДУКЕСАТА

Част 10 от „Монтгомъри/Тагърт“

Превод от английски: [Неизвестен], 1995

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Клер Уильгби зърна Хари, единадесетия дук на Макарън и веднага се влюби в него — което важеше и за всички други жени в салона. Но онова, което й завъртя главата, не бе невероятната красота на този мъж. Не бяха и неговите рамене, по-широки от дълчината на градинската ѝ мотика, или пък гъстата му руса коса и блестящите сини очи. Нито бедрата му — забележително мускулести от яздене на буйни расови коне, които се очертаваха особено добре под яркозеления килт^[1]. Не — не онова, което виждаше, покори сърцето ѝ, а онова, което чуваše.

При гледката на килта и на инкрустираната със сребро чанта, която се полюшваше на хълбока му, на костената дръжка на камата, която стърчеше от дебелия му три четвърти чорап, и на карираната шотландска наметка, закопчана на врата с гербова катарама, тя дочу един самотен мъж да свири на гайда. Чу как вятърът беснее над голата шир на шотландското плато и как тръбят фанфари. Чу топовните гърмежи в Кюлодън и плача на вдовиците, които скърбяха за падналите си мъже. Чу ликуването на победителите и покъртителното безмълвие на победените. Чу въздишката на надеждата, когато Бони принц Чарли се разбунтува срещу англичаните, и отчаяните викове, когато го разбиха. Чу предателството на клана Кембъл и воплите и стоновете на шотландците във вековната им борба с Англия.

Всичко това ехтеше в главата ѝ, когато видя Хари да прекосява помещението — един мъж, потомък на много поколения феодални владетели от рода Макарън. Другите жени съзряха само красавеца, но погледът на Клер стигаше по-далеч и тя видя онова, което чу. Можеше да си представи този рус великан начело на тежка дъбова маса, със сребърна чаша в десницата, лицето му озарено от буйния огън в камината, как зове хората си да го последват. Той беше роден за водач.

Хари видя една миловидна млада американка с едър бюст, която несъмнено беше привлекателна. Но онова, което почти я превръщаše в хубавица, бе изражението на лицето ѝ — неизчерпаемата ѝ способност

да се удивлява, будният интерес към всичко и всички. Когато го поглеждаше, той имаше чувството, че е единственият мъж на света, когото си струва да чуеш. Любознателност и интелигентност струяха от големите ѝ кафяви очи, а дребната ѝ фигура се движеше живо и бързо, с целеустременост, каквато рядко се среща сред жените.

Хари все повече харесваше енергичността на Клер. Тя не можеше нито секунда да стои на едно място и искаше да разгледа всяка шотландска забележителност. Организираше излетите, сама избираще менюто в ресторанта, а Хари и приятелите му имаха грижата само да се съберат навреме на уговореното място. Освен това Клер беше забавна и го разсмиваше. Понякога говореше твърде много за шотландската история, но той нямаше нищо против, особено веднъж, когато я трогна до сълзи разказът му за едно сражение, състояло се преди повече от век. Изглежда смяташе стотината паднали мъже за истински герои. Когато говореше за тях, очите ѝ придобиваха замечтан и отнесен израз, докато Хари използваше тези паузи, за да огледа възбуджащите ѝ гърди.

Тя тъкмо спомена, че мъртвият му брат е сред нейните кумири, когато Хари гълтна черешовата костишка от коктейла и едва не се задуши с нея. Госпожица Клер, винаги готова за решителни действия, го метна на едно кресло, така че той увисна по корем върху облегалката му, и го заудря толкова енергично между лопатките, че костишката прелетя през целия хол и цопна в супника с пунша.

Това премеждие убеди Хари, че Клер е подходяща за неговата цел. Брамли Хауз се нуждаеше от господарка, която мисли и реагира бързо... и да е богата като Клер, разбира се.

Що се отнася до Клер, тя беше дълбоко впечатлена, че един шотландски дук я удостои с вниманието си. В присъствието на Хари едва дишаше от вълнение. Слушаше го, гледаше го и му се усмихваше. Казваше онова, което той искаше да чуе и правеше всичко, което той, по нейно мнение, очакваше от нея. А когато не бяха заедно, мислеше за него и въздишаше.

Майката на Клер беше възхитена да научи, че дъщеря ѝ се е влюбила в един дук.

— Но той е също така и глава на клана Макарън — допълни Клер, но майка ѝ не отговори нищо.

Някога Арва Уильгби беше ослепителна красавица, а сега се мъчеше да не забелязва натрупаните тълстини над и под корсета си. Нямаше да изтърве такава възможност за дъщеря си, която според нея прекалено много висеше над книгите. Арва правеше всичко възможно да обучи Клер на изкуството да си хване мъж.

Преди всичко Арва не позволяваше на младите да се срещат сами. Твърдеше, че интересът на мъжа се поддържал от отсъствието на жената, а не от присъствието ѝ. А след сватбата, според нея, съпрузите е добре да се виждат по-рядко.

— Мамо — отвърна Клер огорчено, — херцогът не е поискал ръката ми, а откъде да знам, дали аз искам да се омъжа за него? Дори не го познавам!

Арва имаше готов отговор на този въпрос:

— Може да си въобразяваш, че като си прочела куп книги, знаеш нещо за живота. Но трябва да ти кажа, че за жените и мъжете не знаеш нищичко.

Клер беше прекалено щастлива, за да си разваля настроението с пессимизма на майка си. Тя се усмихна и си помисли за Хари и за неговите прадеди, които са яздили из шотландските планини.

Но мина един месец и Клер започна да изпитва леки съмнения:

— Мамо, струва ми се, че никога не разговарям с Хари както трябва. Той наистина ме изслушва и ми се усмихва, но никога не обелва и дума в отговор. Понякога имам усещането, че Негова светлост дори не знае кой е бил Бони принц Чарли.

— Скъпо мое дете, от какво се оплакваш всъщност? Този младеж изглежда божествено и при това е дук. Какво искаш повече?

— Някой, с когото да разговарям...

— Ха! — прихна Арва. — Разговорите не са най-важното в брака. След една година всичко, което имаш да казваш на мъжа си, ще се изчерпва с молбата да ти подаде маслото на закуска. А при добри слуги дори тази фраза става излишна. Баща ти и аз вече от години не сме разменяли нито дума помежду си и все пак се обичаме страстно.

Клер се втренчи в книгата си.

Арва повдигна брадичката на дъщеря си.

— Знам какво значи да си млада и влюбена. Измъчват те съмнения. Всички сме минали през тях на твоята възраст. Но повярвай ми — няма абсолютно никакво основание за тревога. Твой млад дук е

очарователен, мил и внимателен — погледни само цветята, които ти прати миналата седмица. Този мъж въплъщава всичко, което може да иска една жена. И ако не говори много, още по-добре. Нали току-що каза, че те слуша? Скъпа моя, мъж, който слуша какво казва жената, е истинско съкровище!

Клер почти се усмихна, а Арва взе книгата от ръцете й.

— Само си разваляш очите с това четене. — Тя погледна името на автора. — Кой е този капитан Бейкър?

— Учен и пътешественик. Най-великият, когото светът познава. Изглежда е роднина на дука.

Арва се намръщи, като забеляза блясъка в очите на дъщеря си.

— Знам какво е да мечтаеш. И аз имах мечти, но животът ме научи на някои неща. Бъдещето на една жена зависи единствено от съпруга ѝ. Тези мъже, за които мечтаеш, тези... — Тя се огледа из спалнята на Клер, затрупана с книги — тези изобретатели, художници, писатели и тези пътешественици — това не са мъже, с които можеш да живееш. Има мъже за живеене и мъже за... Е, това ще разбереш, когато се омъжиш. Не му е времето сега да те просвещавам и вярвам, че твойт Хари притежава достатъчно опит, за да прояви необходимото разбиране към теб.

Клер нямаше представа за какво говори майка ѝ, но темата не й допадаше.

— Искам да обичам съпруга си.

— Естествено е да искаш това. И ти обичаш Хари, нали? Възможно ли е да не го обича човек?

Клер си представи Хари в неговия килт, със сините му като езера очи.

Арва се усмихна на дъщеря си.

— А какво ли е да си дукеса, Клер? Изпълняват желанията ти преди още да са ти хрумнали. Всички онези писателчета, художници... пътешественици ще бъдат в краката ти. Как бих могли да откажат поканата на една дукеса? Ще имаш голяма свобода, Клер — свободата да правиш всичко, каквото искаш и когато искаш. — Усмивката върху лицето на Арва помръкна. — А нека не забравяме и завещанието на твоя дядо. За баща ти и за мен — младият Хари е добре дошъл като зет и ако се омъжиш за него, ще получиш своя дял от наследството... — Арва се усмихна отново. — Не искам да те заплашвам, скъпа —

постъпи според волята си, но при това не забравяй и по-малката си сестра.

С тези думи Арва излезе величествено и остави Клер сама. Е, тя нямаше кой знае колко високо мнение за майка си — жена с недостатъчно образование и малко ум в главата. Но понякога Арва почти плашеше Клер.

Момичето остави на страна книгата на капитан Бейкър и приглади роклята си. За какво да се тревожи? Хари, дукът на Макарън, беше божествен мъж и тя го обичаше. Както току-що беше казала майка й: та как да не обичаш мъж като Хари? В него нямаше нищо фалшиво. Ако трябваше жена да сътвори идеалния мъж, тя би направила Хари.

Клер се засмя високо. Напразно си бълскаше главата. Тя го обичаше и навярно щеше да стане дукеса. Беше най-щастливото момиче на света.

В неделя двамата излязоха сами с лодката, гребаха заедно до един остров на сред езерото и Хари й помогна да слезе. Клер седеше изправена върху карираното одеяло, скръстила ръце в скута си, докато той лежеше до нея в тревата. Хари носеше старомодна ленена риза с широки ръкави. Изглеждаше захабена от пране, платът й беше добил жълтеникав цвят. Около врата ризата се завързваше с шнур, който Хари беше разхлабил, така че се виждаше гладката кожа на гърдите му. Носеше зелен килт — но не онзи, яркозеления, с който беше тогава в салона, а друг — вече проплит и избледнял от дълго носене. При своите движения той никога не се съобразяваше с факта, че е с пола. Сядаше разкрачен в креслото и се мяташе на коня с типичната за него енергична безгрижност. Носеше се слух, че една млада дама припаднала, когато облеченият в килт млад дук обяздвал пред нея коня си. Сега той лежеше в тревата, разпрострял полата около себе си, пристегнат в кръста с широк колан, и гледаше Клер.

— Много ми харесвате, знаете ли?

Сърцето на Клер туптеше лудо. Не знаеше дали обичаше този мъж, или я омайваше само ослепителната му външност, както твърдеше Маймунката, по-малката й сестра. Но факт беше, че Хари предизвикваше странни неща у нея.

— Аз... аз също ви харесвам — каза тя.

— Питах се дали бихте искала да се омъжите за мен.

Клер се обърна стреснато към него. Беше очаквала този миг, но все пак ѝ подейства като шок. В това състояние не можеше да мисли ясно и нито една дума не ѝ идваше на езика.

— Знам, че искам много от вас — продължи Хари. — Притежавам няколко грозни стари замъка, сред които и една отвратителна къща на име Брамли, която някой ден ще рухне и ще ни затрупа. Имам и куп други проблеми. Но вие наистина mi харесвате.

Клер беше дошла на себе си и се опитваше да разхлаби спазъма в гърлото си. Искаше най-напред да си възвърне самообладанието, преди да отговори. Когато не беше с Хари, я връхлитаха съмнения дали си подхождат един на друг, но тези съмнения загълхваха, щом го погледнеше. Тогава виждаше само него и чуваше в себе си звуците на гайдите.

Тя се позабави, защото не искаше да оставя впечатлението, че се натрапва да стане негова жена. Докато разглеждаше силните му крака, си помисли, че е готова да изкачи боса снежни планини, само и само да се омъжи за този млад бог и да стане шотландска дукеса.

— Много ли е стара вашата къща? — попита тя и с усилие потисна кикота си.

Хари отмества глава назад и изложи лице на топлите слънчеви лъчи: Имаше дълги и гъсти мигли.

— Не знам точно кога е построена. През дванадесети или тринадесети век. Приблизително по това време.

— Замък ли е?

— Била е някога. Една част от нея е рухнала, толкова е стара, но един от прадедите ми е градил около тази постройка.

Мина време, докато тя разбра какво имаше пред вид.

— Някой е строил фасада около тази част? Твърдите, че във вашата къща се крие замък?

— Ммм — това беше всичко, което той отвърна.

Клер се увлече от фантазията си. Представи си как родът е живял векове наред в един и същи дом. Помисли си за това колко богата е историята на тази къща.

— Много ли е голяма Брамли?

Той зарови глава в тревата и се разсмя така, че за миг сърцето на Клер спря да тупти.

— Още не съм я разгледал цялата.

Една къща, която беше толкова голяма, че дори нейният собственик познаваше само част от нея — това надхвърляше дори нейната представа.

— Да — прошепна тя. — Да, ще се омъжа за вас.

Клер не можеше повече да се сдържа. Тя скочи от одеялото, и като придържаше с две ръце роклята си, се завъртя в кръг. Той прихна, защото Клер му напомняше за самонадеяна лисица. Затова му и харесваха толкова много американските момичета: те казваха каквото мислеха и не се свеняха да следват импулсите си.

— Ще ви бъда най-добрата дукеса на света — каза Клер, когато отново седна на мястото си. — Ще видите. О, Господи, убедена съм, че животът на една дукеса е невероятно интересен.

Той не каза нито дума повече и вдигна бавно широката си длан, за да я сложи върху тила ѝ и да притегли лицето ѝ. През живота си Клер още не беше целувала мъж и при никакви обстоятелства не искаше да го разочарова. Опита се да последва неговия пример и да прави това, което искаше от нея, но когато я притегли към себе си и привлече тялото ѝ върху своето, тя иззвърна глава. Наложи се да употреби малко сила, докато се освободи от него. Когато най-сетне отново седна върху карираното одеяло, беше останала без дъх. С крайчеца на очите си забеляза дяволитото му изражение.

— Започвам да чакам с нетърпение края на ергенския си живот — каза той и се подпра отново на лакти.

Поседяха известно време мълчаливо, докато Клер се стараеше да се успокои. Преди малко се беше случило нещо странно: когато Хари я целуваше, беше престанала да чува звуците на гайдите.

— Трябва да дойдеш в Брамли Хол и да се запознаеш с майка ми — каза той. — Сега е ловен сезон и може да е малко шумно, когато се стреля. Ще живееш в Брамли при моето семейство и след известно време ще се венчаем.

— Да — беше всичко, което успя да отговори Клер.

После дълго не размениха нито дума — тя вече беше разбрала, че Хари не е много приказлив. Седяха така в мълчаливо съгласие, докато Хари каза, че е време да се връщат вкъщи. Когато ѝ помагаше да се качи в лодката, я целуна отново по устата, този път нежно и сладко, и после я откара на брега. Клер му се усмихна и си помисли за бъдещето, което я очаква в Шотландия.

Сетне настъпиха седмиците на приготвленията. Майката на Клер беше на седмoto небе от щастие от новината, че дъщеря ѝ е приела предложението на Хари и от предстоящия престой в Брамли, където щеше да се запознае с дukesата. Клер искаше да прекарва по цял ден с Хари, но Арва имаше други планове.

— Щом като се омъжиш за него, ще бъдете заедно повече, отколкото искаш. Поярвай ми, от един мъж, щом ти стане съпруг, ще трябва да изтърпиш повече неща, отколкото ще ти хареса — твърдеше за кой ли път майка ѝ.

Клер обаче не се поддаваше на нейния цинизъм и се виждаше с годеника си непрекъснато, макар и не насаме. Четиримата приятели на Хари я придружаваха, когато си избираше венчалния пръстен — един голям син диамант, заобиколен от смарагди — и тя знаеше, че Хари щеше страшно да ѝ липсва, когато пресечеше Ламанша заедно със своите родители и сестра си, за да попълни новия си грандиозен гардероб от магазина на господин Уърт.

След първата проба в парижкия моден салон на Уърт Клер се прибра в хотелския апартамент. Не беше като знаменития „Риц“, но майка ѝ твърдеше, че тук отсядали действително изисканите хора. Но килимът беше изтъркан, тапицерията на едно кресло скъсана и от тавана висеше паяжина. Клер знаеше, че, притиснати от нуждата, се налага да живеят в такива хотели и че заради майка си трябваше да приеме малката ѝ лъжа, че това тук действително е едно изискано място.

— Сбогом, скъпа — каза Джордж, баща ѝ, на своята напълняла жена.

Клер знаеше къде отива той, тъй като го беше видяла скришом да вади една банкнота от хиляда франка от малката кутийка, над която трепереше майка ѝ. Щеше да потърси хиподрума и да заложи парите на надбягвания, както винаги правеше. Клер намръщено свали ръкавиците си и ги хвърли върху прашната маса.

Майка ѝ ги вдигна веднага.

— Не се отнасяй небрежно към тези скъпи неща. Други няма да получиш, докато не се омъжиш.

— Ако се омъжи въобще — отбеляза четиринадесетгодишната сестра на Клер Сара Ан, повече известна с прякора Маймунката, която тъкмо ровеше трескаво в кутията с накитите на Клер.

Изморена и раздразнена от многочасовата проба, при която, цялата в карфици, трябваше постепенно да се върти пред огледалото, Клер хлопна капака на кутията под носа ѝ.

Маймунката само се изсмя.

— Ще се омъжа за човек, който ще ме носи на ръце. Ще прави всичко, което поискам. И ще бъде много, много богат.

Няма да се омъжа за беден мъж, дори да има най-прекрасните бедра.

— Ти ще се омъжиш за мъжа, когото аз ти избера — каза Арва, улови за ухoto по-малката си дъщеря и я извлече от стаята. Клер само вдигна рамене — знаеше добре, че майка ѝ в действителност никога нямаше да накаже обожаваната си дъщеря, независимо от постыките ѝ. Само за броени минути хитрото дете щеше да си изпроси бонбони и разрешение за някоя досега строго забранявана разходка.

Клер пристъпи към прозореца и се загледа в дърветата на малкия парк пред хотела. Листата започваха да жълтеят в предчувствие на есента и тя си помисли за своя дом в Ню Йорк. Както Париж, така и Лондон се отличаваха много от Ню Йорк — европейските градове бяха далеч по-спокойни. Помисли си за деветнадесетте години на своя живот, който прекара в Ню Йорк, и за летните ваканции в прохладния Майн. Досега беше смятала безгрижното си съществуване за разбиращо се от само себе си и вярваше, че никога няма да се промени. Бе свикнала да целува баща си по бузата на сбогуване, когато той ги оставяше, за да изчезне с яхтата си в морето, да тръгне на продължаващ със седмици лов или с месеци да преследва мечките гризли и вълците в пушинаците на Дивия запад.

Бе свикнала с тона на майка си, когато даваше указания на кохортата слуги в техния огромен дом на Пето авеню, докато украсяваше за кой ли път салоните за гости. После Клер обичаше да постои за миг зад вратата и да погледа безбройните орхидеи, окичващи камините и таваните, преди да тръгне за библиотеката или музея.

Повечето време родителите не се грижеха за двете си дъщери, защото смятаха, че те се намират в добри ръце при гувернантките. Но Клер и Маймунката скоро откриха колко е лесно подкупването на

възпитателките и затова най-често си живееха както им хрумне. Маймунката обичаше компаниите като майка си и беше първа, когато Арва даваше тържество. Гостите винаги оставаха в захлас от нея, защото беше толкова забавна.

Клер, напротив, избягваше компаниите. Предпочиташе да се промъкне в някоя библиотека или музей и да побъбри с хора, които бяха специалисти в различни области на науката. Майка й съвсем не гледаше с добро око на навика на Клер да покани на чай престарял професор, който преподаваше някакъв съмнителен дял на историята. Арва постоянно правеше снизходителни забележки колко парчета сладкиш погълъщат тези клоощави дребни мъже, докато изпият чая си.

— Харесвам интелигентните хора — беше й казала Клер.

Но Арва и Джордж бяха прекалено заети, за да полагат грижи за дъщерите си, докато техният счетоводител един прекрасен ден не проведе с тях онзи ужасен разговор. Сетне, така се стори на Клер, животът им се преобрази за една нощ.

Извевиделица изчезна къщата на Пето авеню, а къщата в Майн и яхтата на баща й бяха продадени на търг. Тяхното състояние и стил на живот просто се стопиха във въздуха.

Сега от Клер зависеше да създаде ново положение на семейството. Ако се омъжеше за Хари и станеше дукеса, всичко щеше да бъде както преди. Родителите й щяха да вземат онова, за което копнееха с цялата си душа, и по-малката й сестра щеше да получи шанса да оплете в мрежата си богат мъж, който да я носи на ръце.

Докато надничаше от прозореца, Клер се усмихна. За нея случилото се в Ню Йорк беше ужасно, но Хари облекчаваше значително задачата й. Вярна излезе поговорката, че е еднакво лесно да се влюбиш както в беден, така и в богат мъж. Положително не й беше никак трудно да се влюби в един дук.

На третия ден от престоя им в Париж пристигнаха книгите, които Клер беше поръчала още в Лондон. Четеше между пробите и чуваше само с половин ухо непрестанните напомняния и въпроси на майка си.

— Ще ти се покланят ли, когато станеш дукеса? А на мен като майка на дукесата? Как ще се обръщат хората към мен? С Ваша светлост може би?

Много скоро Клер се отказа да ѝ обяснява разликата между висшата аристокрация и членовете на кралското семейство и душата я заболя, когато ѝ обясни, че като майка на дukesата тя няма да получи титла.

Във всички книги се споменаваше семейството на Хари, рода Монтгомъри. В тях прочете колко е старо това семейство и че шотландският му клон, кланът Макарън, поне веднъж е бил предвождан от жена. В началото на петнадесети век един мъж от рода Монтгомъри станал зет в клана Макарън, а после още монгомъровци се оженили за макаръновски жени и приели името Макарън, докато накрая монгомъровци станали почти самостоятелен клан в рамките на семейството. През 1671 година Чарлз Втори им дал в ленно владение едно херцогство. В книгите много се спекулираше с причините, подтикнали краля към тази стъпка. Някои автори бяха на мнение, че това стало заради дълголетна вярна служба, но се разправяше и клюката, че главата на клана Макарън по онова време изразил готовността си да се ожени за една много грозна и много опърничава жена, която, изглежда, била несъща сестра на краля.

Нямаше значение по какви причини кланът бил въздигнат в херцогски сан: тогава много се спорело какво име да носи семейството в бъдеще. Да се нарича ли и занапред семейство Макарън, а пък херцогството да се назава Монтгомъри, или точно обратното? Изглежда тогава решили този въпрос с хвърлянето на монета. И така днес Хари беше дук Макарън, но името му гласеше Хенри Джеймс Чарлз Албърт Монтгомъри.

През тези парижки дни на Клер понякога ѝ се струваше, че ще рухне под бремето на ежедневните преби, приготовления и приеми, които майка ѝ организираше, но отново и огнево черпеше сили от мисълта, че в края на тази суетня я очакваше Брамли.

Въпреки изтощението нощем често не я ловеше сън и тогава четеше книгите за семейството на Хари и романите на сър Уолтър Скот, в които писателят възхваляваше красотата на шотландските планини и смелостта на техните обитатели. Когато сетне затваряше очи, Клер сънуващие мочурища и армии от войни, които до един бяха красиви като Хари.

Когато Клер и семейството ѝ се завърнаха в Англия, Хари я чакаше с нетърпение. Той я придружи до своята кола с херцогския герб на вратичката и обясни с господарски тон на нейните родители и сестра ѝ, че ще пътува сам с нея до Лондон. Клер едва не се разплака от радост. Когато се качи в каретата, забеляза, че Хари бе украсил вътреността ѝ с червени рози. Взе чашата с шампанско, която той ѝ подаде и му се усмихна. Ненадейно ѝ се прииска да я целуне. Прииска ѝ се да я вземе в обятията си и да я освободи от всичките съмнения, които още я измъчваха.

Но Хари не я докосна.

- Липсваше ми — каза той усмихнато. — Мислеше ли за мен?
- Непрестанно — отвърна тя.
- И какво прави през цялото това време в Париж?
- Купувах дрехи и четох. А ти?

Хари ѝ се усмихна над чашата си. Нямаше да ѝ разправи какво е правил, тъй като в такъв случай щеше да се наложи да изброява върволицата любовници и актриси, с които беше убивал времето, и няколкото коня, за които беше прахосал прекалено много пари. Но тъй като щеше да се ожени за приказно богата наследница, загубите нямаха никакво значение.

— Мислих за теб — отговори той и сърцето на Клер се разтуптя от начина, по който го каза.

За да възвърне самообладанието си, тя погледна през прозореца.
— На майка ми няма да ѝ хареса, че съм насаме с теб.
— Убеден съм, че майка ти ще позволи всичко, стига дъщеря ѝ да се омъжи за дук.

Клер го изгледа смяяна.

— Ще се омъжа за теб, защото те обичам, а не защото си дук.
— Така ли? — отвърна той усмихнато. Когато се усмихваше както сега, всичко друго на света изчезваше за Клер. — А какво стана с историята, за която непрекъснато разправяше? И с онова място, Кюол ли беше, или Кал...

— ... Кюолодън ли? Но там се е...

— Да, да, състояла се е велика битка. — Той се наведе, взе длантата ѝ и започна да си играе с пръстите ѝ. — Когато мисля за женитбата, ми хрумват по-различни неща от големите битки. Нали няма да ми изнасяш всеки ден лекции по история, като се оженим?

Пръстите му обгръщала лакътя ѝ. Само съвсем тънкият плат ги отделяше от кожата ѝ.

— Вече се радвам, че ще спя в едно легло с теб — каза той много тихо.

Клер притай дъх, когато се наклони към нея. Знаеше, че не бива да му позволява такива волности, на нали в края на краищата скоро щяха да се оженят. Благодарение на многото книги, които беше изчела — най-вече на забранените книги — тя имаше приблизителна представа какво щеше да се случи след сватбената церемония.

Когато устните на Хари се допряха до нейните, тя престана да мисли. Ако каретата не беше спряла ненадейно, Клер не би могла да каже какво още щеше да се случи, но когато слезе, на челото ѝ се беше образувала отвесна бръчка. Искаше ѝ се да обича Хари също толкова много, когато я докосваше, както в онези мигове, в които само го съзерцаваше или мислеше за него.

През следващите две седмици майка ѝ я натовари с толкова работа, че повече не получи възможност да бъде насаме с Хари или да мисли на спокойствие за него.

В края на тези две седмици Хари пристигна в наетата от семейството на Клер градска къща, за да ѝ съобщи, че напуска Лондон и заминава преди нея за Шотландия. Клер искаше да научи още хиляди неща за семейството му и какво се очаква от нея като годеница, но не успя да попита нищичко, защото по време на тази кратка среща майка ѝ не ѝ даде думата. На тръгване Хари целуна ръката на Клер и изчезна. Тя с мъка удържа сълзите си. Щеше да мине цяла седмица, докато го види отново и едва щеше да дочака началото на своя нов живот.

[1] Карирана, дълга до коленете плисирана пола у шотландците, (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Клер се метна изкусно върху коня и пое юздите от коняря. След едно изтощително пътуване беше пристигнала със семейството си в Брамли късно вечерта на предишния ден. Обичайните три дни път от Лондон до тук бяха станали четири. Пътищата бяха осияни с ями и бабуни и често се налагаше да спират, когато стада овце пресичаха платното. Майката на Клер се оплакваше непрестанно, баща ѝ и сестра ѝ играеха карти, а самата Клер едва не изпадна в истерия. Никой от тримата, изглежда, не оценяваше факта, че за пръв път посещаваха Шотландия.

Джордж Уилъги откъсна за миг поглед от картите и отбеляза, че пейзажът бил прекалено скучен за неговия вкус.

— Как смееш да твърдиш такова нещо? — беше отвърната смаяно Клер. — Равнината цъфти! И нима не знаеш какво се е случило през 1735 година на това място? През онази година, когато...

Тя мъркна, когато видя, че баща ѝ се прозява. По-малката сестра огледа Клер от главата до петите и каза:

— Обзалагам се, че Хари вече е най-добре осведоменият човек за принц Чарли и всичко, което някога се е случило в Шотландия. Или си била толкова заета с целувките, че не си разговаряла много с него?

Нервна и раздразнена, Клер понечи да плесне сестра си, но малката ловко избягна удара.

— Много ще се радвам, ако най-сетне престанете да се карате — оплакваше се Арва. — Получавам главоболие от вашите препирни. И ти, Сара, престани най-сетне да наричаш дука Хари. Трябва да се обръщаш към него с „милорд“.

— С „Ваша светлост“ — поправи Клер майка си и въздъхна.

— Пак спечелих — каза Сара на баща си. — Мамо, скъпата ти дъщеря иска да ти обясни, че трябва да се обръщаш към Хари с „Ваша светлост“. Което значи, че е прочела много книги и знае всичко на този свят. Ти, напротив, не си прочела нищо през живота си и затова нямаш

понятие от Шотландия или от каквото и да било. — Маймунката погледна майка си с усмивка на невинен ангел.

— Никога не съм твърдяла такова нещо — слиса се Клер. — Казах само...

Но Арва не искаше да чуе нищо от нея.

— Клер, знам, че ме смяташ за невежа. Използваш всеки случай да ми покажеш какво мислиш за усилията ми да те наложа в обществото. Аз обаче съм твоя майка, Клер, и ти ми дължиш уважение. Е да, ние сме невежи, ние сме глупави...

Докато Арва редеше до болка познатите оплаквания, Клер хвърли свиреп поглед към Маймунката. За кой ли път се питаше дали сестра ѝ се е родила такава, или е придобила злобата си веднага след раждането. Независимо дали причините бяха вродени или придобити — Сара Ан изпитваше невероятно удоволствие да превръща в ад живота на по-голямата си сестра.

— Твой ред е да раздаваш, Маймунке — обичливо каза Джордж на малката си дъщеря. Арва, изглежда, нямаше представа за истинската същност на Сара, но Джордж знаеше прекрасно какво върши момичето. И Клер често се вбесяваше от това, че баща ѝ вижда като на длан малката злосторница и дори изпитваше радост от нейните хитри, коварни машинации. Немирницата го развлечаше, докато Клер се чудеше как да се справи със Сара Ан.

Беше почти полунощ, когато семейство Уильгби пристигна в Брамли. На лунната светлина те естествено не можаха да разгледат подробностите на къщата, която щеше да стане едно от бъдещите жилища на Клер, но поне оцениха нейната големина. Огромна беше слаба дума за нея. Стояха пред висока сграда, най-малко на четири етажа, но в сравнение с ширината ѝ нейната височина беше направо нищожна. Искаше ли човек да стигне от единия ѝ край до другия, трябваше да се приготви за продължителна разходка.

Клер погледна към майка си, която се взираше като хипнотизирана от прозореца на колата. Величествената постройка беше предизвикала нечуван ефект: Арва Уильгби бе загубила ума и дума.

Те спряха някъде около средата на фасадата и кочияшът похлопа на вратата. Стори им се, че измина цяла вечност, докато им отвориха.

Време, достатъчно, за да се окопити Арва и да се възмути, че никой не я чака на прага.

— Намирам, че трябваше да изпратят някого да ни посрещне — отсече Арва. — В края на краишата дъщеря ми е бъдещата дукеса. Да не би да ни смятат за скитници, които търсят подслон? Може би майката на Хари е бясна, че дъщеря ми ще й отнеме титлата. Може би тя е...

Търпението на Клер се изчерпи и я сряза:

— Тя ще си остане дукеса. Тя е дукесата — майка, което не е по-малко от истинска дукеса.

Арва въздъхна дълбоко.

— Съзнавам, че нямам твоите изключителни познания, скъпа моя, но се боя, че нямах и твоите добри условия, за да ги получа. Но в крайна сметка аз ти създадох тези условия, нали?

— Мамо, аз... — започна Клер, но спря, когато най-сетне дебелата дъбова врата се открехна и един старец по халат ги заоглежда със сънливи очи.

За броени секунди Арва се озова вътре и започна да се разпорежда как да бъде подслонена нейната свита и обозът ѝ. Беше довела със себе си две пътни коли, претъпкани с куфари и сандъци, и още един файтон, с който пристигнаха нейната камериерка, прислужникът на Джордж и гувернантката на Маймунката — дребна женица, наплашена до смърт от младата си възпитаница.

— А голямата ми дъщеря, бъдещата дукеса, ще има нужда от камериерка. Нейната прислужница — тя изрече думата с унищожително презрение — избяга и се омъжи за един англичанин.

Мъжът, когото Клер взе за иконома на имението, слушаше исканията на Арва, без да проявява ни най-малък интерес към тях.

— Е, да, всеки си има вкус — каза той тихо със своя шотландски акцент. Май само Клер го чу, но във всеки случай тя беше единствената, която прихна, а мъжът се обрна към нея и едва забележимо й се усмихна.

Въпреки енергичните команди на Арва мина цял час, докато ги настаниха в стаите им. Клер се съблече и се строполи върху огромното легло. Преди да се завие, беше вече заспала.

Но не спа дълго. Събуди се зънеша. Одеялото беше тънко, а в камината не гореше огън. С тракащи зъби слезе от леглото и затърси

банята. Баня нямаше. Не намери и свещник.

След като снова известно време из непрогледната тъмнина, най-сетне тя напипа кутия кибрит и няколко свещи. Запали една от тях и я вдигна високо над главата си, за да се огледа. Но видя само грамадното легло и тежки дъбови мебели. На стената отсреща висеше и една картина, голяма колкото гардероб, от която никаква жена я гледаше втренчено. Жената от картината се усмихна и Клер си помисли, че разбира неловкото й положение.

Клер открехна вратата на огромен старинен шкаф, който за щастие са оказа пълен с дрехи. Може би докато спеше, някой беше разопаковал багажа й? Не, дрехите вътре не бяха нейните. Извади една, която, ако се съди по кройката, трябва да беше най-малко на петдесетина години.

Потръпна от студ — сега не беше най-подходящото време за изследване на къщата. Трябаше да навлече нещо върху памучната си нощница, за да не замръзне съвсем.

Отвори двете врати на гардероба и се залови да търси топли дрехи. Вътре имаше и детски одежди, и рокли за жени, които са надхвърляли стоте килограма. На дъното откри костюм за езда. Едно по-дълго препускане може би щеше да прогони студа от вкочанените й крайници, помисли си тя. Жакетът изглеждаше малко странно с широките си ръкави и повдигнатата, стегната с колан талия, и Клер реши, че костюмът е малък за нея, но той беше вълнен и дори да се окажеше къс, щеше да й стане.

Откри чекмедже, пълно с пожълтяло, миришещо на мухъл бельо, но намери и някои неща, които щяха да предпазят кожата й от грубата вълна на костюма за езда. Сред бельото имаше и няколко чифта плетени чорапи.

„Обувки“ — промърмори Клер и лека-полека взе да изпитва удоволствие от това приключение. Като дете обичаше да се преоблича в тоалетите на майка си и сега отново се наслаждаваше на тази игра.

Намери и чифт високи, заострени отпред ботуши с копчета.

Когато свърши с обличането, се огледа в стариинното огледало и прихна от резултата. В тъмната стая с високия таван и стените, тапицирани с червен брокат, тя приличаше на героиня от роман. Когато се запъти към вратата, откри друг гардероб, отвори го и намери вътре ръкавици и няколко шапки. Накриви на главата си дръзка малка

шапчица, която изглеждаше като миниатюрен мъжки цилиндър, и я закрепи с игла, взе от едно чекмедже и чифт груби кожени ръкавици, които бяха прекалено големи за нея, и напусна стаята.

За щастие, притежаваше отлична способност за ориентиране и намери пътя до външната врата през три коридора и две къси стълбища. Входната врата не беше залостена и ако се съдеше по ръждата върху бравата, вече поне стотина години не се заключваше.

Като предполагаше, че конюшните се намират зад къщата, тя се запъти натам. Десетина минути по-късно все още вървеше, без да е стигнала края на къщата. Дори с ръкавици ѝ се налагаше непрекъснато да потрива ръце, за да ги постопли, и се боеше, че от студа ще ѝ се вкочанят пръстите на краката. Когато най-сетне стигна до задната част на къщата, тя зави наляво и продължи да върви. Необходим ѝ беше половин час, докато стигне до конюшните.

На изток небето тъкмо започваше да сивее, когато тя забеляза в обора светещ фенер. Долови и гласове.

Един младеж излизаше от конюшнята и почти се сблъска с нея. Той я изгледа така, сякаш виждаше призрак. В своите старомодни одежди действително приличам на привидение, помисли си Клер.

— Здравейте — каза тя на младежа. — Ще ми дадете ли кон? Искам да поездя малко.

Младежът не каза нищо, само кимна и тръгна заднешком към конюшнята. Малко по-късно отвътре излезе по-възрастен човек и я попита какво предпочита — мъжко или дамско седло и дали умее да язди.

— Мога да яздя всянакъв кон — отговори Клер самоуверено. Стоеше на плочника в двора и чакаше да ѝ оседляят кон.

Лека-полека всички мъже от конюшните излязоха и я загледаха с нескрито любопитство, докато на Клер ѝ се стори, че е циркова артистка, която трябва да даде представление. Завъртя се два пъти и се усмихна на мъжете.

Най-сетне изведоха коня ѝ и по-възрастният мъж ѝ помогна да го възсадне. Наблюдаваше я критично, докато се закрепи на седлото и сетне отстъпи на крачка от коня.

— Ей там една пътека води на изток — обясни човекът и посочи надясно. Клер му кимна благодарно. Когато тръгна в тази посока, тя се

обърна и помаха на мъжете, които стояха пред конюшнята и гледаха подире ѝ. Те ѝ се усмихнаха и някои също помахаха.

Щом излезе на открито, тя пришпори жребеца си. Боеше се да го пусне в галоп, тъй като не познаваше пътя и трябваше да внимава за остри завои и надвиснали клони.

След малко слънцето се показва на изток, така че можеше да вижда пътя пред себе си. Откри черен път или по-скоро следите от колела на каруци, които са минавали оттук. Клер прецени, че пътят е добър за препускане.

— Хайде, момчето ми — каза тя на животното, — нека се посгреем. — Пришпори го и конят незабавно реагира — явно и той изпитваше същото удоволствие от движението.

Клер приведе глава и подгони жребеца с темпо, с което можеше да спечели надбягване. Чувстваше се превъзходно — така свободна, както не бе се чувствала откакто пресякоха океана. Всичко стана изневиделица. Тъкмо стигна билото на малкия склон, изпод дърветата отляво изскочи един мъж. Непознатият се движеше много бързо и, изглежда, по никаква причина не беше дочул чаткането на копитата на галопиращия кон в твърдата земя.

Жребецът се подплаши, а Клер прелетя над главата му и тупна лошо върху лявата си ръка. Конят избяга наляво към нещо, което изглеждаше като мочурище. Мъжът, който в първия момент бе вдигнал ръката си, за да се защити от копитата на подплашилия се кон, се завлече към жената.

— Нищо ми няма — каза задъхано Клер, докато се мъчеше да се изправи на крака. — Хванете коня, преди да нагази във водата.

Мъжът се вцепени за миг, сякаш не разбираше езика, на който му говореше.

— Хайде! — настоя Клер и посочи към коня. Разтри натъртената си ръка и видя как мъжът захвърли пръчката, която носеше, и затича след жребеца.

По-скоро се опита да се затича, помисли си Клер. Мъжът куцаше. Едва повдигаше десния си крак, а начинът, по който движеше раменете си, я наведе на мисълта, че всяка крачка му причинява болка. Изпита угризения на съвестта, защото изпрати да гони коня ѝ един стар, сакат човек, но после усети пареща болка в лявата си ръка и я притисна към гърдите си.

Наблюдаваше отдалеч как човекът хвана юздите на коня и го успокои. Клер стисна зъби, изправи се на крака и дочака да върне животното. Тръгна да го пресрещне в края на полето.

Когато се бе приближила достатъчно до него, за да види лицето му, тя с ужас разбра, че той беше болен. Непознатият се обърна към коня и тя не можа да види очите му, но този неприятен жълт цвят на кожата му можеше да се дължи само на тежко заболяване.

— Много съжалявам — започна тя. — Ако знаех, че вие... — Спря насред думата. Какво искаше да му каже? Че ако е знаела, че е белязан от смъртта, нямаше да го помоли да хване коня й?

Мъжът отвори уста, за да възрази нещо, но изведнъж лицето му загуби странния цвят и побеля като сняг. Очите му се обърнаха и той залитна.

Обзета от ужас, Клер разбра, че човекът губеше съзнание.

— Сър! — извика тя, но той вече изпадна в несвист.

Клер се затича към него и го улови с дясната си ръка. Мъжът падна с цялата с тежест върху нея. Тя се олюля под тялото му, разперила встани лявата си ръка, която адски я болеше. Разтвори крака за по-голяма опора срещу тежестта му и се огледа за помощ. Но наоколо беше само конят, който кротко пасеше.

— Какво всъщност правя? — се попита тя гласно. Мъжът висеше с цялото си тяло на шията й. С голямо усилие успя да го положи на земята, но остана затисната под него. Заговори му, дори го плесна по бузата, но когато усети колко е слаб, само кожа и кости, не посмя да повтори.

Въобще човекът изглеждаше като жив скелет, но беше огромен, с широки рамене и тя не можеше да се справи само с едната си здрава ръка. В края на краишата успя да изпъне първоначално единия, а после и други си крак. Сложи главата му върху гърдите си и закрепи тялото му между краката си. Помоли се на ум да не мине никой сега по пътя и да я завари в това положение и напрегна всичките си сили, за да го претърколи с една ръка от себе си и да го обърне по гръб.

Когато най-сетне лежеше до него, Клер се задъхваше от напрежение.

— Сър! — извика тя няколко пъти, но той не помръдва. Сложи ръката си на шията му и се помоли на Бога да не го е убила. Сърцето му туптеше. Явно припадъкът беше преминал в дълбок сън.

Клер, която още седеше до него, въздъхна. Какво да прави понататък? Не смееше да се отдалечи и да го остави сам. Според представите й из шотландските лесове още бродеха вълци. Когато погледна отново мъжа, тя забеляза, че той започва да трепери.

Въздъхна за втори път и съблече стария вълнен жакет, като внимаваше да не движи навехнатата си ръка. Зави го, после отмахна предпазливо от челото му напоените с пот кичури.

Когато го разгledа по- внимателно, той ѝ се стори значително постар. Предполагаше, че е в края на петдесетте или началото на шестдесетте и ако се съдеше по бледността му, явно не му оставаше да живее много. Откри два белега по бузите му, по един от всяка страна — дълги, страшни белези — и се попита какви ли злини го бяха сполетели, та да оставят толкова грозни следи. И после предпазливо прокара пръст по очертанията на белезите.

Въпреки възрастта косата на непознатия беше гъста и тъмна и буйни мустаци закриваха горната му устна. Устните му бяха все още пълни.

— На младини трябва да си бил истински красавец — прошепна тя, като махаше още един кичур от лицето му. Сега разглеждаше онова, което бе останало от тялото му. Беше настине огромен, вероятно повисок и от Хари, но не беше едър като нейния годеник. Нямаше толкова силни мускули и не беше така набит, а изглеждаше по-скоро върлинест, с широки рамене и тесни хълбоци.

След като огледа човека от главата до петите, Клер се усмихна, тъй като непознатият беше облечен странно като нея самата. Носеше стара риза, прекалено тънка за това мразовито утро, под която явно нямаше нищо, тъй като ужасният жълтеникав цвят на кожата му прозираше през тънкия плат. Краката му бяха обути в мръсни, омазнени велурени панталони, които бяха скъсани на няколко места. Това бяха панталони, които господарят може би е носел преди петдесет-шестдесет години, когато е отивал в своя клуб. Но най-странини бяха ботушите, които носеше — най-хубавите, които Клер беше виждала в живота си. Тя разбираше от такива неща. Тези ботуши действително бяха от най-добро качество.

Може би непознатият беше джентълмен, с когото съдбата се е отнесла сурово, помисли си тя. Той взе да трепери отново, но в това отношение и на нея не й беше по-добре. Огледа се и видя, че небето се

е покрило с оловни облаци. Усети, че започва да пръска ситен дъжд. Това обаче не беше дъждът, който познаваше в Америка — който връхлита със светкавици и гръмотевици и после се излива като от ведро върху земята, а едно почти безшумно, студено ръмене, което по-скоро приличаше на много гъста мъгла. Разтри рамото на наранената си ръка, за да прогони студа, но нищо не помагаше. Не можеше да прави друго, освен да чака мъжът отново да се събуди, преди двамата да си навлекат смъртоносно възпаление на белите дробове. Чувстваше се почти като ангел — хранител, който бди над живота на този човек. Примъкна се встриани от него, облегна се на едно дърво и се загледа в дъжда, който обгръщаше като пелена всичко наоколо. Може би щеше да й стане по-топло, ако си спомнеше за пращащ в камината огън... и за къщата, която семейството й наемаше през лятото във Флорида...

Тревилиън отвори очи и запримила, за да отърси миглите си от влагата. Лежеше неподвижно и се опитваше да си спомни как се бе озовал върху студената, мокра земя.

Спомни си, че беше излязъл от гората и при това едва не се сблъска с един подплашен кон. Някакво момиче се преметна във въздуха. Искаше да й се притече на помощ, но със забележим американски акцент тя му заповяда да улови коня й, сякаш беше някое конярче.

Не му беше трудно да улови животното, но дори това просто действие се оказа пряко силите му. В мига, когато стигна до момичето и искаше да му каже какво мисли за държанието й, беше усетил как коленете му се подгъват и му причерня пред очите.

Когато се събуди, се оказа на земята, завит с нещо като детско палтенце. Тракане със зъби го накара да извърне глава. Прогизнало до кости и треперещо от студ, момичето седеше облегнато на едно дърво. Докато той примигваше срещу вечно ръмящото шотландско небе, тя кихна три пъти едно след друго. Не беше виждал човешко същество, което да съзерцава света с толкова големи невинни очи. Тя е още почти дете, помисли си той. Клер избърса носа си с ръка и погледна към него.

Беше прелестна, но той беше виждал и по-хубави жени — ако тя въобще можеше да мине за жена. Би й дал не повече от четирицадесет години, ако не беше едрата ѝ гръд, която се открояваше през тънката мокра блуза.

— Събудихте се — каза тя и се взря в изразителните му тъмни очи. И в този миг Клер осъзна, че погрешно го бе преценила като безобиден старец. Никога не бе виждала такива очи: тъмни, пронизващи и силни. В тези очи се четеше интелигентност, дълбочина и познание. Мъжът я гледаше толкова внимателно, че тя се почувства, сякаш той четеше мислите ѝ. Намръщи се и отклони поглед.

Тревилиън си помисли, че тя има най-чистите и най-невинните очи, които някога е срещал.

Опита се да се подпре на лакът и когато се размърда, тя веднага се затича и се наведе над него, за да му помогне. При това хубавата ѝ гръд докосна за секунда бузата му. Когато реши, че му е помогнала достатъчно, тя се изправи и Тревилиън ѝ се усмихна.

Клер отново се намръщи. Беше я погледнал по начин, който не ѝ хареса. Той я беше пронизал с поглед — по-точно казано не нея, а бюста ѝ — с такава дяволска усмивка, че с удоволствие би го ударила. Способен е на всякакви злодейства, помисли си тя. Беше твърде различен от Хари. Тези тъмни опасни очи не можеха да се сравняват с невинните сини очи на Хари.

Изправи гордо рамене. Нямаше да се остави някакъв непознат да я уплаши.

— Какво търси човек като вас навън в такова време? — попита тя като учителка, която чете конско на непослушно момче. — Трябваше да сте си вкъщи, в леглото. Няма ли кой да се грижи за вас? Нямате ли жена, дъщеря?

Той отърси дъждовните капчици от миглите си.

— Излязох да се поразходя — каза той и свъси чело. — А как да го разбирам това „човек като вас“?

— Нищо обидно. Имах пред вид, само че е студено и влажно и че не изглеждате много здрав. Мога ли да ви оставя сам, докато изтичам за помощ?

— Помощ за какво?

— За вас, естествено. Може би мъжете ще донесат носилка и...

Като чу тези думи, Тревилиън се надигна колкото се може по-бързо от земята... предпочиташе да умре, отколкото да се забележи, че му прилоша при това отривисто движение.

— Уверявам ви, госпожице, че мога да вървя със собствените си крака. — Не ми трябва носилка. — Но въпреки желязната му воля,

Тревилиън с ужас усети, че се олюява. За негова изненада момичето го прегърна през кръста и преметна ръката му над раменете си.

— Виждам, че не се нуждате от помощ — подигра го тя. Чувстваше се много по-добре, когато не ѝ се налагаше да го гледа в очите. Поне успя да изтрие самодоволното изражение от лицето му — този високомерен поглед, който като че ли намекваше, че прониква във всичките ѝ мисли.

Той се облегна на нея. Едва ли му стигаше до раменете, но всъщност му беше удобно.

— Може би все пак се нуждая от мъничко помощ — каза той с преднамерено слаб глас и с усилие потисна присмеха си.

— Почакайте, ще намеря коня, за да яздите до вкъщи.

— А вие какво ще правите, докато яздя?

— Ще вървя — отвърна тя и после добави тихо: — Може би така ще се стопля.

Тревилиън се усмихна:

— Не ми трябва кон. Ще ми се завие свят, разбирате ли? Може би ще повървите малко с мен — само докато се почувства по-добре.

Клер се опита да се овладее. Нямаше желание да играе заради него ролята на милосърдна сестра. Съзнаваше, че трябва да изпитва състрадание, тъй като очевидно беше болен и преди малко припадна пред очите ѝ. Но не ѝ беше симпатичен. Някак я объркваше и ядосваше, макар и да не знаеше защо. Може би дори не той беше причината. Може би я потискаха само влагата, студът и гладът. Междувременно всички слуги в къщата сигурно бяха вече на крак и закуската беше отдавна готова. Горещо кафе, пресни хлебчета и препечена шунка. Тя ще облече най-после собствените си дрехи и...

Тревилиън забеляза как лицето ѝ се изкриви.

— Не е нужно да ме придружавате — каза той и я отблъсна от себе си. Наведе се да вдигне влажния ѝ жакет. — Моля, разрешете ми да ви придружа до коня. Нататък ще се оправя сам.

Тя го погледна, но не в очите. Избягваше тези очи и вместо тях разглеждаше белезите по бузите му и восьчната бледност на кожата му. Знаеше, че трябва да му помогне. Докато обличаше свилото се от влагата палтенце, се изкушаваше да го остави да върви сам, но съвестта ѝ не позволяваше да зареже на произвола на съдбата човек, който беше толкова болен. Ако още веднъж загубеше съзнание,

паднеше в дъжда и си навлечеше възпаление на белите дробове, вината щеше да е нейна.

— Не — каза тя с въздишка. — Ще ви помогна да намерите подслон.

Тя отново прихвани Тревилиън през кръста и той отново се облегна с цялата си тежест върху нея. Накуцваше, за да я убеди колко е необходима помощта ѝ. Продължиха надолу по черния път, а конят пристъпваше кратко зад тях.

— Коя сте вие? — попита Тревилиън.

— Клер Уильгби — отвърна тя на един дъх и мигом се прокле за смехотворната си реакция, но съприкосновението с този мъж я смущаваше. Внушаваше ѝ странно чувство — гняв и беспокойство, което не ѝ допадаше.

— И защо още преди да се развидели, в дрехи, които явно не са ваши, се бяхте понесли в стремглав галоп из тази местност, Клер Уильгби? Да не сте избягали от гувернантката си?

Клер беше прекалено прогизнала, прекалено гладна и зъзнеща, за да бъде учтива. Отгоре на всичко компанията на този мъж с всяка минута ѝ ставаше все по-неприятна.

— Много ми е любопитно защо човек на вашата възраст, който явно не е в добро здраве, му се разрешава да скита сам из пушинаците. Да не сте избягали от болногледачката си?

При тези нейни думи Тревилиън прегълътна няколко пъти. Беше свикнал жените да го смятат за привлекателен и съвсем не му харесваше, че това прелестно малко създание е изключение от правилото. Реши да опита още веднъж.

— Предполагам, че живеете в Брамли. Защо?

— Не може ли да не се облягате върху мен с цялата си тежест?

— Да, разбира се. — Той се поизправи малко и за момент не висеше върху нея, но само няколко секунди по-късно Клер отново усети пълната тежест на тялото му. Тревилиън толкова много се наслаждаваше на допира с нея, че обмисляше да я върне по околнен път в Брамли — през Уайлд Ууд, в чийто край се намираше стара градинарска колиба, и всичко това поне на пет мили оттук.

— Не искате ли да ми отговорите? — попита той.

Клер забеляза, че макар и да вярваше, че тя току-що е избягала от девическия пансион, човекът изпитваше удоволствие от допира с нея.

Мръсен стар козел, си помисли тя, и съжали с цялото си сърце, че не го остави да лежи в дъжда на голата земя. Сега имаше само едно желание, и то беше час по-скоро да се отърве от него.

— Може би най-напред трябва да ми кажете кой сте вие. Далеч ли е домът ви?

— Не е далеч.

Той опря бузата си о темето ѝ. Когато я видя за първи път, Клер носеше малка шапчица, но сега тя беше изчезнала — тъмните ѝ влажни коси проблясваха на утринните лъчи.

— Няма ли да ми отговорите? — настоя тя и видимо потръпна, когато усети пареща болка в ръката си.

— Наранили сте се — каза той с глас, който съществено се отличаваше от досегашния му безпомощен тон.

— Не, не съм. Само си натъртих ръката. Умирам от глад, мокра съм до кости и ми е студено. Затова искам час по-скоро да се върна вкъщи.

— И като се върнете там, ще ви е още по-студено.

— Така си и помислих — промърмори тя.

— Какво си помислихте?

— Че познавате добре къщата. Живели сте там, нали? И познавате дука?

Мина цяла вечност, преди да отговори:

— Познавам дука дори твърде добре.

Тя се усмихна при мисълта за Хари.

— Ние ще се женим.

Тревилийн помълча малко.

— А, малкият Хари. Значи е пораснал вече? Когато го видях за последен път, беше още момче.

— Станал е великолепен мъж — обясни тя и после се изкашля неуверено. — Имам предвид, че той е... той е...

— Разбирам. Истинската любов.

Каза го с такъв циничен глас, че Клер възмутено отвърна:

— Не бива да се подигравате с неща, от които нямаете никаква представа.

— Но в истинската любов се ориентирам като риба във вода. Бил съм влюбен поне стотина пъти.

Клер изскърца със зъби, макар и да съзнаваше, че няма основание да се сърди на този човек.

— Човек среща в живота си истинската любов само веднъж, и то ако му провърви. Съмнявам се, че повечето хора въобще я намират. Ако сте бил влюбен стотина пъти, то едва ли наистина сте обичали. Имам предвид, че сигурно не е заслужавало да се нарича истинска любов.

— Влюбена ли сте в Хари? — Не криеше развеселеността си и когато забеляза, че тя потръпва обидено, едва не се изсмя високо. — Колко сте млада все пак!

— А пък вие колко сте стар — върна му го тя.

Това малко го отрезви. Може би беше стар. Може би всичко, което бе видял, извършил и чул през живота си, го беше състарило преждевременно.

— Извинете, госпожице Уилъгби, че досега не се представих — каза той. — Аз съм Тревилиън.

Не беше склонна да го извини. Той беше един циничен старец и Клер би предпочела да не го е срещата.

— Тревилиън кой?

По някаква неизвестна причина въпросът го накара да се замисли.

— Само Тревилиън. Това е всичко. Няма друго. — Знаеше, че е засегнал чувствата ѝ и затова се опита да се пошегува. — Родил съм се преди още да дават по две имена на хората.

Тя се засмя на остроумието му.

— Свързани ли сте по някакъв начин със семейството на дука?

— Може би съм вторият градинар. Вие как мислите?

— Мисля, че вероятно сте вуйчо на Хари или може би сте негов далечен роднин. Който и да сте, сигурно не сте от прислугата.

Последното го зарадва повече, отколкото искаше тя да забележи.

— И какво ви навежда на мисълта, че не съм от прислугата? — Надяваше се да чуе от нея, че въпреки своето явно раз клатено здраве има осанка, която може да се нарече почти кралска.

— Вашите ботуши. Нито един работник няма да носи ботуши от толкова добро качество.

Не, в никакъв случай не приличаше на слуга. Ако търсеше работа при някой господар и го погледнеше с тези тъмни, изпитателни

очи, никога нямаше да го вземат. Или щяха да го назначат, размишляваше Клер, но никога на второстепенна длъжност.

— О! — възкликна той, разочарован от нейния отговор. Повървяха известно време мълчаливо и почти прегърнати, когато Клер отново реши, че е време да се отърве от него. Не го понасяше толкова близо до себе си.

— Известно време не бях тук. Може би ще mi разкажете нещо ново за моите... роднини. — Езикът му почти се запъна при думата „роднини“.

Клер все още мълчеше и се задъхваше по хълзгавата пътека, докато го подкрепяше.

— Познавате ли семейството на дука? Или се омъжвате със затворени очи?

— О, знам доста за него — заяви Клер, сякаш Хари ѝ беше рассказал подробно за семейството си. Нямаше да разправя на този човек, че между пробите и няколкото танцови забави, на които отидоха с Хари, бе посветила доста време, за да прочете историята на рода му.

— Струва mi се, че напоследък имаше няколко смъртни случая в семейството — подхвърли той.

— Бащата на Хари и най-големият му брат загинали точно преди една година при нещастен случай с лодка. След смъртта им Хари, става дук. Дотогава той се е наричал граф Тревилиън... — Тя замъкна и го погледна стреснато.

Той се взря невъзмутимо в ококорените ѝ очи.

— Не ме гледайте така. Тревилиън е много разпространено име в Англия и мога да vi уверя, че не съм никакъв граф.

— Хм — отвърна тя замислено, — това може да е вярно. Братът на Хари трябва да е бил по-млад от вас. — Клер продължи след кратка пауза: — Вторият син се разделил с живота само преди два месеца.

— Разделил се с живота? Имате пред вид, че е умрял, нали? — За кой ли път долавяше насмешка в гласа му, която страшно я разгневи. Сякаш я смяташе за глупава гъска.

— Не мисля, че е редно да се шегувате с такива неща. Защо не знаете нищо за человека, който принадлежи към вашето семейство?

— Никога не съм бил особено близък със семейството си. Разкажете mi за този син, който се разделил с живота. Долових в гласа vi нещо, което не разбрах.

Тя се изуми от неговата проницателност. Отвори уста, за да продължи, но после отново я затвори. Не искаше да споделя с него какво знае — от друга страна, имаше нужда да поговори с някого за това. Веднъж се беше опитала да разговаря с Хари за неговия брат, но той бързо смени темата. Можеше да разбере скръбта му от загубата на трима членове на семейството за толкова кратко време. На два пъти се беше опитвала да говори с баща си за това, но той също не искаше да я чуе.

Тревилиън я побутна с рамо.

— Изплюйте камъчето. Разважете ми какво сте научили. Чули сте лъжи, готов съм да се обзаложа.

— Не става дума за никакви лъжи — възрази тя енергично. — Моите сведения са от най-сигурен източник и възнамерявам да предприема нещо в тази насока.

— Какво искате да предприемете в тази насока и кой ви е разказал тези лъжи?

Ръката му се плъзгаше бавно по рамото ѝ, докато се озова пътно над гърдите ѝ. Тя я отблъсна и го погледна строго. Той не обърна внимание на погледа ѝ.

Да върви по дяволите, помисли си тя. Не желаеше да разменя вече нито дума с него, искаше само да го разкара, но у него имаше нещо, което я подтикваше да сподели мислите си. И към всичко се прибавяше копнежът да говори с някого за онова, което занимаваше ума ѝ. От отпътуването си от Америка насам не бе срещала човек, с когото да разговаря за нещата, които четеше. В Англия не видя човек, който да се интересува от нещо друго, освен от последната забава.

— Уелският принц ми го разказа — заяви тя и се усмихна, когато гримасата му изчезна.

— Какво ви разказа Уелският принц?

— Да сте чували някога за изследователя капитан Франк Бейкър?

Изведнъж тя прикова цялото му внимание. Той се спря и се вторачи в нея. Беше хубаво, че най-сетне някой я слушаше толкова съсредоточено и с такъв голям интерес. Това даде на Клер усещането, че беше способна да предложи на света не само парите си, хубавичкото си лице и всичко останало, което можеше да се забележи от пръв поглед.

— Чувал съм за него — каза Тревилиън тихо. — Но какво знае едно невинно създание като вас за човек като него?

— Как смеете да давате такава преценка за мен? — отвърна тя с изненадващо самоуверен тон. Изпитващо чувство на блаженство, че успя да заличи надменното изражение на лицето му. — За ваше сведение съм прочела дума по дума всичко, което капитан Бейкър е написал за своите пътешествия и преживяванията си на петте континента.

Сега той я зяпна с отворена уста. Беше истински и докрай стъпisan от нейното заявление.

— Всичките му съчинения?

— Всичките — отвърна тя, изключително доволна.

Когато тръгнаха отново, той мълча известно време.

— Като се изключат главите на латински език — каза той накрая.

— И главите за...

— ... за сексуалните обичаи на хората от други страни? Разбира се, прочетох и тях. Когато бях на шестнадесет години...

— Преди страшно много време — отбеляза той саркастично. Тя продължи, сякаш не бе чула тази забележка.

— Обясних на майка си, че не мога да се смяtam за образована, докато не науча латински и затова тя mi нае за учител един възрастен човек. За щастие той смяташе, че знанието във всички случаи обогатява и mi помогна да преведа латинските глави на капитан Бейкър. Има няколко твърде необичайни думи в тези глави.

— Необичайни, да — отвърна той, потънал в унес, и после се удари по гърдите. — И какво общо има Уелският принц с всичко това?

— Принцът mi разказа, че братът на Хари — вторият, който преди два месеца се разделил с живота — може да е капитан Бейкър. Естествено това не се знае с пълна сигурност, защото капитан Бейкър се постарал с всички сили да запази в дълбока тайна истинската си самоличност.

— Чувал съм, че го сторил само защото искали да го задържат заради някакви престъпления и че щели да го обесят, ако знаели кой се крие под това име.

— Не вярвам в това — възрази тя бурно, обърна се към него и се изтръгна толкова бързо от прегръдката му, че той едва не се строполи на земята. — Нито за секунда не съм повярвала в тези брътвежи. И е

невъзможно, ако сте прочели дори ред от съчиненията му, да давате ухо на толкова ужасен слух! Пуснали са го хора, които ни най-малко не могат да се мерят с него. Капитан Бейкър е бил велик човек.

Този Тревилиън страшно ѝ лазеше по нервите. Може би нейният гняв беше необоснован, но тъкмо затова се ядосваше още повече. Беше кипнала дотам, че ако той в този миг паднеше мъртъв пред нея, щеше да сложи крак върху гърдите му, да отметне глава назад и да се смее тържествуващо.

— Наистина ли е бил такъв? — чу го да пита.

— Ще престанете ли да ми се подигравате? — сряза го Клер. — Само невежи като вас са способни да се шегуват с неща, от които нямат никаква представа. Капитан Бейкър е бил... — Тя прекъсна мисълта си, тъй като не ѝ харесваше надменната усмивка, с която я разглеждаше — сякаш знаеше всичко на света и я смяташе за глупава гъска. — Хайде, елате — каза тя и не положи никакво усилие да скрие раздразнението си. — Ще ви отведа до вашата къща.

Тревилиън сложи отново ръката си около раменете ѝ и те тръгнаха заедно.

— Какво имахте пред вид, когато казахте, че ще приемете нещо в тази насока?

— Когато Хари и аз се оженим, възнамерявам да напиша биографията на капитан Бейкър.

За нейно неудоволствие последното, изглежда, още повече развесели болния мъж.

— Наистина ли? Съобщихте ли вече за намерението си на Хари?

— Да.

Отсега нататък щеше да му отговаря само с просто „да“ или „не“. Не виждаше защо да не разкаже на непознатия за плана си, но не го засягаха отношенията ѝ с мъжа, когото обичаше.

— Разбирам ви добре. Не искате да ми кажете какво мисли Хари за това. Частният живот на двама влюбени е свещена тайна, нали? — Той ѝ се усмихна, когато тя не отговори на закачката му. — Е, така да бъде — тогава ми разкажете за този капитан Бейкър. Какво толкова е направил, че имате такова високо мнение за него?

— Той е — по-скоро е бил пътешественик. Не, много повече от това: изследовател. Изследвал местата, където не е стъпвал кракът на бял човек, наблюдавал и записвал опита си. Бил е безстрашен при

своите пътешествия. Искал да знае всичко за хората на тази планета. Бил е също така добър и верен приятел. И със смъртта му светът загуби един велик човек. — Тя си пое дъх и продължи с огорчение: — Приживе не е бил достатъчно оценен и уважаван. Искам да променя това. Когато се омъжа за Хари, ще напиша книга за капитан Бейкър, която да разкрие пред света какъв величествен човек си е отишъл. — Тя мълкна за миг, за да уталожи малко вълнението си, и после заяви: — Убедена съм, че повечето архивни документи и ръкописи на капитан Бейкър се намират в Брамли Хол.

Тревилиън вървя известно време мълчаливо до нея.

— Имате намерение да се омъжите за младия дук, за да получите достъп до тези архивни документи и ръкописи?

Клер се изсмя.

— Нима наистина ме смятате за толкова безчувствена? Не, ще се омъжа за Хари, защото го обичам. Вече бях приела предложението му, когато научих, че неговият брат и Бейкър... са един и същи човек...

— Биха могли да бъдат — поправи я той.

— Да, че неговият брат би могъл да бъде Бейкър. Но да напиша биография на Бейкър наистина реших, след като приех предложението на Хари.

— И кога ще изпълните своя план?

— Какво искате да кажете?

Той й се усмихна.

— Как сред безбройните задължения на дукеса ще намерите време да напишете тази книга? За нея се изискват обстойни проучвания, нали?

Тя се засмя.

— Така е. Този човек е оставил огромен архив. Освен дузината книги, които е публикувал, и които съм прочела, Хари казва, че в Брамли Хол има цяла камара сандъци с бележки и писма на по-големия му брат, които събират прахта. Капитан Бейкър е написал не само стотици писма до своите мними или действителни роднини, но и на хилядите приятели, които е имал по целия свят. По едно време загубил зрението си, но въпреки това продължавал да пише. Нищо не можело да му попречи.

С всяка дума, която изговаряше, изражението върху лицето на Тревилиън ставаше все по-мрачно.

— Говорите с такова обожание за този капитан Бейкър! Почти ме убедихте, че е велик човек!

— Наистина е такъв.

— И все пак се оплаквате, че писал прекалено много?

— Не съм казала такова нещо!

— Казахте, че пишел, на когото му падне и така писмата му се превърнали в евтина стока. Какъв биограф ще бъдете, щом имате такова пренебрежително отношение за него!

— Пренебрежително отношение? Евтина стока? Да не се опитвате да ми приписвате чужди думи? Аз го смятам за великолепен човек, но все пак съм достатъчно реалист, за да виждам и неговите слабости.

— Наистина ли? Да не би да сте се срещали лично с капитан Бейкър, за да опознаете слабостите му?

— Не, разбира се, че не, но... — Търсеше думи, за да му обясни какво има предвид. — Когато четете книга, която обичате, която ви е близка на сърцето — изпитвате чувството, че познавате човека, който я е написал. Авторът става ваш приятел.

— И значи вие имате чувството, че познавате лично автора на любимата си книга? — извика Тревилиън.

Тя се зарадва, че го беше ядосала, че го бе измъкнала от вцепенението му. Явно Тревилиън беше от мъжете, които не обичат жените да са нещо повече от украшение за гостните им.

— Да, такова чувство изпитвам. Той е бил мъж с изключително чувство за хумор, много силен физически и с невероятна... — Тя спря насред думата.

— Защо спряхте? Продължавайте! Разкажете ми за този човек, който е бил самото съвършенство, само дето е навявал скука на читателите си с безбройните си писания — настоя мрачно Тревилиън.

— Имате истински талант да преиначавате думите ми — възрази Клер. — Той е бил и много привлекателен.

— А, значи така. Привлекателен за кого? За молците или за мишките?

— За жените — изрече тя бързо, тъй като усещаше как се изчервява.

— Имате предвид, че разпалвал любопитството им и после ги удавял в порой от думи?

Тя направи гримаса.

— Не, той е бил познавач на жените. Знаел е всичко за тях, искам да кажа.

— В какво отношение е знаел всичко за жените?

Тя не му отговори.

Тревилиън си възвърна подигравателната усмивка, с която я беше вбесил в началото.

— Вече виждам, че сте идеалният биограф за мъж като Бейкър. Ще вложите целия си патос и трогателно възхищение, за да запознаете вашите читатели с това какво е писал за жените от далечни страни. Или пък ще предпочетете да премълчите този аспект от живота му и да разкажете само онова, което хората по-лесно ще приемат?

— Нямам намерение да крия нищо за този човек, но не мисля и да затрупвам с подробности от любовния му живот човек като вас, когото въобще не познавам. — Тя се спря и отстъпи малко от него.

— Струва ми се, че достатъчно разговаряхме на тази тема... — прекъсна насред думата изречението, той като дочу шум отляво, обърна се и видя, че Хари идва към нея. Беше още твърде далеч, но по начина, по който яздеше, тя позна, че можеше да бъде само той.

Тревилиън я наблюдаваше с любопитство и забеляза как лицето ѝ се озари при вида на годеника ѝ.

— Това е Хари — прошепна тя с благоговение и блеснал поглед. Пред очите на Тревилиън тя се преобрази от избухлива личност във влюбено до уши, скучно малко създание. Тя дори не забеляза какво тягостно впечатление му направи промяната и че почти отвратен се отвърна от нея.

— Не споменавайте името ми — каза Тревилиън, макар че не беше сигурен дали го чу, тъй като и слухът, и зрението ѝ бяха приковани към нейния годеник. После направи крачка към дърветата и в следващия миг като че потъна безследно в гората. След няколко метра се спря под сянката на едно дърво и продължи да я наблюдава.

Клер прихвата шлейфа на полата си за езда, който служеше да прикрие краката на дамата на седлото — и се втурна към Хари. Младежът пришпори коня си, когато съзря своята годеница на поляната до кратко пасящия кон. Скочи в движение от седлото, сложи силните си длани върху раменете на Клер, а тя се облегна на него.

Хари събуждаше у нея само ясни и чисти чувства — толкова прости и мили след мъжа, с когото току-що бе разговаряла. Не, поправи се тя, Хари съвсем не беше семпъл, обикновен човек. Той беше само различен.

— Къде изчезна? — попита Хари. — Никой не можа да ми каже къде си и аз се тревожех за теб. — Отмести я на лакът разстояния от себе си и я заразглежда. — Та ти си мокра до кости!

Тя се усмихна и изтри бузата си в ръката му.

— Не можах да спя. Беше толкова студено в стаята ми и затова станах и наредих да ми оседляят кон. Той се подплаши, хвърли ме и си навехнах ръката.

За нейна изненада Хари я притегли към себе си, към топлото си тяло, и когато взе лявата ѝ ръка в силните си длани и я стисна, тя прехапа устни, защото иначе щеше да закреши от болка.

— Не изглежда счупена. Явно е само навехната. — Той я целуна по нослето. — Ако знаех, че ще яздиш, щях да дойда с теб.

Тя се сгущи в него, а той я прегърна и притисна към себе си.

— Толкова си топъл — шепнеше тя. И си толкова обикновен и добър, помисли Клер. Ти си съвсем различен от онзи, другия, от Тревилиън.

Хари се засмя.

— Сега ще те заведа обратно вкъщи и ще извикам лекар да прегледа ръката ти. Целия ден ще си останеш в леглото. Не искам да се простудиш.

— Ако може и да запалят камината...

— Лично ще се погрижа да лумне огромен, буен огън. И ако трябва, ще съберем всички одеяла в къщата, за да не мръзнеш повече.

— Хари, обичам те.

Той се наведе да я целуне. Но Клер нежно се отдръпна, защото, въпреки че беше чела как се галят хората по света, сама не искаше да бъде обект за наблюдение на някакъв непознат.

Хари само се изсмя, метна я на седлото на коня си и сам яхна зад нея.

И двамата не усетиха как Тревилиън се отдалечи през гората.

ГЛАВА ТРЕТА

Шумна въздишка изтръгна Хари от съня му. Той неохотно отвори очи. Стаята беше озарена от злокобна червеникова светлина, а пред леглото му стоеше призрак. По-високо от човешки ръст, видението беше цялото забулено в черно и имаше най-отблъскващото лице, което беше виждал през живота си.

Замаян, Хари седна в леглото и се наведе напред, за да разгледа по-добре призрака, който стенеше така страшно, сякаш току-що го бяха убили и се бе върнал на Земята, за да плаши живите. Той се прозина.

— Чичо Ками, ако си ти, по-добре върви да спиш. Иначе ще изтървеш закуската.

В този миг чудовището престана да стене, слезе от трикракото столче в края на леглото и си свали маската. Хари изведнъж се събуди.

— Ти ли си наистина? — прошепна той. — Тревилиън?

Тревилиън махна черното покривало, с което се беше загърнал, и се ухили на своя по-малък брат.

— Че кой друг.

Хари седна изправен и се облегна на тапицираната табла на леглото си.

— Ще ми налееш ли уиски? Ей там, на масата.

Тревилиън напълни догоре две чаши с малцово уиски, подаде едната на брат си и седна в голямо, украсено с резба дълбоко кресло до леглото.

— Така ли посрещаш блудния син? Едно „Ти ли си“? Няма ли да има угоено теле? Или дори парад за добре дошъл?

Хари отпи голяма гълтка от своето уиски.

— Мама знае ли вече, че си тук?

Тревилиън пресуши чашата си на един дъх и я напълни повторно.

— Не.

Той разглеждаше Хари с присвiti очи. Немалко хора бяха описали настойчивостта, с която Тревилиън обичаше да разглежда хората. Всички, които го бяха срещали лично, запомняха за дълго невероятно изразителните му очи. В моменти на гняв те бяха черни, покоряващи и пламтящи.

Хари също пресуши чашата си. Мразеше сцените. Скандалите му бяха противни и той знаеше, че завръщането на брат му от мъртвите щеше да доведе до бурни разправии в семейството.

— Тя обаче ще трябва да научи — промърмори той, като подаваше чашата на Тревилиън да му я напълни отново.

Тревилиън погледна към полупразната си чаша.

— Нямам намерение да стоя тук дълго. Ще остана само докато събера сили и напиша няколко неща. После отново ще се отървете от мен.

Едва сега Хари започна да оценява цялото значение на факта, че противно на очакванията, брат му все пак не беше се преселил в отвъдния свят. Погледна го на бледочервената светлина на лампата, както се разглежда чужд човек. Беше на две години, когато Тревилиън бе изгонен от дома, и оттогава го беше виждал само няколко пъти. Да се нарече Тревилиън черната овца на семейството беше много слабо казано.

— Ти, естествено, знаеш — каза Хари замислено, — че със завръщането си ставаш дук.

Тревилиън изпръхтя, за да покаже на брат си какво означава за него тази титла.

— Нима допускаш, че искам да водя заседнал живот и да управлявам тази уродлива къща плюс останалите замъци? Колко такива грозилища притежаваш въщност?

— Четири — отвърна бързо Хари. Избягваше да погледне брат си, тъй като Тревилиън имаше невероятната дарба да чете и най-потайните мисли на човека. А когато не успяваше да ги прочете, задаваше въпроси, докато другият сам му ги издаваше.

— Е, разкажи ми какво става в английския ти череп? — попита Тревилиън приятелски.

— Ти си толкова англичанин, колкото и аз, и освен това аз съм половин шотландец.

— Затова ли постоянно се разхождаш в този проклет килт? Не ти ли мръзне задникът?

— Отгатна — каза Хари усмихнато и допусна грешката да погледне брат си.

— Правиш го заради момичето, нали? — попита Тревилиън.

— Какво знаеш за нея?

— Твърде малко неща — отговори тайнствено брат му.

В този миг Хари избухна в смях.

— Значи ти си бил! Ти си бил възрастният човек, когото срещнала. Виновен си, че конят се е изплашил е я хвърлил. Ти си бил болният старец, който паднал в безсъзнание пред нея.

Хари се изправи още повече в леглото. За него брат му открай време си беше възрастен човек. Един от техните вуйчовци беше подхвърлил, че Тревилиън се родил на белия свят вече зрял, искал да си спести детството и затова го прескочил. Хари доста се зарадва, че бяха нарекли по-големия му брат „старец“.

— Трябваше да я чуеш — продължи Хари. — Не беше във възторг от теб и непрекъснато говореше за „стареца“.

Тревилиън се изправи и закрачи към дъното на стаята. Но не ти е казала името ми, помисли си той.

— Знаеш ли, че иска да пише книга за мен?

Хари никога не бе виждал своя брат толкова самоуверен.

— Тя иска да пише за всичко. И чете всичко, което ѝ попадне пред очите. Ти си седмият или осмият човек, струва ми се, за когото иска да напише книга и между другото, тя май е третата жена, която копнее да стане авторка на твоята биография. — Хари направи пауза.
— Каза ли ѝ кой си?

— Не. Разправих ѝ, че съм близък на семейството, в отговор, на което тя спомена твоя покойен брат, който по нейна преценка бил един... страшно усърден драскач на писма.

— Не крие мнението си, нали?

Тревилиън се обърна към Хари и го фиксира с поглед на отровна змия. Някакъв човек, твърдящ, че познавал лично капитан Бейкър, веднъж се закле пред Хари, че той можел да гледа някого с часове, без да мигне нито веднъж.

— Изглежда, че я харесваш.

Хари сви рамене.

— Тя е добро момиче, макар и типична американка.

— И изключително привлекателна — добави тихо Тревилиън.
Хари се изправи.

— Слушай, Уили, това не значи, че ще се опиташ да ми я отнемеш, нали? Тя е моето откритие, моята богата американка.

Тревилиън седна отново до леглото и се усмихна на брат си.

— Значи тя е твоята богата американка. Ще се жениш за нея заради парите?

— В края на краищата всеки иска да запази покрива над главата си, не е ли така? А и мама...

— Ах, да, нашата скъпа майка. — Тревилиън поднесе чашата си към светлината. — Как е тя със здравето?

— Повече не може да се желае, в нейното състояние.

— И още гони всеки от стаята си, предполагам. Твоята богата американка запозна ли се вече с нея?

Хари отпи гълтка уиски.

— Още не. Клер пристигна едва вчера.

— Вярваш ли, че ще хареса годеницата ти?

— Има ли значение? В края на краищата Клер е подходяща партия.

— За един американец.

— Тя не е от тези шумни и нетактични американки, които постоянно говорят как се печелят пари и непрекъснато искат да променят света.

— Докато в този дом са настроени враждебно към всяка промяна. Вехторите на дядо висят в гардероба му точно така, както ги оставил, когато като деветгодишно хлапе напуснах дома. Кажи ми, мама още ли иска всеки да си плаща вестниците, които чете в тази къща?

— Трябва да се пести. Мама не е лоша, уверявам те.

— Към теб — забеляза Тревилиън тихо. След кратко мълчание Хари започна:

— Какво ще правим сега? Ще разкажем ли на всички, че вторият брат е възкръснал от гроба и е законният дук? Като те гледам такъв, май си се наситил да скиташи по света. Решил си да разкриеш кой си всъщност?

— Вече ти казах какви са ми плановете. Искам да отдъхна и да пиша. Това е всичко. Ако зависи от мен, ти можеш да станеш проклет дук, или, по-точно, да си останеш такъв. — Тревилиън прониза Хари с хипнотизиращите си очи. — Аз трябва да спечеля пари за моите експедиции. Впрочем откъде, по дяволите, Уелският принц знае, че капитан Франк Бейкър и граф Тревилиън са едно и също лице?

— Баща ни го разказа на кралицата. Смяташе, че тя трябва да го знае и да те удостои с някой и друг орден.

Тревилиън се разсмя гръмко.

— И какво щях да правя с ордени?

— Би могъл да ги продадеш на търг и да финансираш някоя от експедициите си — предложи Хари и накара брат си за втори път да прихне. Хари изпи до дъно чашата си и изгледа брат си.

— Сериозно, Уили, какво ще правим сега?

— Уили — прошепна Тревилиън. — Много години минаха, откакто някой ме е наричал така. — Той се усмихна на Хари.

— Няма да правим абсолютно нищо. Ти ще продължиш да разказваш за мъртвия си брат, а пък аз ще си остана капитан Бейкър. Ще се ожениш за твоята добра партия, ще отгледаш няколко деца и ще оправиш покрива на тази уродлива къща. — Той помълча малко. — И ще ми пращаши пари за моите експедиции.

— Това няма да стане. Прекалено много хора в семейството знаят кой си. Мама например знае какво правиш. — Хари се намръщи. — И я се виж само! Приличаш по-скоро на мъртвец, отколкото на жив човек. Никак не е за учудване, че Клер те взела за старец. В това състояние е невъзможно да предприемеш истинска експедиция, която ще трае пет-шест години. Тъй като най-късно след три години ще бъдеш в гроба.

— Толкова по-добре за семейството — отговори Тревилиън злорадо и се втренчи неумолимо в очите на Хари. — Ти знаеш не по-зле от мен, че всъщност никога не съм принадлежал към това семейство. Всичко, което ми трябва сега, е местенце, където да се скрия, докато отново се изправя на краката си. После ще изчезна. Ако се разчуе, че капитан Бейкър противно на очакванията е все още сред живите, то това ще разсее всички слухове, че е член на твоето семейство. Граф Тревилиън е умрял преди месеци. Нека почива в мир.

— Но ако мама научи, че си още жив, тя ще...

— Ще ѝ кажеш, че друг човек се представя за капитан Бейкър. Ще измислиш нещо. Безразлично ми е какво ще си помисли старият дракон — ако въобще нещо си помисли.

Хари наистина малко познаваше своя брат, но все пак достатъчно, за да знае, че няма никакъв смисъл да го придумва.

— Къде ще живееш?

— В стаята на Чарли. — Тревилиън се ухили до ушите. — Съмнявам се, че някой ще ме намери там. Ще ставам рано и се прибирам късно, така че никой няма да ме види, още повече, че тази къща се управлява от майка ни.

Хари се престори, че не забелязва сарказма.

— Имаш ли от какво да живееш? Та ти трябва да се препитаваш от нещо!

— Имам един човек, който се грижи за мен и ми набавя храна. Избягвам да го питам откъде я взема. — Тревилиън помълча известно време. — Кое е това дете?

Хари се усмихна.

— Имаш пред вид малката хубавица?

— Видях я само от прозореца. Но изглежда многообещаващо.

— Това е малката сестра на Клер, чаровно създание. При това е само четиринадесетгодишна. Трудно е да си представи човек как ще изглежда на осемнадесет или двадесет години. Прелестно дете, но кой знае защо баща ѝ и сестра ѝ я наричат Маймунката. Не познавам човек, който да заслужава този прякор по-малко от нея.

— Да, ти винаги си бил твърде проницателен психолог.

Хари се направи, че не чува. Ненавистта на Тревилиън към семейството не го засягаше.

— Ще те оставя да спиш — каза брат му и тръгна към вратата.

— Стой настрана от нея — посъветва го Хари.

Тревилиън се обърна още веднъж.

— Не искам твоята богата американка. Прочетох любов и вечна вярност в очите на момичето.

— Тя ще се омъжи за мен.

Тревилиън се втренчи в своя брат със състрадание и дяволитост.

— Навярно искаше да кажеш за теб, за твоите дългове и за твоята майка. — Лека нощ, братлето ми. — С тези думи Тревилиън напусна безшумно стаята.

Когато в края на втория си ден в Брамли Клер се качваше във високото си легло, тя трепереше от изтощение. Но това не беше изтощение от многото свършена работа, а състоянието на човек, който цял ден е правил всичко не както трябва.

По настояване на Хари тя прекара предишния ден в леглото. Беше ухажвана и глезена от прислугата. Носеха ѝ яденето на сребърни подноси и всички се стремяха да ѝ угодят. Като цяло това беше великолепен ден — точно какъвто според нейните представи подхождаше на една истинска дукеса.

Но вчера вечерта Хари ѝ заяви, че днес щял да започне истинският ѝ живот в Брамли и ще е най-добре да се запознае със семейството му и тукашния порядък. Клер зададе няколко въпроса и разбра, че всъщност повелята идваше от майка му. На въпроса кога ще се запознае с нея, той ѝ даде мъглив отговор, че ще е скоро. Майка му често боледувала и никога не напускала стаите си.

И тъй, сутринта Клер отвори очи, окрилена от очакването най-сетне да бъде приета в семейството на Хари и да заеме полагащото ѝ се място до него.

Но денят започна с краката нагоре. Майката на Хари се беше заела да ѝ потърси прислужница — някоя жена, която да помага на Клер, докато си намери подходяща камериерка. Точно в осем часа Клер беше събудена от слабовата дребна женица. Косите ѝ бяха сиви, кожата ѝ беше сива, дори гласът ѝ се стори на Клер сив. На молбата да донесе червената ѝ рокля госпожица Роджърс изсумтя и се върна в спалнята с тъмнозелената.

Отначало Клер си помисли, че жената не я разбрала правилно. Но не, беше я разбрала твърде добре. Само че госпожица Роджърс смяташе, че зелената е по-подходяща за това време на деня. Клер отстъпи, защото предполагаше, че тя знае по-добре обичаите в тази къща.

Клер тръгна за закуска точно три минути преди да удари девет часа. Пред трапезарията вече най-малко двайсетина души чакаха да се отвори вратата. Клер се стресна сериозно от тълпата, тъй като не знаеше, че в Брамли има и други гости, освен нейното семейство. Проби си път през навалицата към Хари и го помоли да я представи,

но тъй тъкмо обсъждаше въпроса за някакъв кон, изглежда щеше да го купува днес, и само й каза, че не познава и половината от тези хора. „Изглежда са роднини“ — беше всичко, което можа да изкопчи от него.

Преди Клер да се представи сама, вратите към трапезарията се отвориха и всички тези хора се устремиха натам, за да заемат местата си. Оставиха Клер да чака зад вратата, но все пак един лакей й показва къде да седне. Мястото й беше доста далеч от мястото на Хари.

Станало е недоразумение, помисли си тя, стана и отиде при годеника си.

— Сложиха ме далеч от теб, чак накрая — каза тя. Прекалено добре осъзна гробната тишина, която ненадейно се възцари на трапезата, когато всички тези чужди хора плюс прислугата се обърнаха и я изгледаха. Майка й никога не ставаше преди дванадесет часа на обяд, значи я нямаше тук, но баща й седеше приблизително в средата на масата от отсрещната страна.

Хари я погледна удивено, сякаш не разбираше от какво се оплаква.

— Тук санът определя кой къде ще седне, а ти си американка.

Клер го погледна безмълвно.

Хари, който явно не проумяваше нейното стъпяване, се опита да й обясни:

— Като се оженим и станеш дукеса, ще имаш право да седиш срещу мен.

— О! — едва изрече Клер. Постара се да се върне с високо вдигната глава на мястото си, което се намираше в края на масата — в долния край, отреден за нямащите титли американци. И дори като се оженеха, все още нямаше да й разрешават да се храни до съпруга си.

Щом като седна, сервираха първото ястие — препечена наденица. Реши да излезе от неловкото положение, обърна се към мъжа, който седеше до нея, и каза:

— Днес е прекрасен ден, нали?

Мигом цялата суетня на трапезата стихна. Не потракваше вече нито един прибор и всички очи се впериха в нея. Тя се наведе напред и хвърли поглед към Хари. Той поклати глава в знак, че говоренето на масата не е уместно.

Клер се втренчи в чинията си и започна мълчаливо да се храни. Когато сервираха второто ястие — още нещо препечено, в стаята влезе

лакай в ливрея, раздаде вестници на мъжете и те се заловиха с четене. Клер си помисли, че щом като не бива да говори, то поне може да чете. Затова когато предложиха вестници на мъжа от дясната ѝ страна, тя взе един от таблата.

За кой ли път всички присъстващи се смразиха.

Какво сгреших сега, питаше се Клер, огледа се наоколо и забеляза, че нито една от жените не четеше вестник, а само мъжете. Като се стараеше да прикрие възмущението си от този абсурд, тя хвърли обратно вестника върху подноса, който лакеят държеше до нея.

Засе да разгледа по- внимателно мълчаливите хора, които се бяха съсредоточили върху яденето или върху вестника си. На другия край на трапезата откри една жена, която отвърна на погледа ѝ. Тя беше никак безцветна, но Клер реши, че с мъничко руж, пудра и една по- модерна рокля ще изглежда доста добре. Жената се усмихна на Клер и тя отвърна на усмивката ѝ. Непознатата седеше точно до Хари, следователно сигурно имаше и по-висок „сан“, помисли си Клер.

След убийствената за нервите ѝ закуска Клер изтича по коридора, за да настигне Хари, преди той да изчезне в някой коридор.

— Мога ли да говоря с теб?

Той се намръщи, но после се овладя и я въведе в малка гостна. Обърна се към нея и се опита да скрие нетърпението си. Конят му беше оседлан и го чакаше.

— Можеш ли да ми обясниш какво означава това? — настоя тя.

— Кое? — попита той и погледна към часовника на камината.

— Защо никой не говори по време на закуската?

— Мама е на мнение, че закуската е най-важното хранене за деня, а разговорите пречат на храносмилането.

Клер намръщи чело, защото отговорът му звучеше като наизустен урок.

— Разбирам да се мълчи, ако майка ти е на масата, но защо не оставят хората да разговарят, когато я няма. Храненето е много приятно, когато хората общуват помежду си.

Хари я погледна със сниходителна усмивка.

— Но мама е дukesата.

Клер едва се въздържа да не каже: „Но ти си дукът“, а отговори само:

— Разбирам. Тя командва къщата дори и когато не присъства.

— Разбира се. Вече е време да вървя. Баща ти и аз днес ще огледаме няколко коня.

— А как стои въпросът с вестниците?

За миг Хари я погледна недоумяващо.

— Мама е на мнение, че жените не трябва да четат вестници.

— А какво смята Нейна светлост, че трябва да четат жените? — Гласът на Клер трепереше от сарказъм, но Хари, изглежда, не забеляза нищо.

— Всъщност тя смята, че жените трябва да четат твърде малко. Твърди, че от това ставали недоволни. Но време е да тръгвам, скъпа — целуна я бегло по челото и се отправи към вратата.

— Хари! Мога ли да дойда с теб?

Хари, който вече ѝ беше обърнал гръб, се ококори.

— Скъпа, на драго сърце бих те взел със себе си, но ще умреш от скука. Освен това ние ще яздим, а лекарят препоръча временно да не натоварваш ръката си. По-добре остани вкъщи и се забавлявай.

Клер се опита да скрие разочарованието си.

— Мога ли да разгледам къщата?

— Но разбира се — каза той с тона на човек, комуто излишно досаждат. — Можеш да правиш каквото си искаш. Но източното крило на къщата е обитаемо и не бива да смущаваш хората. Западното крило пък е заплашено от срутване и там е опасно. Крайно време е да тръгвам. Ще се видим на вечеря. — С тези думи той излезе, преди тя да успее да му каже още нещо.

— Мога да правя, каквото си искам, стига да не разговарям, да не чета, да не яздя и да не разглеждам къщата, която един прекрасен ден ще бъде моя — промърмори тя, но после си забрани да гледа песимистично на живота.

Поне имаше свободата да изследва централната сграда, макар и без крилата, и знаеше, че първо ще потърси библиотеката. Клер помоли един от лакейте да ѝ покаже пътя и когато се приближи до помещението, се усмихна. Отвътре долита смях и гълчка и това я зарадва.

Но щом отвори вратата и пристъпи прага, смехът секна. Библиотеката беше пълна с мъже, които пушеха дебели пури, четяха вестници или разговаряха. Когато я видяха, мъжете замръзнаха на местата си.

Не беше нужно да си детектив, за да разбереш, че и тук женското присъствие не бе желано. Клер се отдръпна и едва не се сблъска с лакея.

— Струва ми се, че онова, което търсите, е Златният салон, госпожице.

Усмихна му се благодарно и го последва по коридора. Къщата беше построена в стила на шотландския архитект Адам и навсякъде пред погледа ѝ се разкриваха изящни детайли. Стените бяха облицовани с копринен брокат, който вече се разпадаше от старост, но не беше загубил нищо от красотата си. Тук-там откриваше кресла, които явно се нуждаеха от ремонт.

Златният салон напълно оправдаваше името си — в него дори лампериите бяха позлатени. Рамките на огледала и картини, украсенията по тавана и дори мебелите бяха от злато. Осем дами седяха около камината с герфеи в ръце. Едно явно необходимо занимание, помисли си Клер, като погледна към износените тапицерии на креслата.

Когато Клер влезе, жените разговаряха тихичко помежду си, но тутакси мълкнаха. Явно именно тя беше обектът на техните сплетни. Никоя не се опита да я заговори, никоя не показва, че изпитва и най-малко любопитство към нея. Клер им се усмихна настърчително и се заразхожда из стаята с надеждата, че те ще подновят разговора си. Но това не стана и след малко тя напусна салона.

Върна се в спалнята си и каза на госпожица Роджърс, че е решила да се разходи и се нуждае от кафявия си всекидневен костюм и туристическите си обувки. При тези думи върху сивото лице на прислужницата се изписа смайване.

— Какво не е наред? — попита Клер уморено. — Нима не ми е разрешено да се разхождам?

— Нейна светлост е на мнение, че една дама не бива да се разхожда сутрин, докато росата не се е вдигнала от тревата. Трябва да изчакате с разходката до следобед.

— Не желая да чакам до следобед. Искам сега да се разходя.

Госпожица Роджърс изсумтя, показвайки какво мисли за безсрамието на Клер, и стана ясно, че няма да донесе нито роклята, нито обувките. При това положение Клер беше принудена сама да си

намери нещата и да се откаже от помощта на прислужницата при обличането.

Беше вече единадесет и половина, когато успя да излезе от къщата. Спря на вратата, вдъхна дълбоко чистия шотландски въздух и тръгна на път. Тласкана от потискан гняв към самата себе си или към всички обитатели на Брамли, Клер прекара няколко часа в усилено движение.

Докато къщата в много отношения се нуждаеше от подновяване, паркът беше просто божествен. Имаше романтична дива градина, която изглеждаше почти непипната от човешка ръка. В другата част на парка дърветата и живият плет бяха подкастрени във форма на животни и Клер много се смя, докато разглеждаше забавните силуети. Трите цветни градини бяха заобиколени от високи зидове, а в зеленчуковата градина бяха построени две красиви беседки, в които човек можеше да отдъхне и да се полюбува на величествените хълмове в далечината.

Когато Клер се върна в три и половина в Брамли, тя беше уморена, гладна и щастлива. Тези часове в движение и на открито ѝ се бяха отразили благотворно.

Когато влезе в стаята си, госпожица Роджърс я чакаше с обичайното си кисело изражение на лицето.

— Умирам от глад — заяви Клер доволна.

— Обедът се сервира от един до два.

— Да, зная, и съжалявам, че го пропуснах. — В себе си тя се попита дали и обядът е бил толкова забавен като закуската. — Нека ми донесат нещо в стаята.

— Нейна светлост не разрешава да се разнася ядене по стаите, освен в случай на болест. Прислугата и без такива екстравагантности се съсипва от работа.

На Клер ѝ беше на езика да отвърне, че на прислугата ѝ се плаща за това, но после си спести острата забележка.

— Ами тогава кажете в кухнята, че съм се разболяла и нека ми донесат нещо за ядене. Извървях много мили и съм гладна.

— Не мога да престъпвам нареджданията на Нейна светлост — каза госпожица Роджърс.

За миг погледите на двете жени се срещнаха и Клер осъзна, че тази спаружена особа щеше да спечели битката, защото тя не желаеше

да се кара. Интуицията ѝ я предупреди, че щяха да кажат на Хари, ако нарушише правилата, и че той ще бъде недоволен от нея.

— Сама ще се погрижа за обяда си — извика Клер разгневена и профуча покрай госпожица Роджърс в коридора. В Ню Йорк, в дома на своите родители, често се хранеше в кухнята, когато се връщаше от дългите си разходки или от езда в парка.

Мина известно време, докато намери кухнята в огромната къща. Лакеите и камериерките, които попита, я поглеждаха така, сякаш казваше нещо неприлично. Когато най-сетне стигна до нея, беше ядосана и главата я болеше от глад.

Отвътре долитаха смехове. Клер усмихната отвори вратата. Мъжете, които със запретнати ръкави търкаха сребърните прибори, се втренчиха ужасени в нея. Жените, които изплакваха съдовете, останаха с отворени уста. Когато най-сетне прекоси помещението и съзря готвачката да седи на един стол и да се прави, че чете вестник, Клер вече имаше чувството, че е същество от друга планета.

— Бях на разходка — обясни тя решително. — И искам да хапна нещо.

Никой не отговори, сякаш всички си бяха глътнали езиците.

— Гладна съм — настоя Клер.

В този миг се появи икономът и я изведе спокойно, но решително от кухнята.

— Ако разрешите, госпожице, бих ви препоръчал да не прекрачате този праг — каза той, сякаш разговаряше с невъзпитано дете. — Ако желаете нещо, достатъчно е да кажете на госпожица Роджърс, и тя ще се погрижи да го получите. — С тези думи той си тръгна.

Клер се питаше кое щеше да е по добре — да излезе гнева си или да избухне в сълзи. Не се поддаде на нито един от двата порива, а тръгна мълчаливо и потиснато по коридора, като се оглеждаше за помещение, в което би могла да поседне. Не искаше да отиде в стаята си, в Златния салон или в библиотеката.

Откри малък салон със сини копринени тапети и се строполи на един стол. Размишляваше кога ли ще е следващото хранене.

— Хари да не е избягал с друга жена?

Клер вдигна очи и видя малката си сестра да стои до вратата.

— Защо не си на урок?

— Защото се погрижих гувернантката ми да получи главоболие.
А какъв е твой проблем?

— Един хубав обяд.

— Смятай го уредено. Ще ти намеря сандвич.

Клер не се поддаде на предложението на Маймунката.

— Няма да можеш. Те няма да те пуснат в кухнята.

Сестра ѝ само се усмихна. А когато долови куркането от стомаха на Клер, направо се разсмя.

— Колко? — попита Клер. Знаеше прекалено добре, че Маймунката никога не правеше услуги даром.

— Кажи на мама, че съм вече голяма за училище.

Клер само я погледна.

— Освен това смятам да си пробия ушите и можеш да ми дадеш обиците си с бисери и диаманти.

Клер продължаваше да мълчи.

— Е, добре, двадесет шилинга.

— Нямам пари у себе си.

Маймунката се усмихна.

— Но знам къде ги криеш. Докато преброиш до три, ще ти донеса храната.

След малко тя се върна, последвана от привлекателен млад лакей със сребърен поднос. На него имаше сандвич с дебела говежда пържола, чиния със салата от домати и голяма чаша мляко.

— Остави го там — каза Маймунката на лакея.

— Но Нейна светлост не позволява да се яде в този салон — каза човекът с доловим страх в гласа.

— Но тя няма да узнае, нали — отвърна Маймунката и му намигна.

Той оставил подноса, обърна се кръгом и оставил сестрите сами.

— Как успя да го направиш? — попита Клер с пълна уста. — Тук има толкова много правила.

Маймунката я изгледа удивено.

— Че нали правилата са за това, да се нарушават.

След тази случка Клер се опита да спазва правилата. Защото, ако сестра ѝ успяваше безнаказано да ги наруши, на нея това нямаше да ѝ се удаде. При това Маймунката дори не се стараеше да прави добро

впечатление. Дори напротив — според житейската ѹ философия хората трябваше да се стараят да впечатляват нея, а не обратното.

За чая Клер носеше роклята, която госпожица Роджърс ѹ даде, появи се навреме в Златния салон и зае мястото, което ѹ посочиха. Жените на масата разговаряха полугласно за хора, които Клер не познаваше, държаха се така, сякаш нея я нямаше. Клер седеше с наведени очи, скръстила ръце в скута си. Когато веднъж ги погледна, срещна очите на онай малко безлична жена, която ѹ се беше усмихнала на закуска. Тя и сега стори същото и Клер ѹ върна усмивката.

Преоблече се повторно за вечеря. Този път, изглежда, на сътрапезниците беше разрешено да разговарят, но темите бяха две — кучета и коне, от които Клер не се интересуваше. И затова мълча през цялото време.

След вечеря мъжете и жените се разделиха и се оттеглиха в различни гостни.

Съвсем случайно Клер успя да зърне още веднъж Хари, преди да си легне. Той се прозяваше и сякаш спеше прав, като кон.

— Тук мъжете и жените никога ли не се събират заедно? — попита го тя.

Той я изгледа така, че тя отстъпи назад.

— Събират се, когато правят деца, ако това имаш пред вид.

— А иначе нима никога не разговарят помежду си? У нас вкъщи...

— Скъпа, това не ти е Америка. Намираш се в Шотландия, тук нещата са по-различни. — Той се прозина сладко още веднъж.

— Купи ли ония коне?

— Хмм. — Отново прозявка. — Отивам да спя. Ще се видим утре сутринта, скъпа.

— На закуска ли? — попита тя, но Хари не схвана сарказма ѹ.

— Да, на закуска. Лека нощ.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Клер погледна часовника на гърдите си и тропна ядосано с крак. Пак стана така! Вече втори път за четири дни пропускаше обяд! Часът беше едва един и десет, но от опит знаеше, че нямаше да я пуснат в трапезарията, щом дукът вече е заел мястото си. Беше се опитала да поговори с Хари и да го попита защо майка му е създала всички тези ограничения, след като той е глава на семейството. Но отговорът му беше:

— Това е. И от край време е така.

Сега Клер имаше две възможности — или да се прибере гладна в стаята си, или да потърси по-малката си сестра и срещу заплащане да получи един сандвич.

Не и харесваше нито едното, нито другото. Предпочиташе да привикне да се отказва от обядта, ако трябва — и от чая, за да има повече време да прави каквото си иска.

През изминалите три дни разучава главната сграда, разглежда картини и мебели, пресмяташе колко щеше да струва необходимият ремонт. Също така прекара много време в скитане из градините. Липсваше ѝ библиотеката и веднъж късно вечерта се спусна на пръсти долу с намерение да се шмугне незабелязано вътре. За свой ужас обаче дори в този късен час завари там някакъв възрастен човек. От уплаха нададе тих вик и избяга по стълбите към първия етаж.

Беше гладна от продължителната разходка и съзнаваше, че щяха да минат часове до следващото ядене. При това си спомняше неодобрителните погледи на другите жени, когато предишния път по време на чая се нахвърли върху намазаните с масло хлебчета и препечените филийки. От яд ритна силно стената на къщата. Когато и това не помогна, седна на една малка пейка в градината, скри лице в ръцете си и, навярно за хиляден път, откакто беше пристигнала, щеше да ревне с глас.

Но докато седеше така с наведена глава на пейката, вниманието ѝ бе привлечено от нещо като дупка в живия плет. Както винаги

любопитството ѝ се оказа по-силно от глада и тя се изправи, за да огледа по- внимателно тази пролука. Наистина една пътека минаваше през плета, който ограждаше западното крило. Клер си проби път през храсталаците и след няколко крачки стигна до врата, скрита зад бурените. Беше опитвала всички врати — както от вътрешната, така и от външната страна на стените, за да установи, че са залостени. Сега почувства, още преди да натисне бравата, че тази врата не е заключена. Не само че не беше заключена, но бе току-що смазана на пантите и дръжката ѝ се отвори с лекота.

Клер влезе в тъмната вътрешност на западното крило и сякаш се пренесе в миналото. Около нея се издигаше висока като пещера каменна зала, която, както се досещаше, някога е била преддверието на замъка. По стените висяха избелели гоблени, а из най-затънения край се намираше огнище, на което можеше да се изпече цял вол. Изпочупени столове, маси и пейки се въргалиха по пода, а в един ъгъл Клер видя куп желязо — явно оръжия и доспехи.

Когато зрението ѝ свикна с оскъдната светлина, тя се поразходи из помещението, което беше студено като гробница — от столетия може би тези каменни стени не бяха затопляни. На много места Клер се натъкваше на цели завеси от паяжини, но нищо не можеше да я спре.

От тази зала тръгваха две вити стълби и Клер избра едната, за да се качи на по-горните етажи. Стъпалата бяха пропитани от безбройните крака, които са сновали по тях векове наред, и хълзгави от студа и влагата.

Горе Клер прекоси няколко помещения. Тук-там още имаше остатъци от мебели. В едни от тези покой тя намери дълъг меч, вдигна го от пода и го поднесе на светлината на прозореца. Изпъкналите кръгли стъклла — стари и слоести — бяха в по-голямата си част изпотрошени и прилепи бяха свили тук гнезда. Клер разгледа дългия меч и отново в главата ѝ засвириха гайди. Досегашните ѝ впечатления от Брамли бяха много далеч от представата ѝ за Шотландия, но този меч, който държеше сега в ръцете си, ѝ вдъхваше надежда, че може би очакванията ѝ ще се събуднат.

С меча в ръка Клер се качи на следващия етаж и там пристъпи прага на голямо помещение с високи прозорци, през които влизаше достатъчно светлина, за да разгледа остатъците от гоблените,

украсявали някога стените. Те ѝ дадоха представа за какво е служила тази стая — и за какво можеше да служи в бъдеще.

Скръсти ръце пред гърдите си, за да се постопли, и обиколи стаята.

— Щом се омъжа, ще ремонтирам това крило — каза тя високо.
— Ще превърна покоите тук горе в наше жилище и те ще изглеждат така величествени, както преди двеста или триста години. Ще тапицирам стените с кариран плат и ще реставрирам гоблените. Ще...

Не можа да каже нито дума повече, защото стъпи на изгнила дъска и подът се срути под краката ѝ. Дългият меч полетя в ямата. Тя извика, когато пропадна надолу, но успя да се хване и увисна, заклещена през кръста в дупката. Замалко да се разбие върху каменния под нания етаж. Изкреша втори път — този път за помощ, но викът заседна в гърлото ѝ. Кой щеше да я чуе през дебелите цял метър каменни стени? Кой щеше да я намери тук? Нима някой се беше поинтересувал за нея, когато отсъстваше в трапезарията? Щяха ли да минат дни, преди да я открият тук?

— Ха-ха!

Вдигна очи и видя мъжа, когото беше срещнала в дъжда и който се бе нарекъл Тревилиън, да стои до вратата. Веднага у нея се пробуди същото неприятно чувство: не ѝ харесваше как стои там, облегнал самоуверено рамене на вратата. Не ѝ допадна изражението върху неговото прорязано от белези лице, което обаче сега изглеждаше помладо, отколкото го пазеше в спомена си.

— Дочух шум и го взех за цвърчене на плъхове. Но, както виждам, плъхът е само един, макар и доста големичък.

— По-добре си запазете отвратителните забележки за после и най-напред ми помогнете да се измъкна от тук! — А щом изляза от тази дупка, помисли си тя, ще те насека на парчета с меча!

— Изглеждате ми обаче достатъчно силна, за да си помогнете сама. Нима сте забравили, че съм болnav стар човек? Бих могъл да получа сърдечен пристъп, ако ви се притека на помощ. Може би ще бъде по-добре да извикам вашия силен млад дук!

Тя се опита да се вкопчи в нещо, за да се измъкне сама от дупката, но наблизо нямаше нищо, за което да се улови.

— Хари излезе, за да купува коне.

— Доста често го прави, нали?

— Ще прави конюшня за състезателни коне. — Отказа се от опита си сама да се измъкне от зейналата дупка и погледна нагоре към него. — Вече губя сили и всичко ме боли. Моля ви, помогнете ми да изляза от тази дупка!

Тревилиън направи няколко крачки към нея, наведе се, хвана я под мишниците ѝ и я измъкна без усилие от дупката. За миг тя застана близо, много близо до него. Наистина не го докосваше, но усещаше дъха му върху лицето си. Когато той я погледна, сърцето ѝ лудо заби. От гняв е, помисли си тя, но имаше и нещо друго. Той се усмихна, сякаш беше открил нещо, което търсеше отдавна и отстъпи малко назад.

Клер изтупа прахоляка от дрехите си.

— Много ви благодаря. Вече се боях, че никой тук няма да ми помогне и че аз...

Изведнъж мъркна слисано, защото говореше на стените. В помещението вече нямаше никой. Запъти се към вратата и погледна надолу по извитата стълба, но и там нямаше никой. Обаче нагоре като че ли ѝ се мярна леко движение, когато той се скри зад завоя на стълбата.

Добре, каза си тя. Не желаеше да разговаря с него. Отблъскваха я хапливите му забележки.

Но после отново си спомни как бяха разговаряли. Мечтаеше да си поприказва с някого, а той беше интересен събеседник.

Изправи рамене, приглади роклята си и последва Тревилиън нагоре по извитата стълба. Престъпи прага на стая, която беше по-малка от онази долу, но все пак достатъчно голяма, за да се чувства човек уютно в нея, и видя, че тук бяха събрани най-добрите мебели от някогашния замък. Един доста запазен гоблен покриваше по-дългата стена, а срещу него имаше хубаво канапе, тапицирано с жълта коприна. Из стаята бяха разпръснати няколко големи стола с дърворезба, изобразяваща брадати мъже. И в средата стояха — колко странно — единадесет малки маси, всяка с кресло пред нея и отрупани с купища хартия, бележници, писалки и мастилници.

Клер забрави колко беше студено тук и колко много я дразнеше обитателят на тези покои, и тръгна към една от масите.

— Недайте! — заповяда Тревилиън зад гърба ѝ.

Клер се обърна виновно. Той стоеше до вратата с чаша в ръка и отпиваше от димящата течност. Гладът се обади отново във вътрешностите на Клер и пак я побиха студени тръпки. Забеляза камината, в която гореше слаб огън. Отиде до нея и застана с гръб към огъня. Искаше да го предразположи за разговор и му се усмихна с най-милата си усмивка.

Той повдигна учудено вежди, сякаш разбираше какво мисли в този миг, отиде до една маса, седна и започна да пише.

— Не си спомням да съм ви канил тук. Не сте длъжна да останете, може да си тръгнете, когато поискате.

Клер стоеше като препарирана. Странно, но въпреки искрената си неприязнь към този човек и враждебното му държание, тук се чувстваше не толкова нежелана, както сред ония мъже в библиотеката на Брамли.

— Тук ли живеете?

— Вижте, нямам време да разговарям с млади момичета. Имам работа.

— А, така ли? Над какво работите?

— Над нещо, което не разбирате — изсумтя той.

Клер грееше ръце на огъня и умираше от любопитство да разбере какви са тези книги и ръкописи. Самите маси бяха като музейни експонати: имаше две от времето на Яков Първи, а други две — в стаи кралица Ана, една изглеждаше така, сякаш я бяха задигнали от Златния салон, а останалите като че ли с месеци бяха стояли под дъжда.

И тъй като Тревилиън седеше с гръб към нея, доста далеч от камината, Клер се протегна безшумно колкото се може по-напред, и се опита да прочете нещо от най-близката маса.

В този миг той се обърна и я прониза с поглед. Клер бързо се изправи с невинен вид, сякаш не е искала да наднича. Опита се да прикрие любопитството си с безобидна усмивка, но кръвта, която обагри страните й, я издаде.

Той вдигна чашата с чай, отпи гълтка и я постави отново върху чинийката.

— Защо не сте в трапезарията? Не е ли време за обяд?

— Пак го пропуснах.

— Пак ли? Често ли ви се случва?

— За съжаление, да. Все не мога да планирам разходките си така, че да се връщам навреме и не смогвам да се преоблека за обяд. Дано някога все пак се науча.

Той само изсумтя презрително.

— Дотогава, значи, ще гладувате — каза той и отново се съсредоточи в работата си. — Май не е лесно да се стане дукеса.

Клер му се изплези, когато отново ѝ обърна гръб. Знаеше, че трябва да си върви, но какво щеше да прави в стаята си? Наистина не понасяше този човек и не умираше за компанията му, но гледката на книгите и ръкописите я омагьосваше. Не можеше да се накара да си тръгне.

Бавно и съвсем безшумно тя протегна ръка и взе един лист от близката маса. Веднага се разнесе ревът на Тревилиън:

— Оставете го на мястото му!

Стъписана, тя изпусна листа. За миг замръзна на място и се разтрепери като дете. Той се преструваше, че не ѝ обръща внимание, но веднага усещаше движението ѝ.

— Какво пишете наистина? — попита тя.

— Нямам време да ви просвещавам. — Тревилиън се изправи, премести се на друга маса и незабавно започна да пише.

Клер искаше да му каже, че си е забравил чашата с чая, но като я разгледа, се захласна от нейната красота. Не беше виждала в живота си по-хубава чаша. Чаят вътре изпускаше пара, и Клер усети с ужас, че посяга към нея.

— Нямах намерение да ви пречка — каза тя. — Бях тръгнала на разходка, когато видях открехнатата врата в стената и влязох вътре. Хари, искам да кажа Негова светлост, ми разреши да разгледам къщата.

Междувременно бе стигнала до масата с чашата чай и вече я държеше в ръка, без да съзнава добре какво прави. Нямаше съмнение, че Тревилиън се беше извърнал на стола си и я гледаше, когато грабна чашата. Внезапно у нея се събуди детският инат и тя я поднесе към устните си. Беше ѝ мъчно за самата себе си, задето всеки обяд гладуваше, без някой да го е грижа за нея. Изпи до дъно полупразната чаша и изведнъж ѝ се стори, че умира.

— Това било повече уиски, отколкото чай — закашля се тя и притисна ръка към гърлото си.

— Най-добро шотландско уиски — потвърди Тревилиън развеселен.

Клер се олюя към него и се хвана за една маса.

— Ако ще припадате, препоръчвам ви канапето отсреща — подът е прекалено твърд.

Макар че гърлото и стомахът й горяха, Клер успя да му хвърли унищожителен поглед. Успя най-сетне да се докопа до облегалката на един стол и се строполи върху него.

— Аз... това питие направо щеше да ме убие — изхълца тя.

— Да се краде на човек уискито е престъпление, но то наистина рядко се наказва със смърт. Поне в повечето страни е така. Като не говорим въобще за морала на крадецата...

— Ще мълкнете ли най-сетне? Може ли човек да умре от толкова уиски?

— Надали.

Той я наблюдаваше внимателно с изразителните си очи, докато видя как след някое време й олеква.

— Боже мой — простена тя. — Струва ми се, че за пръв път наистина се стоплих, откакто съм в тази страна. Чувствам се... — гласът й заглъхна.

— Пияна. Просто малко се понапихте. — Той плесна два пъти с ръце и почти в същия миг на вратата се появи един мъж.

Въпреки замаяността си Клер се ококори: това беше най-огромният човек, който беше виждала през живота си — предполагаше, че надхвърля два метра, при това беше облечен в чудновата бяла одежда. Носеше туника, която му стигаше до коленете, й отдолу пътно прилепнал панталон. Лицето му беше тъмнокафяво, имаше черни очи, тънки устни и голям нос с толкова заострен край, че според Клер с него би могло да се реже метал. Около главата му беше навита бяла чалма, а в средата й изпъкваше огромен квадратен смарагд.

— Оман — каза Тревилиън, силно провлачвайки гласните „о“ и „а“, — донесете ядене на нашата пийнала гостенка.

— Въобще не съм... — започна Клер, но после спря насред изречението. Струваше й се, че стаята се върти около нея. — Как блести огънят! И какви красиви маси! Всъщност Хари знае ли, че живеете тук?

Тревилиън ѝ обърна гръб и потопи писалката си в мастилницата.

— Имам позволението на Негово сиятелство, ако имате пред вид това.

Клер захихика.

— Не Негово сиятелство, а Негова светлост. И майка ми винаги бърка обръщенията.

Тревилиън отново я погледна.

— Как нарича майка ви нашия приятел Хари? — Погледът му беше толкова съсредоточен, сякаш изпитваше огромен интерес към тази дреболия.

— Както ѝ хрумне. — Клер прихна, като прикри с ръка устата си.

— Вчера го нарече „Ваше господство“. На Хари това му се стори много смешно. Има чувство за хумор.

— Всички добродетели събрани в една личност, така ли?

— Да, вярвам, че е така — каза Клер с обожание в гласа. — Той е мил и внимателен. — Тя вдигна нагоре лявата си ръка. — Отдолу имам превръзка, а след като си навехнах ръката, Хари ме накара да остана целия ден в леглото.

— Сама ли?

Клер се опита да стане от стола си.

— Няма да остана ни секунда повече! Няма да позволя да ме обиждате!

Но когато стана, ѝ се зави толкова силно свят, че се наложи отново да седне. Тревилиън вдигна очи от ръкописа си чак когато Оман се появи в рамката на вратата.

— Яденето е там отсреща — каза той и отново натопи писалката си.

Клер стана предпазливо и с несигурна крачка мина през вратата в съседната спалня. Това беше чудесно помещение — стените бяха покрити със златист копринен брокат, каменният под беше застлан с превъзходни персийски килими, а в средата се издигаше най-удивителното легло, което беше виждала през живота си. Беше огромно, с разкошно резбовани крака, широки сигурно по половин метър. Подпорите на балдахина и таблите също бяха целите в резба. Всичко бе тапицирано с червена коприна.

Клер се изкуши да скочи в леглото, но после забеляза на масата до стената подноса с ядене и се насочи натам. Не беше виждала никога

такова меню. Паничка с нещо като бял крем, паничка с варени картофи, друга с тънки резенчета месо, а в средата имаше купичка със салата. Освен това голяма купа с домати и нарязани краставици. Това не беше начинът на хранене, на който беше свикнала.

Седна до масата, взе лъжицата и я потопи в белия сос. Супа ли беше, или може би сметана? Поднесе го към носа си.

— Кремът се нарича кисело мляко — извика Тревилиън от вратата. — Представлява ферментирало мляко.

— Изглежда прекрасно.

Клер поднесе лъжицата към устата си. Кремът накиселяваше, но беше приятен. Тя се усмихна на Тревилиън, и той, изглежда, остана доволен, че ѝ допадна киселото мляко. Влезе, настани се на креслото до прозореца и се зае да пали една лула с ароматен тютюн.

Клер се нахвърли като вълк на храната.

— Какво правите тук? — запита тя между две хапки. — Защо са ви единадесет писалища? На кого е принадлежала по-рано тази стая? Вие ли сте единственият обитател на това крило? Много ли сте болен?

Той я изгледа през синкавия дим на лулата си.

— Май се чувствате малко самотна тук, нали?

— Разбира се, че не съм самотна. Най-малко стотина души живеят под покрива на тази къща. Как може да се чувствам самотна?

— Тя погледна отново към подноса. Сега, когато стомахът ѝ беше пълен, приятното замайване от уискито започна да изчезва.

— И освен това имате Хари, нали?

Тя остави вилицата върху подноса.

— Мисля, че е най-добре да си тръгвам.

— Това е стаята на Чарли.

Клер го погледна учудено.

— Още не познавам тук човек на име Чарли.

— Чарли, принцът.

За миг девойката занемя.

— Бони принц Чарли? За него ли говорите?

— Че кой друг. Загинал е през... — 1745 година.

— Да, точно в тая година е прекарал тук една нощ. Моите роднини, а те, разбира се, са и роднини на Хари, са били негови привърженици и са го помолили да пренощува тук. Което той и направил. — Тревилиън посочи с лулата си към леглото.

Сега Клер разглеждаше леглото със съвсем други очи.

— Бони принц Чарли е спал в това легло?

— Дори е оставил няколко неща в онова чекмедже.

Клер предпазливо доближи малката масичка до леглото и отвори чекмеджето. Вътре имаше парче кариран плат с цветовете и монограма на принца. Клер вече беше виждала в музеи няколко връхни дрехи от този плат. До него лежеше сгънат на две пожълтял лист хартия. Разтвори го предпазливо и намери вътре къдрица светлокестенява коса. Погледна Тревилин.

— Негова ли е?

— Да — каза той и се усмихна едва забележимо.

Клер грижливо върна къдрицата и плата в чекмеджето и го затвори.

— Мястото на тези неща всъщност е в музея.

Тревилин само сви рамене и дръпна от лулата си.

Клер разгledа със страхопочитание леглото и после направи онова, което винаги ѝ се приискваше при вида на някой чудесен музейен експонат: докосна го. Нежно поглади дърворезбите по краката на леглото и червената плюшена покривка.

— Леглото не е прогнило. Тъй като всяка нощ спя в него, мога да ви уверя, че е достатъчно здраво.

Клер го погледна, за да види дали не се шегува, но после се покатери с блажена усмивка върху леглото и се изтегна. Оттук можеше да се любува на същото късче небе, което е виждал и принц Чарли.

— Струва ми се, че чувам да свирят гайди — каза тя тихо. — Това е истинската Шотландия.

Тревилин я гледаше настойчиво.

— И как си представяте истинската Шотландия?

Тя се подпра на лакти.

— За мен това е историята на тази страна. Вие шотландец ли сте?

— Наполовина. Майка ми е англичанка.

— В такъв случай вашите родители са се мразили. — Тя се отпусна върху червената плюшена завивка.

— Колко вярно — каза той. — Не съм срещал друга съпружеска двойка, да се мрази толкова силно, колкото моите родители.

— Напълно обяснимо. Англичаните са преследвали с векове шотландците. Знаете ли, че един английски крал бил наречен „шотландския чук“? — Тя се усмихна към балдахина. — Но никой, абсолютно никой не е успял да пороби шотландците. Каквото и да са им причинили англичаните, не са успели да ги сломят. И накрая те дори са излезли победители.

Тревилиън дръпна отново от лулата си.

— Ако ние, шотландците, сме толкова бедни, а англичаните — толкова богати, как може да сме ги победили?

— Яков Първи, естествено. Елизабет Първа поднесе на тепсия цяла Англия на един шотландец. Всички останали английски крале и кралици имат шотландска кръв.

Тревилиън стана, отиде при леглото и я погледна отвисоко.

— Каква романтична душа сте! Винаги ли вярвате в онова, в което ви се иска?

— Познавам историята и...

— Ха! — прихна той. — Яков Първи е живял в Шотландия само като бебе. Той е толкова англичанин, колкото и вашият млад дук, а сегашната ни кралица Виктория е повече германка, отколкото англичанка.

Разбира се, Клер знаеше тези факти не по-зле от него, но предпочиташе да ги омаловажава.

— Въпреки всичко... — Тя мъркна, защото Тревилиън беше излязъл от стаята, отпусна се на леглото и се усмихна. Беше приятно да побъбри с човек, който все пак има представа от история. Трябваше да се радва, че въобще намери с кого да си поговори. Стана и отиде в съседната стая. Тревилиън отново седеше пред една от масите и пишеше.

— Какво... — започна тя, но той се обърна и я сряза:

— Ако искате да останете тук, пазете тишина. Не търпя да ми се дърдори, когато работя.

— Ако ми кажете върху какво работите, може би ще мога да ви помогна. — Самата мисъл да се залови с нещо беше достатъчна, за да се почувства щастлива.

— Умеете ли да четете арабски ръкописи?

— Не, но аз...

— Тогава не можете да ми помогнете. Седнете там. — Посочи с глава към тапицираната пейка до прозореца. — Вземете си книга или нещо за писане и се занимавайте.

Клер седна до прозореца и се опита да погледне навън. Наложи се да отвори ръждясалата рамка със старовремски панти, за да види нещо, тъй като стъклото беше съвсем потъмняло и зацепано. Виждаха се градините и буренясалите хълмове към гората.

Клер остана дълго така, вдишваше сладкия хладен шотландски въздух и разглеждаше хълмовете. По някое време се извърна и забеляза, че Тревилиън я пронизва с очи. Изглежда четеше мислите ѝ, а тя нямаше представа какво мисли той.

Изплаши се от настойчивостта, с която я гледаше, и от зеленикавия оттенък на кожата му.

— Много ли сте болен? — попита тя тихо.

— Бях — троснато отвърна той. Очевидно не искаше да говори с нея за своето здраве. — Четете само от време на време или сте от онези момичета, които ги мързи да отворят книга и прекарват времето си в безделие?

— Към всички ли сте толкова високомерен, или само с мен?

Той едва не се усмихна.

— Към всички съм еднакъв.

— Каква ужасна мисъл — произнесе тя тихо.

Сега той наистина се усмихна, и тя забеляза, че не изглеждаше нито толкова болен, нито дори толкова грозен. Когато отвори уста, за да каже нещо, той я предупреди:

— Никакви въпроси повече!

После се изправи и отиде при две тесни дъбови врати, вградени в стената. Когато ги отвори, Клер видя, че зад тях се криеха книги. Тя скочи пъргаво от пейката до прозореца и се мушна пред него, за да види по-лесно заглавията по гърба на книгите. Не забеляза как Тревилиън погледна към тила ѝ. Той се наведе, за да вдъхне аромата на косите ѝ. Те ухаеха на слънце и треви и той с усилие устоя пред изкушението да я целуне по врата.

Клер почувства, че изневиделица я побиват тръпки. Видимо потръпна, сякаш нещо беше опърлило кожата ѝ.

— Аз... аз мисля, че е най-добре да си вървя.

Той направи онази гримаса, която толкова я дразнеше. Под мустаците му устните потрепнаха в лека усмивка, когато извади една книга от рафта.

— А аз си помислих, че искате да прочетете нещо. А, ето четиво за вас. „Преоткритият Тибет“. О, не, книгата е на италиански.

Той понечи да я върне на рафта, но Клер я грабна, като се стараеше да стои по-далеч от него.

— За ваше сведение, мога да чета на италиански. Случайно вече познавам тази книга. Не ви ли казах, че съм прочела всичко от капитан Бейкър?

— Да, казахте. Не си струва тези книги да се четат повторно, така ли?

— Главите, които ми харесаха, съм ги чела по няколко пъти.

— Какво имате пред вид с това „главите, които ми харесаха“?

— Защо се засягате толкова от думите ми? Човекът е писал за всичко, което е видял. Някои неща ми бяха твърде скучни.

— Кои например?

Беше направил крачка към нея. Клер намръщено се принуди да отстъпи назад.

— Неговото описание на превозни средства например — отговори тя припряно. — Има обичая да ги измерва и после да изброява всичките им размери: диаметър на колелата, дължина на каруците, големина на седалките и тъй нататък. Един безкраен списък, който довежда читателя почти до отчаяние.

— А може би вие не сте чак толкова голяма, колкото се мислите, за да оцените тези неща — заяви той подигравателно. — Вие...

Тя отново се обърна към него. В очите ѝ се четеше такова въодушевление, че Тревилиън неволно потръпна. Клер имаше вид на човек, който вярва в нещо, и тъй като той отдавна вече бе загубил всяка вяра, в първия момент не можа да си обясни този ентузиазъм върху прелестното ѝ лице. Наблюдаваше как очите ѝискряха от възбуда и устните ѝ набъбваха. Защо не беше забелязал веднага, че е красива? Защо беше видял само повърхността и не оцени силния темперамент, който бушуваше под нея? Отново пристъпи още малко напред.

— Чудесното в неговите книги са описанията на хората — заяви Клер възторжено. — Той е великолепен познавач на човешките характеристи. Кнigите на повечето изследователи в това отношение са

доста скучни. Всички пишат някак дистанцирано и когато се натъкнат на нещо интересно, читателят най-често трябва да се задоволява с такива оскъдни описания като: „Днес видях едно необикновено племе. Членовете му се изхранват с мравки.“ Такова нещо може да доведе читателя до лудост. Той веднага иска да разбере дали тези хора пекат или варят мравките, дали ги отглеждат. Връхлитат го безброй въпроси. А капитан Бейкър винаги засища любопитството на своите читатели. Той обяснява всичко.

— Включително диаметъра на колела и превозни средства — каза Тревилиън почти машинално, впечатлен не толкова от думите ѝ, колкото от страстта, с която ги произнасяше.

— Не мисля, че сте в състояние да разберете такова нещо.

— Но капитан Бейкър щеше несъмнено да го разбере, както и младият Хари, разбира се. — Тревилиън сам се стъписа от ревнивия си тон. За щастие, малката американка сякаш не го забеляза.

Тя се наведе да прочете заглавията по гърба на книгите, които лежаха на най-долния рафт, а погледът на Тревилиън се плъзна по тялото ѝ. Толкова копнееше да сложи ръце на талията ѝ, че пръстите му се разтрепериха.

— Сигурно постоянно намеквате за младостта на Хари, защото вие самият вече не сте млад? И баща ми се държи така с по-младите мъже. Изглежда това му създава чувство, че ги превъзхожда.

Клер се изправи отново и едва не се сблъска с Тревилиън.

— В този шкаф виждам книги само от капитан Бейкър. — Обърна се и се отдръпна малко, за да го погледне. Изразът на очите му накара дъхът ѝ за миг да секне. Никога мъж не беше я гледал така. Нормално ли беше това? Очите му, в които най-често проблясваха подигравателни искри, бяха пълни с... Не беше сигурна с какво, но във всеки случай не беше ехидство.

Отстъпи крачка назад.

— Струва ми се, че и вие сте очарован от този човек. Права ли съм? — попита тя припряно. — Затова навярно и се обидихте, когато го критикувах.

— Какво носите под полата си? — попита той тихо. Клер отвърна с къс, нервен смях:

— Турнел. Къде сте живели, че не знаете какво е турнел?

— Прекарах много години в чужбина.

— Сигурно е така. — Тя се обърна отново към шкафа и няколко пъти си пое дълбоко дъх, за да се успокои малко пулсът ѝ. — Ще взема тази книга. Въпреки, че съм я чела поне десетина пъти.

Той взе книгата от ръцете ѝ, прочете заглавието „Търсенето на Пеша“ и я сложи обратно на рафта.

— Щом като сте я чели десетина пъти, наистина ще ви е скучна.

— Но тя няма да ми е скучна. Аз...

Сложи длани върху китката ѝ и ѝ попречи да вземе отново книгата.

— Имам нещо от него, което положително не сте чели.

Тя дръпна ръката си.

— Чела съм всичко...

— Става дума за ръкопис, който не е печатан.

Клер затаи дъх, обърна се към него и се усмихна.

— Моля ви, покажете ми го.

Има най-откритото лице на света, помисли си Тревилиън. По него можеше да се чете като в отворена книга. И това усьрдие, тази жажда за знания, които се изписваха по него — Тревилиън се трогна. На драго сърце би ѝ дал повече, отколкото можеше да научи от книгите. Отдръпна се неохотно от нея, отиде при една ракла до стената, взе някакъв ръкопис и ѝ го подаде.

— „Ухаещата градина“ — прочете Клер, — преведена от капитан Бейкър. — Погледна го и му се усмихна благодарно, докато притискаше ръкописа към гърдите си като някаква скъпоценност.

Тревилиън се намръщи. Тя му се усмихна, както дете се усмихва на баща си, и той положи голямо усилие, за да овладее нервите си. Беше сгодена за брат му. Съвсем не беше лекомислена млада жена, с която да се забавлява един следобед. Ако я докоснеше, това щеше да има лоши последици и да доведе до безкрайни усложнения.

— Седнете пак оттатък и пазете тишина — заповяда той строго.

— Трябва да си върша работата.

Тя не отрони нито дума повече, върна се при пейката до прозореца и седна. Отне ѝ няколко минути, докато свикне със ситния почерк на капитан Бейкър и скоро разбра що за книга ѝ беше дал Тревилиън. Бе превод на източен трактат върху любовно изкуство.

Първата глава разказваше за красотата на жените и се описваха всички части на женското тяло. Втората беше посветена на мъжете,

следващо описание на любовните пози. После идваха забавни сведения за съпружеската изневяра и за всички възможни разновидности на така наречената свободна любов.

Клер прочете ръкописа на един дъх. Към пет часа влезе огромният черноок мъж с белите дрехи и остави пред нея поднос е плодове, филии хляб и висока метална чаша. Клер промърмори „благодаря“ и започна да яде, без да откъсва очи от четивото.

На едно място се изсмя високо.

Тревилиън я стресна, като я запита кое е толкова смешно.

— Тук пише — отговори тя, — че дребните жени са много по-добри за... — Тя погледна нагоре към него. — Разбирате за какво, в сравнение с едрите. Въобще дребните жени били за предпочитане за... е, сещате се за какво... за любов.

Той я погледна. На ръст беше малко над един и петдесет и седеше със свити колене. Той ѝ се усмихна прельстително.

Погледите им се кръстосаха за миг и в тази секунда през главата ѝ минаха много картини на съвкупяващи се двойки. Тръсна глава, сякаш за да пропъди подобни образи и отново потъна в книгата. Прочете редица истории, които разказваха за изневярата на жените към техните съпрузи. Тези епизоди я накараха да се намръщи. Прелисти бързо ръкописа, но не можа да открие съответната глава за изневярата на мъжете към техните съпруги.

На едно място от гърдите ѝ се изтрягна високо „ха!“.

Тревилиън ѝ хвърли поглед.

— Тук пише, че мъжете и жените никога не могат да бъдат приятели, че това било пример за невъзможното. Не вярвам и съм убедена, че и капитан Бейкър не може да го е вярвал. Той...

— Това е превод, а не съчинение, което отразява собственото му мнение. Не забелязахте ли, че не съдържа данни за дължини и ширини, няма диаметри на колела на каруци...

Клер остави хапливата му забележка без отговор и продължи да чете. Едрият мъж в белите одежди ѝ подаде миниатюрна чашка с някаква течност. Отпи от нея и се закашля.

— По- внимателно — предупреди я Тревилиън.

— Мисля, че не трябва да пия уиски.

— А пък аз мисля, че не трябва да четете това, което тъкмо четете.

Тя се усмихна. Имаше право. После сви рамене, отпи от чашата и се вгълби отново в ръкописа. Уискито я стопли.

След известно време дочете и последната страница и се загледа през прозореца.

— Е? — попита Тревилиън. — Достоен ли е за него? За капитан Бейкър, имам предвид?

Клер бавно се обърна и го погледна. Главата ѝ беше замаяна от прочетеното — неща, които досега ѝ бяха напълно неизвестни. Разглеждаше тъмните очи на Тревилиън, широките му рамене, ръцете му с дълги прави пръсти.

— Аз — започна тя, но бързо се отказала. — Разбира се, трябва да се издаде само за отбран кръг читатели — рече с делови тон. — Но мисля, че може да донесе добри пари.

Тревилиън ѝ се усмихна малко покровителствено.

— Че какво знаете вие за печеленето на пари?

Клер му върна покровителствената усмивка. Може би поради светлината, но в този миг той не изглеждаше никак стар.

— Докато вие, британците, наследявате готови пари, ние, американците, се налага сами да си ги печелим. В Америка един мъж — или една жена — може да започне от нула и да натрупа милиони. Достатъчни са само упорит труд и далновидност.

— Но и вие ще спечелите пари от брака си с един дук.

— Изглежда не познавате много добре семейството си, иначе щяхте да знаете, че Хари няма и пукнато пени. — Клер му обърна отново гръб и стана от пейката. — Много ви благодаря, мистър Тревилиън, че ми дадохте да прочета ръкописа. Беше извънредно интересен. Но трябва да тръгвам. Сигурно е вече късно и аз отново...

— Тя се сепна, щом погледна часовника се. — Наблизава седем! Ще пропусна вечерята, ако не побързам. — Остави ръкописа върху най-близката маса, извика още веднъж: — Благодаря! — и изтича надолу по стълбите.

Едва беше изчезнала, когато в стаята влезе Оман, за да разтреби. Тревилиън гледаше към празната ѝ чаша за уиски и ръкописа, който току-що бе прочела.

— Харесва уиски и книги заекс — каза той тихо и се усмихна.

— Тя е хубавица — каза Оман на родния си език — един език, който Тревилиън беше усвоил след дълго, упорито изучаване.

— Тя принадлежи на моя брат — каза той и обърна гръб на Оман. — Принадлежи на неговия свят, не на моя.

ГЛАВА ПЕТА

След дългата и тягостна вечеря Хари настоя да излязат с Клер в градината. Тя беше много доволна, тъй като по време на храненето мислеше само за изминалния ден — и за мъжа, с когото го бе прекарала. Той беше толкова странен, толкова различен от мъжете, които познаваше, и породи у нея толкова противоречиви чувства! В един миг искрено го мразеше, а в следващия разглеждаше неговите... ръце.

— Тази вечер изглеждаш особено привлекателна — каза Хари.
— Сякаш витаеш в някакъв друг свят, замечтана си и цяла сияеш. На какво се дължи това?

— О — изльга тя, — на нищо. Просто си мислех за онова, което четох днес. — Беше радостна, че въпреки студа и течението в къщата отиде на вечеря с една от най-дръзките си рокли, която оставаше раменете и ръцете ѝ голи. Но за да се хареса на Хари, тя беше готова и на по-големи жертви.

— Значи най-сетне са те пуснали в библиотеката?

Тя се спря стреснато и го погледна.

— Откъде знаеш за тази история?

Той само се усмихна, взе ръката ѝ и продължи да крачи.

— Хари, вярва ли, че мъжете и жените могат да бъдат приятели? — попита тя.

— Да — отвърна Хари предпазливо.

— Ние приятели ли сме? Имам предвид, можем ли — ти и аз да разговаряме за всичко?

— Какво се опитваш да mi кажеш? — попита той подозително.

Клер си пое дълбоко въздух.

— Мога ли, когато стана дукеса, да променя сегашните правила в къщата? Мога ли да разреша на хората да се хранят по стаите си и да влизат в кухнята, когато им се прииска? Мога ли да им позволя да говорят по време на храненето?

Хари се усмихна неуверено.

— Разбира се, че можеш. Когато станеш дукса, ще можеш да правиш, каквото ти скимне. Тогава това ще бъде твоята къща.

— Мога ли да преустроя западното крило?

Хари се поколеба за миг.

— Какво знаеш за западното крило?

Когато тя наведе глава и не му отговори, той се спря и повдигна брадичката ѝ, така че се наложи Клер да го погледне в лицето.

— Пак ли срещна Тревилиън?

Усмихна се на смайването ѝ.

— Нали ти казах, че знам всичко, което става в къщата. Не бива да разказваш на никого за Тревилиън. Никой, освен нас двамата не знае, че той е тук — каза Хари строго.

— Защо?

— Има си причини. С него ли прекара толкова време? Затова ли пропусна обеда и чая?

— Четох в неговата стая. — Очите ѝ блестяха. — В стаята на принца.

— Харесваш ли Тревилиън?

— Не знам — каза тя откровено. — Той е странен човек, нали?

Хари се изсмя.

— По-страничен, отколкото можеш да си представиш. Но не те е докосвал все пак, или?

Клер го погледна ужасена.

— Не по начина, за който си мислиш. Той е съвършен джентълмен. Е, не съвсем съвършен. Понякога много ме ядосва, но има няколко интересни книги.

— Мога да си представя — каза Хари със саркастичен тон и се нацупи. Намираше се между чука и наковалнята. В крайна сметка не можеше да забрани категорично на Клер да се среща с Тревилиън. В такъв случай щеше да го попита защо не бива да го вижда и ако Хари не ѝ дадеше задоволителен отговор, може би брат му щеше да изплюе камъчето. Хари не се съмняваше, че той щеше да ѝ каже: „Моят малък брат се бои да не разбереш, че аз съм дукът, а не той.“

Хари я поведе обратно към къщата.

— Трябва да се прибираме. Утре ми се налага да изляза много рано и няма да ме има няколко дни.

— О, Хари, не може ли веднъж да прекараме деня заедно? Защо не оставиш за един ден работата си?

— Друг път. Утре тръгвам, преди да зазори, още няма да си станала — Докосна я с пръст по нослето. — Но може би следващият път ще дойдеш с мен. И ти обещавам, че като се върна, ще имам повече време за теб. — При тези думи Хари отново се намръщи от досада. Надяваше се, че периодът на ухажването на годеницата вече е минал, но появяването на Тревилиън проточващо нещата.

Той се усмихна.

— Какво ще кажеш за една целувка? — Наклони се и притисна устните си в нейните. В този миг Клер обви ръце около врата му и притисна затворените си устни към неговите. Хари оцени целувката ѝ като крайно нездадоволителна — не харесваше девственици и не изгаряше от желание да ги посвещава в любовта. Падаше си по жени, които му даваха нещо.

Когато Хари я отмести от себе си Клер все още поднасяше устните си със затворени очи. Той я погледна мрачно и каза:

— Страхувам се, че не е добре да те оставям тук сама. Ще трябва да говоря с мама да насрочи датата на нашата сватба.

Клер му се усмихна, но в този миг си спомни отново за ръкописа, който беше чела днес, и за всички тези истории за никога несекващата страсть. А къде беше страстта между нея и Хари? Къде бяха камбаните и вълшебните песни на сирените? Но може би най-напред трябваше да овладее изкуството да целува, за да се появи по-бързо страстта.

Свали ръце от шията му и благоприлично тръгна до него към Брамли.

Когато се събуди на следващия ден, беше четири часа сутринта. Дали Хари беше заминал? На пръсти, за да не я чуе госпожица Роджърс, която спеше в съседната стая, Клер изтича до прозореца. Беше още прекалено тъмно, за да види нещо. Опря се на лакти на перваза и се загледа към езерото сред парка. В този миг ѝ се стори, че там нещо се движи. Може би е сърна, помисли си тя, но после видя, че е човек.

— Тревилиън — възклика Клер, невъзможно бе да е друг. Облече се бързо.

Слагаше си бельото, когато си каза, че не бива да тича след този човек. Това важеше за всеки мъж, но още повече за такъв като Тревилиън. Но после си представи как в противен случай ще прекара отново деня изолирана и страхът от самотата взе връх над разума ѝ. В края на краищата Хари вече знаеше, че в негово отсъствие тя прекарва времето си с Тревилиън, и не беше против. Закрепи шапката към косите си, изтича от стаята и се шмугна надолу по стълбите. После изхвърча от къщата и започна да търси Тревилиън.

Десетина минути по-късно беше близко до отчаянието. Той сякаш беше изчезнал, а не смееше да го извика по име, за да не чуе някой.

Вече щеше да се връща обратно, когато едва не изпищя от уплаха — съзря лицето му само на педя разстояние от своето зад живия плет.

— Ужасно ме изплашихте — упрекна го тя. — Защо се криете тук в храсталациите?

— Знаех си, че ще ме търсите — отвърна той. — Извинете ме за самонадеяността. — С тези думи ѝ обърна гръб и си тръгна.

На Клер не ѝ се искаше да признае очевидния факт, че го търсеше.

— Излязох само да се пораздвижа — каза тя. — Днес утрото е чудесно. — Вдигна глава към още тъмното небе. — И въздухът е толкова прохладен и свеж.

— Е, тогава ви желая приятна разходка — каза той и се отдалечи.

На Клер ѝ идваше да го засипе с проклятия. Този невъзможен човек не се сещаше дори да я покани в къщата!

— В известен смисъл наистина ви търсех — призна си тя.

Той се обърна към нея.

— Така ли? И какво щяхте да искате от мен? Още книги? Или да си поговорим пак за капитан Бейкър?

— Зърнах ви от прозореца, и си помислих, че ще е хубаво да ви придружа при разходката ви. Като бъдеща дукеса трябва да се грижа гостите ми да не скучаят и да се чувстват добре...

— Колко време ще ви трябва, за да престанете с извъртанията? Два или три часа?

Клер рязко се обърна и тръгна към къщата.

— Е, добре, елате с мен — каза той на гърба ѝ. — Но само в случай, че издържате на ходене. Не устройвам излети за кекави

госпожици.

Тя се обърна и го огледа от главата до петите. Прецени критично широкоплещата му фигура, по която нямаше ни грам излишни тлъстини, и бастуна, от който явно се нуждаеше.

— Колкото вие издържите, толкова ще издържа и аз.

— Ще видим.

Час по-късно Клер почти съжаляваше за самохвалството си — почти, но не съвсем. Тревилиън я водеше през стръмни, обрасли в трева хълмове и пенливи потоци. Когато за пръв път стигнаха до буен поток, тя се надяваше, че той ще й помогне да мине на другата страна. Тревилиън обаче продължи и дори не погледна назад.

— Почакайте! — извика тя след него.

Той се обърна.

— Какво има?

— Как да мина от другата страна?

— С крака — отвърна той, обрна й гръб и се заизкачва по обраслия склон.

Клер нямаше желание да продължава разходката с мокри крака и се огледа за камъни или дъски, които да й послужат за мост.

— Ако ви е страх, опитайте с ей това там! — Той се спря и посочи едно дърво, което се бе протегнало през потока малко по-надолу. Дънерът му нямаше и десетина сантиметра ширина.

— Но аз не съм въжеиграчка — извика тя.

Тревилиън само сви рамене и отново й обрна гръб.

— Почакайте! — извика тя повторно. — Ще ми дадете ли бастуна си?

Той погледна първо нея, после бастуна и се усмихна. Спусна се от стръмнината, нагази до средата на потока и й го подаде.

— Можете да ме пренесете и на ръце, знаете ли?

— На всяка цена — отвърна Тревилиън.

Клер взе бастуна и едва не пълосна във водата. Той бе невероятно тежък. Мислеше, че е дървен, но сега откри, че е от желязо и тежи най-малко двадесетина фунта.

Реши обаче да прегълтне изненадата си и да пресече потока по тесния дънер. И успя, макар че на два пъти почти изгуби равновесие и люто прокле Тревилиън, задето не й се притече на помощ. Но когато

най-сетне стигна суха до другия бряг, му върна бастуна със самодоволна усмивка.

— Никое шотландско момиче нямаше да се поколебае да си намокри краката — беше всичко, което Тревилиън каза за подвига ѝ.

Клер му се изплези, когато отново ѝ обърна гръб.

Скитаха още цял час и когато отново стигнаха до поток, Клер въобще не си даде труда да го пресича суха, а тръгна направо през водата, сякаш въобще го нямаше.

— Защо всъщност не се разхождате с вашия дук? — попита Тревилиън, когато спряха на един хълм.

— Хари трябваше да замине по работа. Тръгна още преди зазоряване.

— И за къде бързаше толкова?

— Вече ви казах, че има да урежда разни неща. Управлението на имотите му отнема много време.

Това като че ли страшно развесели Тревилиън.

— Най-вероятно посещава някоя от любовниците си.

— Моля? Как не ви е срам!

— Ако някой трябва да се срамува, това е Хари.

В отговор тя престана да разговаря с него, но в себе си все пак се питаше дали Хари има други жени. Дамите в Лондон несъмнено много го харесваха, но това не значеше, че той все още се среща с тях. Клер хвърли мрачен поглед към гърба на Тревилиън и се закле в бъдеще да го избягва. Той вината успяваше да я разстрои.

Но половин час по-късно, когато се бе развиделило и те стигнаха западното крило на къщата, Клер си представи дългия ден, който я очакваше и през който нямаше да зърне Хари дори на трапезата. Разбира се, можеше да прекара следобеда с майка си. Или да се натрапи на бъдещите си роднини... И какво? Да разговаря с тях за кучета и коне?

Клер спря пред вратата към западното крило и погледна часовника си.

— Изпуснахте ли закуската? — попита Тревилиън и натисна звънеца на вратата.

— Не. Имам още много време да се преоблеча — отвърна тя, но нямаше никакво намерение да тръгва към главната сграда.

— Все още ли е забранено да се разговаря на закуска?

— Да — отвърна Клер навъсено и си помисли за дългото, отегчително хранене, което я чакаше оттатък.

— Е, добре — каза Тревилиън с въздишка. — Елате горе да видим какво ще ни приготви Оман.

Клер цялата засия. Мигом забрави всичките си заричания да избягва този човек. Мислеше само за неговата уютна гостна, за книгите му, огъня в камината и вкусните ястия на Оман.

Престъпиха прага на най-старата част на къщата и тъкмо стигнаха задъхани гостната, когато Оман се появи от спалнята и прошепна нещо на Тревилиън на странния си език.

Тревилиън й каза тихо:

— Хари е горе. — Той посочи с глава към вратата на спалнята.

Клер направи усмихната крачка към вратата, но Тревилиън здраво хвана ръката ѝ.

— Може да е дошъл заради мен — прошепна той.

— Аз... — започна Клер, но той ѝ запуши с ръка устата.

— Може да не е сам.

Клер се ококри, а Тревилиън свали ръката си от устата ѝ. Отвори голямата ракла.

— Скрийте се вътре, докато разбера какво иска от мен.

— Аз няма да... — понечи Клер да обясни, но той просто я вдигна на ръце, положи я в раклата върху някакви книги, които тя с удоволствие би разгледала при други обстоятелства, затвори капака и седна отгоре в мига, в който Хари влезе в стаята.

— Къде, по дяволите, беше толкова време? — попита Хари. — Чакам те вече половин час. И май току-що чух глас? Женски, струва ми се.

— Сторило ти се е. На какво дължа честта?

— Мактарвит отново върши безчинства.

— Колко са този път?

— Шест.

— И майка ти беснее, естествено. Трудно ще се примери със загубата на шест телета.

— Иска да го изпъдя от имота му.

Тревилиън помълча малко.

— И ти реши, че аз мога да свърша мръсната работа вместо теб.

— Уили, не бързай да се горещиш. Мислех само, че може да поговориш със стареца.

— Никой не може да разговаря с него. Досега никой не е успял. Какво стана със синовете му?

— Някои умряха, другите се изселиха. Старецът е последният от семейството.

— И сега тя иска да го изгони от имота му. Защо просто не му дадеш пари, за да замине при синовете си?

— Той няма да се съгласи. И откъде да взема пари, по дяволите? Пак ли да продам някоя картина?

— Какво ще каже бъдещата ти годеница?

До този миг Клер стоеше тихо в раклата, наострила уши, и се опитваше да улови смисъла на репликите. Името Мактарвит й беше познато, но не можеше да си спомни откъде. И когато Тревилиън я намеси в играта с подигравателен, двусмислен тон, тя изведнъж се изплаши от отговора на Хари. Да, Тревилиън беше посял съмнение в душата й. Ритна капака на раклата.

— Какво, по дяволите, държиш там? — попита Хари, като видя как помръдна капакът и Тревилиън едва не залитна.

— Ще ти го покажа, ако искаш.

— Не, благодаря. Още ме побиват тръпки от зверовете, които беше донесъл от предишните си пътешествия. — Той замълча, защото влезе Оман и постави две чаши с уиски на масата до Тревилиън. Щом слугата излезе, Хари пак заговори:

— Не те ли е страх, че този човек някоя нощ може да ти пререже гърлото?

— Оман ли? Хората, които си подслонил оттатък в къщата, ме плашат много повече. Но тъй като стана дума за страх, да те попитам кога ще се жениш?

— По-късно — отговори Хари уклончиво.

— И смяташ, че твоята богата американка ще бъде щастлива да заживее под крилото на старата вещица? — попита Тревилиън саркастично.

— Мама не е толкова лоша, колкото я изкарваш. Ти никога не си й давал никакъв шанс. Що се отнася до Клер, убеден съм, че ще свикне. — Хари пресуши чашата си и се изправи. — Време е да вървя.

— За да навестиш някоя от екзотичните си дами?

Клер отново бълсна капака на раклата, но този път Хари не обърна внимание на шума.

— Отивам на юг да огледам една кобила за нея, щом като те интересува.

— За нея ли? Имаш предвид твоята богата американка?

— Точно така.

— Ще ѝ купуваш подаръци? Това сигурно е доказателство за истинска любов? — попита ехидно Тревилиън.

Клер чакаше със затаен дъх отговора на Хари.

— Харесвам я. Е, главата ѝ е пълна с разни исторически факти и има прекалено романтична представа за света, но иначе е добро момиче. — И после добави с повече чувство: — Остави я на мира, чуваш ли?

— Че какво може да прави с нея мъж на моята възраст?

— Още веднъж ти казвам — отговори Хари. — Остави я на мира.

— Тогава ми отговори кое всъщност обичаш — момичето или парите ѝ?

Клер, която не можеше да види лицата на двамата мъже, реши, че Хари твърде много забави отговора си. И когато най-после го чу да се смее, не знаеше какво значи това — дали искаше да каже, че я обича, или че ламти само за парите ѝ.

ГЛАВА ШЕСТА

— Е? — попита Клер, когато излезе от раклата. Тревилиън не си даде труда да ѝ отвори капака или да ѝ помогне да излезе, но това вече не я смущаваше. Лека-полека свикваше с неговата неотзивчивост.

Той отново седеше пред една от масите си и пишеше. Клер застана пред него:

— Какво ще правите?

— Защо не седнете? Закривате ми светлината.

Тя отстъпи крачка встрани, но продължаваше да го гледа с блеснали очи.

— Хари ви помоли за услуга. Вие сте му задължен и трябва да приемете нещо.

Тревилиън оставил писалката и я изгледа.

— Вие сте готова да пожертввате живота си за този мъж, разбирам, но това не означава, че ще последвам примера ви. Имам си достатъчно работа. Искате ли да закусите?

— Искам, разбира се.

Последва го в спалнята, където на масата вече димяха две чинии. Предполагаше, че ще закусят в спалнята, защото Оман не намери в гостната място за още една маса. Предпазливо опита яйцата.

— Кой е този Мактарвит?

— Вкусно ли е?

— Не съм яла такива яйца, но са превъзходни. Кой е Мактарвит?

— Пригответи са по индийска рецепта.

Клер му хвърли сърдит поглед, задето не отговори на въпроса ѝ.

— Един старец. Семейството му живее от памтивека на тази земя — обясни Тревилиън.

Клер погледна към чинията си.

— Защо името му ми звучи някак познато?

Тревилиън отпи гълтка от чашата си. Клер не го попита дали беше чай, или повече уиски. Той измърмори:

— Традиция.

— Моля?

Той я гледаше с присвити очи.

— Мислех, че с вашите исторически познания за клана на прекрасния ви дук много бързо ще се досетите кои са Мактарвитови.

— Той вдигна чашата си и я изпи до дъно.

Клер оставил вилицата си и го погледна слисано.

— Майсторите на уиски — каза тя, останала без, дъх.

С едва забележима усмивка той ѝ даде да разбере, че е улучила.

Клер стана от масата и отиде при прозореца.

— Големите кланове са имали разклонения, които са гравитирали около тях. Всеки по-малък клан е отговарял за определена задача. Някои били бардове, които създавали песни и учели наизуст историята на клана. Други били гайдари. — Та се обърна и го погледна. — Мактарвитови варели уискито.

Той отново вдигна тържествено чашата си.

— Поздравявам ви за вашата памет.

Тя седна и се залови с яйцата по индийски. Но не мирияса:

— И сега този старец е последният от своя клан в Шотландия?

Последният представител на една велика традиция, предавана от баща на син. Той...

— Със сигурност не е последният майстор на уиски в Шотландия. На Хари няма да му се наложи да се откаже от уискито ако Мактарвит си вдигне чуковете оттук.

— Но от какво тогава ще живее старецът?

— Не вярвам, че майката на Хари — дukesата, много се интересува от това. Тя мисли само за рогатия добитък, който ѝ е откраднал.

— Но какво ще стане в такъв случай с великата традиция? — извика Клер с жар. — Нима никой от нас не е чел сър Уолтър Скот?

Тревилиън прихна с неприятен, циничен смях. Това беше подигравка на човек, който знае всичко, видял е всичко и се развлеча с глупостта и наивността на своите близки. Клер възрази:

— Безразлично ми е какво мислите за сър Уолтър Скот, но традиция е също така клановете да се крадат взаимно. Щом този човек е варил с години уиски за семейството, едва ли дотолкова е обеднял, че да не може да си купи телета, вместо да ги краде.

— Дukesата не му плаща нищо за неговото уиски.

Клер го зяпна.

— Нейна светлост има лошо мнение за пиенето на уиски. Смята го за лоша и нездравословна привичка и затова не му плаща нищо. Отгоре на всичко винаги е мразила този човек и затова иска той да напусне имота.

— Но земята принадлежи на Хари!

Той я изгледа със зла усмивка.

— Ако вярвате в тези бабини деветини, значи наистина не знаете нищо.

Междувременно Клер довърши яйцата си по индийски, стана, отиде при леглото и погали резбованите колони.

— Трябва да предприемете нещо — обърна се тя към Тревилиън.

— Защо аз да предприемам нещо? Защо не вашият драгоценен Хари?

— Хайде да не спорим. Трябва да се направи нещо в защита на Мактарвит и неговия занаят. Няма да пропъдите човека, който е служил вярно на това семейство от поколения насам. Какво биха казали вашите прадеди?

— Моите прадеди навярно биха казали: „Радвайте се, че сте се отървали от него.“ Вие си мислите, че той е мил старец, несправедливо преследван от нашето семейство, но трябва да знаете, че Мактарвитови винаги са били най-проклетите, най-твърдоглавите и най-размирните хора по света. Те наистина произвеждат уиски, но не го продават. Ние трябва да им го отнемаме със сила. Тоест, да го крадем.

— Както той трябва да краде от вас своята храна.

Тревилиън скочи и тръгна из стаята.

— Няма нужда да ме гледате така свирепо. Не разбирам защо тъкмо аз трябва да бия толкова път, още повече че там ще ме посрещнат с куршуми. Имам достатъчно главоболия с работата си и не желая да прахосвам скъпоценното си време заради един опак старец.

Тя го последва в гостната.

— Но тъкмо лошото настроение е най-силният ви коз. Всъщност би трябвало великолепно да се разбирате с този Мактарвит.

— Да, но не се разбираме. Никой не се разбира с него. Никога жив човек не е излизал на глава с Мактарвитови, Бог да благослови страната, в която са се изселили синовете на стария.

— Вероятно са заминали за Америка. Там ценят истинските мъже.

Тревилиън махна ядосано с ръка.

— Няма да отида при Мактарвит нито заради вас, нито заради скъпия ви дук. А сега вървете оттатък и си намерете четиво, подходящо за едно порядъчно момиче. По-късно Оман ще ви донесе нещо апетитно за обяд, а от мен ще получите голяма чаша уиски.

— От уискито на Мактарвит, нали? — възмути се тя.

— Да, от него. Искате ли да видите каква рана имам в крака от пушката на същия този Мактарвит?

— Да не искате да кажете, че сте откраднали и това уиски?

— Разбира се, че го откраднах! Иначе нямаше въобще да го получа. Това също е част от проклетите традиции, пред които толкова се захласвате!

— Не викайте. Не съм глуха. Щом като не искате да отидете при него, ще отида аз.

— Никога няма да намерите къщата му. Само Хари и аз знаем къде живее.

— И отказвате да сторите нещо, за да попречите на дukesата да изгони стареца от дома му?

— Не е моя работа да ѝ попреча. Тук съм само на гости, ако смея да ви напомня. Искам да оздравея, да попиша малко и после ще си тръгна. Тази къща не значи нищо за мен.

Клер го изгледа продължително.

— След всичко, което Хари направи за вас? Не ви ли даде той подслон, запазвайки в тайна присъствието ви? Вие сте неблагодарник, сър. — С тези думи тя се обърна към стълбите.

— Къде отивате?

— Ще потърся друга компанията. Щом като времето ви е така скъпо, за да го жертвувате за някого, няма да ви отегчавам повече.

Докато слизаше по стълбите, Клер го чу да си мърмори: „Най-сетне ще се заловя с работата си“, но с високо вдигната глава продължи към градината.

Поскита известно време, но ѝ стана скучно. Вчерашният ден беше толкова хубав, защото имаше нещо за четене и някой, с когото да поговори. Сега отново беше сама.

Седна на една пейка ѝ се загледа в езерцето, създадено тук по волята на някой от предците на Хари. Май доста трудничко привикваше към бъдещото си положение. Защо нямаше общителната натура на майка си и таланта ѝ да превръща всеки непознат начаса в свой приятел!

— Ама ти тута ли си?

Клер вдигна очи и видя пред себе си по-малката си сестра.

— Сложила си обиците ми — констатира Клер сухо.

— Какво ти е? За любовника си ли тъгуваш?

— Откъде си научила тези отвратителни изрази? И защо не си на урок?

Маймунката отвори уста, за да възрази нещо, но Клер махна с ръка.

— Моля те, не ми разказвай какъв номер си извъртяла този път на нещастната си гувернантка. Чудя се как при всичко това все пак не си останала неграмотна.

— Мога да чета и пиша поне толкова добре, колкото и мама. — Клер я погледна с укор, но Маймунката се усмихна: — Тук вече се питат какво ли правиш по цял ден.

— Нищо особено — отвърна Клер. — Повечето време се разхождам.

— И въобще не ядеш. Поне не на масата с другите. — Маймунката се наведе напред. — Обаче виждам нещо между зъбите ти — о, ти не гладуваш.

— Какво се лепна за мен, нямаш ли си друга работа? Например да оставиш обиците на мястото им?

— Не мога да ги сваля, преди дупките да заздравеят.

Клер поклати глава.

— Прекалено малка си, за да си пробиваш ушите. Кой, по дяволите, се съгласи да направи това?

— В тази къща може да получиш всичко, каквото пожелаеш.

— Как да те разбирам?

Маймунката отвърна с блеснали очи:

— Клер, това е най-странныата къща на света, в която живеят най-умопобърканите хора. Нали знаеш онзи изпит дребен човек с дълга коса, който сяда срещу теб на вечеря?

— Откъде знаеш къде сядам на вечеря?

— Знам страшно много неща. Няма значение — този човек обитава най-затънтия край на източното крило и организира театрални представления. Той е единственият актьор и никога няма зрители. Най-стренното е, че произнася една фраза, после сменя костюма си, отново произнася една фраза, пак сменя костюма си, и така нататък... и тъй като всеки път за преобличането му отиват най-малко двайсетина минути, то естествено представлението трае много часове. Той ми предложи да участвам в писата, но страшно се разсърди, когато поисках да играя Елизабет Първа.

— И ти, по всяка вероятност, надви.

— Да. Искаше да си остирижа косите и да сложи червена перука, но аз отказах. А помниш ли двете дребни възрастни дами, които седят до баща ми? Те са крадли. Честно ти говоря. Промъкват се във всички стаи и крадат разни неща. Наблюдавай ги някога по време на вечеря — в края на храненето не остава нито един сребърен прибор върху чинийте им, защото са ги напъхали в ръковите си.

— От това дрехите им положително не стават по-чисти.

— Икономът събира всяка седмица сребърните прибори от стаите им, а понякога му се налага да го прави и по-често, когато на масата има повече хора.

— А какво прави мама по цял ден?

— Прекарва следобедите с две стари кукумявки, които знаят всичко за всеки. Те ѝ разказват последните клюки за дукове, барони и графове. Само да ги чуеш какво разправят за Уелския принц!

— Ти обаче не биваше да чуеш това. Пак ли си подслушвала зад вратата?

— Ако се държиш лошо, няма да ти кажа какво научих за майката на Хари.

Клер се престори, че не се интересува.

— За Нейна светлост, искаш да кажеш?

— Но това ще ти струва нещо.

Клер стана рязко.

— Е, добре, ще ти го кажа. Старицата мразела всичките си деца, с изключение на Хари. Той бил нейният любимец и тя го боготворяла. Радвала се, че двамата ѝ по-големи синове умрели и Хари станал дук.

— Какви ужасни неща дрънкаш за нея?

— Само повтарям каквото съм чула. Знаеш ли, че била саката с единия крак? Едва ходела и шушукат на ухо, че каретата ѝ се преобърнала и премазала крака ѝ, когато искала да избяга от мъжа си. Хари се родил шест месеца по-късно. Той, изглежда, е предан на майка си и прави всичко, каквото тя иска от него. — Маймунката погледна лукаво по-голямата си сестра: — Дори щял да се ожени за жената, която майка му избере.

Клер гледаше сестра си с хладна усмивка.

— Колко интересна къща. Ще се постара да опозная тези хора. Не желая да правят смешни предположения за постоянното ми отсъствие.

— В тази къща може да ядеш живи кокошки на вечеря и никой няма да го намери за смешно. — Маймунката скочи от пейката. — Време е да вървя. Днес следобед ще играя някаква жена, която се казва Мария Антоанета.

— Внимавай! Тя е била обезглавена.

Сара Ан стана сериозна.

— Добре, че ми каза. Ще внимавам.

Когато тя изтича надолу по пътеката, Клер извика след нея:

— И не пипай накитите ми!

Маймунката само кимна и продължи да тича Клер се върна в къщата, преоблече се за обяд и на масата се постара да не зяпа двете стари дами, които пъхаха сребърните прибори в ръкавите си. Попита дългокосия мъж, който седеше на трапезата срещу нея, за писците му, и той веднага я покани да участва в една от постановките. Заяви, че можела да вземе ролята на Ана Болейн или Катрин Хауърд — двете жени, които Хенри Осми наредил да се обезглавят. Клер отклони това предложение с учтива усмивка.

След обеда се отправи към Златния салон и там седна до майка си. Трите жени, които се намираха още в помещението, ѝ хвърляха непрестанно многозначителни погледи, че пречи, но Клер се преструваше, че не ги забелязва.

— Клер, скъпа, би ли ми донесла шала? Мисля, че тук е ужасно студено — каза майка ѝ.

Клер стана с въздишка, отправи се към спалнята на майка си, намери там един шал и ѝ го занесе. По-късно майка ѝ поиска още

одеяло за краката си и този път Клер прояви благоразумие и остави дамите да клюкарстват.

— Ще ставам дукеса, но никой не желае да има вземане-даване с мен — промърмори тя под носа си, като излизаше от Златния салон.

Скита цял час безцелно из главната сграда. После реши, че източното крило по това време е повече или по-малко безлюдно, след като обитателите прекарваха времето си в големия салон и се отправи да разгледа тази част на необикновената постройка.

Тя се състоеше предимно от един дълъг коридор със затворени врати. По стените висяха множество портрети на жени и мъже, явно всичките предай на Хари, макар че никой от тях не притежаваше прелестната му руса коса. Всички бяха тъмнокоси.

В края на коридора Клер стигна до полуутворена врата. Предпазливо я бутна и видя една чудесна стая със сини копринени тапети и килим в прасковен цвят на сини шарки. Светлината, която струеше през прозореца,падаше — о, чудо на чудесата — върху книги! Сякаш притеглена от магнит, Клер пристъпи към стенния шкаф и зачете заглавията по гърба на книгите. Извади „Уевърли“, но когато се обърна, ахна от изненада, тъй като отсреща седеше една жена и безмълвно я наблюдаваше. Беше същата, която няколко пъти ѝ се бе усмихнала в трапезарията.

— Извинете ме. Не знаех, че има някой в стаята. Ще си тръгна веднага, ако ви преча.

— Не — каза жената тихо, а Клер предположи, че е твърде стеснителна. — Моля ви, останете.

Клер седна в едно кресло.

— Прекрасна стая!

— Да, наистина.

— Идвate ли често тук?

— Много често.

Клер разбра, че тази жена не беше особено приказлива и отвори книгата, но забеляза, че другата я наблюдава. Прецени, че беше към тридесет и пет годишна, но беше облечена като ученичка — цялата в розово, с необикновено много рюшове. Роклята я правеше повъзрастна, отколкото бе в действителност, разпуснатите коси — също. Мислено Клер облече жената другояче, прибра косите ѝ на тила, сложи

й обици и обикновена рокля с чисти линии, която да подчертава грациозната ѝ фигура.

Усетила погледа ѝ, непознатата вдигна очи. Клер се размърда в креслото си от неудобство.

— Може би най-напред трябва да се запознаем. Казвам се Клер Уильгби и съм сгодена за дука.

— Да, знам. Ние всички знаем коя сте вие.

Каза го доста дружелюбно, но Клер се ядоса от този отговор.

— Изглежда тук всеки знае всичко за мен, но аз не знам абсолютно нищо за хората наоколо. — И продължи с все по-голямо разочарование: — Опитах се да се представя, но мъжете не желаят да разговарят с мен, повечето жени — също. Сестра ми знае повече от мен за тази къща, макар че един ден аз ще живея тук. Нямам никаква представа кои са гостите, Хари, изглежда, също не знае. Всичко това е много отчайващо.

Жената се усмихна на думите ѝ и Клер си помисли, че с малко пудра и червило ще изглежда дори красива.

— Аз съм Лотрис, сестрата на Хари — каза жената.

Клер не успя да скрие смайването си.

— Сестра му ли? Нямах никаква представа, че има сестра! Ах, извинете ме, че не се представих веднага. Аз...

— Вече всичко е наред. Никак не е трудно да пропуснеш някого в тази къща. Аз...

Тя прекъсна мисълта си, защото в този миг иззвъння звънче над вратата. Усмивката ѝ тутакси изчезна и цялата топлина по лицето ѝ се стопи.

— Извинете ме. Трябва да вървя. Мама се нуждае от мен. — Преди Клер да каже нещо, Лотрис излезе от стаята.

Клер не беше сигурна дали е удобно да стои повече тук, тъй като явно това беше апартаментът на Лотрис, но книгите в стенния шкаф я изкушаваха прекалено силно и тя не можа да устои. Потърси по-удобно кресло, кръстоса крака и се залови да чете „Уевърли“.

В пет часа следобед отекна гонг и тя слезе за чая, който се сервираше в отделни помещения за мъжете и жените. Успя да седне до Лотрис и се опита да завърже разговор с нея.

— Много ли е болна майка ви? — попита тя.

При въпроса на Клер разговорите стихнаха и всички погледи се насочиха към Лотрис, която цялата се изчерви. Опита да отпие гълтка чай, но не можа, чашата ѝ издрънча в чинийката и тя избяга от стаята.

Арва хвърли укоризнен поглед към дъщеря си, която пак бе сгрешила.

След чая Клер се оттегли в стаята си, седна до прозореца и се вторачи навън. Маймунката бе казала, че Брамли е странна къща, но според нея това беше доста слаба дума. С копнеж си помисли за своя дом в Ню Йорк, където се разхождаше на воля из парка и свободно посещаваше други хора и къщи. Спомни си за своите приятели, които често ѝ идваха на гости, смееха се и си приказваха с часове. Прислужниците в къщи идваха, щом ги повикаха и правеха, каквото се искаше от тях. Преди да пристигне в Брамли, храната не представляваше проблем. Когато четеше и искаше да хапне, беше достатъчно да позвъни и веднага ѝ носеха нещо на поднос в стаята.

Сега живееше в тази огромна къща, беше заобиколена от много хора и за пръв път през живота си и се чувстваше самотна.

Госпожица Роджърс избра коя рокля Клер да облече за вечеря и тя не възрази. Прислужницата беше все още намусена след снощния ѝ бунт да сложи деколтираната рокля.

Вечерята, както винаги, беше дълга и тягостна. Клер дори не се опита да се включи в разговора на трапезата. Липсваше ѝ Хари, липсваше ѝ... Не, само Хари. Не и Тревилиън, който постоянно ѝ се подиграваше, беше винаги надменен и труден за общуване. Хари щеше да доведе новата кобила, а дотогава ръката ѝ щеше да оздравее и двамата щяха да яздят заедно. Само Хари да се върнеше, всичко щеше да е наред. И щом веднъж се оженеха и тя променеше сегашния порядък в Брамли, животът щеше да стане много по-весел.

След вечеря Клер не се върна веднага в стаята си, където я очакваше мърморенето на госпожица Роджърс, а слезе в градината. Беше студено, но тя носеше вълнена рокля и се надяваше, че няма да зъзне, ако върви бързо.

В градината, където живият плет и храстите бяха оформени като фигури на животни, неочеквано се появи Тревилиън. Клер в първия момент се стресна, но после го поздрави хладно, заобиколи го и се запъти отново към къщата.

— Вече не разговаряте с мен, така ли?

— Вече нямам какво да ви кажа. — Тя продължи да върви, а той подтичваше да я настигне.

— Днес май не пропуснахте обяд и вечерята?

— Точно така.

— И прекарахте чудесно, нали? С увлекательни разговори в приятна компания? За политика ли разговаряхте или научихте нещо ново за вашия принц Чарли?

— Студено ми е и се прибирам вкъщи.

— Разбирам ви и без думи. Значи пак са ви пренебрегнали.

Тя се извърна към него.

— Никой не ме е пренебрегвал. Запознах се с много интересни хора. С един драматург, който ми обеща роля в следващата си пиеса. Участвах в интересна дискусия за Уелския принц и се запознах със сестрата на Хари. Прекарахме заедно няколко незабравими часа.

Тревилийн се изсмя високо.

Нямаше как да не одобри присмеха му. Колко хубаво беше все пак, че имаше някой, с когото споделяше и който я разбираше!

— В тази къща действително живеят странни хора. Лотрис има звънец в гостната си и когато майка ѝ позвъни, скача като по тревога. Питам се дали ѝ е разрешено да напуска стаите си, освен когато се храни.

— Не ѝ е разрешено.

— Какъв ужас! И се облича като дете. Чудя се на колко ли е години?

— На тридесет и една.

— Толкова млада? Изглежда по-възрастна. Тя — Клер спря насред изречението, когато забеляза, че Тревилийн едва се държи на краката си. Хвана го под ръка и го поведе надолу по пътеката до една пейка. Вече се ориентираше доста добре в градината.

Тревилийн се отпусна на пейката, а тя седна до него и му позволи да се облегне малко на нея.

С удоволствие би го прихванала през кръста, но не го направи. Ако смяташе обитателите на къщата за „страни“, то това определение важеше с пълна сила и за Тревилийн. В един миг ѝ приличаше на учен, а в следващия вече се държеше като престъпник. Живееше в старата кула, сякаш се криеше от хората, но всеки път, когато тя излезеше навън, се натъкваше на него. Чакаше я да се появи — иначе не можеше

да си обясни поведението му, въпреки че се стараеше да скрие този факт с ехидни или цинични забележки. Но тъй или иначе истината си оставаше една — и той, както и тя, трябваше да общува с някого.

Сега Клер забеляза, че той постепенно идва на себе си. Понякога се чувстваше... да, от време на време той я привличаше. Очите му я гледаха така, сякаш четяха в душата ѝ и тя разбираще, че трябва да бяга. Но ето сега изпитваше майчински чувства към него, искаше ѝ се да го вземе в прегръдките си и да пипне челото му, да не би да има температура. Най-добре би било да го сложи да легне и да му направи гореща супа. Но инстинктът ѝ подсказваше, че той няма да се задоволи с това. Седеше, опряна в него, не смееше да мръдне и се преструваше, че не знае колко зле се чувства той.

— Днес сутринта — започна предпазливо — не бях права да ви се сърдя. Вършете онова, което смятате, че е най-добре. — Тя въздъхна. — Все пак ми се иска този Мактарвит да остане тук, докато Хари и аз се оженим. После ще се погрижа да не го преследват.

— Значи се опитвате да поемете ролята на дukesата — майка? — Гласът на Тревилиън, иначе толкова силен и самоуверен, сега едва се чуваше.

— Разбира се. Хари каза, че като стана дukesа, ще мога да правя каквото си искам.

Тревилиън се изсмя.

— Старата дама по-скоро ще умре, отколкото да отстъпи властта си.

— Хари казва друго.

— А той знае всичко по-добре, нали?

Този човек имаше неподражаемата способност да я ядосва. Забрави за майчинските си чувства, скочи на крака и го изгледа от високо.

— Надявам се, че сега вече си възвърнахте силите и ще се приберете без моя помощ. Желая ви щастие и дълъг живот. Лека нощ — с тези думи му обърна гръб и се затича към къщата.

ГЛАВА СЕДМА

— Нямате настроение — каза Оман, докато разтребваше масата.

— Жени — промърмори Тревилиън.

— Тази е по-различна, нали?

Тревилиън дръпна от лулата си.

— Да, по-различна е. Тя е огън и лед. Жена и дете едновременно.

Знае много и все пак е самата невинност.

Облегна се назад и пусна кълбо дим към тавана.

— Може да стане опасна — каза той високо.

Откакто се запозна с нея, спокойствието му се изпари. В един момент се чудеше как да я замъкне в леглото, а в следващия му се искаше да ѝ прочете на глас нещо, което беше написал. Тази вечер усети нейната нежност и се изненада. Жени, страстни като нея, по правило не се интересуваха от болни мъже. Но тя прояви съчувствие към него. Можеше да бъде както състрадателна, така и темпераментна — само като си спомнеше как разглеждаше ръцете му, по челото му избиваща пот. Как копнееше да ѝ покаже какво умеят тези ръце.

Мактарвит, помисли си той. Иска да се запознае със стария Мактарвит, иска аз да попреча на стареца да краде рогатия добитък. Сякаш това ме засяга, помисли си Тревилиън. Какво ме грее проклетата ѝ традиция?

Пусна още кълбета дим във въздуха и се усмихна. Изглеждаше толкова очарователна, когато се караше с него заради този опърничав старец. Нейните коси, очите ѝ, хубавата ѝ гръд...

— Хари не умееш да я цени — каза той високо.

Хари не знаеше, че е умна. Хари дори не подозираше колко лесно можеше да събуди страстита ѝ, която бушува току под повърхността, но той и не проявяваше достатъчно интерес към нея. Ако ми принадлежеше, помисли си Тревилиън, щях да намеря време да ѝ дам всичко, което може да научи, и нямаше да я оставям с дни сама.

Навъсено си наложи да не мисли за това и се изправи на крака.

— Отивам да спя — каза той, без да обръща внимание на учудения поглед, който му хвърли Оман.

Тревилиън никога не си лягаше преди един часа през нощта — смяташе, че има да свърши прекалено много неща в живота си, за да пропилява много време в сън.

На следващото утро той стана много рано. Излезе от гостната, спусна се надолу по старинната вита стълба, отвори едно прозорче и се покатери на покрива. Тръгна по ръба му и установи, че Хари беше прав — той наистина скоро щеше да рухне. Когато стигна до втората капандура, отвори я внимателно и се спусна по тясно, занемарено стълбище. Явно от години никой не беше минавал оттук, тъй като намери едно оловно войниче и го вдигна. Не беше нито негово, нито на по-големия му брат. А на Хари не беше разрешено да играе със своите несъщи братя и сестри.

Тревилиън се спусна още два етажа по-надолу, докато стигна малка врата и я отвори. Както очакваше, пред нея висеше огромен стенен килим.

Промуши се покрай гоблена и се озова в тъмна стая. Стресна се, когато завари там дребна закръглена дама с посивели коси, която го наблюдаваше в здрача. Беше му трудно да разпознае в полумрака коя беше жената.

— Здравей, лельо Мей — подвикна той усмихнато. — Ти май все така мъчно заспиваш?

Известно време тя го гледаше изпитателно.

— Ти си Уили, нали? Вече си станал мъж.

— Не, лельо Мей. Уили е мъртъв. Не помниш ли?

— Ах, да, той умря. — Старицата продължи да го разглежда. — Ами кой си ти тогава?

— Духът му — обясни той и й намигна.

— Като дух ще намериш доста събрата в тази къща — каза тя и излезе от стаята.

— Нищо не се е променило — промърмори Тревилиън и мина в съседната малка гостна. В ламперията, с която бяха облицовани стените ѝ, имаше тайна врата.

Когато къщата била още замък, имало много скрити ходници, за да избяга семейството в случай на опасност. Когато по-късните поколения разширявали замъка чрез пристройки, те запазили обичая

да изграждат потайни коридори, стълбища и врати. През осемнадесетото столетие един от прадедите на Тревилийн решил да огради цялата постройка с хубава модерна фасада, но не си дал труда да преустрои вътрешността, а може би пък не му стигнали парите. И така цялата сграда и до ден-днешен си останала пронизана от скрити коридори и стълбища. Тревилийн и по-големият му брат, а понякога и Лотрис, бяха изследвали до насата потайностите на къщата — замък.

Той запали свещ и се изкачи по една стълба, отвори тихо леко поскърцваща врата и престъпи прага на стаята, която някога принадлежеше на баща му. Всичко си беше така, както го помнеше: никой не беше живял по-късно тук. Отиде до една ракла до стената. Докато я отваряше, ръката му трепереше малко, тъй като с цялото си тяло усещаше незримото присъствие на баща си. Всичко си стоеше така, сякаш родителят му щеше всеки миг да влезе в стаята.

Не се наложи дълго да търси, за да намери носията на предводителя на клана. Това беше парче тъмносин вълнен плат с малко червено и зелено. Усмихна се, когато си помисли за госпожица Клер Уильгби. Ще видим дали ще съумее да идентифицира тази шотландска обежда, каза си Тревилийн. Не вярваше, че този образец се среща в някой книга, тъй като беше емблемата на клана Монтгомъри и само главата на рода имаше правото да я носи.

Съблече се, без да сваля ризата си, после разстла дългия повече от метър плат върху пода и се опита да стори това, което беше наблюдавал толкова често да прави баща му — да го увие около себе си. Тогава това му изглеждаше лесно, но скоро Тревилийн се убеди, че е далеч по-трудно, отколкото си представяше. Малко по-късно с цялата си душа проклинаше всичко шотландско.

— Никога не бива да носиш къс килт — чуващето Тревилийн баща си да наставлява най-големия си син, докато той, вторият, стоеше в коридора и ги наблюдаваше. — Главата на клана трябва да е на висотата на своята отговорност. Ако предводителят не поддържа традицията, няма кой друг да я съхранява.

Тревилийн се мъчеше с всички сили да увие около кръста си плата, както беше виждал да го прави баща му. След като се налагаше да облече проклетата пола, защо не беше поне по-къса, каквато носеше Хари? Усмихна се при отговора на собствения си въпрос: искаше да

смае едно момиче и добре знаеше, че то щеше да се впечатли повече от дълга, отколкото от къса пола.

Най-сетне успя да навие плата около кръста си и го стегна с колан. Наметна края му през рамо и го закрепи с герба на баща си. Закопча кожената чанта със сребърното укражение на хълбока си, обу дебелите чорапи и обущата с дупките — те служеха да се оттича водата, която проникваше в обувките при ходене по вечно мократа шотландска земя.

Когато всичко беше готово, хвърли поглед в огледалото и за миг замря — стори му се, че вижда баща си.

После Тревилиън излезе през същата врата, през която беше влязъл. Изкачи едно стълбище, пресече площадката и се приведе, за да се мушне в къс тунел. Не беше сигурен коя стая обитаваше Клер. Но майка му не беше жена с богата фантазия и сигурно ѝ беше отредила третокласна стая за гости — старата вещица положително нямаше високо мнение за американките.

Предпазливо, за да не вдига излишен шум, открехна тайната врата, скрита под портрета на прапралеля му.

Навън небето вече светлееше. Тревилиън отиде до прозореца и дръпна завесата. Клер спеше по корем като дете. Той се усмихна. Леглото беше разхвърляно. Беше изритала завивките и повечето се търкаляха на пода.

Погледна надолу към нея и се смяя от нейната младост. Беше не само млада, но изглеждаше и безкрайно невинна.

Седна в края на леглото и нежно махна разпилените коси от челото ѝ. Тя се размърда в съня си, но не се събуди. Ръкавите на нощницата ѝ се бяха вдигнали над лактите и той погали гладката кожа. За миг остана като парализиран от копнежа си да докосне всеки сантиметър от тялото ѝ.

Стъписа го не толкова желанието да погали една прелестно малко създание като Клер, а че копнееше тя да го желае. Искаше да го погледне с онази пламтяща страсть в големите си сини очи, която беше забелязал у нея, когато говореше за принц Чарли.

Клер се размърда, надигна се и се усмихна.

— Добро утро — измърмори тя и обърна глава на другата страна. Мина каки-речи минута, докато се обърне отново и се втренчи в него с отворена уста.

— Добро утро — каза той развеселен.

Тя седна, издърпа падналата на пода завивка чак до брадичката си и прошепна:

— Какво, по дяволите, търсите тук? — После погледна към вратата, която водеше към стаята за преобличане.

Той сложи пръст на устните си и се изправи.

Очите ѝ се разшириха, когато го видя да стои пред нея.

— О, Тревилиън — каза тя с развълнуван шепот.

— Това е филамор — обясни той, като употреби шотландското название за големия килт.

Затаи дъх и ѝ се усмихна, стараейки се с всички сили да не издава колко много, страшно много се радваше на реакцията ѝ. Струваше си усилията да навива това чудо около кръста си, щом като тя знаеше какво представлява и щом като така възклика при названието му. Отиде на пръсти до стаята за преобличане и видя, че госпожица Роджърс спеше благовъзпитано, изпъната в тясното си легло. Изпръхтя презително и затвори вратата.

— Не ми казахте, че са ви дали Роджърс за камериерка.

Клер положи неимоверни усилия да не извика, когато съзря Тревилиън в древното шотландско одеяние. За нейна почуда краката му не бяха слабовати, както очакваше, а мускулести като на човек, който е прекарал живота си в скитане из планините. Носеше килта с грациозността и непринудеността на мъж, който е роден в него — сякаш от дете не е носил нищо друго. Отново в главата ѝ зазвучаха гайди, но те свиреха старите мелодии, не новата, модерна музика, която чу, когато видя за пръв път Хари в килт. Това сигурно се дължеше на факта, че Тревилиън беше по-възрастен от Хари.

Клер тръсна глава, за да пропъди мислите си.

— Госпожица Роджърс...

— Истинско чудовище, нали? Като деца какво ли не правехме, за да я уплашим.

— Без голям успех, струва ми се.

— Без никакъв успех. — Той се наведе над нея и Клер се отдръпна с притаен дъх. Нима щеше да се опита да я целуне?

Той не направи нищо. Прошепна ѝ на ухото:

— Готова ли сте да дойдете с мен при Мактарвит?

Когато се отдръпна от нея, тя премигна няколко пъти, без да откъсва очи от устните му, които бяха още толкова близко до нейните.

— Наистина ли ще ме вземете със себе си? — попита като десетгодишно дете.

— Стига да се облечете бързо. Не понасям да ме карат да чакам дълго.

Едва не го бълсна, толкова пъргаво скочи от леглото си и изчезна зад паравана.

— Дрехите ми! — прошепна тя малко по-високо. — Подайте ми дрехите!

— Излезте и си ги вземете сама! — подхвърли той лукаво. — Уверявам ви, че няма да ви изнасиля.

Клер надникна зад паравана и запуши устата си с ръка, за да не се разхихика.

— Няма да го направите. — Той говореше като подлеца от мелодрамите, а Клер знаеше добре как завършват такива пиеси: героинята ражда незаконно дете, което оставя на чужди хора и умира самотна в снежна виелица. Онзи Тревилиън, който се разхождаше из стаята в прастари шотландски обяди, беше наистина опасен, но не и мъжът, който я поглеждаше сега с похотлива усмивка.

Все още развеселена, тя прекоси стаята в закопчаната доторе нощница, отиде до гардероба, извади вълнения си костюм и най-изтърканите си туристически обувки с ниски токове. Облече се побързо от всякога.

— Готова ли сте? — попита Тревилиън, зарадван, че закачката му я беше развеселила.

— Не — прошепна тя, — трябва и вас да ви нагласим както подобава. — С тези думи тя приглади провисналия плат под колана му и го плисира на гъсти малки гънки. Когато свърши с тях, се залови с дипленето над раменете му. Не го погледна в очите, когато закрепи катарамата.

Тревилиън затаи дъх, когато тя го докосна. Питаše се какво ли ще стори, ако обвиеше ръце около хълбоците й и я погалеше по бедрата. По всяка вероятност щеше да избяга, помисли си той, или още по-лошо — щеше да му се присмее. Как може мъж на вашата възраст да мисли за такива неща? — чуваше упрека й в ума си.

— Всъщност вие не бива да носите тази катарама, знаете ли? — прошепна едва чуто. Не ѝ се искаше да се отдели от него. Когато го докосна, осъзна, че съвсем не беше толкова кълощав, както си мислеше. Не беше нито кълощав, нито пълен.

— Какво? — попита той и се престори, че не разбира шепота ѝ. Наведе се по-близко до устните ѝ.

— Това е катaramата на главатаря на клана и по право принадлежи на Хари. Тя е отличителният знак за първенство.

— Ще помисля по това — каза той и взе пръстите ѝ в своите длани. Питаše се какво ли щеше да каже, ако ѝ съобщеше, че в действителност той е дукът и главатарят на техния клан. Щеше ли да се хвърли в обятията му и да възкликне, че го обича и че само се е заблудила? На Тревилиън никога не му се беше налагало да прибягва към титли или рангове, за да покори жената, която желаеше. Това не влизаше в сметките му и сега.

— Готова ли сте вече? — попита той повторно и тя измъкна пръстите си от неговите.

Клер изтича към вратата, но той ѝ даде знак с глава да го последва през тайнния ходник зад огромния портрет на пралеля му. Видя как лицето ѝ се озари в очакването на приключението. Изглежда не беше от страхливите.

Клер вървеше по петите му по мръсната, отдавна неизползвана стълба и после по обвити в паяжини тунели, докато най-сетне излязоха под открито небе през една невзрачна вратичка в самия край на източното крило.

— Чудесно — каза тя? Направо страхотно!

Той ѝ се усмихна.

— Имате ли настроение за разходка? Но пътят до Мактарвит е доста дълъг.

— Ще вървя с удоволствие — отвърна тя и вдъхна чистия, сладък шотландски въздух.

Два часа по-късно почти съжаляваше, че прие предложението толкова възторжено. Наложи се да върви подир Тревилиън ту нагоре, ту надолу, през гори и потоци. Той я нахрани с парче сух твърд хляб, който носеше в кожената си чанта, и на два пъти ѝ услужва с тежкия си бастун.

— Защо носите този железен прът? Дървеният бастун не би ли ви вършил същата работа?

— Трябва да си възвърна силата — каза той през рамо.

Щеше ѝ се да го попита за болестта му, но не го направи, тъй като от опит знаеше, че той не обича да му напомня за нея.

След като вървяха запъхтени три часа, приседнаха на една скала и Тревилиън извади от кожената си чанта фурми. Той се намръщи, когато тя се нахвърли лакомо върху тях, гълтайки ги почти без да ги сдъвче.

— Когато снощи вечерта се върнах в стаята си, под възглавницата ми имаше вестник.

— И кой, мислите, го е сложил там? — попита той.

— Първоначално предположих, че сте вие, макар и да не знаех, че разполагате с такива фантастични начини да се промъкнете незабелязано в стаята ми. — Тя се изсмя при вида на гордата му усмивка. — Знаете ли кой може да е бил според мен? — За по-голям ефект тя поизчака. — Лотрис.

Тревилиън погледна към хълмовете, където нежният пурпур на плевелите се смесваше със сиво-зеленото на скалите и тревите. Спомни си за засмяното момиче от своето детство, което се беше превърнало в самотна жена, която сега не излизаше от стаята си и се подчиняваше на майка си като кученце.

— Лий е способна на това. У нея има нещо бунтарско.

— Трудно ми е да повярвам. — Клер му разказа как предния ден, без да иска обиди с нещо Лотрис. — И само я попитах как е майка ѝ.

— Забранено е да се споменават болестите на старата дама. Поне сред повече хора и на висок глас.

Клер излапа последната фурма и тръгна към потока да пие вода.

— Защо е кафява водата?

— Тече през торф — отговори той нетърпеливо. — Това придава особен вкус на уискито. Доброто шотландско уиски не може да се вари никъде другаде по света, защото само тук има такава примесена с торф вода. Готова ли сте да тръгваме?

Тя кимна.

— Та снощи вечерта прочетох вестника и няма да ми повярвате какво открих в него.

— Че Кемълови отново се бунтуват?

— Не бъдете толкова циничен. Не ви подхожда, макар и да съм убедена, че цинизмът ви е вроден. Наистина ли по рождение приемате, че светът е лош, или по-късно сте придобили тази нагласа?

Той се обърна и я изгледа с присвiti очи. Клер се усмихна самодоволно. Изпитваше удоволствие да пробива грубата му черупка.

— Прочетох, че някогашният спътник на капитан Бейкър Джек Пауъл ще изнесе доклад пред Кралското географско дружество за тържественото си влизане в Пеша.

— Наистина ли? — отвърна Тревилиън тихо. — И смятате да присъствате на доклада му?

— Шегувате ли се? Изобщо не вярвам, че този човек някога е бил в Пеша!

Тревилиън спря като гръмнат, обърна се към нея и я изгледа продължително.

— И защо мислите така?

— Просто познавам капитан Бейкър.

Той ѝ обърна гръб, за да не види усмивката му.

— Наистина ли?

— Няма нищо смешно. Просто не мога да повярвам, че капитан Бейкър не е стигнал до Пеша.

— Имаме още около час път. Защо не mi разкажете как сте стигнали до този извод? Може би така времето ще мине по-бързо, а и смехът е здраве.

— Не би трябвало нищо да ви разказвам, щом сте такъв, но хайде, от мен да мине. Най-напред трябва да разберете какво е значела Пеша за капитан Бейкър. Знам, че за останалия свят това е само една легенда, едно екзотично име... — Гласът ѝ загълхна.

Той ѝ се усмихна по познатия ѝ подигравателен начин.

— ... което събужда най-сладостни представи, нали? Там бляновете стават действителност. Град на приказните богатства, в който жените са фантастично красиви и не носят нито корсети, нито турнели. Град...

— Ще ме оставите ли да продължа? Та капитан Бейкър е искал да открие този град. Искал да бъде първият чужденец, влязъл в него и доказал съществуването му. Защото за всички Пеша е била само една легенда — нещо като Атлантида. Капитан Бейкър посветил три години от живота си в търсенето на този град. Четох колко болен и

разочарован е бил, когато се върнал от първото си пътешествие, без да я намери, но се заклел, че ще направи нова експедиция. Бил си внушил, че ще умре, ако не я открие.

— И накрая наистина умрял.

— Не, той умрял едва когато се връщал от втората си експедиция. Аз вярвам, че той е бил в Пеша.

— Пауъл твърди друго. Според него Бейкър бил твърде болен, за да влезе в града и останал в бивака, докато той, Пауъл, отишъл сам в Пеша.

— Ха-ха! — прихна Клер. — Вие не познавате капитан Бейкър, както аз го познавам.

— Наистина ли?

— Не ми се присмивайте. Капитан Бейкър е бил твърде суетен човек.

Тревилиън я погледна изненадан.

— Какво общо има тук суетата?

Тя въздъхна.

— И още как. В първото си пътешествие Бейкър натрупва знания и опит. Той вече е разбрал в какво е сбъркал и къде е истинската Пеша. Връща се в Англия, решен да събере пари за новата си експедиция и да организира този път без грешка.

— Какво общо има всичко това с неговата суетност?

— Само си помислете! След като е хвърлил толкова много усилия да се приготви този път безупречно и е вложил цялата си амбиция да открие Пеша — нима е правдоподобно да отстъпи другому възможността пръв да стъпи в нея?

— Ако е бил болен и сам не е можел да отиде в града, бил е принуден да го направи. Допускате ли, че би предпочел никой да не стъпи в града, щом той не може? Толкова себичен ли е бил според вас?

— Не себичен. Той е бил... — ... суетен.

— Вече го казахте.

— Защо се засягате? Казах само, че не вярвам, дето капитан Бейкър не е бил в Пеша. Мисля, че този Пауъл лъже. — Тя го последна обезсърчена. — Или смятате, че Пауъл може да е убил капитан Бейкър, за да си присвои бележките му?

Тревилиън направи гримаса и отново ѝ обърна гръб.

— Някой ден ще трябва да посетя Америка, за да видя развинтената фантазия тамошен специалитет ли е.

— Мисълта ми не е толкова наудничава, както я изкарахте.

— И какво ще постигне Пауъл, ако открадне бележките на Бейкър и изль же света?

— Престиж. Почести. Орден от кралицата. Да не говорим за парите, които ще потекат.

— Безсмъртие, имате предвид? Не е ли това малко пресилено?

— Не е пресилено. Първият човек, който влезе в Пеша и се върне жив оттам, ще остане завинаги в историята. — Тя сви ръце в юмруци.

— Колко много ми се иска да прочета бележките на капитан Бейкър! Той би разказал истината за Пеша. Този Пауъл не е в състояние да го направи.

— Защо да не може? Ако е видял града, спокойно би могъл да го опише.

— Но той не го е видял. Не може да го види. Никой не може да престъпи прага на този свещен град, ако няма душата, очите и ума на истински негов жител. Само капитан Бейкър е отговарял на изискванията. А Пауъл е един обикновен човек, нищо повече.

— Нима Бейкър не е бил обикновен човек?

— Не. Капитан Бейкър е бил велик човек и само такъв е можел да стъпи в Пеша. От малкото неща, които съм чела за Пауъл, зная, че владее едва пет или шест езика.

— Което според вас значи, че е полуграмотен.

— Непрекъснато ли имате нужда да се надсмивате?

— Да — отвърна той искрено. — Докато вашият капитан Бейкър несъмнено никога не го е правел.

Известно време тя размишлява върху думите му.

— Мисля, че капитан Бейкър по начало е бил студен човек. И точно това го е направило толкова добър наблюдател. В състояние е бил да опише хладнокръвно невероятни жестокости. На повечето от нас, обикновените простосмъртни, би ни прилощало или щяхме да си изплачем очите, или щяхме да се опитаме с всички сили да променим поведението на диваците. Но Бейкър е наблюдавал всичко, без да му трепне окото.

— Мисля си, че все пак не е бил чак толкова безчувствен — възрази Тревилиън тихо.

— Не, капитан Бейкър е бил необикновен човек и заслужава да остане в паметта на човечеството, но много се съмнявам, че е имал сърце за близните си. — Тя вдигна глава. — Гледайте, гледайте! Там се вие дим. Това ли е къщата на Мактарвит?

— Да — каза Тревилиън, все още погълнат от мислите си. — Тя е.

— Е, тогава да побързаме!

Беше тъй вгълбен в себе си, че когато изстрелите иззвистяха във въздуха, едва успя да реагира и да я дръпне долу на земята.

ГЛАВА ОСМА

Странно е как двама души могат да гледат едно и също нещо, но да го възприемат по съвършено различен начин. Когато Клер видя пред себе си Ангъс Мактарвит, висок около метър и шестдесет и с биче телосложение, тя разбра, че пред нея най-сетне стоеше истински шотландец — човек, който не носи килт, за да хвърля прах в очите на хората, а защото това беше дрехата, която винаги е носил, както и неговите прадеди от незапомнени времена. Мактарвитови вероятно не бяха свалили килта и по времето, когато Англия, в поредния си напън да подчини шотландците, им беше забранила да носят националната си дреха.

Тревилиън, напротив, виждаше злия дребосък, който не знаеше какво е да делиш своето с други хора, или, не дай си Боже, да подариш нещо — човек, който с еднакъв успех би могъл да бъде на тридесет и пет и на сто и пет години. Беше невъзможно да се определи възрастта му и защото беше опущен в кафяво от торфа, който използваше за дестирирането на своето уиски. Торфена беше и водата, с която правеше уискито. Той не я пиеше и съвсем определено никога не беше се къпал в нея.

Тревилиън понечи да се извини на Клер за външния вид на това ужасно човече, но видя пред себе си двама души, които се бяха влюбили от пръв поглед един в друг. Лицето на Клер сияеше и тя пристъпи с протегната ръка към мъжа:

— Лорд Мактарвит!

— Лорд Мактарвит — изръмжа Тревилиън презрително. От години никой не беше наричал стареца другояче, освен чисто и просто „Мактарвит“. А той беше главатар на клан.

Тревилиън забеляза как лицето на стареца се смекчи и подобните на щавена кожа бръчки се разляха в усмивка, от което той заприлича на добродушно джудже.

— Ах, момиче — заумилква се като котка старецът, взе ръката на Клер и я погали. — Заповядай в скромния ми дом. Искаш ли да

пийнеш гълтка?

— От вашето уиски? — попита Клер така, сякаш бе опитвала всички видове уиски на света и смята неговото за най-доброто.

Тревилиън направи гримаса и последва двамата към една схлупена, покрита с папур къщичка, Мактарвит обаче му препречи пътя.

Когато погледна Тревилиън, добродушното му джуджешко лице се изкриви в обичайната за него свирепа физиономия.

— Вие пък какво искате от мен?

— Ако си въобразявате, че ще оставя момичето само с човек като вас, значи сте по-изкуфял, отколкото предполагах.

Тази забележка, изглежда се хареса на стареца и той отстъпи встрани, за да мине Тревилиън, но пред прага на дома си му препречи пътя за втори път.

— Мислех, че сте умрял.

Тревилиън му хвърли свиреп поглед.

— Продължавайте да го мислите.

Мактарвит свъси чело и за миг се спря, мъчейки се да проумее казаното, после кимна и влезе в колибата си. Тревилиън го последва.

От момента, в който престъпи през прага на Мактарвит, Тревилиън трябваше да се задоволи с ролята на наблюдател. През целия си живот бе слушал роднините си да проклинат майсторите на уиски. Баша му безконечно се оплакваше от крадливия им нрав и на нежеланието им да продават и купуват, както правеха всички останали. Тревилиън отрасна с убеждението, че светът щеше да изглежда по-добре без Мактарвитови.

Сега обаче седеше на трикрако столче до стената, наблюдаваше романтичната млада американка и стареца и видя Мактарвит в съвсем друга светлина. Ангъс Мактарвит беше отломка от друго време — тогава клановете са били още силни са воювали помежду си. Тогава мъжете се оценявали според воинските им умения, а не заради тълстата им банкова сметка. Неговото семейство с векове беше служило на клана Макарън и сега той отчаяно се стремеше да се вкопчи в старите си житейски привички.

— Защо сте ме зяпнали така? — попита го Мактарвит с враждебен тон.

— Не му обръщайте внимание — каза Клер. — Той всички гледа по този начин. Така се чувства по-умен от другите.

Тревилиън изсумтя и отговори:

— Във всеки случай повече от вас двамата.

— А сега ми кажи, момиче, какво правиш тук?

— Ще се омъжвам за дука — отвърна Клер развеселена.

Мактарвит погледна към Тревилиън.

— Ще се омъжва за Хари — обясни Тревилиън тихо.

При тези думи Ангъс отново се намръщи, и за Тревилиън беше ясно, че създалото се положение му е съвсем непонятно. Старецът веднага го беше разпознал. Следователно знаеше, че той е най-големият жив син на стария дук, и, следователно, наследник на титлата. Тревилиън се усмихна, като забеляза колко объркан беше старецът, но въобще не мислеше да отговаря на немия му въпрос.

— Какво правиш тогава с този? — попита Ангъс момичето и посочи с чашата си към Тревилиън.

Клер погледна за миг Тревилиън.

— Ние сме приятели — каза тя и се усмихна. — Или поне сме на път да станем.

Тревилиън удостои Ангъс със самодоволна усмивка. Старецът изсумтя и отново се обърна към Клер.

— Значи са ви пратили да ме изгоните от земята им, така ли?

— Никой не ме е пратил. Помолих да ме доведат при вас. — Тя си пое дълбоко дъх. — Дойдох да ви кажа, че когато стана дукеса, ще може да живеете през целия си живот тук и да крадете колкото си искате добитъка ми. В отплата аз ще крада вашето уиски, дори онова, което сте оставили да отлежава. Защото съм убедена, че в моите изби ще отложи по-добре, отколкото там, където сте го скрили сега.

Тревилиън погледна Клер с недоумение. Очакваше, че ще обяви на стареца, че смята кражбите за вредни и ще му предложи примирие.

По лицето на Ангъс първоначално се изписа слизване. После от гърдите му се изтръгна дълбок, клокочещ звук, който вероятно представляваше смях, той взе ръката на Клер в своята и за миг Тревилиън се побоя, че ще целуне пръстите ѝ.

— Искаш ли да хапнеш нещо, момичето ми?

Тревилиън едва не се задави с уискито си. Дори в една страна, печално известна като родина на скъперници, Мактарвитови бяха

прочути със своята стиснатост.

— Е, може да не ти хареса, момиче — каза Ангъс. — Възможностите ми са скромни.

— Тя яде всичко и по всяко време — намеси се Тревилиън, облегна се на стената и загледа как старецът приготвя ядене за своята гостенка. С какво ли щеше да гощава Ангъс американката?

Мактарвит отиде до огнището, в което гореше slab огън, започна да рови по полицата и извади парче сирене. То цялото беше почерняло от сажди, но когато Ангъс обели горния му стой, отвътре се оказа снежнобяло. Домакинът отряза няколко парчета, сложи ги в един тиган на огъня, за да се стопят. След това излезе навън и след малко се върна с три парчета месо, които без съмнение бяха от откраднатите телета.

— Предполагам, че и вие ще хапнете — с половин уста каза той на Тревилиън, като ясно се виждаше какво усилие му струва тази фраза.

— С удоволствие — отвърна Тревилиън, вместо учтиво да отклони поканата.

Под любопитния му поглед Ангъс взе друг тиган и сложи трите пържоли на огъня. Когато сиренето се разтопи, той му прибави малко гъст сос, като бъркаше непрекъснато. Щом сместа завря, наля от едно шише порядъчна доза уиски. От тигана излезе облак дим.

После старецът свали от полицата над огнището една очукана и нащърбена чиния. И тъй като беше също позацепана със сажди, Ангъс я избърса с ръкава на вехтия си, омазнен кожен жакет, сложи вътре пържола и я заля със соса от сирене и уиски. Накрая извади нож и вилица от метална канта, която също стоеше върху полицата над огнището, изтри ги двете в ръкава си и подаде приборите на Клер.

Тревилиън я наблюдаваше и се питаше какво ли щеше да прави сега богатата американка. Тя се усмихна, сякаш Ангъс беше Уелският принц, отряза парче от пържолата си и щом го опита, възклика:

— Боже, колко е вкусно!

Ангъс се усмихна малко глуповато и взе втора чиния от полицата над огнището. Дори не си направи труда да избърше саждите, а сложи пържолата в нея, заля я със сос, седна на трикракото столче срещу Клер и започна да яде.

Тревилиън разбра, че сам ще трябва да си сервира своята порция. Взе една почерняла чиния и докато я триеше, улови погледа на Клер,

който го съветваше да се откаже от това занимание. Явно смяташе, че е нарушение на етикета, ако си избърше чинията. Той изкриви лице и се наведе над тиганите. Пържолата, която Ангъс му беше оставил, беше най-малката. Тревилиън обра последния остатък на соса, взе мърсен нож и покрита със сажди вилица от металната кана, върна се на трикракото си столче до стената и започна да яде. След първата хапка обаче погледна Ангъс с нов респект. Пържолата действително беше превъзходна.

— Нямаше да е и на половина толкова вкусна, ако не беше крадена — заяви Клер. — И мога ли сега да ви попитам нещо, милорд? Умеете ли и да пеете, да свирите на някакъв инструмент или да декламирате стихотворения?

Тревилиън се разсмя. Дъртото магаре и песен!?! Щеше да звуци като бичи рев.

Ангъс пренебрегна реакцията на Тревилиън и отговори:

— Знам наизуст това-онова от Боби Бърнс.

— Това е любимият ми поет!

Цял час Тревилиън наблюдаваше и слушаше как Мактарвит декламира романтичните стихове на популярния в Шотландия Робърт Бърнс. Тревилиън, разбира се, ги беше чел. Те никога не бяха трогвали особено, но сега, когато чу как ги декламира Агнъс, промени мнението си. За броени минути в очите на Клер се появиха сълзи.

— Сигурна ли си, че си американка, дете? — попита Агнъс.

— Аз съм толкова шотландка, колкото и вие, Агнъс Мактарвит — отвърна тя със същия тежък акцент. — Само че семейството ми беше на кратко посещение в Америка през последните сто-двеста години.

Старецът се засмя с нея.

— Какво да направя още за теб, момиче?

Тревилиън се изправи.

— Трябва да тръгваме. Имам работа и... — Със същия успех можеше да говори на прозореца, толкова малко внимание му обърнаха двамата.

— Искам някой да ми посвири на гайда — каза Клер. — Откакто съм в Шотландия, още не съм чула гайда.

И двамата размениха поглед, в който се четеше, че това е най-голямото нещастие, което може да сполети човек през живота му.

Тревилиън направо се ококори.

— Ей сега ще се погрижа за това — обеща старецът и изскочи от съборетината си.

— Трябва да се връщаме в Брамли. Чака ме работа и...

— Ами тогава си тръгвайте — прекъсна го Клер. — Сигурна съм, че лорд Мактарвит ще ме отведе в къщи. Или може да кажете довечера на Хари, щом се прибере, къде се намирам. Той ще ми изпрати кола.

Имаше смисъл в това, което казваше, и Тревилиън знаеше, че сигурността й не е застрашена от изражението на стареца беше ясно, че е готов да я брани с цената на живота си, което обаче не означаваше, че Тревилиън трябва да я остави сама из шотландските планини. Доколкото познаваше Клер, тя беше способна да падне в торфено езеро, да яде до пръсване, или да се напие до несвяст. Във всяко друго отношение бе в безопасност.

— Ще остана — отсече той.

Тя му се усмихна и пъхна ръка в неговата.

— Ще ви се отрази добре, ако малко си подадете носа от вашата кула — каза тя, отстъпи крачка назад и го погледна. — Всъщност знаете ли, че сега изглеждате много по-добре, отколкото онази сутрин, когато се запознахме? Кожата ви вече няма зеленикав оттенък. — Тя улови брадичката му и огледа лицето му отляво и после отдясно.

Докосна го и веднага осъзна, че не бива да го прави. Беше се стоплила от яденето, от уискито и от гостоприемството на Мактарвит и чувстваше Тревилиън само като близък човек. Докосването й беше като сестрински жест, с който искаше да го ободри, задето с всеки изминат ден изглежда все по-добре — но когато допря кожата му, той я изгледа толкова настойчиво със странните си очи, че тя се отдръпна.

— Аз... хайде да видим какво ни готви лорд Мактарвит.

Тревилиън се усмихна. Добре разбираше чувствата й в този миг. И какво чудно имаше? Беше млада и здрава, а той, макар и няколко пъти да го нарече „старец“, бе в разцвета на силите си. Усмихнат я последва навън. Изведнъж му се зави свят и се улови за рамката на вратата. За миг се поколеба, защото му костваше усилие да загърби уюта, топлината в къщата, и да се изложи на студа, който го пронизваше до мозъка на костите. Маларията беше напаст, от която нямаше спасение.

Напуснаха колибата в ранния следобед, а се върнаха късно вечерта. Тези часове Тревилиън прекара седнал върху влажната земя в напразни опити да се запази с дрехата на баща си от хапещия студ. На поляната около Клер прииждаха все повече шотландски мъже и жени. Агнъс беше намерил отнякъде гайдар, после дойдоха още двама. Някой кръстоса два ръждиви стари меча на земята и младо момиче затанцува върху тях. Клер попита девойката дали може да я научи на танца с мечовете.

Тревилиън се облегна на стената и загледа как Клер подскача чевръсто над мечовете. Бързо усвояваше сложните стъпки и фигури и два часа по-късно вече танцуваше доста прилично. Тримата гайдари — чаровници като почти всички шотландци — ускориха ритъма, докато Клер заподскача толкова бързо, че полите хвърчаха около бедрата ѝ.

Тревилиън влезе в обичайната си роля на наблюдател. При многобройните си пътешествия беше присъствал на безброй празненства и беше видял какво ли не. Както каза и Клер, беше ставал свидетел на безброй жестокости. Веднъж диваците, за да отпразнуват пристигането му в тяхното африканско село, разпънаха на кръст един човек. Беше видял стотици кервани с роби. „Цивилизованият“ свят се ужасяваше от варварството на робовладелството, но Тревилиън би могъл да възрази, че робството е нищо в сравнение с онова, което всеки ден се разиграваше в селищата на примитивните племена.

Някой се грижеше чашата му с уиски да бъде винаги пълна. Мъжете тук започваха да пият уиски от сутринта и не спираха до вечерта. Но човек твърде рядко можеше да срещне пиян шотландец, тъй като в сувория планински климат тялото имаше нужда от много повече енергия и алкохолът бързо се разграждаше.

Тревилиън седя с часове така, отпиваше от чашата си с уиски и наблюдаваше как хората се смеят и пеят. Не мина много време и надойде още народ от околните паланки и махали, някои доста отдалечени от къщата на Мактарвит. Изглежда някакви си десетина мили бяха за шотландеца като една крачка.

А Клер — Клер наистина приличаше на шотландка, дори повече, отколкото той, Хари или който и да е друг обитател в Брамли Хол. Колко време беше минало, откакто някой от семейството бе излязъл извън имението? Когато на Хари му потрябваше нов костюм или приключение — той запрашваше за Лондон. Другите се местеха от

едно имение в друго, без да променят ни най-малко начина си на живот. Името Маккарън бе шотландско и носителят на титлата беше същевременно и главатар на клана, но отдавна вече този факт нямаше никакво значение за фамилията. Бащата на Тревилиън наистина много говореше за традицията, но само на най-големия си син — на онзи, който някога щеше да стане дук. А с Тревилиън въобще не разговаряше — освен за лошото му държание, когато пак беше изял нещо без разрешение. Най-големият син беше любимецът на бащата, а пък майката обичаше само Хари. За Тревилиън и двамата почти не се грижеха и той, оставен на самотек, можеше да трупа колкото си иска житетски опит.

Но накрая все пак го заловиха на местопрестъплението и го изпъдиха от къщата. Години наред се беше появявал само от дъжд на вятър. От член на семейството се превърнал в гост, когото никой не зачиташе.

— Но вие треперите — каза Клер и се наведе над него. Хубавото ѝ лице беше заруменяло от танците. Никога не му беше изглеждала толкова привлекателна.

Тревилиън не можеше да допусне едно очарователно момиче да го покровителства като майка.

— Глупости! Никога не съм се чувствал толкова добре.

Клер му се усмихна и после обяви пред всички, че е уморена и трябва да се прибира вкъщи, а я чака дълъг път. Гостите бяха изненадани, че една дама ще върви пеш. Но тя им каза през смях:

— Та Брамли е само на една крачка оттук.

Протегна ръка на Тревилиън, за да му помогне да стане, но той се направи, че не я вижда. Мактарвйт го погледна втренчено в очите и му предложи каруца.

— За нищо на света — заяви Тревилиън сърдито и се отдалечи през къпиновите храсти.

След като се сбогува със селяните, Клер го настигна запъхтяна.

— Не беше много възпитано от ваша страна. Хората бяха толкова мили с нас.

— Към вас може би да, но не и към мен. — Вече усещаше, че краката му се подгъват. Съжаляваше, че не прие предложената от стареца каруца, но бе невъзможно да се върне обратно и да покаже

слабостта си пред всичките тези хора. И — което беше още по-важно — не искаше да изглежда безхарактерен в очите на Клер.

А тя вървеше след Тревилиън и се питаше какво ли става с него. Вървеше с наведена глава и прегърбени рамене, като с усилие се подпираше на желязната си тояжка. Учудиха я думите му, че любезнотта на селяните се отнасяла само за нея. Поне четири пъти забеляза хората да се взират в лицето му и да кимват одобрително, щом го познаеха. И три от по-възрастните жени непрекъснато се въртяха около него и се грижеха за яденето и пиенето му.

Докато вървяха, Тревилиън се препъна два пъти. Първия път тя понечи да му помогне, но той я отпъди с жест. Вторият път обаче не я отблъсна и тя го прегърна през кръста. Забеляза, че беше вдигнал висока температура.

Клер разтревожено го погледна и откри мрачна решителност в израза му. Въпреки треската беше останал, защото тя още не желаеше да си тръгва, и когато Агнъс им предложи каруцата, той отхвърли предложението. Неговата гордост и вироглавство не му позволяваха да приеме чужда помощ, помисли си Клер.

Сега понечи да се отдръпне, но тя не му позволи.

— Не се преструвайте пред мен — каза тя. — Виждам, че сте болен. Забравете глупавата си гордост и се опрете на рамото ми, за да ви заведа здрав и читав в къщи.

За миг Тревилиън се поколеба, но после се оставил да му помога.

— Значи с вас сме приятели? — каза той развеселен.

— Да, мисля, че сме приятели.

— Ами вие с Хари какви сте?

— Ние се обичаме — отговори тихо тя.

— Има ли разлика между приятелство и любов? — попита той, докато пресичаха пенлив поток.

— Има много голяма разлика.

— Кое от двете е по-важно?

Тя се замисли за миг.

— Убедена съм, че човек може да живее без любов, но не и без приятели.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Когато най-сетне стигнаха до тайната врата в западното крило, Тревилиън трепереше толкова силно, че Клер едва го удържаше. Щом затвориха вратата, тя извика на помощ Оман. Великанът мигом изникна на стълбите, прихвана господаря си под мишниците и почти го пренесе горе.

Клер влезе в спалнята, когато Оман сложи Тревилиън като малко дете в леглото. Никога не беше виждала толкова бурен пристъп на треска. Състоянието на болния беше ужасно. Той се сви на топка и Оман го покри с одеялото.

— Ще оздравее ли? — попита тя. — Нима ще има сили да надвие тази болест?

Оман сви рамене.

— Ако такава е волята на Аллах — отвърна той и излезе от стаята. Клер реши, че е отишъл за лекарства, но когато той не се върна, тръгна да го търси. Завари го в гостната преспокойно да гризе един плод, загледан в луната навън.

Клер разбра, че не може да остави Тревилиън сам.

— Искам да намерите сестра ми — каза тя, колкото се може по-сдържано. Беше й дошло до гуша от слуги, които не си вършат работата. — Знаете ли коя е тя? Онова малко момиче.

Оман я погледна и кимна.

— Намерете я и от мое име настоявате да каже на семейството, че съм болна. Никой не бива да научи, че тази нощ няма да бъда в стаята си. Нека сестра ми убеди Хари, че не съм в състояние да го приема... — Клер се замисли за миг. Какво да изльзже госпожица Роджърс? Маймунката щеше да измисли нещо. — Кажете на сестра ми, че никой не бива да знае къде съм. Ще й платя за услугата.

Оман кимна още веднъж и излезе от стаята. Клер се върна при Тревилиън.

— Какво да сторя за вас? — попита го тя.

— Студено ми е. Умирам от студ.

Без да губи нито миг, тя легна при него в леглото и го притисна в прегръдките си, за да го стопли. Тялото му се тресеше в толкова силни гърчове, че и тя самата цялата подскачаше.

Притискаше се към него, галеше влажната му коса и му шептеше успокоително като на дете. Беше ѝ странно и същевременно приятно да усеща мъжкото тяло. Той се вкопчи в нея, сякаш се боеше да не го остави.

— Тихо, мили — шепнеше тя. — Спи сега, спи.

Не знаеше дали я чува, но изглежда думите ѝ въздействаха и когато погали широкия му гръб, той се успокои.

Зарови лице в шията ѝ, сложи брадичката си на рамото ѝ и след малко най-сетне гърчовете затихнаха. Клер погали слепоочията му, приглади черната му коса и се усмихна. Сега не ѝ се струваше толкова голям, толкова язвителен в своя индивидуализъм и в циничния си възглед, че светът е лош. В този миг ѝ приличаше на самотно малко момче, което се нуждаеше от нея. Целуна го по челото, когато се сгущи в тялото ѝ.

След час Оман се върна и каза:

— Поръчението е изпълнено.

Клер, която държеше в прегръдките си Тревилиън, вдигна за миг очи към него. Но когато срещна погледа му, се изплаши. Имаше някаква промяна у него. И тъй като идваше от преговори с малката ѝ сестра, Клер се досети защо е така смазан.

— Къде ви е смарагдът? — попита тя, когато забеляза, че големият квадратен камък липсва от тюрбана.

Оман само сви рамене.

— Временно ли ѝ го дадохте или го подарихте?

— Отстъпих ѝ го само за следващите три дни. Камъкът само ще спечели от това, че ще го носи такова младо и красиво същество.

— Ax, Маймунке — простена Клер тихо и погледна спящия в прегръдките ѝ мъж. Като оставим настрана цената, малката щеше да си свърши добре работата, Клер го знаеше от опит. Несъмнено Маймунката щеше да е очарована да изплете мрежа от лъжи, които да внушат на хората в Брамли, че Клер лежи в стаята и не бива да я беспокоят.

Към полунощ Тревилиън заспа дълбоко и Клер се освободи от прегръдката му. Изправи се до леглото и го погледна от високо. Беше

толкова капнала, че вече дори не чувствуваше умора. Двата дълги прехода пеша, продължилите с часове танци и потресът от гледката на тежко болния Тревилиън я бяха съсипали напълно. Струваше ѝ се, че ако легне, никога няма да има сили да стане отново.

Тревилиън лежеше по гръб и най-сетне спеше спокойно, настойчивите тъжни очи бяха затворени. Клер се наведе и отмахна влажните кичури от челото му. Косата му беше прекалено дълга, но въпреки това му отиваше. Оман беше запалил няколко свещи и на топлата им светлина тя се загледа в лицето му. Следобед му бе казала, че кожата му е загубила предишния си зеленикав оттенък и това беше вярно. Сега бе опъната и със здрав загар.

Докосна предпазливо продълговатия белег на лявата му буза, после другия отлясно и се запита какво ли ги е причинило. Това лице криеше тайни и тя изгаряше от любопитство да ги разкрие. Високи скули. Силна, енергична брадичка, покрита с небръсната четина. Гъстите му мустаци бяха меки на допир и сега забеляза, че покриваха наполовина една много чувствителна уста.

— Боже милостиви, Тревилиън, вие сте бил твърде привлекателен мъж — прошепна тя. Наистина, не притежаваше светлата, прашяща от здраве хубост на Хари. В някоя мелодрама Тревилиън би бил идеалното въплъщение на злодея, а пък Хари — на ангела. Може би трябваше да подшушне това на приятеля на Маймунката, онзи, който поставяше пиеци с един актьор.

— По-добре ли е?

Клер се сепна, сякаш я хващаха на местопрестъплението, че докосваше Тревилиън. Обърна се към Оман.

— Мисля, че най-лошото мина. Често ли страда от тези припадъци? — Клер се питаше дали това беше някаква неизлечима болест. Но всъщност боеше се да чуе, че Тревилиън е обречен.

Оман отново само сви рамене, което можеше да означава, че не знае, не го е грижа или че всичко е във властта на Аллаха.

— Ще ми донесете ли малко топла вода? Искам да го измия.

След няколко минути Оман се върна с канада топла вода и Клер изми лицето и шията на Тревилиън. Отметна завивката и разкопча колана, който стягаше килта. Внимателно и с известно страхопочитание откопча сребърната катарама, гравирана с емблемата

на предводителя на клана, която прикрепяше карирания плат към рамото. Остави я на масичката до леглото.

Тревилиън спеше като мъртвец и сякаш нищо не можеше да го събуди. Дори не помръдна, когато Клер го обърна настрани, за да измъкне килта изпод тялото му. Ленената риза беше мокра от пот. Разкопча я до половината и изтри с влажна кърпа гърдите му.

Когато стигна ключицата, забеляза първия белег. Стресна се въпреки белезите на лицето му. Продължи да разкопчава ризата и откри още два белега. Тогава събра смелост и съмъкна ризата докрай.

Гърдите му бяха мършави, но много мускулести. Колкото и слаб да беше в момента, очевидно бе човек, свикнал с големи физически усилия. Но онова, което особено я заинтригува, бяха многото светли белези по ребрата му. Докосна замислено браздите в кожата. Предполагаше, че са прободни рани с нож. Как ли ги е получил, питаше се тя.

Отстъпи крачка назад от леглото и се опита да си представи какво ли се е случило. Неочаквано ѝ се прииска да го съблече напълно, за да види какво още са му сторили. Извика Оман.

— Помогнете ми да го съблека — каза тя и отбягна погледа на човека. Дано не си помислеше нещо лошо за американските момичета.

Тревилиън изстена, когато Оман с помощта на Клер успя да свали ризата от тялото му. По гърба му белезите бяха още повече. Четири от тях бяха в една редица, която се извиваше като дъга от гръбначния стълб през лявото рамо. Дали не бяха от нокти на голям хищник?

Клер отпрати Оман и се зае да измие и гърба на Тревилиън. После отвори шкафа до стената и намери там чиста риза. Беше доста странна риза, от фин памучен плат и щампована с малки кафяви и бели фигурки на хора. С неимоверни усилия успя да му я облече и тъкмо свърши, той започна отново да трепери. Без да се замисля, Клер легна отново при него, притисна го към себе си, погали го по челото и се опита да го успокои. Тревилиън се мяташе, разтърсван от нов пристъп на треска.

Той бавно идваше на себе си. Беше му трудно да си спомни къде се намира. Отначало му се струваше, че е отново в Пеша и че балдахинът над него е от леглото на Ниса.

Но когато извърна глава и видя каменните стени и тъмната, строга дъбова ламперия, отново си спомни всичко. Със сигурност главата му почиваше върху твърда женска гръд. Обърна се и видя, че Клер го притискаше в прегръдките си, преметнала крак върху тялото му. Тя спеше, но когато той се размърда, отвори очи и му се усмихна.

И така естествено, както денят сменя нощта, той сложи ръка на гърдите ѝ и я целуна по шията.

За миг Клер затвори очи, усетила устните му по кожата си. Несъзнателно разтвори бедра, а Тревилиън се претърколи върху нея. Внезапно той се преобрази от болно дете в страстен мъж.

Устните му милваха шията ѝ нагоре към ухото. Захапа меката висулка, докато ръката му галеше ненаситно гърдите ѝ. Клер изви гръбнак срещу него.

Дланите му се спуснаха надолу по хълбоците ѝ и погалиха бедрата, но той се спря, улови брадичката ѝ и я накара да го погледне. Изглеждаше решен да ѝ докаже, че не е безпомощният болник, а е той, Тревилиън.

Тя прочете зова в очите му и го отхвърли. Обърна глава настрани.

— Не — прошепна тя.

Без да каже нито дума, Тревилиън се отдръпна и Клер се изправи. Ръцете и тялото ѝ трепереха неудържимо. Час по-скоро трябва да се махам от тук, помисли си тя и тръгна към вратата.

— От колко време си тук? — попита Тревилиън.

Тя се спря насред стаята.

— Две нощи и един ден — отговори тя, все още неспособна да овладее треперенето си.

— И се грижеше съвсем сама за мен?

— Оман ми помогаше. — Клер си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— А какво казаха онези, от къщата, за отсъствието ти? Навярно Хари се е тревожел.

Клер разбираше защо ѝ задава един след друг тези делнични въпроси — боеше се тя да не си отиде, искаше да я задържи поне още малко.

— Никой не знае, че бях в твоята стая. Сестра ми убеди всички, че съм много, много болна и не бива да ме беспокоят. Сигурно е разправяла, че съм пипнала едновременно едра шарка и холера — или

някоя друга ужасно заразна болест. — Гледаше го за пръв път открито. Никога не беше забелязала, че има толкова гъсти вежди.

Той се усмихна.

— Ти си наистина невероятна и имаш прелестна сестра.

— Тя не го направи безкористно. Отмъкна смарагда на Оман за три дни, а от мен поиска колието ми с рубините.

— И ти й го даде?

— О, да. Не харесвам рубини, приличат ми на капки кръв.

Смарагдите са много по-хубави. Нежни като пролетна зеленина.

Той затвори очи и се отпусна върху възглавниците.

— Благодаря ти.

Тя още усещаше устните му върху шията си.

— Мисля, че сега си по-добре. Оман ми каза, че след пристъпите бързо се оправяш. Вече трябва да тръгвам.

Той я погледна с умоляващ поглед.

— Моля те, не си тръгвай.

Клер беше сигурна, че той твърде рядко употребяваше думата „моля“...

— Аз... аз не мога да остана тук.

Лицето му се изкриви в познатата иронично — проницателна усмивка.

— Тръгваш си, защото те целунах!

— Не биваше да го правим — каза тя тихо.

— Бях още съвсем унесен. Не бива да ми се сърдиш за това.

— Не ти се сърдя. Просто...

— Аха, разбирам. Хари, нали? Тревожи те това, че моите целувки ти харесват повече от неговите. Или Хари още не те е целувал? Доколкото си спомням, той обича конете повече от жените, а опитните жени — повече от девиците.

— За твоето съдение, аз харесвам целувките на Хари — отвърна тя озлобено и заобиколи леглото, за да види лицето му. — Обичам всичко у него. Във всеки случай е по-хубав от теб — с твоите черни катран очи и с обезобразеното ти от белези тяло. Бас държа, че Хари няма нито един белег.

Тревилиън продължаваше да се усмихва с превъзходство.

— Но ти познаваш моето тяло, а не неговото — каза той толкова тихо, че тя едва го разбра.

— Отвратителен си.

Тя се обърна да си върви, но той я хвана за китката.

— Извини ме — каза той. — Извини ме за това, че поисках да любя една хубава жена, която лежеше в леглото ми. Това беше наистина отвратително от моя страна. Извини ме също, че завиждам на Хари, на когото всичко пада от небето. Права си: това е достойно за осъждане. В бъдеще ще се постараю да се владея по-добре.

Тя го изгледа гневно.

— Това не е искрено извинение.

— Но и не може да бъде такова, нали? Наистина може да ме проклинаш, но как да се разкайвам за нещо, което на драго сърце бих повторил?

Клер се разсмя.

— Ти наистина си отвратителен. — Искаше да измъкне ръката си, но той не я пускаше.

— Остани при мен. Хайде да си поговорим — помоли той и за миг тя съзря откровеност в очите му и молба, която беше искрена.

— За какво? — Още в мига, когато го каза, знаеше, че е загубена. Сами бешеоловила в гласа си желанието да остане при него. — Аз трябва... — започна тя отново.

— Защо искаш да станеш дукеса? — попита той.

— Смешен въпрос. — Клер дръпна по-силно ръката си и я освободи от менгемето на дланиете му. — Ако трябва да попитаме всички жени на света дали искат да станат дукеси, ще ми се да видя онази, която ще откаже.

— Дори кралиците, и принцесите ли?

— Мисля, че кралиците и принцесите с особено удоволствие биха станали дукеси. Престиж без всякаква отговорност.

— И ти ли това искаш — простиж?

— Аз искам Хари. Но сега наистина трябва да тръгвам.

— Не, не, остан още... разкажи ми нещо.

— Имаш предвид приказка?

— Не, истинска история. Разкажи ми за... — Той трескаво търсеше тема. Нещо такова, което да я накара да остане още малко при него. Тя му създаваше чувството, че наистина може да се излекува — не само от маларията, но и от всички рани, които беше получил през живота си. — Разкажи ми за своите родители.

Тя помълча малко.

— Ще ти разкажа една любовна история — истинска при това. Майка ми някога е била много хубава жена.

— Толкова хубава, колкото малката ти сестра ли? — Погледът му се насочи към гърдите ѝ и гласът му стана тих и съблазнителен: — и като теб?

— Искаш ли да чуеш историята или не? — скара му се тя, но обърна настрани поруменялото си лице.

Той се усмихна и се облегна на възглавниците, явно доволен от въздействието на думите си.

— Да, разбира се.

— Трябва да се закълнеш в живота си, че няма да казваш на никого онова, което сега ще ти разкажа. Майка ми ще ме убие, ако научи. Тя би ме убила и ако разбере, че знам.

— Заклевам се — каза Тревилиън и се постара да изглежда сериозен.

— Майка ми с голямо удоволствие разказва, че произхожда от стара и уважавана вирджинска фамилия, но в действителност е прекарала детството си в дървена колиба в Смоуки Маутнънс. Израснала е без образование и бедна като църковна мишка.

— Но била хубава?

— Много хубава. На седемнадесет година напуснала бащиния си дом и заминала за Ню Йорк. Не знам откъде е взела пари за пътуването. Маймунката твърди, че баща ѝ предния ден продал няколко свине и майка ми откраднала парите, докато родителите ѝ спели, и запрашила за Ню Йорк. Но аз съм винаги малко скептична към историите, които разказва сестра ми. Така или иначе майка ми си платила пътуването и се появила в Ню Йорк в скъп костюм. Тук си намерила работа в парфюмерийния отдел на един елегантен магазин. И там се запознала с баща ми, влюбила се, омъжила се за него и двамата живеят щастливо заедно до ден-днешен.

— Разбирам — каза Тревилиън след известно време. Лицето му нямаше вече това меко, съблазнително изражение, а изглеждаше съсредоточено и напрегнато, както винаги, когато трябваше да реши някаква гатанка. — Двамата са се възползвали от великата американска свобода, с която твоята страна толкова се гордее, спечелили огромно състояние и направили от теб богата наследница и кандидат — дукеса.

— Не е точно така.

— Нима? — Погледът му беше толкова пронизващ, че сякаш би пробил дори стена.

— Моят дядо — бащата на баща ми — беше известен като Командора.

Тревилиън вдигна изненадано глава и я погледна с блеснали очи.

— Както виждам, името не ти е съвсем непознато — каза Клер и се усмихна, доволна, че е успяла да го впечатли.

— Каква щастлива случайност, че майка ти се влюбила тъкмо в сина на един толкова богат човек.

— Да. Може би няма да ми повярваш, но дядо ми съвсем не мислел да затрупа младоженците с пари. Във всеки случай не и със значителни суми. Те получавали десет хиляди долара годишно.

— Значи умирали от глад.

— За човек, свикнал да живее на широка нога като баща ми, това действително били трохи — отвърна тя светкавично.

— Но двамата с майка ти това не ги е смущавало. В края на краищата те се обичали.

Клер не позволи да я изведи от равновесие със своя цинизъм.

— Когато дядо почина преди петнадесет години, оставил в наследство около тридесет милиона долара. Той завеща на баща ми десет милиона, на майка ми също десет — дядо винаги защитаваше правото на жената на независимост — и на мен останалите десет като имущество под опека.

— А какво получи твоята достойна за възхищение сестра?

— Тогава тя още не беше родена.

— Мога да си представя, че и за нея ще има достатъчно пари.

Клер не отвърна нищо на думите му.

Той я погледна внимателно. Тя пререждаше машинално предметите на масата до леглото.

— И какъв е краят на историята? — попита той.

Клер не желаеше да му разкрива повече от вече казаното. Защо той никога не се задоволяваше с думите ѝ. Защо ровеше като куче, надушило кокал под повърхността?

— Краят на историята ли? Той е съвсем прост. Моите родители похарчиха наследените пари.

Тревилиън направи ужасена физиономия. Клер се усмихна едва-едва.

— Баща ми е почитател на хубавите неща в живота. Пада си по коне, бренди и пътешествия със собствената яхта.

Значи безделник, реши Тревилиън.

— А майка ти? Тя как успя да пропилее своето наследство?

— Държеше на всяка цена да влезе в обществото, до което не е имала достъп като дете. И затова поддържаше салон и даваше приеми.

— Тя е прахосала десет милиона за партита? — попита той недоверчиво.

— Родителите ми похарчиха доста пари и за моето възпитание. Имах всичко, които исках. Същото важи и за Маймунката.

На Тревилиън му потрябва време, за да смели чутото.

— И значи сега твоето семейство притежава само имуществото под опека, което ти е завещал дядо ти?

— Да.

— И какви претенции можеш да повдигнеш ти за него?

— След смъртта на дядо всяка година ми се изплаща една четвърт от лихвите.

— Това означава, че в действителност сама си плащала за възпитанието и образованието.

Тя не отговори на хапливата му забележка.

— А когато се омъжа, ще получа капитала.

— Искам да чуя цялата история! — извика Тревилиън. — Хайде, изплюй проклетото камъче!

— Ще получа парите само при условие, че моите родители одобрят човека, за когото искам да се омъжа. Дядо е включил това условие, защото вече имал горчив опит с по-младата си сестра. Подарил ѝ цяло състояние, а тя се запознала с някакъв нехранимайко и се омъжила за него. Негодникът пропилял всичко до последното пени.

— И какво направила тя после?

— След като парите се изпарили, се върнала при дядо ми и заживяла при него.

— И предполагам, че докато бил жив той, вече не ѝ е дал нито пени.

— Нужно ли е да сте винаги толкова циничен? Когато дядо умря, тя продължи да си живее доста прилично от лихвите на сумата, която

той ѝ оставил. Но дядо ми се е заклел още навремето, че повече няма да облагодетелства нехранимайковци.

— Значи е държал под контрол близките си?

— Той не обвърза с никакви условия наследството, което оставил на майка ми и баща ми — възрази ядосано Клер.

— И така, сега имаш двама родители без средства за съществуване и сестра, която няма да получи нито пени от наследството на дядо ти. А кой ще вземе твоето наследство, ако се омъжиш за човек, който родителите ти не харесат?

— Не зная — отвърна тя тихо.

— Мисля, че Хари е добър за тях — каза Тревилиън.

— О, да. Майка ми твърди, че дори да притежаваше сто miliona, пак нямало да попадне в такива отбрани кръгове на обществото. И баща ми напълно одобрява начина на живот, който водят Хари и приятелите му.

— Тоест това, че прекарват дните си като убиват животни, а вечерите — като преяждат и пият бренди до безсъзнание?

— Но Хари управлява тази огромна къща и още три такива! Това погълъща цялото му време!

— Милото ми трудолюбиво и съзнателно американче, налага се да ти възразя, че Хари управлява своите имения толкова, колкото ги управлявам и аз. Той наема хора, които го вършат вместо него. Ако някой тук въобще управлява, това е майката на Хари.

— Не е вярно! Хари е принуден всеки ден да пътува по работа.

— Но под работа Хари разбира различно нещо. Той посещава различни магазини. Разглеждала ли си по-отблизо къщата? Тя е претъпкана с картини, мебели и финтифлюшки от всевъзможни епохи, а пък конюшните — с коне и екипажи. Тукашните дукове винаги са се женили само за богати жени и са прекарвали времето в безделие и разсипничество. Хари е възпитан в тази традиция.

— Да не искаш да кажеш, че той се жени за мен само заради парите ми?

— А ти не се ли омъжваш за него само защото искаш да станеш дукеса?

— Не, аз обичам Хари! Обичам тази къща и начина на живот в нея. Обичам и хората, които живеят тук, и страната!

— Ти обичаш романтиката. Ти обичаш това, което смяташ за истината. Ти обичаш — какво невероятно съвпадение! — точно същото, което искат за себе си твоите родители, за да станеш дукеса, да получиш наследството на дядо си и да им осигуриш живота, който те са свикнали да водят.

— Знаеш ли, не те харесвам много.

— Повече харесваш Хари?

— Много повече. Той е добър, мил и...

— ... хубав.

— Да — потвърди тя предизвикателно и вдигна брадичка.

— Хубавата външност е позволила на поколения дукове Макарън да се женят за богати жени.

Клер замълча.

— И били ли са щастливи тези богати жени с дуковете Макарън?

— Повечето — да. Доколкото мога да съдя, мъжете от семейството трябва да са били превъзходни любовници и, противно на очакванията, до голяма степен верни на съпругите си.

— А какво повече може да иска една жена, нали? — попита Клер тихо.

— Ако аз бях жена, щях да искам много повече от мъжа — извика Тревилиън, сякаш и навън трябваше да го чуят.

Не ѝ хареса обратът, който взе разговорът.

— Време е да се прибирам. Хари ще се върне днес и искам да го видя. Надявам се, че вече си добре, и ще кажа на Оман да...

Когато минаваше покрай него, Тревилиън посегна към ръката ѝ и за миг я улови.

— Не си тръгвай — прошепна той.

Клер го погледна в очите и за частица от секундата надзърна като че ли в дъното на душата му. За нищожен миг проникна под студената му гривава обвивка и разбра, че е самoten. Толкова самотен, колкото и аз, помисли си тя. И също толкова отритнат от обществото.

Мигът отлетя толкова бързо, колкото се появи и на лицето му отново се изписа онзи подигравателен израз, който ѝ препречваше всянакъв достъп до душата му. Отблъсна рязко ръката ѝ.

— Тръгвай, върви при своя дук. Ще видиш коня, който е купил за теб. — Тревилиън ѝ обърна гръб.

Клер бързо взе решение. Наистина, каза си, че ще остане, защото той е болен и се нуждае от грижи. Но в себе си знаеше истината. Нуждаеше се от неговата компания, от острия му като бръснач ум, който я пришпорваше да мисли. Трябаше да признае — той ѝ се надсмиваше, беше присмехулник и циник, но у него имаше виталност, която я заразяваше и ѝ даваше чувството, че също е жива.

Клер без обяснения излезе от стаята, за да поговори с Оман. Написа бележка, с която съобщаваше на Маймунката, че няма да се върне преди вечеря и я молеше да залъгва дотогава Хари.

Когато Клер се върна при Тревилиън и му каза, че е уредила така нещата, че да остане при него чак до вечерта, той не си направи труда да ѝ благодари. За миг се почувства изкушена да промени решението си, но мисълта да прекара деня с роднините на Хари ѝ беше толкова противна, че беше готова почти на всичко, за да го избегне.

— Какво ще правим сега? — попита тя. — На карти ли ще играем?

— Ще пиша три часа, а после...

— Сядай тогава, а аз си тръгвам.

При тези решителни думи той едва не се разсмя.

— Ще те бия на шах — каза той.

— Така ли? Толкова ли си сигурен?

По-късно Клер се мъчеше да запази в паметта си този ден като един от най-забележителните в живота си. Беше виждала Тревилиън да се занимава с различни неща и да общува с други хора, но за пръв път тя самата ставаше единственият обект на вниманието му.

Играха шах по много особен начин. Тревилиън дори не поглеждаше към дъската. Клер му казваше коя фигура е преместила и той веднага, без секунда колебание, ѝ казваше къде да премести някоя от фигурите му.

И докато играеха, разговаряха. По-скоро — той задаваше въпроси, а тя отговаряше. Мъжете, с които досега беше общувала, искаха да говорят само за себе си, но Тревилиън беше любопитен да научи всичко за нея. Интересуваше се не само как е живяла в Ню Йорк, какво е чела и видяла, но и какво е мислела.

Какво е мнението ѝ за английските мъже и по какво се отличават те от американските? Ами жените? Разпитваше я каква е разликата между американския и британския начин на живот.

Клер се замисли за миг.

— Не разбирам отношението на английската аристокрация към парите. Ако един американец се нуждае от пари, той ги печели. Намира начин да инвестира, да изнамери нещо ли пък си намира работа. Изобщо труди се, за което му плащат.

— А англичанинът не, така ли?

— Не знам, тук обикновеният човек също работи, но на аристократите дори не им хрумва, че трябва сами да вършат нещо. Напоследък чух, че граф Енгю бил почти банкротирал, и всички говореха само за това, че трябало да продава хубавите си земи и къщите си. Позволих си да забележа, че щом земите му са плодородни, той би могъл да ги обработва и така да покрие дълговете си.

Клер направи своя ход на шахматната дъска и го погледна.

— И знаеш ли какво стана? Всички в стаята мълкнаха и ме изгледаха така, сякаш бях казала нещо неприлично.

Тревилиън не откъсваше очи от нея. Не си даваше труд дори да погледне или докосне фигурите си, цялото му внимание бе съсредоточено върху момичето срещу него.

— Но въпреки това ти искаш да станеш част от тази аристокрация?

— Омъжвам се за Хари, защото го обичам — отсече тя.

— А какво мислят англичаните за теб?

Клер се засмя.

— Изглежда ме смятат за кръстоска между индианец и кабаретна актриса. Прекалено често ги шокирам.

— Представям си. Не вярвам благонравна английска девойка да се съгласи да живее в дома на мъжа преди сватбата, както ти постъпи.

Тя не се разсърди от тази забележка.

— Така е — призна тя. — Но ние с Хари почти никога не оставаме насаме, а ти си... — „достатъчно стар, за да mi бъдеш баща“, искаше да каже, но когато Тревилиън повдигна вежди, тя извърна поглед, изчерви се и изтърси: — На колко години си всъщност?

Беше забелязала, че той иска да знае всичко за другите, но никога не казва нищо определено за себе си. Замълча и сега за възрастта си. Сякаш недочул въпроса, продължи да я разпитва за семейството й. Искаше да знае защо викали на очарователната й по-малка сестра Маймунката.

— Красотата на Сара Ан е нейното нещастие — отвърна Клер не без раздразнение. — Роди се хубава и оттогава надали е имало ден, в който някой да не ѝ го каже. Току-що се беше научила да говори, когато се покатери върху скута на един от богатите, дебели приятели на баща ми, посочи с пръстче към диаманта, който той носеше на верижката на часовника си, и го попита дали ще ѝ подари блестящия камък. Гостът намери това за очарователно, подари ѝ диаманта и така я тласна по пътя на покварата. Оттогава насам Маймунката е убедена, че не бива да прави нищо за другите, ако те не ѝ платят за любезнотта.

— Което, изглежда, е типично американска черта.

— Присвояваш си правото да критикуваш страната ми! — кипна тя. — В сравнение с Америка тук е... — Успя да се овладее. По-добре да не му казва какво мисли за неговата страна.

Но Тревилиън притежаваше невероятна дарба да развързва езиците на хората. Впери хипнотизиращите си очи в нея, сякаш нямаше да отстъпи, докато не му каже какво мисли за страната му.

Тогава тя бавно и отначало колебливо започна да му описва впечатленията си от Англия и Шотландия.

— Това е страна, която живее в миналото.

— Но ти каза, че обичаш тукашните традиции. Беше толкова трогната от стария Мактарвиг. И клетият Хари едва не умря от студ, когато забеляза колко си впечатлена от неговия килт.

Клер хвърли многозначителен поглед към шотландската носия, която висеше върху облегалката на стола. Той също беше носил килт.

За пръв път Тревилиън се съсредоточи над шахматната дъска и, изглежда, се замисли за следващия ход.

— Значи не си убедена традиционалистка?

— Обичам историята на тази страна, но зная също, че времето не може да се спре. Езеро без отток се превръща в блато. Трябва да има развитие и промяна, за да оцелее една страна.

— Не мога да се начудя как съчетаваш възторга си към килта и американския си възглед, че всичко трябва да се променя. Какво му е лошото на сегашното положение? Говориш като онези проклети мисионери, които искат да покръстят горките диваци.

Клер го погледна изненадано.

— Дори не съм споменавала за религия. Става дума не за вяра, а за баня.

С радост видя как винаги бистрият му, изпитателен поглед се замени с пълно недоумение.

Клер стана и отиде до прозореца.

— Виж само тази прекрасна къща. Виж хората, които я обитават. Живеем в края на деветнадесети век. Почти сме пред прага на двадесетия, но в тази къща няма клозети. — Тя вдигна патетично ръце.

— Хората тук са принудени да използват нощни гърнета. Прислугата мъкне водата за къпане и миене с кофи нагоре по стълбите. — Погледна през прозореца и после пак към него. — Да, аз обичам историята на тази страна. Ако имах власт, бих накарала всеки мъж, жена или дете тук да научи историята на своите прадеди. Тъжно е, че шотландците, с които се запознах досега, не знайт нищо за своята история. Децата не познават старинните балади. Само малцина от възрастните помнят кръвта на героите, загинали за шотландската независимост.

— Какво общо има всичко това с банята?

— Има много общо. Хубаво е човек да познава миналото на страната си, но не е хубаво да живее в него. Изглежда хората тук са забравили старите обичаи и предания, но са съхранили старите навици.

— Бях останал с впечатлението, че обожаваш всичко шотландско.

— Все се опитваш да ме изкараш наивна, но не съм чак дотам сляпа. Мактарвит живее в една дупка, построена вероятно поне преди триста години.

— Стори ми се, че ти хареса.

— Да, но не ми хареса бедността на хората, които надойдоха от махалите. Лорд Мактарвит краде добитък с риск да си навлече гнева на дukesата, за да се нахрани, и несъмнено раздава повечето месо на съселяните си. Той...

— Мактарвит да раздава нещо? Ха-ха-ха!

— Откраднал е няколко телета. Да не мислиш, че сам човек може да изяде всичкото месо?

— Вероятно ги е клал едно след друго.

Тя му хвърли сърдит поглед.

— И така да е. Мислиш ли, че може да изяде сам цяло тело?

Тревилиън се облегна назад и я загледа с нов интерес.

— И кое би избавило според теб тези хора от немотията? Американски фабрики? Американски железници, които да ехтят през планините? Или направо да се вдигнат канарите във въздуха? Може би в страната трябва да нахлюят реки от туристи, които да зяпат чудатите шотландци в карирани поли?

Клер се тръсна на стола.

— Не знам — промърмори тя. Тревилиън я гледаше настойчиво.

— Всъщност защо си се загрижила какво ще стане с тукашните хора? Ти ще си получиш парите и дука. Какво искаш повече?

— Все още не ме разбиращ, нали? Като дукеса ще нося голяма отговорност. Мое задължение ще бъде да се грижа за добруването на тези хора. Ако гладуват, аз ще трябва да разреша проблема.

Тревилиън презрително се изсмя.

— Тези хора отдавна не са ни крепостни. Те само обработват нашата земя под аренда. Дукът вече не ги съди и не решава съдбата им. — Той вдигна вежди. — Ти искаш тоалетните на двадесети век и клана на шестнадесети век.

— Може би — каза тихо Клер. — Всичко изглежда толкова сложно.

Седеше със скръстени ръце и известно време размишляваше над този проблем. После се усмихна.

— Не знам какво точно бих направила. Но съм твърдо решила да опитам.

— Вярваш ли, че майката на Хари ще ти разреши да правиш каквото си поискаш?

— О, да. Хари ми каза, че ще мога да правя каквото аз намеря за правилно.

Тревилиън изръмжа недоверчично. Клер погледна към шахматната дъска и видя, че той междувременно бе продължил да играе сам срещу себе си.

— Спечели или загуби? — попита го тя.

— Спечелих, разбира се — отвърна той сияещ.

Клер се засмя от сърце и за момент се почувстваха толкова близки. Приятели сме, помисли си Клер. Въпреки някои случки, за които беше по-добре да ни си спомня, лека-полека ставаха истински приятели.

— Разказах ти неща, които досега не съм разказвала на никого — каза тя тихо. — Издадох ти тайната на майка си и споделих с теб мисли, които не съм казвала на никого. — Нарочно помълча малко. — Богатството не е леко бреме. Не беше лесно да отрасна като внучка на Командора. През моя живот... — Тя спря и вдигна ръка да се защити от упрека му. — Знам, знам — ти ще възразиш: през твоя толкова кратък живот. Вярно е, че не съм живяла много, но съм живяла доста съзнателно. Моите родители... не са... — Търсеше думи, които да не прозвучат жалостиво.

— ... Май не са се държали винаги като възрастни — притече ѝ се на помощ Тревилиън.

— Да, точно така. Често имаше периоди, в които имах чувството, че аз съм възрастната.

От всичко, което Тревилиън беше чул за нейните родители, беше останал с впечатлението, че те са зрели като шестгодишни деца. Представяше си как тези богати, разглезени хора се осланяха във всички възможни случаи на младото момиче пред него: тя ще се омъжи за онзи, когото те одобрят, за да получат онова, към което се стремят с всички сили. Бяха получили шанс в живота, какъвто се пада на изключително малко хора и го бяха проиграли безсмислено. И сега очакваха от Клер да им даде втори шанс.

— Ти ми разказа живота си.

— Да. — Тя се обърна и погледна през прозореца. — Имало е много хора, които са търсели приятелството ми — но рядко заради самата мен.

— Търсели са те заради парите ти — каза той брутално.

— Да, точно така.

Когато тя не продължи мисълта си, той се помъчи да отгатне какво искаше да каже с последните си думи.

— И сега се питаш дали и аз не ламтя за парите ти?

— Може би — прошепна тя. — Винаги, когато хората са мили с мен, ставам подозрителна.

— Но не и към Хари.

Тя се усмихна, когато спомена Хари, но мигом забрави за годеника си. Потъна в тъмните очи на Тревилиън, които сякаш изпълваха цялата стая.

Опомни се и погледна часовника на гърдите си.

— Ще тръгвам. Време е да се облека за вечеря. За нищо на света не искам да пропусна изненадата с коня. А и ми е домъчняло за двете сестри, които крадат сребърни прибори от масата.

— Не казвай само, че двете стари дами са още живи!

— Живи и здрави са и си крадат на воля!

Тя пристъпи към леглото.

— Няма да умреш докато ме няма, нали?

— Няма, разбира се. А ако се случи нещо, Оман ми е под ръка.

— Имаш страшен помощник! Излезе и те остави на самотек — без всякакви грижи.

— От опит знае, че оздравявам по-бързо с хубаво момиче в леглото.

Клер се изчерви до корена на косите си.

— Направо си невъзможен. Настоявам да вечеряш добре и после да спиш.

— Слушам, мадам — отвърна той покорно. От вратата още веднъж се обърна към него.

— Уили, много ти благодаря, че си мой приятел.

Очите му се разшириха, когато употреби детското му име, но премълча. Човекът, който се грижеше така за него, имаше право да го нарича както му харесва. Усмихна се и тя излезе от стаята.

Клер изтича надолу по старото вито стълбище, но долу ѝ хрумна да попита Тревилиън може ли да вземе някои от книгите му. Качи се отново горе и влезе в гостната му. Оман не се мяркаше никъде, а когато надникна в спалнята, установи, че Тревилиън вече е заспал.

Извади една книга от вградения шкаф и се обърна да си върви. Но в последния миг реши да разгледа единадесетте маси, превърнати в писалища.

Още от първи ден изгаряше от любопитство да узнае какво пишеше Тревилиън. Погледна още веднъж към спалнята, в която цареше пълна тишина и се доближи до първата маса.

На нея лежаха натрупани цяла грамада бележки. Бяха изписани с най-ситния почерк, който беше виждала през живота си. Взе едно поголямо листче, но не успя да разчетете нищо.

След като надникна още веднъж в спалнята, отнесе бележката до прозореца и я вдигна срещу залязыващото слънце.

Доколкото разбираше, това бе описание на градска крепостна стена. Посочваха се данни за височината, ширината и материала на отбранителното съоръжение. Върху гърба на бележката намери размерите на отделните камъни и началото на теоретично изложение за времето на градежа.

Остави бележката върху първата маса и отиде при следващата. На нея, изглежда, имаше само преводи на стихотворения от непознат за нея език. Не схващаше смисъла на написаното и затова продължи по-нататък. Четири маси очевадно бяха определени за преводи от различните езици. На друга бяха натрупани ръкописи, посветени на Китай. Ръкописите върху следващата разказваха за търсене на злато в Арабия.

Едва когато стигна до седмата маса, започна да се досеща. Тук откри проект за азбука на пешански език. Не че разбираше този език, но отстрани имаше множество бележчици, които описваха звуковете в него. А името на Пеша се срещаше навсякъде.

На Клер й се подкосяваха краката, когато се върна при първата маса и още веднъж разгледа внимателно дребния почерк върху малките бележки. Беше чела, че капитан Бейкър често посещавал народи, настроени враждебно към писането, фактът, че си води бележки, би могъл да му струва живота. По тази причина той често пишел върху миниатюрни листчета, които можел да скрие мигновено. Когато прочете на времето разказа на капитан Бейкър за тайните му записи, тя се възхити от дързостта му. Ако бяха намерили дори само една бележка у него, щяха да го убият на място.

Вземаше късчетата хартия от масата и четеше, колкото можеше: записка за езика на Пеша и жителите й, миниатюрни скици на пешанци и техните дълги одежди, с ръце, от горе до долу отрупани с накити; записи за размерите на стените и разстоянията между тях.

Насочи се към осмата маса и преживя най-големия шок в живота си, тъй като там намери бележки за самата себе си, написани, както веднага позна, с дребния уверен почерк на Тревилиън. Беше записвал всеки разговор, който бяха водили досега. Прелисти набързо страниците, в които се разправяше как се опитвала да излезе на глава с обитателите на Брамли. Тревилиън блестящо я описваше като добронамерено, но твърде наивно дете.

Сред изписаните страници намери още скици. Вече беше виждала стотици илюстрации на капитан Бейкър и познаваше отлично стила му. Най-отгоре имаше скица, изобразяваща как е преметнала Хари върху един стол и го тупа по гърба, за да излезе костилката, с която се задавил. Тя беше грамадно, прилично на кон женище, а Хари — малко слабовато човече. Друга рисунка я показваше седнала до прозореца на Тревилиън и забила нос в някаква книга, да гризе ябълка. Отдолу пишеше: „Богата американка чете капитан Бейкър на латински.“

Откри трета скица, на която беше възседнала подплашен кон. Размахваше камшика, за да накара стар болен човек да усмири коня ѝ. На друга карикатура седеше начело на невероятно дълга маса, с херцогска корона на главата, а от двете ѝ страни бяха насядали роднините на Хари, всичките великолепно шаржирани.

Бавно, безкрайно бавно остави листовете на масата и пристъпи към прозореца.

— Намери ли каквото търсеше? — попита Тревилиън зад гърба ѝ.

Клер дори не трепна, когато чу гласа му. Обърна се и го видя, облечен в странен халат, да ѝ се усмихва, сякаш очакваше да бъде поздравен, задето толкова дълго е опазил тайната си.

— Ти си капитан Бейкър — успя да прошепне тя.

— Точно така — гордо произнесе той и зачака.

— Трябва да вървя. Хари вече си е дошъл.

Усмивката угасна върху лицето на Тревилиън. Улови я за ръката, преди да стигне до прага.

— Само това ли ще ми кажеш? Преди ме засипваше с въпроси за капитан Бейкър.

Клер дори не го погледна.

— Няма какво повече да кажа. — Колкото се може по-учтиво освободи ръката си и тръгна надолу по стълбата.

— Ще те видя ли утре? — извика той след нея.

Тя се спря и се обърна назад.

— Не. — И продължи надолу.

— Все ми е едно дали ще дойдеш ли не — извика Тревилиън след нея. Ex, тези женски настроения, помисли си той. Току-що се бяха запознали и тя обяви капитан Бейкър за велик човек... да, точно

думата велик беше употребила, а сега, когато кумирът ѝ стоеше пред нея от плът и кръв, побягна като от чума.

Тревилиън тръсна глава, може би пък избяга, обзета от страхопочитание през него? Такова нещо беше забелязвал и у други свои почитатели. Едва говореха от смущение.

Той се усмихна и се втурна надолу по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж.

Настига я точно до вратата към градината и я дръпна назад.

— Няма причина да се боиш от мен — каза той. — Нали видя, че съм човек като всеки друг — същество от плът и кръв. Може пак да идваш при мен.

— Може ли?

— Да — отвърна той. Изобщо не усети иронията във въпроса ѝ.

Тя стоя почти цяла минута, вперила очи в него.

— Белезите по бузите ти са от африканско копие нали? Влязло е от лявата страна и е излязло от дясната.

Той кимна.

— А белезите по ребрата ти са от африкански лъв, който те е нападнал отзад?

Усмивката му стана по-ширака. Действаше му като мехлем на душата, че тази жена знаеше толкова много за него. Подвизите му бяха известни на доста мъже, но за малко жени книгите му бяха достъпни.

— А белезите от нож върху гърба ти? — попита тя.

На това той не даде отговор веднага.

— Ти си посветен в суфизма^[1] — каза тя тихо. Той беше силно впечатлен от разкритията ѝ. Клер невесело се усмихна.

— Сега знам това, което другите не знаят. Ти наистина пишеш, че си бил посветен в суфизма, но един критик заяви, че било невъзможно да останеш жив след онези... ритуали. Ако си спомням добре, става дума за церемония, при която си изпаднал в транс и после сам си нанасял раните... — Тя не искаше да си представя какво е правил със себе си по време на този ритуал, но в края на краищата той беше учен, каквито преди него не е имало. Не се задоволяваше да изследва основно една тема — искаше да изпита всичко сам. За да бъде посветен в суфизма, трябваше да изпадне в транс и да се пробожда с нож, докато пее и танцува. Посветеният в суфизма можеше да лекува раните на учениците си, като сложи ръка върху тях.

С лек поклон Тревилиън потвърди точността на думите ѝ. Клер го изгледа слисана и улови дръжката на вратата. Той сложи ръка върху нейната.

— Каквото било — било. Може винаги да идваш при мен. Ще те науча... — Той се усмихна. — Ще те науча на езика на Пеша.

Тя изтегли ръката си изпод неговата.

— А на какво ще те науча аз?

— Да ме научиш? Аз владея всички езици, които говориш. Аз...

— Може би ще дообогатя представите ти за богатата американка? Какви чувства изпитва в стремежа си да стане дукеса?

— Не те разбирам!

Тя трябваше да излезе гнева си. До преди миг се надяваше, че ще успее да избяга в градината, преди да избухне.

— Ще напишеш ли книга, като използваш онези там бележки от масата? Твоите наблюдения и анализи върху моя душевен живот? Ще виждам ли карикатурите си във всички книжарници по света?

Мина време, докато Тревилиън проумее за какво говори.

— Както вече си се убедила, записвам си всичко, което наблюдавам.

— А също и за онова, което приятелите ти споделят с теб? — Тя се усмихна с горчивина. — Сега, когато разкрих тайната ти, не мога да разбера защо веднага не отгатнах кой си. Белезите. Студените очи, които виждат всичко и аутопсират всеки, за да го опишат за каталога. Ще ми дадеш ли латинско название, тъй като пръв си ме идентифицираш? *Americana bakera*, може би? Ще претендираш ли за авторски права или не съм достатъчно интересна за теб?

— С какво съм заслужил такава жестока присъда? Не съм сторил нищо, което...

— Наистина ли не си? При всеки удобен случай разпитваше за мен и за семейството ми. Искаше да разбереш какво мисля за хората, които са ми близки. — Клер прехапа устни от гняв. Какво е мнението ми за капитан Бейкър. — Изгледа го от главата до петите. — А ме разпитваше всъщност за самия себе си. Та това си е като да подслушваш зад вратите, не е ли така, капитан Бейкър? Или може би Тревилиън? Или въобще без име, анонимен, както досега?

Отново посегна към дръжката на вратата, но той ѝ препреши пътя.

— Не исках да те засегна. Имам сериозни основания да крия истинската си самоличност.

— За да подслушваш хората, нали?

— Не подслушвам никого.

— Може би жителите на Пеша са на друго мнение. — По лицето му личеше, че още не разбира какво имаше пред вид. — Нека да ти обясня нещо, пък ти се наричай както си искаш — не съм дивачка в африканския пущинак, която да оглеждаш с изследователски интерес. Като си помисля само как ме наблюдаваше в къщата на Мактарвит! И сетне, как тук... като се грижех за теб... — Отстъпи крачка назад, сякаш не понасяше присъствието му. — Не съм от онези примитивни същества, чиито обичай и навици толкова те очароват. Аз съм американка, много богата американка, и ако публикуваш нещо за мен, ще те съдя.

Той примигна няколко пъти и после се отдръпна от пътя ѝ.

— Няма да пиша нищо за теб. Сбогом. Желая ти много щастие с твоя дук.

Дори не му кимна за сбогом, когато мина покрай него и излезе в тъмната градина.

[1] Мистическо и отшелническо направление в мохамеданството
— Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Когато Клер влезе в централната част на къщата, семейството беше вече седнало на масата за вечеря. Тя не се отби най-напред в стаята си, за да се преоблече, а се насочи направо към трапезата както си беше в мръсната рокля, несменяна от три дни. Когато понечи да влезе, един лакай ѝ препречи пътя.

— Нейна светлост не желае семейството да бъде смущавано по време на вечеря — каза той.

Клер го изгледа злобно.

— Когато стана дукеса, ще си спомня какво ми казахте току-що. Неочаквано лакеят отвори вратата пред нея.

Тя тръгна право към креслото на Хари от късата страна на масата. Присъстващите тъкмо начеха супата си.

— Трябва да говоря с теб — каза тя.

Клер беше вече достатъчно дълго на острова, за да знае, че никой, при никакви обстоятелства не бива да смущава англичанина по време на вечеря. Това беше толкова желязно правило, че никой дори не се опитваше да разсъждава върху него. То просто се спазваше.

Хари беше толкова шокиран, че само седеше и я гледаше.

— Трябва да говоря с теб. Веднага.

Клер не погледна останалите на масата, но чувствуващ стъпisanите им погледи. Без съмнение в този миг затвърдяваше убеждението им, че американците са варвари.

Хари остави на страна лъжицата си, отмести креслото си назад и излезе след нея от стаята.

— Какво се е случило? — попита той, убеден, че само смъртен случай можеше да е причината за такова нечувано държание.

— Трябва да говоря с теб.

Сърцето на Хари се разтуптя. Едва ли ставаше дума за майка му. Със сигурност щяха най-напред на него да му съобщят, ако беше получила удар. Втората възможност, която му мина през ума, беше, че Клер иска да разтрогне годежа. Боеше се от това. Ако загубеше своята

богата американка, майка му щеше да се ядоса. Нещо повече, щеше направо да побеснее.

Когато стигнаха синия салон, Хари беше подготвен за най-лошото. Ако се беше случило нещо, което да я подтикне да върне годежа, щеше да направи всичко, за да я разубеди.

Затвори вратата след себе си и се облегна на нея.

— Какво има?

За негова изненада Клер се хвърли на гърдите му и се притисна до него. Мина известно време, докато Хари проумя, че страховете са му напразни. Отмести я на лакът разстояние.

— Какво се е случило?

Тя започна да говори, но толкова несвързано, че мина време, преди да разбере какво казваше. Чу името Тревилиън и едва не се засмя от облекчение. Това ли беше всичко, което я смущаваше? Брат му беше в състояние да подлуди и светец. Този щур Тревилиън беше вбесявал мъже на всичките пет континента — трябаше да му се признае, че се касаеше главно за мъже.

— Какви ги е забъркал пак Уили? — попита той и сложи ръце върху раменете ѝ.

— Бях при него. — Тя не плачеше, но той усещаше как трепери с цялото си тяло. От опит знаеше, че Тревилиън често караше хората да треперят.

— Била си при него? — повтори Хари тихо и се замисли над тези думи. — Да не би да си решила да се омъжиш за Уили?

Клер свали ръце от раменете му.

— Да се омъжа за него ли? Да не си се побъркал? — Хари отново изпита облекчение.

— Нека изчакаме да видим какво ще стане. Ако се окаже, че си бременна, ще се оженим по-рано от уреченото. Ще призная детето като мое и...

Тя го погледна ужасена.

— За какво говориш всъщност?

— Ако си била при него, то...

Ненадейно Клер избухна в смях.

— О, Хари, колко си смешен! Нямам пред вид, че съм спала с него, а че през последните три дни не бях в моето легло. Бях при Тревилиън, за да се грижа за него. Той имаше пристъпи от малария.

— Оман — беше всичко, което Хари каза в отговор. Не искаше да се издаде пред Клер, че не знаеше абсолютно нищо за нейното заболяване. Беше се върнал само преди няколко часа от пътуването си и първата му мисъл беше за вечерята. Действително беше забелязал с периферното си зрение, че я нямаше на трапезата, но това не беше необично за Клер. Не разбираше американците и нямаше желание тепърва да ги разбере. Ако Клер желаете да се откаже от вечерята си, той нямаше право да й го забранява.

— Той е капитан Бейкър — каза тя разгневено.

— Да.

— Искам да науча всичко за него. Искам да знам какво прави тук и защо се крие.

Хари никога не беше явидал толкова възбудена. Лицето ѝ беше зачервено, очите ѝ пламтяха като въглени.

— Да не си се влюбила в него, Клер?

— Не — отвърна тя, а той видя по очите ѝ, че това е самата истина. — Не съм се влюбила в него.

Хари въздъхна облекчено, но после се намръщи. Когато една жена казваше, че иска да разговаря с него, това означаваше, че няма да мълкне с часове. Отвори вратата, заповядда на лакея да сервира вечерята в синия салон и нареди никой да не ги смущава.

— А сега, скъпа, разкажи ми с какво Уили те е ядосал толкова много! — Искаше да научи какво беше разказал брат му на Клер за роднинството им.

Тя го заля с истински порой от думи. Хари винаги я беше смятал за тихо, не много разговорливо създание — едно от най-ценните ѝ качества според него — но сега тя го засипа с изрази, които му разкриха съществени празноти в неговия речник. Разказа му, че прекарала няколко дни при Тревилиън. Съобщи му за посещението им при стария Мактарвит. Описа му разходките им, ястията и книгите на Уили, разговорите.

Прекъсна разказа си само когато сервираха вечерята върху голямата маса в салона. След като лакеят се оттегли, Хари започна да яде, докато Клер сновеше из помещението и продължаваше да говори.

— Но ти не знаеш какво значение имаше в живота ми капитан Бейкър. Изучавах съчиненията му ред по ред. Събирах факти за живота му. Знам толкова неща за него.

Макар че го заля с поток от информация, за Хари оставаше загадка какво, за Бога, беше сторил Тревилиън, че да я извади така от равновесие. От лъжата му ли беше толкова възмутена? Или защото все още искаше да пази в тайна истинската си самоличност?

Едва когато му разказа за ужасните карикатури, които ѝ направил Тревилиън — а за тях Уили се ползваше с лоша слава — Хари разбра най-сетне. Когато видя за пръв път шаржовете, които му бе нахвърлял Тревилиън, той се обиди както никога през живота си. Тревилиън го беше изобразил като малко бебе със завити къдици, което се вкопчва като удавник за майка си. Понякога Уили му слагаше лицето на майка му вместо неговото, а на нея неговия образ.

Хари искаше да обясни на Клер, че Тревилиън правеше карикатури на всички, включително и на себе си, като автошаржовете бяха не по-малко язвителни. Обичаше да се изобразява като глупак — прекалено доверчивия наивник, когото винаги предават.

Но нещо накара Хари да замълчи пред Клер. Не очакваше, че тя прекарва толкова време с брат му. Досега мислеше, че през деня тя се залисва с обичайните женски занимания. Все повече го шокираше откритието, че беше прекарвала дни и нощи с брат му и дори е разглеждала тайните тунели на къщата с него.

— Тревилиън може да бъде много груб — каза Хари с пълна уста. — Но жените винаги го харесват.

— Аз също го харесвах. Гледах на него като на приятел, но той само ме е използвал. Изследвал ме е. Водел си и записи за мен, сякаш съм от онези диваци, чиито странни обичаи наблюдава и записва.

— Искаш ли да опиташ говеждата пържола? Великолепна е.

Клер седна на масата и Хари сложи парче говеждо в чинията ѝ, но тя не го докосна.

— Можеш ли да ми кажеш какво го е направило толкова студен, толкова безчувствен?

Въпросът ѝ го озадачи. Тревилиън безчувствен? Боже милостиви, та той не познаваше по-избухлив, по-подчертано чувствителен човек от него!

— Защо е тук? Защо си го приел при себе си?

— Какво ти разказа за роднинството си с нас? — Хари затаи дъх и зачака отговора ѝ. Тревилиън му беше казал, че не желаете херцогството, но беше достатъчно само да промени решението си и

той, Хари, щеше да остане на сухо. Наистина щеше да получи малко пари от майка си, но абсолютно нищо друго. Тоест, оставаше с празни ръце, ако изпуснеше своята американка — нещо, което не смяташе да допусне.

— Каза, че бил братовчед, но не уточни точно какъв.

— Да, той ми е роднина, както и всички тези хора, които живеят в къщата.

— И ти се грижиш за тях? — каза Клер.

— Правя каквото ми е по силите — отвърна Хари скромно.

Тя стана от масата и отново закрачи из салона.

— Защо е променил името си?

Хари се забави с отговора си.

— Изгониха го от Брамли, когато беше на девет години.

— Пратили са го в интернат?

— Не. Доколкото знам, Тревилиън никога не е ходил нито в държавно, нито в частно училище.

— Защо тогава са го изпъдили от къщата?

Хари сви едва забележимо рамене.

— Това се е случило една-две години след като съм се родил и затова не знам всички подробности. Разказваха ми, че бил трудно дете, постоянно се карали с по-големия си брат и винаги Тревилиън започвал пръв. — Хари се усмихна. — Когато двете хлапета веднъж били с баща си във Франция и в града избухнала епидемия, нощем идвали мъже с каруци, които събириали и отнасяли труповете. Тревилиън и по-големият му брат подкупили един от тези колари, за да ги вземе при нощните му обиколки. Разказваха, че в рова, където хвърляли труповете, горял син пламък.

— Да, това му подхожда. И заради такива ли детски лудории баща му го изпъдил от къщи?

— Майка му го изпъдила от Брамли. Пратила го при своя баща.

— Хари преглътна. — Наричаха стария човек Адмирала. Трябва да е бил твърде строг възпитател, защото се надяваха да внуши малко дисциплина на Тревилиън.

— Но и той не е успял, нали?

— Да. Тревилиън не искаше да се подчинява на никого. Несъмнено е имало страшно много кавги между него и Адмирала. Със сигурност знам, че в края на краишата двамата се намразиха. Когато

Уили беше на шестнадесет години, той избяга от дядо си и постъпи в армията.

— Като Франк Бейкър?

— Да. Адмиралът искал Тревилиън да кандидатства във флота, но той не понасял нито кораби, нито морето. Накрая сам си купил офицерския чин в армията. И за да не може да го намери дядо му, сменил името си. Мисля, че играта му на криеница отначало била просто поредната детска щуротия, по-късно обаче стана много важна за Уили. Той искаше да докаже на дядо си какво може, защото именно старецът предричаше, че от Уили никога нищо няма да излезе, че е негоден за сериозна работа и без семейството ще е кръгла нула. Струва ми се, че Уили искаше да опровергае дядо си.

— И е успял напълно. Капитан Бейкър е доказал, че е велик човек.

— За някои, може би. — Хари се нацупи. Тази жена принадлежеше на него, не на брат му. Обърна се и мило й се усмихна. Хари умееше да използва красотата си.

Клер се приближи до масата и седна до него.

— А сега ми кажи защо си прекарвала толкова време с моя... братовчед. Нима няма достатъчно занимания за теб тук, в къщата?

— Струва ми се, че ми беше малко скучно. — Тя погледна надолу към ръцете си. Не искаше да изглежда в очите му като жена, която се оплаква. Не искаше Хари да си помисли нищо лошо за нея. — Беше ми само малко скучно. — Тя вдигна очи с надежда. — О, Хари, кога ще се запозная с майка ти?

— Когато поискаш — отговори той самоуверено. Но в себе си не беше толкова сигурен. Що се отнася до вироглавството, Тревилиън не представляваше нищо в сравнение с майка му.

— Хари, искам да прекарвам повече време с теб. Искам между нас да бъде така, както беше в Лондон. Искам да правим нещо заедно, да ходим на излети, да разговаряме. Искам да се показваме пред хората като влюбена двойка, каквато сме в действителност.

— Да, разбира се. — Трябва да поговоря с Тревилиън, помисли си Хари. В края на краищата беше ухажвал Клер достатъчно в Лондон и смяташе, че сега може да води отново собствения си живот. Беше си опекъл работата. Замина за Лондон, защото до ушите му стигна, че там може да покори сърцето на хубава богата американка, запозна се с нея

и я спечели за себе си. А сега беше принуден да продължава да я ухажва, защото брат му се намеси.

— Искам също да мога да се виждам със сестра ти.

Лицето на Хари засия при тези три думи.

— С Лотрис ли? Ама, разбира се, можеш да прекарваш с нея колкото искаш време. Тя харесва същите неща като теб.

Клер приближи до него, за да погледне в лицето му.

— А какви неща според теб харесвам аз?

— Книги. История. И най-вече шотландци.

Клер се усмихна, а Хари въздъхна облекчено. Тези жени и проклетите изпитания, на които подлагат човек! В това отношение всичките му любовници си приличаха като две капки вода: не им стигаше, че беше при тях — не, те искаха още и доказателства за любов!

— Знам, че Лотрис обича да чете. И какво друго обича?

Хари посегна към чашата си с вино. Твърде рядко се беше хранил, без зад стола му да стои някой, който да го обслужва, а сега беше принуден и сам да си налива виното.

— Имаш пред вид, освен Джеймс Кинкейд?

Клер седна в скута му.

— Кой е този Джеймс Кинкейд?

Хари вече съжаляваше, че се изпусна.

— Никой. Просто шега. Никой, повярвай ми. По всяка вероятност вече е умрял. Не знам, наистина.

— И кой е бил все пак?

Хари пресуши чашата си и посегна към бутилката в сребърната кофичка. Не можеше да я стигне, без да обърне гръб на Клер, и се отказал. Жените в лабилно душевно състояние понякога имаха най-чудновати идеи. Ако загърбеше Клер, за да вземе бутилката, току-виж си помислила, че обича виното повече от нея.

— Лий се влюби в него до уши още като малко момиче. А може и винаги да е била влюбена в него, не знам точно. Бях още дете, когато... — Не можеше да си спомни какво се случи, когато сестра му за пръв и последен път се опълчи срещу майка му, но знаеше много добре какво стана след това. Нямаше да се учуди, ако и до днес в най-затънените стаи на старата къща още ехтяха виковете на Лотрис.

— Какво се случи после?

— Изборът ѝ беше крайно неподходящ. Лий е дъщеря на дук, както знаеш. Кинкейд беше... — спря се, защото забеляза у Клер онова унесено изражение, което всички жени придобиват щом надушват любовна история.

— Кинкейд е — или по-точно беше — най-ужасният човек, който можеш да си представиш. Абсолютно откачен. Скиташе из околностите и си говореше сам. Джобовете му бяха натъпкани с листчета, които ръсеше по земята. Селските хлапетии тичаха след него и пееха подигравателни песнички по негов адрес. Мама беше права, като забрани на дъщеря си да се омъжи за този човек.

— Но Лотрис не се е омъжила и за никой друг, нали?

Хари кимна. Не желаеше да разказва на Клер нищо за войната, която се разрази тогава между майка и дъщеря. Лий беше заявила, че ако не ѝ позволяят да се омъжи за своя избранник, няма да вземе никого другиго, на което майка му отвърна, че ако Лий не се подчини, ще превърне живота ѝ в ад. Лий беше отвърнала:

— По-добре това, отколкото като теб да се омъжа за човек, когото мразя, и да водя твоя живот.

Това беше последната бунтарска проява на Лий. Хари знаеше, че майка му отдавна беше сломила всяка съпротива у сестра му, тъй като според него не съществуващ по-силен човек от нея.

Клер стана от коленете му и Хари тутакси се пресегна към бутилката с вино.

— Хари — каза Клер. — Трябва да правя нещо. В Америка винаги бях заета.

Според Хари всички американци бяха винаги заети. Те явно не можеха да си представят, че човек ще стои със скръстени ръце и няма да прави нищо. Те винаги или вършеха нещо, или кроиха планове за утрешни задачи. Чувал беше за една ужасна американска домакиня, която се хвалела, че кара гостите си да вечерят точно за петдесет минути.

— Разбирам те, скъпа. Та всички ние се нуждаем от задълженията си. Жivotът на мъжа не струва нищо, ако не изпълни предназначението си на тази земя. — Беше прочел това някъде и сега се зарадва, че успя да го цитира. — За какво си мислиш?

Клер погледна през прозореца. Навън беше тъмно, но завесите не бяха още спуснати. В стъклото виждаше собствения си образ и

хубавото лице на Хари, който се поклащаше на стола и пиеше вино. Тя се обърна към него.

— Искам да посетя всичките ти имоти. Представи ми своите управители. Искам да ми покажеш как функционира огромното предприятие, което ръководиш.

Хари се поусмихна. Той самият нямаше да познае иконома на Брамли, ако го срещнеше по коридорите. Налагаше му се да помоли Чарлз да му съдейства в този случай.

— Разбира се. За мен ще бъде удоволствие да ти покажа всичко. Нещо друго?

Сега сигурно щеше да поиска да й свали луната от небето, помисли си Хари. Само някой в бъдеще да му намекнеше, че не е заслужил милионите на жена си, щеше да застреля кучия син на място.

Очите ѝ се разшириха.

— Хари, ти управляваш все пак това имение и херцогските имоти, нали?

Ох, тези американци с техния отвратителен трудов морал, помисли си Хари. Всички без изключение бяха убедени, че мъжът трябва да работи — възглед, към който не желаеше да прояви никакво разбиране.

— Разбира се, че аз управлявам имотите си. Нима не правя това по цял ден? Казал ли ти е някой нещо, та се съмняваш?

— Тревилиън твърдеше, че ти ги управляваш точно колкото... — Тя му се усмихна. — Няма значение какво казва Тревилиън. Край с това. Отсега нататък започва новият ми живот на дukesa. Трябва да науча много неща и отсега се радвам на всичко. Може ли да излезем с конете утре на разсъмване? Искам да започна с обиколка на земите ти. За да получа обща представа, нали разбираш?

— Да, разбира се, че може да разгледаш имението ми. Ще тръгнем на разсъмване. Или предпочиташ да поспим до по-късно и после да потеглим? — попита той с надежда.

— Не, не ми трябва много сън. Освен това с удоволствие ще се запозная с майка ти. И искам да те помоля да разпиташ дали този Джеймс Кинкейд е още жив и ако е жив, къде живее сега.

Хари отпи голяма гълтка вино, за да не изпъшка гласно.

— Сигурен съм, че този човек е умрял. Май го прегази файтон. Той не гледаше къде върви. Не мислиш ли, че е време да си лягаш,

любов моя?

— Да, ще тръгвам. Хари, имам чувството, че сега всичко е наред. Вече се чудя защо загубих толкова време с онзи човек, след като мога да го прекарвам с теб. Утре започвам нов живот. — Тя обви ръце около врата му и го целуна по челото, докато той потупваше ръката ѝ. После Клер си тръгна.

Хари остана неподвижен на мястото си, докато влезе прислужникът да разтреби масата.

— Извикайте Чарлз при мен.

— Струва ми се, че господин Сорънсън вече си е легнал, сър.

— Тогава го измъкнете от леглото! — сопна се Хари. — Той трябва да ми каже кой управлява това имение! И как се управлява. — Хари пи още вино и продължи да се пита дали и прадедите му са се бъхтили така убийствено за парите на жените си.

Когато Клер се събуди на следващата сутрин, обзе я треската на радостното очакване. Дори мисълта, че ще прекара деня с Хари, беше достатъчна да я ощастливи. Спусна се долу, но там ѝ казаха, че той още не е станал, защото снощи му се наложило да работи до късно. Лакеят увери Клер, че иначе Хари става преди първи петли. Докато изричаше това, той не успя да скрие усмивката си.

Клер престъпяше от крак на крак в покрития вход долу, докато Хари слезе, превъзходно облечен и готов за нейната обиколка. Представи ѝ мистър Сорънсън, секретарят по управлението, който щеше да ги придружава. Клер беше малко ядосана, че нямаше да бъдат сами, но преглътна разочарованието си и тръгна с Хари към конюшните.

За пръв път ги виждаше на дневна светлина. С Тревилиън винаги вървяха пеша. Побърза да пропъди този мъж от съзнанието си. Напрягаше сили да изхвърли всяка мисъл за Тревилиън — капитан Бейкър.

С изненада видя колко разкошни и великолепно поддържани са конюшните и подскочи, когато установи, че за разлика от къщата, тук имаше течаща вода. Когато забеляза с каква любов конете посрещнаха Хари, тя се досети за причината.

Трогна се, когато Хари ѝ подари най-прекрасната кобилка, която беше виждала през живота си. Животното имаше грациозни крака и ласкаво потърка муцуна в рамото на Клер.

— Много е хубава, Хари, чудесна е!

Той се усмихна доволен, че тя беше във възторг от подаръка му. Слава Богу, че снощи ловко беше избягнал развалянето на годежа, тъй като този кон и още четири други бяха взети на кредит, който щеше да оправя след сватбата си — след като вземеше зестрата ѝ. Отделно от това беше продал няколко много ценни картини, порцелан и един наистина великолепен античен сребърен сервиз за хранене, собственост на семейството от петнадесети век.

Помогна ѝ да се качи на коня и започнаха обиколката. В началото Клер разпитваше Хари за всичко, което искаше да научи, но годеникът ѝ така съвестно повтаряше всеки неин въпрос на господин Сорънсън, че ѝ стана неприятно. Нима Хари бе дотам скромен, че държеше да подчертава равенството си със своя служител?

Яздила с часове и обиколиха обширни земи, като оставиха доста мили черен път зад гърба си. Клер се запозна с пазачи на дивеч, арендатори и събиращи на аренда. Яздеха през гори, градини и ниви. Където и да минеха, хората излизаха от къщите си, за да ги видят, да им предложат нещо за хапване и да поднесат на Клер букети от билки и цветя. Клер ядеше и пиеше от всичко, което ѝ предлагаха, и привързваше всички китки към седлото си. Децата излизаха от дворовете и се смееха с Клер при вида на отрупаната с цветя кобилка, а после се втурваха да накъсат още пурпурочервен пирен и да украсят с него конската шия.

Клер се радваше от цялата си душа на тези срещи, но имаше и моменти, когато ѝ беше трудно да запази усмивката си. Хари не беше в добро настроение. Не желаеше нито да яде, нито да пие от онова, което му предлагаха селяните. По едно време каза:

— Предпочитам да ми се сервира в чиния.

Когато дечурлигата понечиха да го окичат с цветя, той ги прати по дяволите. Клер се опита да го успокои. Баща ѝ също възприемаше децата като напаст божия и сега установи, че Хари не падаше по-долу. Не видя нищо лошо в това.

Даваше вид, че не забелязва някои неща. Конюшните на Хари бяха великолепни постройки с мрамор и махагон, имената на жребците

бяха гравирани върху месингови табелки. А къщите на селяните, които също принадлежаха на дука, изглеждаха така, както са изглеждали по времето на нормандското нашествие.

Разбира се, срещнаха и няколко солидни къщи и Клер се зарадва на сградите, които бяха покрити с керемиди вместо със слама и се отопляваха с хубави печки за дърва и въглища, а не с открыти торфени огнища без комини. Но когато разговаряше със собствениците на тези къщи, объркването ѝ нарасна. Разпитваше ги за земята, която бяха взели под аренда от Хари. Дядото на Клер притежаваше доста ферми и ги беше превърнал в твърде печеливши предприятия. Но тук срещаше плодородна земя, която не се обработваше, и плугове, които ръждясваха под навесите. И не видя човек, който да работи на полето.

Попита Хари защо е така и получи смущаващия отговор, че хората тук предпочитали животните. Не проумяваше с какво това пречи да се обработва земята.

Горите също бяха съвсем запуснати. За нея дървото беше един възстановяващ се продукт. Дърветата се секат и се насаждат нови: горите бяха като житните култури, само дето носеха по-бавно печалба. Тези гори тук изглеждаха така, сякаш най-малко двадесетина години никой не се беше грижил за тях. Младите дървета растяха безразборно и всичко беше обраснало в къпинак.

Попита Хари защо са оставили дърветата на самотек и как добиват дървесина. Господин Сорънсън ѝ обясни, че младите гори са прекрасно убежище за лисици и яребици. Нима имаха ферма за дивеч?

Хари я погледна така, сякаш е полудяла.

— Те ни трябват за лов. Не ги продаваме.

Клер разбра, че отново разсъждава като американка. Вече беше присъствала на лов за лисици и знаеше, че англичаните обожават да стрелят по животни.

Когато се върнаха в къщата, беше почти обяд. Навъсеният Хари потърси нещо за ядене, а Клер отиде в стаята си да се преоблече. Не обърна внимание на ужасната госпожица Роджърс, която не спираше да мърмори. Престарялата женица беше убедена, че трябва да подрежда живота на Клер по часове и негодуваше, че отново целият ѝ график е отишъл по дяволите.

— Оставете ме на мира — ѝ каза Клер, но когато старицата не се помръдна, я изгледа така свирепо, че тя подви опашка и изчезна от

стаята.

Клер седна по бельо пред тоалетната масичка и се взря в огледалото. Очевидно не знаеше абсолютно нищо за живота на бъдещия си съпруг. Не разбираше нито хората, които живееха тук, нито страната им.

Беше видяла гладни селяни, но и изоставени ниви, годни за добив на пшеница или други култури. Дори къбините, които можеха да се берат и продават, гниеха по земята. Беше видяла коне, настанени подобре от хората.

Видяното през деня я наведе на размисъл. Не беше човек, който иска всичко наготово. Беше дете на дядо си. Вярваше в упорития труд и в това, че онези, които работят най-много и имат най-добрите идеи, ще спечелят и най-много пари.

Но с парите растеше и отговорността. Дядо й винаги казваше, че най-голямото богатство е живият човешки труд и постоянно се грижеше за своите работници. Затова никога не беше имал главоболия със стачки и саботажи.

Клер се опита да си внуши, че в Шотландия всичко е различно, но веднага пред очите ѝ застанаха одрипавелите деца, които браха цветя за нея. Думата „клан“ означаваше „деца“. Според господстващата тук традиция тези хора бяха деца на Хари, но той не се държеше като техен баща.

Помъчи се да не вижда Хари в неприятна светлина. Трябваше да мисли само хубави неща за него. Важно бе да го обича какъвто е в действителност — а не какъвто би искала да бъде.

Тя отиде до гардероба да извади друга рокля. Може би Тревилиън беше прав — такива бяха възможностите на Хари, така беше възпитан. Това отношение към земята и хората беше единственото, което познаваше.

След обяд щеше да поговори с него. Може би щеше да ѝ разреши да промени нещата, щом като се оженят. Не виждаше защо Брамли да не стане печелившо предприятие. Сигурно това желаеше и Хари — само че не знаеше как да го постигне. Да, това беше причината. Беше сигурна, че е така.

Извади роклята от гардероба и се усмихна. Да, това трябваше да е причината.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Искам да знам всяка дума, която е казала — настоя пред най-малкия си син Юджени, дукеса Макарън.

— Мамо — каза Хари умолително, — убеден съм, че Клер не искаше да...

— Аз сама ще си направя преценка!

— Тя е американка. Човек трябва да е по-внимателен с нея.

Юджени фиксира сина си с пронизващ поглед.

— Е, добре — каза Хари мрачно. — Днес сутринта я заведох да обиколим имението. Чарлз ни придружаваше — или по-точно ние го придружавахме. — Хари мълкна за миг. — Нямах представа, че толкова неща се случват в имението. Беше интересно — не че ще повторя тази обиколка — но беше интересно. Американците наистина са странни хора.

— Какво правеше тя?

— Изглежда харесва децата — цялата сополива сган. Пи мляко от ведрата, по които лепнеха говежди лайна. Цяло чудо е, че не й стана лошо.

— Може би не трябва повече да допускаш такива неща след сватбата.

Хари сви рамене.

— Тогава този проблем вече няма да съществува. Цялата мръсна пасмина от просящи ще е изчезнала от имотите ни, нали така?

— Ти каза ли й го или още не си? — осведоми се остро Юджени.

— Да не съм идиот! Въобще няма да научи, че възнамеряваш да изпратиш милите на сърцето й селяни в Америка или някъде другаде, да събориш отвратителните им коптори и да пуснеш овце из освободената земя.

— Не разбирам защо го казваш тъй, сякаш е нещо лошо! Правя само това, което почти всички чифликчии отдавна са направили. — Гласът на Юджени прозвуча жаловито: — В края на краищата го правя само заради теб, Хари.

— Знам, мамо, и съм ти благодарен за това. И аз като теб ще се радвам, когато се отървем от тези бордеи. Тогава ще мога да ходя на лов и из нивите.

— И да печелиш от овцете.

— Говориш като Клер.

— Какво искаш да кажеш? — изсумтя Юджени. — Да не искаш да кажеш, че приличам на твоята американка, която си вре носа във всичко?

— Не, разбира се, че не. Исках да кажа само, че Клер постоянно измисля възможности да се печелят пари. Иска да сече дървен материал, да отглежда пшеница, иска дори да продава мармелад от къпини. Не знам какво още — главата ме заболява, като я слушам.

— Готов се да поеме управлението на имота — каза Юджени тихо. — Иска да ме изгони от тук!

— Не си спомням да е казвала такова нещо. Не виждам защо майка ми и жена ми да не си помогнат. Щом като и двете искате да превърнете това имение в печелившо предприятие, защо да не си подадете ръка?

Юджени дълго гледа как синът ѝ се поклаща на стола си и го обзема скука дори само при думата работа. Да си помогаме, да си подадем ръка, помисли си Юджени. Хари не проумяваше, че между двете жени щеше да се разрази борба за власт и тя, Юджени, беше решила да победи на всяка цена.

Изведнъж тя простена силно и притисна с ръка глезена си. Левият ѝ крак беше в дебел кожен ботуш с висока подметка.

Хари веднага се наежи.

— Мамо, боли ли те? Искаш ли да си легнеш?

— Не — отвърна Юджени със slab глас. — Не ме боли, поне не повече от друг път — сякаш откакто си се родил, не е все така. Сърцето ме боли мене. Като се ожениш, вече няма да имам син.

Хари седна на пода до майка си и опря глава на коляното ѝ, както безброй пъти преди това.

— Какви са тези глупости! Никога няма да те забравя.

Тя погали златистите му къдри.

— Обичаят повелява майката да се оттегли във вдовицкото си жилище в деня, в който се ожени синът. Като се ожениш, хубавата ти женичка ще ме прати в някой студен ъгъл. Няма да съм заобиколена

вече от нещата, които обичам, тъй като те ще бъдат нейни. Но най-лошото от всичко е, мили, че няма да те виждам всеки ден.

— Разбира се, че ще ме виждаш. Всеки ден ще идвам при теб.

— Хари, скъпото ми дете, колко си мил. Но ще завалят дъждове и снегове и все нещо ще се случва, което ще ти попречи да посещаваш клетата си стара майка.

— Мамо, обещавам ти...

— Няма да ѝ позволиш да ме изхвърли от собствената ми къща, нали? В този дом е минал какви-речи целият ми живот.

— Но мамо, Клер ще бъде дукесата и тя трябва...

— Разбирам. Но ти пък си дукът и аз те моля само за една дреболия.

— Да, това е действително дреболия. — Той стисна ръката на майка си, а тя приглади косата зад ушите му. — Можеш да останеш тук. Сигурен съм, че Клер няма да възрази.

Юджени помълча известно време.

— Толкова много ли я обичаш?

— Харесвам я. Въпреки че...

— Въпреки че какво?

— През последните дни се е променила.

Юджени наостри уши, а тонът ѝ загуби всякаква ласкавост:

— Как се е променила? В какво се е променила?

Беше му на езика да ѝ каже, че Клер се е срещала с Тревилиън, но не го направи. Да се изтъкне пред годеницата си с няколко безобидни лъжи беше едно — но съвсем друго да разкаже на майка си, че вторият ѝ син е възкръснал от мъртвите. Тревилиън често ядосваше Хари с постъпките си, но все пак той не мразеше брат си, а беше необходима истинска ненавист, за да го издаде на старата дукеса.

— Не ѝ е лесно да се приспособи към нашия начин на живот — обясни Хари. — В Америка е свикнала на съвсем други неща.

— На какви неща?

— На активен живот, на труд. — Хари все ръката на майка си и я целуна. — Струва ми се, че ще я харесаш. Убеден съм, че ще се сприятелите. Вие сте двете жени, които обичам най-много на света.

Юджени се усмихна.

— Прати я утре при мен на чай.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Към пет часа следобед на другия ден, когато наближи времето за чая при дukesата, Клер беше пред нервен срив. Носеше роклята, която се състоеше почти изключително от ръчно изплетени френски дантели. Беше я купила специално за този случай — за първата среща с майката на Хари.

Госпожица Роджърс ескортира Клер чак до вратата на дukesата и я остави там. Клер оправи за сетен път роклята си, провери дали носеше със себе си малкия бележник и молива, които бяха задължителни за чая, пое си още веднъж дълбоко дъх и натисна дръжката на вратата.

Щом престъпи прага на огромната гостна, Клер си помисли: значи тук били... тук са събрани всички богатства на къщата. Не беше необходимо да си познавач на изкуството, за да разбереш, че картините по стените бяха стари и много ценни. Съзря творби на Рубенс, Рембранд и Тициан. Върху резбованите и позлатени маси стояха чудесни скъпи предмети. Ако навсякъде другаде из къщата мебелите бяха захабени и износени, то всичко тук беше в безупречно състояние. Копринените тапети и завеси бяха нови и подбрани с вкус, вешо забеляза Клер. Майка ми ще позеленее от завист, помисли си, докато оглеждаше стаята.

Но бързо откъсна поглед от стените и обюсоновския килим и го насочи към жената, седнала в огромно кресло до сребърния поднос. Това беше силна жена със стоманеносиви коси, гладко сресани. Клер си помисли, че някога трябва да е била привлекателна, но сега у нея имаше нещо толкова строго, че почти плашеше. Носеше скъпа рокля от тъмносиня коприна с твърде демодирана кройка. Под роклята се подаваше тежка черна обувка на левия крак.

— Как сте, Ваша светлост? — усмихнато попита Клер.

Дukesата не отвърна на усмивката ѝ. Не я покани и да седне. Клер остана да стърчи на среща, като се чудеше какво да прави.

Видя, че домакинята налива чаша чай и пристъпи напред, защото предположи, че ще ѝ я подаде.

Не се случи обаче нищо подобно. Дукесата поднесе чашата към устните си и отпи.

Клер отстъпи крачка назад, объркана и болезнено засегната.

— Така, значи вие възнамерявате да се омъжите за моя син. — Жената огледа Клер от главата до петите. — Девствена ли сте?

Клер примигна няколко пъти.

— Да, мадам — прошепна тя. — Девствена съм.

— Добре. Не искам синът ми да получи употребявана стока.

Клер преглътна. Не си беше представяла, че разговорът ще започне така. Пристъпи към едно кресло, за да седне, но ръката на дукесата, която тъкмо поднасяше чашата към устните ѝ, рязко застинава във въздуха, а ужасният ѝ поглед принуди Клер мигом да се изправи отново.

— Надявам се, че и иначе сте наред — не сте безплодна.

— Не, мадам — прошепна Клер. — Мисля, че не съм безплодна.

— Раждането на деца е вашето първо задължение като единадесета дукеса Макарън. Синът ми трябва да има собствени деца. През първата година от брака трябва да родите едно момче и още едно през следващата година. По-нататък всичко ще зависи от желанието на сина ми.

Клер усети, че се изчервява.

— Ще направя, каквото ми е по силите.

Дукесата си сервира от сребърния поднос едно покрито със захарна глазура парче торта и отхапа от него.

— Да се грижите за сина ми е вашето второ задължение. Докато съм жива, аз ще върша това. Ще преценявам от какво има нужда и ще задоволявам потребностите му. Но няма да съм винаги тук и затова трябва да поемете част от отговорността ми към него.

При думите „няма да съм винаги тук“ Клер си помисли, че дукесата има пред вид оттеглянето си във вдовишкото жилище — една прекрасна къщичка, която бе видяла преди няколко дни. Усмихна се.

— Никога няма да мога да ви заместя в живота на Хари и съм убедена, че той често ще ви посещава. Сигурно съм, че той...

Дукесата ѝ хвърли толкова гневен поглед, че Клер неволно отстъпи назад — в този поглед се четеше омраза.

— Ще ме посещава, така ли? Да не искате да кажете, че моят син ще ме изхвърли от къщата?

— Не, мадам — смотолеви Клер. — Реших, че искате да се оттеглите във вашето вдовишко жилище.

Този път дukesата удостои Клер с поглед, в който се четеше чисто ехидство.

— Искате да вземете апартамента ми, нали? Не ви стига място, а желаете и жилището ми? Какво искате още?

В този миг Клер искаше само да напусне това място и повече да не се връща в него.

— Не исках да ви засегна — промърмори тя тихо с наведена глава. Съжаляваше, че разгневи майката на Хари и се опасяваше, че тя ще я представи пред него като агресивна американка.

Дukesата, която наблюдаваше зорко Клер, издаде нечленоразделен звук, сякаш е доволна от обяснението ѝ.

— Е, добре — каза тя. — По-добре е да се спогаждаме. Макар че няма да е толкова просто при създалото се положение.

Клер овладя неравномерното си дишане и се усмихна неуверено.

— Струва ме се, че ще бъде хубаво, ако се сприятелим заради Хари. Той много ви цени.

— Разбира се, че ме цени — сопна се дukesата.

Клер отново се напрегна. Всичко, което кажеше, изглежда бе обида за тази жена.

— Да продължим с вашите задължения — поде дukesата. — Трябва да се научите как да се грижите за сина ми.

— Да — каза Клер. — Много искам да знам повече за Хари. Той...

Дukesата ѝ отне думата и заповяда:

— Отворете си бележника.

Преди още Клер да разлисти малкото тефтерче, дukesата започна да диктува много бързо.

— Да започнем с граха. Моят син яде грах с агнешко и говеждо месо, но никога с пилешко, освен ако не става дума за фрикасе. Към пилешкото фрикасе трябва винаги да се поднася грах. Разбира се, той не яде грах и с печено телешко, но грах може да се сервира към печеното агне; но само ако агнето не е на повече от половин година. Грах може да се поднася и към телешкото, но само през пролетта.

Никакъв грах към телешкото месо през зимата и също така никакъв грах, към каквато и да е риба! Естествено грахът няма място и при ястията от дивеч, като се изключат млади печени гъльби. Готова ли сте да продължим с морковите?

По време на тази лекция Клер нямаше време да си отвори устата, камо ли да разлисти тефтерчето си. Но при думата „моркови“ тя отиде до едно кресло, сложи бележника на облегалката му и започна да записва толкова бързо, колкото ѝ позволяваха силите. Но не успяваше да насмогва. Дукесата изреждаше скороострелно инструкции за ястия със зеленчуци, месо и дивеч, а също кога и как да се сервират те на Хари. Всичко беше прекалено сложно, за да го проумее Клер и дори само да го запише.

Щом приключи с яденето, домакинята премина към болния гръб на Хари и какво трябва да се направи, когато той има болки. Лечението включваше грейки с топла вода, горещи кърпи и компреси с ароматични билки.

Клер, продължи дукесата строго, никога не бива да повишава глас на Хари, никога да не спори с него и да го ядосва. По-нататък обясни кои игри умеет да играе нейният Хари и кои не, и ѝ намекна да го оставя да печели на карти.

— Печеленето на карти му доставя удоволствие — каза тя.

Сетне даде указания в какви цветове трябва да бъдат дрехите на Хари. Във всеки случай той никога, при никакви обстоятелства, не биваше да носи вълнени платове върху нежната си кожа. Като прониза Клер с гневен поглед, дукесата заяви, че при никакви обстоятелства не одобрява Хари да носи онези отвратителни шотландски поли. Явно нея обвиняваше, задето Хари напоследък сновеше насам-натам с голи бедра, излагайки на рисък здравето си. Като на сън Клер се чу да смотолея някакво извинение.

Накрая дукесата стигна до дневния режим на Хари — какво и кога може или не може да прави. Осьди egoизма на Клер, задето го беше вдигнала от топлото му легло на зазоряване, за да ѝ покаже имението.

— Моят син е човек, който обича да помага. Готов е да направи всичко, за което го помолят, тъй като е щедър. Но днес сутринта забелязах, че почти се е разболял, защото онзи ден е станал в ранни зори и е яздил неподходящо облечен в студа.

Клер нямаше представа, че Хари има толкова крехко телосложение и че така лесно се простудява. Започна да я гризе съвестта, задето сама не беше видяла всичко това.

— В бъдеще ще бъда по-предпазлива — промърмори тя.

— Да, бих ви посъветвала да се съобразявате повече с него.

В седем, след двата най-дълги часа в живота на Клер, в стаята влезе Хари. Тя толкова му се зарадва, че за малко да не изтича да го прегърне, но мисълта за болката в гърба му я възпря.

— Мамо — каза Хари бодро, — та вие сте заедно вече цяла вечност! — Пристъпи към дukesата, целуна я по бузата и после седна на облегалката на стола ѝ.

От своето място Клер наблюдаваше как лицето на другата жена се смекчи и засия отвътре. Погледът ѝ се оживи и заблестя като на младо момиче при вида на любимия. Клер погледна към Хари и забеляза каква нежност цареше между двамата. Сега, като ги видя заедно, разбра, че завинаги ще си остане тук чужд човек.

Хари взе парче сладкиш, отхапа от него и погледна към Клер. А тя се опитваше да си спомни дали този сладкиш фигурираше в списъка на разрешените за Хари тестени изделия, или не.

— Но защо стоиш права? — попита той.

Клер гледаше двамата като омагьосана — възрастната жена в огромния ѝ стол, който сега ѝ приличаше на трон, и Хари, преметнал крака върху облегалката, при което килтът му се беше повдигнал нагоре и показваше мускулестите му крака — и изпитваше едноединствено желание — да изчезне оттук. Дukesата я гледаше с нескрито любопитство и чакаше да чуе какво ще отговори на въпроса на Хари.

— Права ми е по-удобно да записвам — обясни Клер. Дukesата повдигна вежди, признавайки ѝ известна съобразителност.

— Мм — изсумтя Хари, дъвчейки, като явно не си даваше труд да вникне в цялото положение. — И какво записваш?

— Отбелязвам си неща, които те засягат — отвърна Клер и му се усмихна.

Хари се наведе отново към майка си и я целуна по бузата.

— Сладката ми, дано не си досаждала на Клер с историята на всичките ми детски болести?

— Само се опитах да се погрижа за твоето здраве. Нали за това са майките на този свят. — Жената му хвърли поглед, изпълнен с толкова обич, че на Клер ѝ стана неудобно да гледа повече. Толкова личен, дори интимен беше този поглед, че явно не беше за пред чужди хора.

Хари се обърна с усмивка към Клер.

— По всяка вероятност ще чуеш страшни истории за мама — каза той, като намекваше за Тревилиън, — но трябва да знаеш, че са абсолютно неверни. Тя е най-добрата и достойна за обич жена на света и съм сигурен, че с времето ще я обикнеш така, както я обичам аз.

Клер погледна към дukesата и забеляза тържествуващата ѝ усмивка. Изражението ѝ недвусмислено говореше, че тя господства над сина си и така ще бъде винаги.

— Трябва да си вървя — каза Клер. — Аз... аз обещах на майка си да я посетя преди вечеря. — Внезапно почувства, че ако остане тук още само миг, ще експлодира.

Хари се надигна от майчиния си стол.

— Остани, ще поръчам още чай. Защо не разкажеш на мама за кобилата, която ти подарих. Още не си ѝ измислила име. Може двете да помислите по въпроса.

— Наистина трябва да вървя, много благодаря, Ваша светлост, за... за всичко.

— Почакай — обади се Хари. — Ще те изпратя.

— Не, моля те, недей — отвърна Клер. — Време е да си вървя. — Беше стигнала до състоянието, в което ѝ беше безразлично дали ще я сметнат за невъзпитана. Просто чувстваше с пределна яснота, че трябва веднага да напусне тази стая.

Когато затвори вратата след себе си, изпита чувството, че най-сетне отново може да си поеме дъх. Струваше ѝ се, че като по чудо се е измъкнала от ужасна опасност. Сякаш се беше събудила от невероятен кошмар. Само че сега ставаше ясно, че този кошмар е самата действителност.

Не биваше да губи разсъдък. Трябваше да измисли някакъв изход. Много жени имаха ужасни свекърви. Това се случваше често, неслучайно съществуваха толкова анекдоти за майки, привързани като с вериги за синовете си. Собствената ѝ майка често казваше, че един

мъж обича най-много майка си и нито една съпруга не може да се конкурира с нея в сърцето му.

Клер се върна в стаята си. Не, положението не беше чак толкова ужасно. Старата жена просто обичаше сина си и искаше да е добре нахранен, облечен и да се грижат за него, когато се разболее. Всъщност не настояваше за нищо повече.

В стаята си видя, че госпожица Роджърс ѝ беше приготвила роклята за вечеря. Едва успя да разкопчее копчетата на гърба си, тъй като прислужницата не се виждаше никъде. Госпожица Роджърс имаше собствено разписание на деня и не се отклоняваше ни на йота от него. Беше определила кога точно е времето за вечерното преобличане и след него изчезваше някъде. Ако умопобърканата американка не спазваше графика, нейна си работа, госпожица Роджърс нямаше да си обърква живота заради една чужденка.

Клер взе роклята от леглото. Щеше да отиде на вечеря и да се държи като че ли нищо не се е случило. Щеше да се усмихне на Хари и да му каже, че за нея е било удоволствие да се запознае с майка му. И още ще го посъветва отсега нататък да не носи килт, тъй като може да се простуди.

Клер закри лице с длани. Не искаше да ходи на вечеря, да служи за посмешище на тези хора, които не сваляха очи от нея, но не считаха за нужно да я заговарят. Не искаше да вижда и Хари и да се насиљва да го лъже, че майка му е приятна личност.

Имаше един човек, с когото искаше да поговори — Тревилиън. Не, помисли си тя, той вече не е Тревилиън, а е прочутият, безсрамен, ползваш се с лоша слава капитан Бейкър. Ако отидеше при него, той щеше да изслуша неволите ѝ и с най-голямо удоволствие ще я изтипоса на карикатура заедно със свирепата саката дукеса. Най-вероятно да я изобрази как пълзи на четири крака пред онази жена.

Не, нямаше да отиде при Тревилиън. Не можеше да му се довери. Беше я предал. Изслушваше я само за да събира материал за карикатурите и записките си.

С кого другого би могла да поговори? С майка си и баща си? Почти пребледня при тази мисъл. Нейните родители, доколкото напоследък въобще ги виждаше, така се бяха приспособили към живота в тази голяма къща, сякаш са се родили тук. Маймунката я

беше осведомила, че баща им дори се канел да участва в театралните пиеси в източното крило.

Но имаше на този свят един човек, комуто можеше да се довери, помисли си тя — един човек, който щеше да я разбере и да й даде съвет. Хвърли вечерната рокля на леглото и грабна костюма си за езда. Пак щеше да пропусне вечерята, което без съмнение ще бъде докладвано на Нейна светлост. Но това не я интересуваше. Тя на всяка цена трябваше да поговори с някого.

Не беше лесна работа да намери старата съборетина на Мактарвит сред баири и гъсталаци. Клер тъкмо се чудеше как да прекара коня си през жилавите храсти, когато старецът се появи. Сякаш я чакаше. Сигурно някой му съобщаваше за приближаването на пришълци — вероятно дечурлигата, помисли си Клер. Той явно вземаше мерки, за да пази скъпоценното си уиски.

Мактарвит стоеше на едно възвишение, метнал старата си кремъклийка през рамо, и вятърът си играеше с износения му килт. Когато го забеляза, от очите й бликнаха сълзи. Този човек беше единственият, който оправда очакванията й за Шотландия. Всичко останало я объркваше и разочароваше.

Когато го доближи, Клер скочи от кобилата и се затича към него. Ангъс мигом разбра какво трябва да стори: подпря кремъклийката на скалата и разпери големите си силни ръце. Момичето се хвърли в прегръдките му. Сякаш придошлата река скъса всички бентове: поток от сълзи рука по бузите й.

Ангъс я притисна до себе си. Тя плачеше и плачеше, а той стоеше неподвижно и я държеше здраво в прегръдките си, здрав и търпелив като стар дъб.

Мина доста време, преди Клер да се отдели от него.

— Прощавайте! Не исках да...

— О, не се тревожи — успокой я той.

После сложи ръка на рамото й и я въведе в своята къщурка, където я настани в единственото си кресло и й подаде канат с големината на буренце. Каната беше пълна доторе с уиски. После натъпка с тютюн лулата си, седна на трикрако столче пред никога незагасващия си огън и каза:

— Е, разкажи ми какво ти има, момиче.

Клер съзнаваше, че трябва да разказва поред, но в началото дори не се постара.

— Никой не се оказа такъв, за какъвто го мислех! Всичко е различно и чуждо! Започвам да се съмнявам, че и аз въобще съществувам. Като не смятаме парите ми, имам пред вид. Всички се интересуват само от тях.

Ангъс беше самото търпение. Сякаш единственото му предназначение на този свят бе да я слуша в захлас. Клер започна да му разказва как вчера обиколиха с Хари имението, и докато разправяше, нервно драскаше с молив върху някакво старо парче хартия с щемпел Брамли Хол, което кой знае откога се търкаляше из колибата на Ангъс. При всяка своя дума нанасяше гневна черта върху листа.

Старецът я помоли да му обясни разликата между Америка и Шотландия. Изслуша мълчаливо разясненията ѝ, като само димеше с лулата си и кимаше.

Клер му описа колко съвършен е Хари.

— Съвършен ли? Какво е това? — попита Ангъс.

— Той е прекрасен, но майка му... — Тя сведе очи над каната с уиски.

— Не вярвам да ме смаеш с истории за тази жена, момиче. — В гласа му се долавяше сподавена омраза.

Клер му описа днешната си среща с дukesата.

— Тя няма да ми отстъпи нищичко от властта си, след като се омъжа за Хари. Няма да позволи никакви промени. Ще контролира всяка хапка, всяко вдишване в тази къща. Няма да се учудя, ако ми подбира и всекидневното облекло.

— А какво казва твоят съвършен Хари по този въпрос?

Клер с е размърда неспокойно в креслото.

— Какво може да каже? Тя му е майка и той не може да ѝ противоречи.

— Нима будно момиче като теб никога не е възразявало на своята майка?

Клер захихика — вече беше изпила половината от уискито си.

— О, поне милион пъти.

Ангъс ѝ се усмихна.

— Но въпреки всичко той си остава идеален.

— Вчера малката ми сестра направи странна забележка за Хари.
— Изричайки това, Клер знаеше, че вече се е напила, иначе нямаше да го довери на никого. Маймунката говореше най-ужасни неща за хората. Случваше се да се запознаят с някой мил и любезен човек, но малката го обявяваше за истински вампир. Най-чудното беше, че доста често тя се оказваше права.

— И какво казва сестра ти за Хари?

— Тя каза, че никога няма да имам никакво влияние над него. Три месеца след сватбата той щял да забрави, че съществувам. След като се погрижи да му родя две деца — наследник и още един син, щял да си тръгне по своя път. Няжало да се отнася зле към мен, но просто щял да загуби всякакъв интерес към брака ни.

— На колко години е малката ти сестра?

— На четирийсет, струва ми се. Но може да е вече и на четирийсет.

Ангъс кимна и си наля уиски.

— А как стоят нещата с другия?

— С другия ли? — попита тя, макар и да знаеше кого има предвид.

— С другия момък. С тъмнокосия, който те доведе тук.

— А — каза тя тихо. — Тревилиън.

— Да, той. — Старецът я наблюдаваше, докато тя се чудеше какво да отговори. — Пътешественикът.

— Нима знаете и това?

— Какво ти е сторил, че си му сърдита?

— Мислех го за приятел — започна тя и му разказа, как той бил единственият човек в Брамли, който разговарял с нея. — Говорехме за всичко. Можех да споделям с него и най-лични неща. Разказах му свои мисли и случки, които не бях доверявала на никого и той ме разбираще. Той никога не беше... — Тя се спря, тъй като колкото и уискито да ѝ беше развързalo езика, не искаше да каже нещо, което да прозвучи като изневяра спрямо Хари. Тя обичаше Хари. — Той си е записвал всичко, което му разказвах. Изследвал ме като научен обект — продължи тя. — Искал е да ме използува като материал за някоя от проклетите си книги. Но аз не съм обект за научно изследване. Аз съм само една жена, а капитан Бейкър може...

— Доколкото си спомням, ти го нарече Тревилиън?

— Да. Мислех, че така се казва. Това е фамилното му име. Обаче той е капитан Бейкър. Знаете ли какви необикновени неща е извършил този човек?

Ангъс я гледаше внимателно. Беше дошла при него с изкривено от мъка лице, а сега очите ѝ искряха.

— Не, не знам нищо за него. Защо не mi разкажеш какво толкова е направил?

Клер отново отпи гълтка и заговори на една от любимите си теми — капитан Франк Бейкър.

Разказа му за неговите пътешествия из Африка и арабския свят. Обясни му какво значи да си посветен в суфизма и му описа необикновения ритуал. Изброя езиците, които капитан Бейкър владееше.

— Може да усвои всеки език за два месеца.

Разправи му подробно как продължавал да пише, когато за известно време загубил зрението си. Описа му страхотните рискове, които поемал през живота си и успехите, които постигнал.

— С времето цели цивилизации са изчезвали от лицето на земята, като... като вавилонската, например. — Тя посочи с каната си към Ангъс. — Ние знаем толкова малко за вавилонците, защото тогава не е имало някой като капитан Бейкър да документира живота им. Просто не са имали късмет един толкова умен и смел човек да пътешества из страната им, да я опознае и опише.

— Не mi звучи много като истина. По-скоро прилича на легенда.

— Може би — отвърна тя. — Не знам. Не вярвам, че той е човек като другите. — Клер погледна Ангъс. — Не мога да си представя, че майката на капитан Бейкър ще предупреди бъдещата си снаха той да не яде грах с печени гъльби. Съмнявам се дори, че капитан Бейкър е имал майка.

— Има, можеш да mi вярваш — отвърна Ангъс тихо.

— Обзалагам се, че е умряла при раждането му и той е отраснал сираче. — Тя изпи на един дъх остатъка от уискито си.

— Какво, дявол да го вземе, да правя сега? — Погледна Ангъс и лицето ѝ отново посръна. — За себе си виждам само две възможности. Едната е да се омъжа за Хари и да попадна под властта на майка му. Това означава, че тя ще определя и най-дребното нещо в живота ми и аз ще свърша като клетата ѝ дъщеря — затворена в стаята си с няколко

книги, които тя ми е подбрала. Много се съмнявам дали Нейна светлост ще ми разрешава да виждам дори собствените си деца.

— А другата възможност?

Клер помълча малко.

— Мога да разваля годежа си с Хари.

— Ще те заболи ли? Много ли обичаш този младеж?

— Ако не се омъжа за човек, когото родителите ми одобряват, няма да получа наследството на дядо си. — Сега вече Клер му разказа цялата история.

На Ангъс, който през живота си не бе виждал сто фунта стерлинги накуп, свят му се зави от такива огромни суми.

— Десет милиона долара! И колко прави това в английски пари?

— Кръгло два милиона, струва ми се.

За щастие Ангъс беше седнал на трикракото си столче, иначе щеше да падне на пода.

— И твоите родители са похарчили всичко това?

Този път тя не се опита да ги защитава, както стори пред Тревилиън.

Ангъс дълго клати глава.

— И значи сега се боиш, че ако не вземеш онзи, когото те искат, ще ти грабнат твоите... — той преглътна — твоите десет милиона, ще ги похарчат и ти няма да видиш нито пени от наследството си, сестричката ти също?

Клер искаше да отрече, но вече беше изпила твърде много уиски, за да излезе.

— Да, страхувам се от това. На родителите ми им харесва тук. Баща ми всеки ден ходи на лов, а майка ми е успяла да се запознае с две дukesи, четири графини, трима барони и един маркиз. Те са й обещали, че ако ние с Хари се оженим, ще я представят на кралицата или поне на принцеса Александра.

— И всичко това значи много за твоите родители, нали?

— Да. Баща ми не умеет да прави нищо. Съмнявам се, че е работил дори един ден през живота си. Зная, че звучи ужасно, но той е вече прекалено стар, за да промени нещо. Късно е да се залови с банкерство или нещо подобно. А майка ми...

Ангъс я окуражи с поглед.

— ... майка ми умира да я вземат за важна птица, така се чувства ценна в собствените си очи. Май в детството ѝ непрекъснато са я укорявали, че е кръгла нула.

— А какво искаш ти, момиче?

— Любов — каза тя задъхано и после се усмихна. — И нещо, което да върша. Трудно ми е да стоя бездейна.

Ангъс се облегна на стената и я погледна. Знаеше, че тя всеки миг щеше да заспи.

— Ти какво би променила тук? Как ще подобриш положението? Ще орем ли запустелите ниви? Или по американски ще отворим фабрика за коли или нещо подобно?

Клер се усмихна.

— Не. Най-напред бих оженила Лотрис и Джеймс Кинкейд.

Ангъс се изсмя подигравателно.

— Аз пък си помислих, че говориш сериозно. А ти искаш любов и нищо друго.

Клер се усмихна със затворени очи.

— Дядо ми обичаше да казва, че ключът към богатството и властта е човешката работна сила. Мисля си, че ключът към властта на старата дукеса са нейните деца. Тя изцяло е подчинила Лотрис, а Хари — до голяма степен. Но ако поне единият успее да се освободи, цялата ѝ власт ще се разклати из основи. Ако собствената ѝ дъщеря ѝ се изпълзне, и другите ще последват нейния пример. Може би жителите на Брамли ще добият поне толкова свобода, колкото имат слугите там.

Ангъс се изправи и погледна Клер с нова почит. Да, след всичко, което се случваше в тази къща, думите ѝ имаха смисъл. Забеляза, че тя наистина е заспала, извади от една ракла дрехата си на предводител на клана и я зави с нея. Когато взе рисунките от скута ѝ, тя се намести поудобно в креслото и продължи да спи.

Старецът разгледа скициите и прихна развеселен. После ги оставил пак до нея, излезе от колибата и тръгна пеш към голямата къща. След няколко часа щеше да е в Брамли.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Когато Оман съобщи на господаря си, че някакъв старец се качва по стълбите, Тревилиън само му махна с ръка да изчезва и отново се вгълби в писанията си. След минута Ангъс се появи в стаята. Не беше ни най-малко задъхан, макар че бе тичал нагоре.

Тревилиън не откъсваше очи от работата си.

— Какво те води при мен? Нямам телета за крадене.

Ангъс се разположи мълчаливо до прозореца, наля си уиски и загледа домакина си.

Най-сетне Тревилиън оставил писалката и вдигна очи към стареца, чието суро лице бе покрито с угрижени бръчки.

— Изплюй камъчето.

— Момичето се е запознали със старицата.

— А, така ли? — Тревилиън отново се залови с работата си. — Е, и какво от това? Любовта ѝ към Хари ще ѝ помогне да прогълтне обидите.

Ангъс изръмжа нетърпеливо.

— Тя не изпитва никаква любов към младежа. Бил — как го каза... съвършен. Вчера ѝ показал имотите. — Ангъс описа кръг около себе си. — Хари давал вид, че познавал всичките си арендатори. Преструвал се, че той управлява имението. А съм сигурен, че не е виждал всичките ви владения.

— Моите владения?

Ангъс не откъсваше очи от него.

Тревилиън захвърли за втори път писалката си, стана и отиде до огъня.

— Какво очаквате от мен? Да ѝ кажа, че Хари не е това, за което го смята? Че брат ми е толкова мързелив, че чака всичко да му падне от небето и че изцяло е под ботуша на майка си?

— Тя вече знае някои неща за майката. — Ангъс се опита да скрие усмивката си. — Старата вещица ѝ изнесла цяла лекция какво трябва да яде Хари и колко му е крехко здравето.

Тревилиън гръмко се изсмя.

— Че той има стомах на бик и е по-здрав от два коня, взети заедно.

Ангъс помълча малко.

— Вие можете да прекратите тоя цирк. Кажете им, че не сте умрял.

— Тъкмо това не искам — отвърна Тревилиън. Устата му се сви в презрителна усмивка. — И вие дяволски добре знаете защо. Старицата ще ми превърна живота в ад. Сега всичко е както тя го иска. Скъпоценният ѝ Хари е дук и тя ще грабне парите на момичето. А с Хари имам споразумение да финансира бъдещите ми експедиции. Това е всичко, което искам за себе си.

— А момичето?

— Не ме е грижа за момичето! — изкрешя Тревилиън. Ангъс продължаваше да го гледа настойчиво.

— Наблюдавах ви оня ден заедно. Не откъсвахте поглед от нея. Изпивахте я с очи, докато танцувахте и погльщахте всяка нейна дума. Вие... — Той направи пауза и изглежда търсеше подходящата дума. — Вие се гордеехте с нея.

Тревилиън му обърна гръб и заби поглед в огъня.

— Тя е умна. Отраснала е в разглезн дом, но вместо само да се чуди коя рокля да облече за вечеря, е решила да чете, и то сериозно. Научила е дори латински, за да прочете книгите ми.

— О, да, онези неприлични глави в книгите ви.

— Вие пък откъде знаете?

— Старият свещеник в село ми прочете на глас някои неща от латински. Платих му с уиски, но си мисля, че щеше да ми ги преведе и без възнаграждение. Значи вие харесвате това момиче, но ще допуснете то да се омъжи за брат ви. Знаете ли за завещанието на дядо й?

— Да, знам. Тя сериозно ще загази, ако се окаже, че мъжът ѝ в действителност не е никакъв дук. От ламтеж за титлата е готова да се продаде на човек, когото не...

— Да не искате да кажете, че не обича Хари? Ами че той е млад и красив. Много по-хубав е от вас с вашия свиреп поглед и изкривено от злоба лице. Съвсем приличен момък си е. Всяко момиче ще се гордее да го спечели. Готов съм да се обзаложа, че ще ѝ направи дете

още първия път, когато легнат заедно, и много се съмнявам, че разглезн и здрав като бик момък като Хари ще чака чак до брачната нощ.

— Млъкни! — изръмжа Тревилиън.

Ангъс лукаво се подсмихваше.

— Тя мисли, че вие сте я предал — изслушвал сте я само за да я опишете после в книгите си. Направихте ли ѝ и на нея някоя от вашите мили рисунчици?

В първия момент Тревилиън не го разбра. Откакто Клер го заряза внезапно преди няколко дни, полагаше всички усилия да не мисли за нея. Опитваше се да не забелязва отсъствието ѝ, но напразно. На два пъти едва не я заговори. Бяха заедно само няколко дена, а свикна да я чувства около себе си. Искаше му се да ѝ прочете от новите си съчинения и да чуе мнението ѝ. Единствено тя му бе обърнала внимание, че в книгите му има скучни места. Действително тиражите не бяха толкова високи, колкото му се искаше и погледът на един читател би му погнал да подобри нещата.

— Дали съм я рисувал? Да, май нахвърлих нещо... — отвърна той разсеяно.

— Рисунките я навели на мисълта, че не я харесвате.

Тревилиън зяпна стария човек.

— Че не я харесвам ли? Какво общо имат с това моите драсканици? Че аз скицирам всичко живо около себе си.

— Може би момичето още не ви е опознало добре. Знае ли, че тези рисунки и устата ви, дето мели като кречетало на воденица, са карали хората да стрелят по вас, да ви съдират кожата от бой и на няколко пъти за малко да ви убият? А може би момичето просто си мисли, че не е хубаво да се надсмивате над другите.

Тревилиън сви рамене. Все още не разбираще. Не, не беше възможно никакви си рисунки да са я обидили чак толкова. Просто тя още не можеше да преглътне, че той е капитан Бейкър. Но постепенно ще преодолее смущението си и пак ще дойде при него.

— Ще ѝ кажа, че тези скици са съвсем безобидни и че може да идва отново. Не съм искал да я оскърбявам с тях.

— Момичетата винаги са тичали след вас, нали? — каза Ангъс.

— Нито един мъж не го е забелязал. Но жените ви предпочитаха пред

по-големия ви брат. Той беше истински хубавец и бъдещ дук при това, но момичетата вас харесваха повече.

— Какво знаете вие за мен! Десетгодишен напуснах това място.

— Знам повече, отколкото подозирате и се обзалагам, че и майка ви знае доста неща за вас. — Ангъс възмутено вдигна вежди. — А ето, че сега замисляте и да отнемете на брат си богатата му американка.

— Нямам такова намерение.

— Но сте бил с нея повече от Хари.

— Не съм виновен за това. Аз никога не бих пренебрегвал така годеницата си.

— Да, щяхте да й давате всичко, което обича — книги, разговори, и да слагате в нейна чест килта на главата на клана.

— Облякох дрехата, но тя не знаеше, че принадлежи на главата на клана. Никога по-рано не беше я виждала.

— Но много от вашите селяни я познаха. Много от тях знаеха кой сте вие онзи ден, когато седяхте до стената на къщата ми и гледахте как хората танцуват. Те танцуваха за господаря и неговата жена.

— Тя не е моята... Гласът му стана дрезгав. — Тя не е моята жена и никога няма да бъде. Ние сме... приятели — каза той тихо. — Между нас няма нищо повече и никога няма и да има. Клер е решила да се омъжи за брат ми и да стане дукеса.

— Може да й кажете кой сте в действителност. Нейните родители ще одобрят брака. След всичко, което чух за тях, смятам, че им е безразлично дали дукът е млад хубавец или грохнал инвалид.

Тревилиън се усмихна кисело.

— Е, да, тя би се омъжила за мен, защото съм дук, но аз не смятам да се женя. Това ще ми попречи да пътешествам, а и не искам да поемам отговорността за тази къща с всичките й обитатели. И съвсем определено не желая жена, която би се омъжила за мен заради титлата ми.

Откъм Ангъс се чу страшно ръмжене, но дяволитият блясък в очите му издаваше, че се киска.

— Ако някое хубаво момиче ми каже, че иска да се ожени за мен, защото съм глава на клана Мактарвит, тутакси ще хукна към църквата.

— Тъкмо по това се различаваме. Аз не искам да се женя, не искам да бъда дук, а сега и не желая да разговарям повече с вас. Чака

ме работа.

— Тя иска да ожени сестра ви за Джеймс Кинкейд.

— Какво? — Тревилиън го погледна смаяно. — Откъде знае тази история? Много вода изтече от тогава.

— Хари ѝ я разказал.

— И тя така се трогнала от нейната романтичност, че е пощуряла да събере влюбените. Иска да ги направи две щастливи гълъбчета, точно като нея и Хари.

Ангъс му разказа, че Клер смята децата на дukesата за онази сила, която може най-добре да се справи с тираничната ѝ власт.

— Момичето е научило това от дядо си. Обзалагам се, че старицата си е намерила майстора.

Тревилиън поклати ядосано глава.

— Глупаво американско хлапе! Не знае какво говори. Няма представа за истинския характер на онази жена. Клер е невинна като божи агнец. Мечтае за идиличен живот с Хари и русокосите му дукчета. Дори не подозира, че на света съществуват хора като онази вешница. — Цинизмът му се превърна в омраза. — Че тя е способна да затрие всеки, който се опита да ѝ отнеме нейния Хари или нейната власт.

— Е, момичето иска поне да опита — прошепна Ангъс.

— Да, тя ще опита и ще бъде смазана. Защото няма зад гърба си богатия опит на другата в интригите и жестокостите.

— Какво ще стори старицата, ако узнае, че момичето се опитва да ѝ се опълчи?

— Ще го затвори някъде. Откъде да знам? И не ме засяга.

Ангъс мълчеше и не помръдаваше, вперил очи в по-младия мъж.

Тревилиън заговори тихо, сякаш сам със себе си:

— Старицата много бързо ще отгатне намеренията на Клер дори само по лицето ѝ. Момичето не умее да се преструва. Освен това ще разкаже всичко на Хари. — Той изсумтя презрително. — На своя съвършен Хари. Със същия успех би могла да го изкрещи право в лицето на майка му. Хари няма мозък да проумее, че така излага Клер на опасност. Щом тя го помоли да ѝ помогне да оженят Лий и Кинкейд, това ще му се види така трудно и досадно, че ще изтърчи да се оплаче на майка си.

— А тя веднага ще разбере какво всъщност става.

— Да — съгласи се Тревилиън. — Старицата ще проумее, че Клер се опитва да й отнеме част от властта. И ще отвърне на удара с удар.

— Както е постъпила някога с онова непослушно момченце — промърмори Ангъс.

По лицето на Тревилиън не пролича да е чул тези думи.

— Тя ще изчака, докато Хари и Клер се оженят. Боже милостиви, сега сигурно бърза да определи датата на сватбата. Разбунтува ли се, Клер е загубена.

— Какво ще й направи старата?

— Не мога да си представя — отговори Тревилиън тихо. — Ще я измъчва по начин, за който и най-свирепото африканско племе не би се сетило. Ще прекърши волята и духа й, както го стори с Лий. Знаете ли, че Лий като малка беше голяма немирница? Дори ни предвождаше в лудориите, които ние...

Той мъкна, защото Ангъс беше станал и тръгнал към вратата.

— Къде отивате? — изръмжа Тревилиън.

— Не казахте ли, че имате работа? А аз се връщам при момичето. Може да се простуди. Трябва да се погрижа за нея.

— Оставили сте Клер сама в оная колиба? Ами ако някой я нападне? Ако...

Ангъс се усмихна.

— Тук е Шотландия, по-сигурно място няма, или сте забравили? Не сме в Африка при даваните. Нито пък в оння град, дето все го търсихте и така не го намерихте.

— Намерих го.

— Не, момче, вие умряхте там. — Дълги мигове двамата мъже се гледаха изпитателно в очите, докато Ангъс отклони поглед. — Трябва да се връщам при момичето. Останете си тук и си пишете книгите. А когато оздравеете, върнете се при вашите диващи на другия край на света. Оставете тази къща на хора като Хари и майка му. Това не ви засяга. Вие не сте дукът. Не сте глава на клана. Не вие се жените за момичето. Останете си тук във вашата кула със слугата, яжте, спете, пишете и стойте на страна. Животът вън не ви засяга.

След тези думи старецът му обърна гръб и заслиза по стълбите. Тревилиън се приведе над писалището и взе писалката. Още работеше върху книгата си за Пеша. Щеше да разкаже на света истината — как

той, преоблечен като местен жител, посети тайнствения град. Щом Джек Пауъл тържествено обяви, че е влязъл в Пеша, Тревилиън щеше да престане да мълчи и да публикува тази книга. Тогава всичко щеше да се изясни, защото никой на света не можеше да го опровергае.

Джек си въобразяваше, че е откраднал всичките му бележки за Пеша, когато го заряза болен, но Тревилиън пазеше в главата си много повече информация, отколкото беше доверил на хартията.

Минаха часове, когото Оман влезе на пръсти и му подаде плоско пакетче.

— Какво е това? — попита Тревилиън.

— Американската дама го донесе. Каза да ви го предам. — Тревилиън се досети, че става дума за Клер — в устата на Оман „дама“ беше високо признание. Намръщен отвори пакетчето, но когато извади първия лист, направо се ококори.

Рисунките бяха непретенциозни, направени от неопитна ръка, но не беше трудно да се познае кого изобразяваха. Клер беше рисувала него. Ето тук той беше пладнешки разбойник, когото бесеха на едно дърво. В другия ъгъл той бе малко момче, което стоеше самотно и с подигравателна усмивка зяпаше играещите деца, но си личеше колко му се иска да е с тях. А на средната скица той седеше съвсем сам в една кула.

Обзе го гняв. Как смееше тази американка, тази госпожица Никоя да го прави на палячо с тези рисунки! Как си позволяваше да го съди, да осмива слабостите му! Как дръзваше да...

Огледа още веднъж скиците и гневът му премина в обида. Оман, лишеният от чувства Оман, който посрещаше всичко с каменно лице, едва се сдържа да не прихне, когато видя карикатурата с разбойника.

— Не виждам нищо смешно — изсумтя ядосано Тревилиън.

— Има голяма прилика. Вижте очите и стойката. Много прилича на вас.

— Глупости — сопна се Тревилиън, и издърпа листа от ръцете му. Но после, когато слугата излезе, той отново се вгледа в рисунките и против волята си започна да се усмихва. Колкото повече ги разглеждаше, толкова по-широка ставаше усмивката му. Нима Клер бе забравила, че той е великият капитан Бейкър? Как смееше тази безсрамна малка американка да се надсмива над човек с неговите

заслуги? Само той, Тревилиън, имаше право да се подиграва на другите.

Хвърли листа на масата и разбута дъrvата в камината. Клер не го засягаše и разговорът с Ангъс с нищо не променяше отношението му към нея.

Но изведнъж си спомни как се беше грижила тя за него по време на маларичния му пристъп. Не можеше да му помогне, но въпреки това бе останала при него. И на никого не беше казала кой е всъщност.

Преобърна още няколко пъти горящите дъrvа. Не го интересуваше войната на Клер с майката на Хари. Майката на Хари, помисли си той и направи гримаса. Жената беше и негова майка. Макар да беше видял от нея само обиди и издевателства.

Знаеше колко опасна можеше да бъде тя. Беше способна на всичко. Нима не изгони деветгодишния си син от къщи и не го прати при онзи стар изверг, баща си? Лиши го завинаги от семейство, дом и детство само защото бил невъзпитан и неучтив. Две седмици живот при стареца му бяха достатъчни, за да разбере колко много го мрази собствената му майка.

А какво ли щеше да направи дукесата с Клер, когато открие, че се опитва да я измести? Щеше ли да я превърне в своя пленница, както беше постъпила с Лий? И кой щеше да защити момичето? Със сигурност не Хари. Скандалите щяха да му пречат спокойно да ходи на лов. А родителите на Клер — щяха ли да я защитят? След всичко, което беше чул за тях, Тревилиън силно се съмняваше. Те щяха да получат всичко, за което мечтаеха — пък било и за сметка на собствената си дъщеря.

Значи в крайна сметка нищо нямаше да се промени. Както и преди старата дукеса щеше да се остане единственият и абсолютен господар на тази къща и на душите в нея — а сестра му и Клер щяха да бъдат нейните заложници. Жivotът щеше да си продължава както преди.

Тревилиън се опита да си представи как щеше да живее Клер под ботуша на старицата. Със сигурност нямаше да стъпи повече в къщурката на Мактарвит, да пие уиски да танцува със селяните.

Всъщност тук едва ли щеше да има селяни, с които да танцува. Тревилиън предполагаше, че майка му смята да използва част от парите на Клер, за да купи овце. А хората пречеха на овцете.

Тревилиън се загледа през прозореца. Всичко това не го засягаше. Беше се върнал в тази къща само да възстанови здравето си и да пише. Щом оздравееше и завършиеше книгата, щеше да си отиде. Разбира се, ако Хари изпълни обещанието си да финансира експедициите му. Това значеше до няколко месеца да е отново в Африка. Там го чакаха още толкова неразкрити тайни.

— Не ми пука — извика той с пълен глас.

Погледна още веднъж скиците и повика Оман.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Хари спеше толкова дълбоко, че Тревилиън трябаше да го разтърси няколко пъти. Хари се обърна по корем, погледна злобно брат си, зарови глава под възглавницата и продължи да спи.

— Искам да говоря с теб — каза Тревилиън.

— Никога ли не спиш, по дяволите?

— Докато мога, не спя. — И пак го разтърси. — Събуждай се, защото няма да те оставя.

Хари изкриви лице и, стенейки, седна в леглото.

— За човек, който търси тук само убежище, си ужасно досаден. Хайде, кажи си болката.

— Какво се е случило днес между Клер и майка ти?

Хари отвори очи. Изглеждаше искрено учуден.

— Нищо особено. Клер настояваше да се запознае с мама и днес желанието ѝ се сбъдна. Пиха заедно чай.

Тревилиън се вгледа внимателно в брат си. Човешката слепота го удивляваше. Несъмнено Хари беше убеден, че майка му и Клер се разбираят прекрасно. Дори не бе забелязал как Клер, според разказа на Мактарвит, е избягала потресена от стаята.

— Какво ти разказа Клер за срещата? — попита Хари.

— Не съм говорил с нея.

Хари се усмихна. Радваше се, че малката му американка не се среща повече с брат му.

— Откъде знаеш тогава, че не е доволна?

— Просто чух.

Хари се прозина. Тия игри на криеница го отегчаваха.

— Ако това е всичко, което имаш да ми кажеш, по-добре да си лягам.

— След като се ожениш за Клер, ще... я пратиш ли във вдовишкото жилище? — Тревилиън наблегна презиртелно на местоимението.

— Не знам защо си си втълпил, че майка ни е звяр. Тя е една обикновена, достойна за обич жена и винаги е била такава. Ако си дадеш труда да я опознаеш по-добре, и ти ще се убедиш в същото. Що се отнася до въпроса ти — не, мама няма да се изнесе във вдовишкото жилище. Смяtam, че ще бъде по-добре да остане тук, близо до мен. Тя почти не може да ходи, както знаеш.

— Значи ще остане тук, за да команда къщата и Лотрис. — Ще не ще, Хари се разбуди съвсем. Брат му можеше да извади от равновесие и самия дявол.

— Мама не е чудовище. Тя обича дъщеря си и иска да бъде близо до нея. Нима това е престъпление? Лий е щастлива.

— И кой го твърди? Ти или Лий? Кога си разговарял за последен път с нея?

— Във всеки случай по-скоро, отколкото ти — върна си Хари. — Какво си въобразяваш? Че можеш да нахълтваш тук посред нощ и да променяш живота ни, така ли? Напускаш още невръстен къщата, бягаш от дядо си незнайно къде, не се мяркаш тук с години. После изведнъж се връщаши и си мислиш, че можеш да се разпореждаш с нас. Защо първо не излезеш пред всички и не обясниш кой си всъщност?

Тревилиън се тръшна на креслото, без да отрони нито дума.

— Така си и помислих — каза Хари. — Харесва ти да се промъкваш тук като призрак и да се разпореждаш, но не искаш да поемеш отговорността за постъпките си.

— Твоята малка американка иска да ожени Лий и Джеймс Кинкейд.

Хари се изсмя.

— Щом иска, нека да опита — каза той и се отпусна на възглавниците. — Клер е свободна да събере колкото си иска влюбени. Жените обичат тези неща.

— Няма ли да й помогнеш?

— Да й помогна ли? Всичко, което трябва да направи, е да ги събере на едно място. Мисля, че не са се виждали с години.

— А какво ще каже майка ти?

Хари се обърна с гневно лице към брат си.

— Тя е и твоя майка. Защо се държи така, сякаш си се излюпил от яйце? Ако Лотрис иска да се омъжи за някого, да го направи. Не се намира в затвора, нали така?

Малкият брат очевидно не искаше да си спомня шумотевицата, която майка му вдигна заради Кинкейд. Разбира се, това беше много отдавна и на Хари му се струваше, че сега положението е съвсем друго.

Тревилиън заговори съвсем тихо.

— Лий е в затвор. Само че ти не го забелязваш. И ако не направиш нещо, и твоята малка годеница ще се превърне в затворница.

— Прекалено много си стоял на слънце — отвърна уморено Хари. — Аз ще се оженя за Клер и всичко ще бъде наред. Мама каза, че Клер ѝ допада и че ще ми бъде добра съпруга. Убеден съм, че двете ще станат приятелки. Както мама и Лий. Сега ще бъдеш ли любезен да си тръгнеш? Смятам да поспя още малко. — Хари придърпа завивката и затвори очи.

Тревилиън се чудеше какво да каже на брат си, за да му обясни по-добре положението. Но усещаше, че няма смисъл. Хари не беше в състояние да повярва в нещо лошо за майка си.

Тревилиън се беше надявал поне малко, че ще успее да го вразуми. Тогава с чиста съвест щеше да се върне към работата си — със съзнанието, че се е отплатил на Клер за помощта ѝ.

Идеята беше прекрасна. Толкова прекрасна, че не беше повярвал в осъществяването ѝ нито за миг. Защото Хари предпочиташе да не прави нищо. Той оставяше нещата сами да се подреждат.

Тревилиън си спомни за Клер. Представи си нейните танци. Ако се омъжеше за Хари и заживееше в това свърталище на омраза — щеше ли после да стане като Лотрис? Сянка на самата себе си... Щеше ли да се огъне пред дukesата и да изпълнява заповедите ѝ? Беше казала на Мактарвит, че той ще може да краде телета, колкото си иска. Но Тревилиън знаеше, че половин година след сватбата Мактарвит вече няма да бъде в земята на Монтгомъри.

Облегна се в креслото. Не искаше да се забърква в тази история. Предпочиташе да се върне в стаята си и да продължи да пише. Имаше толкова много работа. Не го беше грижа за роднините му. Харесваше му, че го смятала за мъртъв. Това му развързваше ръцете.

Но, от друга страна, си помисли за сестра си. Не беше я виждал, откакто се върна — нито в къщата, нито навън. Според Клер Лотрис била най-нешастната жена, която американката бе срещала през живота си.

Хвърли поглед към Хари, който спеше дълбоко. Явно нямаше да подкрепи Клер срещу старата дукеса. Сегашното положение бе напълно в негов интерес. Защо да си разваля спокойствието?

Но какво да направи той, Тревилиън? Да се върне в кулата при ръкописа си и да остане там? Отново да се изолира от всичко наоколо? Е добре, Хари щеше да се ожени за своята американка и я остави сама в борбата ѝ срещу свекървата. Но Клер беше силна и здрава млада жена и ако не друго, то поне щеше да надживее старата вещица.

Тогава щеше да прави каквото си иска.

Отново си спомни рисунките, които му беше пратила. Прекара длан по лицето си. Ами ако след десетина години се върнеше и завареше как примирената Клер носи подноси в стаята на свекърва си? Щеше ли съвършеният ѝ съпруг въобще да забележи, че са сломили духа на жена му?

Тревилиън се изправи и тръгна към вратата. Трябваше да поговори с Лотрис. Може би пък не беше толкова нещастна, колкото Клер си мислеше?

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Увита като пашкул в леглото си, отначало Лотрис не обрна внимание на посърцеването. Но и в полуслън знаеше, че всеки шум означава тревога от стаята на майка й. Какво ли искаше пак? Да ѝ разтриве краката? Да ѝ реши косите, докато заспи? Да донесе гореща вода или може би чай? Или пък да ѝ чете на глас? Понякога Лотрис си мислеше, че старата и среднощ само това прави — чуди се с какво още да я измъчва. Чично ѝ Джеймс веднъж беше казал, че Юджени въобще не спи, защото и най-злият човек не може да се сети за толкова пакости, ако не мисли за тях всеки ден по двадесет и четири часа.

Лотрис отметна завивката и със затворени очи стъпти на пода. Едва когато през миглите ѝ проникна светлина, тя погледна. Старата тайна врата в ламперията зееше отворена и до нея, с горяща свещ в ръката, стоеше духът на мъртвия ѝ брат. Лотрис притисна кокалчетата на пръстите си към устата си, за да не изпищи, мушна се обратно в леглото и понечи да се завие през глава.

Призракът ѝ се усмихна.

Лотрис искаше да избяга или поне да извика, но не можеше да издаде нито звук. Ужасът парализираше езика ѝ.

— Но, мила — усмихваше се духът — това съм аз.

Лотрис лежеше трепереща и гледаше втренчено нашественика. Примигна няколко пъти. Той не приличаше на призрак, а на мъж от плът и кръв, проникнал в стаята през забравената от години тайна врата. Тя бавно седна в леглото и той пристъпи към нея.

— Истински съм — каза той. — Поне доколкото някога съм бил.

Тя го разгледа по- внимателно. Нима беше нейният брат?

— Уили? — прошепна тя.

Той кимна още веднъж, после се озова при нея. Лотрис разтвори ръце и той зарови лицето си в шията ѝ, докато тя скри своето в косите му.

Той беше реален. Ох, слава на Бога и на всичко свято — той наистина беше жив!

Лотрис заплака. Отначало сълзите се стичаха безшумно от миглите ѝ, но после, докато галеше ръцете и гърба му, сякаш за да се увери в неговата реалност, тя зарида.

— Успокой се, мила, аз съм тук — прошепна Уили и я притисна към себе си.

Носеше чудноват копринен халат и меки ботуши на краката. С помощта на палеца на левия си крак съмъкна десния си ботуш, после и левия, пъхна се в леглото при Лотрис и я взе в прегръдките си, сякаш беше едновременно брат и любовник. Отначало се опита да я успокои. Но като видя, че тя не може да спре, остави я да се наплаче, само я притисна по-силно до себе си.

Мина много време, докато пороят от сълзи поутихна. Тогава Лотрис усети колко приятно и утешително ѝ действа прегръдката му. От години не беше чувствала с кожата си топло човешко тяло. Уили бе по-голям от нея само с една година и като деца двамата бяха много близки. Големият им брат Алекс, бъдещият дук, беше прекалено зает със себе си, за да си губи времето с едно момиче. Но тя и Уили бяха приятели.

Не го беше виждала, откакто едва деветгодишен го изгониха от къщата. Това беше най-черният ден в живота ѝ. Какво бе лицето на Уили, най-нянят приятел, най-скъпoto ѝ същество на света, когато за последен път я погледна от файтона! Докато беше жива, нямаше да забрави тази гледка. Тогава баща ѝ каза, че Уили ще се върне отново след няколко месеца, но Лотрис погледна строго лицето на майка си и разбра, че брат ѝ нямаше да живее повече с тях. Беше извършил непростимото престъпление да се противопостави на майка им. Не я слушаше и се надсмиваше над нейните наказания, предупреждения и закани. Но, разбира се, майката победи, тъй като в крайна сметка Уили беше само едно малко момче. Бащата се интересуваше само от наследника си Алекс, бъдещия дук, и според Лотрис в душата се бил доволен, че непослушният Уили няма да му създава повече неприятности.

— Наистина ли си ти? — прошепна тя, опитвайки се да овладее хлипането си.

— Истински и действителен.

Ръцете му я обгърнаха, а гърбът ѝ лежеше върху гърдите му, когато я притисна към себе си. Когато бяха деца, майка им наказваше

Уили за най-дребното провинение с камшик. Според Лотрис тя беше особено жестока, защото вторият ѝ син не плачеше. След ударите, които получаваше от майка си, той си тръгваше изправен и с нещо като усмивка на лицето, за да покаже, че не го е заболяло. Но когато през нощта Лотрис се промъкнеше през тайните коридори в стаята му и легнеше при него, той се притискаше към нея и ридаеше. Плачеше и питаше: „Защо толкова ме мрази?“ Лотрис не знаеше какво да му отговори.

— Вестниците писаха, че си умрял. Издъхнал си бил от треска, преди да стигнеш до Пеша. Бил си твърде болен, за да...

Ехидният му смях заглуши думите ѝ.

— Нужно е нещо по-силно от треска, за да ме погуби. Известно време бях болен, по-скоро мъртъв, отколкото жив, но се оправих. Останах там, докато бях в състояние да се кача на някой проклет кораб. И ето ме тук.

Лотрис взе една от дланите му и я притисна до бузата си. Разбира се, бе чула, че преди месеци Джек Пауъл, спътникът на Тревилиън, се е върнал в Англия с новината, че пръв и единствен е проникнал в тайнствения град Пеша. Според Пауъл капитан Бейкър бил твърде болен, за да дойде с него. Състоянието му било толкова тежко, че се наложило да го носят през целия път обратно до морето и той умрял тъкмо преди да се качат на кораба за Англия.

— Къде си отседнал? — попита Лий.

Той се поколеба, преди да отговори.

— В стаята на Чарли.

Лотрис помълча малко. После се опита гласът ѝ да прозвучи леко и безгрижно:

— Отдавна ли си тук?

— От няколко седмици.

Тя разбираше какво значи това. През всичките тези дни той не беше пожелал да я види. Питаше се дори дали не е идвал и преди в къщата, без тя да подозира.

— Какво те води сега в моята стая? — попита Лотрис бодро, като се мъчеше да скрие обидата си.

Тревилиън, който винаги отгатваше мислите ѝ, се изсмя. Смехът му бе толкова дразнещ, че направо я вбеси.

Лотрис се изтрягна от прегръдките му, грабна една възглавница и го удари по главата.

— Как можа да ме оставиш да мисля, че си умрял? Можеш ли въобще да си представиш колко страдах? Писмата ти бяха единственото мое нещо, което съм притежавала в живота си. Пазя ги всичките като светиня.

Той лежеше в леглото и ѝ се хилеше. Не беше го виждала много години, но предизвикателната му усмивка беше същата. Сякаш гледаше пред себе си вироглавото деветгодишно хлапе.

— Сигурно имаш цяла стая с писма.

Тя се усмихна.

— Само четири чекмеджета в шкафа. — Протегна ръката си и докосна бузата му. — О, Уили, наистина ли си тук? Сигурен ли си, че не си дух? Леля Мей ми повери, че срещнала призрака ти.

— Веднъж преди разсъмване пътищата ни се пресякоха, докато бродех из тайните коридори. Нима нито една от тези стари реликви още не е умряла? Та те бяха вече изкопаеми, когато ние бяхме малки. На колко ли години са сега?

— Мама би се зарадвала, ако измрат, но те, изглежда, не искат да ѝ доставят това удоволствие. Чичо Ками е привлякъл сестричката на Клер, годеницата на Хари, за своите театрални постановки. Питам се дали не се карат като малки деца заради костюмите.

— След всичко, което съм слушал за Маймунката, не се съмнявам, че ще излезе победителка в спора.

Лотрис го погледна с присвiti очи. Лека-полека преодоляваше потреса от завръщането му и започваше да се досеща какво означаваше появата му в стаята ѝ.

— Какво знаеш за малката? Видя ли Клер? Разговаря ли с Хари?

Тревилиън се обърна по гръб, кръстоса длани под тила си и се загледа в тавана.

— Какво мислиш за американката на Хари?

Лотрис запрати възглавницата в лицето му, после грабна и другата, но той я изтрягна и хвана ръцете ѝ.

— Какво ти става? Да не си полудяла?

— Вече от седмици си тук, видял си Хари и годеницата му, а си ме оставил да те мисля за умрял. Как можа да постъпиш така с мен? Аз те обичах повече от всеки друг на света. Цели двадесет и две години ти

пишех най-малкото веднъж в седмицата, а понякога и всеки ден. Разказвах ти за всичко, което се случваше в живота ми. Разкрих ти сърцето си. През всичките тези години ти беше моят най-близък, а често и единствен приятел. Но после се запиля по света да търсиш любимата си Пеша и оттогава не чух нищо за теб. От две години се чудя къде си, докато не прочетох във вестника, че си умрял. И повярвах! Знаеш ли какво ми беше? Колко много плаках? А сега се оказва, че съвсем не си умрял. И не само че не си умрял, но и живееш само на няколко метра от мен! Разхождаш се из коридорите, разговаряш с изкуфялата стогодишна леля Мей, обаждаш се и на Хари, който едва те познава, поне не така, както аз те познавам и ето сега...

Тя прекъсна тирадата си, когато той се пресегна и я претегли към себе си.

— Мислех си, че ще бъде по-добре за всички, ако ме смятате за умрял.

— Как можа да изречеш такава глупост! — избухна Лотрис вън от себе си. Но изведнъж проумя. До този миг не се бе сетила: смъртта на най-големия ѝ брат бе направила Тревилиън дук.

Отдръпна се, за да го погледне в очите.

— Титлата — прошепна тя.

— Точно така.

Лотрис сложи глава на рамото му. Това действително променяше някои неща.

— Няма да хареса на мама — каза Лотрис тихо. — Няма да ѝ хареса, че не Хари е дук.

— Не се стремя към титлата — прошепна Тревилиън. — Никога не съм я искал. Хари е идеалният дук. Ходи на лов, дава празненства и е в състояние да дреме в Горната камара сред изтънчена компания. Аз не бих могъл. Тази роля ми е чужда.

— Но, Уили... — започна тя.

Той притегли главата ѝ към гърдите си и я погали по косите.

— Не, наистина не я искам. Хари обеща да финансира бъдещите ми експедиции и това е всичко, което желая. Имам много планове за живота си, но в тях не влиза да умирам от скука в някоя от къщите ни, женен за най-богатата наследница, която съм успял да прельстя.

Вече втори път намекваше за Клер.

— Запозна ли се с нея? С Клер, искам да кажа?

Този път Тревилиън се забави толкова много с отговора си, че Лотрис го погледна въпросително. Винаги — още от дете — очите му бяха такта. Дори си мислеше, че точно очите на Уили вбесяваха най-много майка им. Те бяха толкова пронизващи, толкова блестящи и странни. Човек не можеше да ги разбере, ако не познаваше добре Уили. Когато той беше на дванадесет години баща им му разреши да се върне за известно време в къщи. Но той остана само две седмици, тъй като го хванаха, че нощем влиза в подземието на църквата. Уили обясни, че търсели гробници. На следващата седмица той проникна през прозореца в пансиона на една вдовица. Разказвала, че там уж се въртели неприлични неща. Баща им не можа да прости на Уили това второ прегрешение и го изпрати обратно при дядо му. Имаше и други посещения на Тревилиън в родителската къща, но хлапакът всеки път успяваше така да вбеси баща си, че той на бърза ръка го отпращаше.

Като по-големи почти не се виждаха, но Лотрис получаваше от него безброй писма и купища снимки. На тях тя виждаше как Уили расте. Доставяше му удоволствие да се снима в най-различни дрехи.

Сега тя го погледна внимателно и позна, че той крие нещо.

— Защо все пак дойде при мен? Нямал ли си намерение да ми се разкриваш? Сигурно щеше да си заминеш, без да ми се обадиш?

Прочете отговора в очите му и едва се сдържа да не го засипе с всички ругатни, които знаеше — а благодарение на него имаше голям запас от мръсни думи, и то на няколко езика.

Склони отново глава на рамото му. Нямаше никакъв смисъл да му крещи. Беше руган повече от всеки друг човек, но без особена полза.

— Разкажи ми всичко — от начало до край, но наистина всичко.

— Вече е късно и...

— Иначе ще кажа на мама, че си тук.

Той се разсмя, защото знаеше, че това е празна заплаха. Тя никога нямаше да го издаде.

— Е, щом настояваш... — каза той усмихнато. — Дойдох в Брамли, за да си почина. Изкарах тежка болест и се нуждаех от място, където да се скрия и възстановя. Исках никой да не знае къде съм. Честно казано, дори не бях сигурен дали семейството е тук. Мислех си, че по това време сте на юг.

Облегната на гърдите му, Лотрис погълъща разказа му за първата му среща с Клер и за припадъка на полето.

— Беше малко...

— ... тягостно? — попита тя през смях. Знаеше за неговата слава. Когато беше една на шестнадесет години ѝ беше писал за своите приключения с жени: например как една нощ се прехвърлил през стената на девически пансион и лудували с послушниците. По-късно подобни изповеди ставаха все по-редки, но Лотрис, изолирана от света с дракон вместо майка, с равнодушен баща и двама не по-малко равнодушни братя, горещо го умоляваше в писмата си да ѝ разказва всичките си приключения.

— Клер е хубава, нали? — попита Лотрис и го погледна с нескрито любопитство.

— Съществуват много видове красота, но у Клер има... живот.

Лотрис разбираше какво има пред вид. Клер беше пъргава като невестулка, казваше каквото мисли и умееше да наблюдава хората. Не беше личност, която се задоволяваше да се взира само в себе си.

— И ти си я съблазнил?

Тревилиън неочаквано се сконфузи.

— Тя е сгодена за Хари.

Лотрис потисна смеха си.

— Нима годежът те спря с онази прелестна малка танцьорка в Египет? Или пък когато се вмъкна в онзи хarem? Жените там не бяха ли омъжени?

— Да, но не за брат ми.

Лотрис се усмихна. Въпреки всичките му приключения, той бе консервативен като останалите мъже.

— И освен това не ѝ харесвам.

Лотрис го погледна удивено.

— В нейните очи съм грохнал старец.

Лотрис скри лице на гърдите му, за да потисне смеха си. Но той усети, че цялата се тресе.

— Смей се, колкото искаш, но тя действително не ме харесва. Побъркала се е от любов по Хари. Говори само за него и го смята за съвършен.

— Хари?

— Хари!

И двамата мълчаха, дивейки се на тази грандиозна глупост. После Тревилиън ѝ разказа за останалите си срещи с Клер.

— Исках да ѝ кажа да бяга оттук — изглеждаше толкова самотна. Никой не я разбира в тази къща, а Хари напълно я пренебрегва.

Лотрис познаваше самотата. Макар че къщата гъмжеше от хора, никой с никого не беше приятел. Поне не и с нея. Беше ѝ противно да виси в салона и да клюкарства с лелите си. А не можеше да се разхожда навън, тъй като нямаше да чуе звънца, с който майка ѝ я викаше непрекъснато.

— Знам добре как се чувства Клер.

Лотрис отново се заслуша в разказа на Тревилиън иолови по гласа му неговата слабост към Клер. Преливащ от гордост, той ѝ каза, че американката прочела всичките книги на капитан Бейкър. После той ѝ описа онзи изключителен ден, който прекарали с Клер при Ангъс Мактарвит. Лотрис беше виждала майстора на уиски само веднъж като дете. Тогава двамата с Уили за пореден път се промъкваха през шубраците, за да крадат пиене и старецът ги спипа на местопрестъплението. Лотрис щеше да умре от страх. Но въпреки свирепия си вид той не им направи нищо, само се заканваше и после ги пусна. Уили каза, че човекът само се правел на страшен.

Сега ставаше ясно, че Клер е прекарала целия ден със стареца и танцуvalа със селяните. Това прозвуча на Лотрис тъй невероятно, сякаш Клер гостувала на феите от езерата и вместо чай пила нектар с тях.

— И какво друго прави тя? — прошепна Лотрис очарована. Тревилиън се усмихна.

— Пиеше уиски като моряк, яде странини ястия и ги обяви за вкусни, подкупваше сестра си, за да лъже семейството, а през това време се грижеше за мен, съборен от маларията. Освен това накара Хари да ѝ покаже имението и да я представи на работниците си.

Лотрис погледна объркано брат си.

— И Хари какво? Та той не знае името на собствения си слуга, който го обслужва от десет години.

— Братлето ни се изхитрило да вземе със себе си Чарлз. Старият Мактарвит ми разказа, че Клер сметнала Хари за изключително скромен човек, тъй като през цялото време оставял служителя си да отговаря на въпросите ѝ.

Лотрис се изкиска неудържимо, после се сети, че не беше се смяла от много, много отдавна. Единствената радост в живота ѝ през тези години бяха писмата на Уили — чрез тях се чувствуваше участник в приключенията му, те ѝ даваха усещането, че живее. Той почти не споменаваше бедите си — е, ставаше ясно от време на време, че го боли нашареният от дядото гръб или че е измършавял като караконджул, тъй като го държали с дни на хляб и вода. Но в повечето случаи писмата му преливаха от остроумни наблюдения и авантюри.

— Разкажи ми още нещо за Клер.

Тревилиън си пое дълбоко дъх.

— Срещнала се е с майка ни.

— Мама може да бъде много обаятелна, когато поиска.

— Но не и този път. Със сигурност е знаела повече за Клер, отколкото американката за нея. Мисля, че старата усеща силата на Клер.

— Силата ли? Къде виждаш сила у нея? Мама успява да я унижи по всякакъв начин. Явно не са я пускали в трапезарията, щом е закъснявала. А моята прислужница ми каза, че старата Роджърс се била качила на главата на Клер. Хвалела се в кухнята, че я командава за всичко. Сигурно я шпионира и донася на мама.

— О, сигурно я шпионира. — Тревилиън се загледа замислено пред себе си. — Питаш ме дали у Клер има сила. Да, има, макар че може би не я съзнава. Силна е със своя усет за хората.

— Е, не бих го нарекла точно сила... — отвърна Лотрис скептично. Беше преживяла достатъчно, за да знае, че човек прави каквото може, за да оцелее.

— Трябваше да я видиш у Мактарвич — каза Тревилиън. — Направо взе ума на стареца. И селяните я обожаваха. Оказаха ѝ такава почит, с каквато кой знае откога не са удостоявали някого от нашето семейство.

Лотрис се отдръпна от него и го изгледа.

— Уили, ти си влюбен в нея.

Той я притисна към себе си.

— Не ставай смешна! Тя е дете, освен това е влюбена в Хари и иска да стане дукеса... — Той продължи през смях: — Не, скъпа сестричке, не съм влюбен в нея. Искам само да си отмъстя...

— На мама? — притай дъх Лотрис.

— Че на кого другого?

— Ще ти помогна — каза сестра му тутакси. — Ще я убием ли?
Може би ще и сложим екзотична отрова в храната?

Тревилиън се изсмя.

— Не, няма да ѝ се размине толкова лесно. Откакто Хари е дук,
нашата майка живее с мисълта да властва необезпокоявана до края на
дните си.

— Не откриваш Америка. Някой да е очаквал друго от нея? И не
ми казвай, че твоята американка се надява да бъде дukesата!

— Тя не е моята американка. На Хари е. И наистина разчита, че
свекърва ѝ ще се оттегли дискретно във вдовишкото си име. Готови
се да отмени гадните правила в къщата. Намислила е с парите си да
модернизира стопанството, да подобри живота на селяните, да
обработва нивите и въобще да въведе всякакви американски хитрини
за правене на пари.

— Боже милостиви! — възклика ужасено Лотрис. — Тя е
полудяла! Хари не ѝ ли е казал, че...

Тревилиън я прекъсна гневно:

— Хари я е лъгал най-безсрамно и ѝ говорил само каквото му
изнася. Обещал ѝ, че след сватбата е свободна да прави каквото си
иска.

Лотрис въздъхна.

— Току-виж наистина си го мисли. Той прави само това, което си
иска. И смята мама за ангел. Изобщо не проумява защо другите не
споделят мнението му.

— Така е.

— Горката Клер — поклати съчувствено глава Лотрис. —
Толкова е сърдечна и открита. Майка ѝ е ужасна жена, много приста.
Обръща се към Хари по невероятен начин, нарича го „Ваша чест“ и
„Ваше светейшество“. Нашите лели ѝ се присмиват безмилостно.
Убедена съм, че ѝ разправят само лъжи и после умират от смях зад
гърба ѝ.

Тревилиън се намръщи загрижено.

— А баща ѝ?

— По-мързелив е и от Хари.

— Господи! — възклика Тревилиън недоверчиво. — Бях
останал с впечатлението, че той е силната фигура в семейството, но

положението се оказва по-лошо, отколкото си мислех. — Той сложи ръце върху раменете на Лотрис и я отдалечи от себе си. — Мила, мисля, че е крайно време да предприемем нещо. Срамота е да скръстим ръце и да гледаме отстрани как съсишват момичето в тази къща.

Лотрис ядосано се изтрягна от ръцете му. Бе помислила, че замисляното отмъщение към майка им е нещо като начин да изразят чувствата си, но сега тя виждаше, че той говори напълно сериозно.

— Не, Уили, вече не сме децата, които вършеха щуротии. Сега си давам сметка какви ще бъдат последствията. Някак си оцелявах след мамините наказания и дори си създадох мъничко свободно пространство. Не искам да загубя и него.

— Но сега имаме шанса да я надвием! Откога чакаме този момент.

— Ти може би си го чакал, но не и аз. Забрави ли какво направи с теб, когато изпадна в немилост? Прогони те оттук завинаги. А мен...

— Гласът й безсилно загълхна.

— С теб е сторила най-лошото — прекършила е духа ти.

Лотрис съзнаваше, че това е кръвна обида. Отскубна се и скочи на пода.

— Ти си си все същият, знаеш ли? Не мириясвах, не преставаш да си търсиш белята. Ще умреш, ако не се бунтуваш. Детството ти премина в това да ядеш пердах, да гладуваш и да те заключват в стаята, но явно не си поумнял. Не си в състояние да се промениш!

— Да — каза той тихо. — Не съм се променил. Но винаги само съм отвръщал на удара с удар. Ако ще да ме разкъсат после — отмъщавах си. А сега съм възрастен човек и правя каквото искам. Но ти си все още боязливото момиченце, което са затворили в стаята му. На тридесет и една година си, нямаш семейство и собствен дом. Всичко, което притежаваш, са писмата на един брат, когото почти не си виждала, и един звънец, който командва живота ти.

Искаше ѝ се да му изкреши да върви по дяволите — и нека не идва повече да я тревожи. Понечи да заяви, че животът ѝ е сносен и има всичко, което желае, но просто не можа да го изрече. Как да го излъже, когато той прекрасно знаеше истината.

Но още нещо я възпираше да го излъже — някаква все още мъждукаща надежда. През детството им, когато ѝ отнеха Уили, тя беше

запазила куража си още известно време. Но той беше борецът, не тя. Скоро разбра, че той е бил душата на приключениета, а тя само го е следвала и така ще си бъде винаги. След като мина година и Уили не се върна, Лотрис престана да се съпротивлява. Изпълняваше всички правила на майка си. Чак когато стана двадесетгодишна, се разбунтува отново, но загуби битката и оттогава насам не намери сили да й се опълчи.

— Какво си намислил? — Въпреки волята й гласът й трепереше от страх.

— Да те оженя за Джеймс Кинкейд — отговори Тревилиън.

Лотрис го погледна смяяна.

— Какво?!

Тревилиън й се усмихна.

— Това е идея на американката. Казала на Мактарвิต, че първото, което ще направи, след като се омъжи, ще е да те събере с любимия ти. Чудно, но възнамерява чрез теб да подкопае постепенно властта на старата. Не зная какво точно си представя, но решех най-напред да те попитам искаш ли въобще да се омъжиш за Кинкейд?

Лотрис отвори уста да заговори, но не може да каже нито дума. Седна на края на леглото, погледна към брат си, отново понечи да каже нещо, но пак от устата й не излезе ни звук. За миг сведе очи. Когато най-накрая го погледна, лицето й се озари от усмивка.

— Не са ли странни тези американци?

В очите на Тревилиън проблеснаха дяволити пламъчета.

— Ако знаех, че са толкова странны, щях да зарежа проклетата Пеша и да изучавам тях.

Лотрис се изсмя.

— Да се омъжа за Джеймс? Не съм го виждала с години. Дори не съм се сещала за него. Какво ли прави сега?

— Нямам представа, но сигурно още работи върху оная книга. — Каза го с цялото превъзходство и снизходжение на плодовития автор към нещастника, който цял живот пише една-единствена книга. — За какво ставаше дума в нея? А, за един от Тюдорите, струва ми се. Не беше ли за Хенри Осми и неговите жени?

— Ставаше дума за Хенри Седми и то за икономическата му политика, не за жените му — троснато отвърна Лотрис. — И престани да се подиграваш на Джеймс. За да се напише една биография, е

необходимо да се проучат основно източниците. А ти просто запрашваш за някъде, където не е стъпвал бял човек и описваш видяната Джеймс трябва да прекарва години над средновековните ръкописи. А някои от тях се налага първо да бъдат открити, преди да ги... — Тя го стрелна гневно. — Защо се хилиш пак?

— Не си мислила от години за него, така ли? Докъде е стигнал с труда си?

Лотрис извърна очи и се изчерви.

— Последния път, когато чух за него, беше на шестата година от царуването на Хенри — прошепна тихо.

— И за какво ставаше дума в оная книга? Май пак не разбрах добре. За жената на Хенри Шести, нали така?

— Ах, ти! — извика тя и запрати една възглавница по него. Тревилиън я улови във въздуха.

— Години наред ми разправяше в писмата си само за Джеймс Кинкейд. Описваше ми и най-незначителното нещо, което той е направил. Бях започнал да вярвам, че е бог. Никога не съм слушал за по-забележително човешко същество. По време на пътешествията си. Бог ми е свидетел, съм срещал доста хора, но нито един, които може да се сравнява с великия Джеймс Кинкейд. Само ми беше трудно да повярвам, че става дума за същото момче, което живееше на няколко мили от Брамли и ни гонеше от градината си, за да не плашим с гласовете си пойните птички.

На Лотрис ѝ идеше да го убие на място.

— Но ти от цяла вечност не си се сещала за него, нали? Още като дете се питах защо все минаваме покрай тяхната къща. Спомняш ли си как се криехме зад дърветата и го замеряхме с буци пръст?

— Никога не съм правила такова нещо.

Усмивката изчезна от лицето на Тревилиън, той се наведе стремително и храна ръката ѝ.

— Защо не си се омъжила за него? Нима не ти е предлагал?

— Напротив. Предложи ми още когато бях на шестнадесет години. После, когато бях на седемнадесет и на осемнадесет. — Тя въздъхна. — Но не поискава ръката ми, когато бях на двадесет години. — Гласът ѝ загъръхна. — А сега, когато излизаме с мама и случайно го срещна, извръща поглед. Той ме мрази.

— Несъмнено нашата скъпа майка е...

Лотрис се изправи на крака.

— Да! — каза тя. — Да, да, да. Това беше най-ужасната сцена в живота ми и не искам да си спомням за нея. А ето, сега се появяваш ти, Уили, възкръснал от мъртвите, и ми казваш, че искаш да ме ожениш за Джеймс.

— Не аз. Американката на Хари.

Лотрис си пое дълбоко дъх и погледна сплетените си ръце. Изпитала бе на гърба си безмилостната жестокост, с която майка ѝ наказваше непослушанието; тази американка нищо не знаеше. Не можеше да си представи какво щеше да направи майка ѝ, ако тя, Лотрис, дръзнеше още веднъж да се опълчи срещу волята ѝ и отново загубеше.

Но пък ако успееше... Не смееше да мисли, какво ще значи това за нея. Щеше да напусне тази къща, да избяга от ужасния звънец, от постоянните изисквания и оплаквания на майка си...

Лотрис погледна Тревилиън:

— Какво трябва да направя?

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Бяха минали три дни от срещата със старата дукеса. Вечерта Клер се прибра в стаята си и тогава се случиха едновременно две неща.

Дойде икономът със сребърен поднос, на който имаше плик. Точно когато достолепният служител се покланяше насред стаята, големият портрет на стената изведнъж се отмести и иззад него се появи хубавото лице на Маймунката, цялото в паяжини и прах.

— О, здравейте — извика девойчето, радостно изненадано, че е попаднало тъкмо в тази стая. Клер понечи да ѝ се скара, но се въздържа заради иконома. Даде си вид, сякаш сестра ѝ едва ли не редовно ѝ идваше на гости през тайната врата зад портрета. Взе плика и го разкъса. Вътре имаше кратка бележка:

Държат ме затворена. Моля, помогнете ми. В стария
павилион. Елате веднага.

Лотрис

Клер прочете три пъти посланието, преди да започне да разбира смисъла. Погледна иконома, но лицето му приличаше на безизразна маска. Знаеше, че най-напред трябва да се отърве от госпожица Роджърс, която в този миг беше в стаята за преобличане. И трябваше да отпрати Маймунката.

— Мога ли да ви помогна с нещо, госпожице? — попита икономът.

— Роджърс — прошепна Клер.

Възрастният служител се поклони.

— Ще имам грижата госпожица Роджърс да е заета цялата вечер — каза той и тръгна към стаята за преобличане.

— О! — възклика Клер. — А също и... — Тя погледна към тайнния коридор, където стоеше сестра ѝ.

Икономът се усмихна снизходително.

— В този дом човек се учи да не вижда някои неща. — С тези думи той излезе от стаята.

Маймунката извика:

— Тази къща е невероятна! Намерих план на сградата. Тоест даде ми го някакъв старец, когото не бях виждала досега. Той е в инвалидна количка и май е убил четирите си жени, преди петата да стреля в него. Живее в другия край на...

— Нямам време сега за безкрайните ти истории. Моля те, върни се в стаята си и останни там.

Маймунката обаче не мислеше да си ходи. Вгледа се в лицето на сестра си.

— Какво пише в тази бележка?

Клер извади костюма си за езда от гардероба, а през това време Маймунката успя да надзърне в листа. Очите ѝ станаха кръгли от любопитство.

— Искам да дойда с тебе!

— И дума да не става. Ще си идеш в стаята и няма да казваш на никого. Не знам какво значи това, но съм решила да отида.

— Защо сестрата на Хари е изпратила на теб това послание? Защо не се е обърнала към Хари?

Клер, която тъкмо обличаше костюма за езда, се спря за миг замислено.

— Интересен въпрос. Но не знам отговора. А сега изчезвай. И не казвай на никого за тайните коридори.

Маймунката дори не се помръдна. Погледна решително сестра си и си пое дълбоко въздух:

— Ако не ме вземеш със себе си, ще кажа на мама, че освен с Хари се срещаш и с още един мъж. А на татко ще се оплача, че се държиш лошо с мен. Хари пък ще научи, че в прахоляка на тайните коридори има следи от стъпки, които водят към стаята ти. Другият пък...

— Е, добре — примери се Клер. Сега нямаше време да се бори със сестра си. — Можеш да дойдеш с мен, но ще стоиш настрана и ще правиш каквото ти кажа. Разбра ли?

— Разбира се. — Маймунката погледна сестра си. — А знаеш ли къде се намира старият павилион?

На Клер не ѝ се наложи да ѝ отговаря, тъй като на вратата се почука леко и влезе Хари.

— Клер, и ти ли получи такова нещо? — попита той и размаха пред лицето ѝ лист хартия, който очевидно съдържаше същия текст. Той я изгледа намръщен, но после забеляза Маймунката и лицето му неволно се озари от ослепителна усмивка. — Здравей, Сара! От ден на ден ставаш все по-хубава.

— Да, нали?

Клер въздъхна нетърпеливо.

— Хари — каза тя високо, така че той отново се обърна към нея, — и аз току-що получих такова писмо. Трябва веднага да отидем в павилиона.

Хари, изглежда, не смяташе бележката за важна. Държеше се така, сякаш всеки ден получаваше от сестра си писмо, в което му съобщаваше, че е затворница.

— Да ни сервират такава новина преди лягане! Кой според теб може да е затворил Лотрис?

Клер се спря смяяна, с ботушите за езда в ръка. Маймунката ѝ хвърли поглед в смисъл: Хари не е най-интелигентната личност на земята, нали?

Голямата сестра се обърна към годеника си.

— Нямам представа, но сестра ти, изглежда, иска да отидем двамата — а може би онзи, който я държи в плен, иска да види теб и мен. Хари, може ли да излезеш за миг, докато се преоблека? Ще се срещнем след десетина минути долу в салона.

— Добре — каза той и излезе.

Маймунката междувременно се беше настанила удобно върху широкото легло на Клер.

— Обзалагам се, че с него си водиш страшно интересни разговори. Хари няма капка мозък в главата.

— Ще млъкнеш ли за миг? Не разбирам защо приемате толкова спокойно това послание. Може животът ѝ да е в опасност.

— Не вярвам. Ако беше така, щяха да искат откуп в писмото и да го пратят на стария дракон.

За миг Клер сякаш се вкамени, както си закопчаваше дрехата.

— На кого?

— На стария дракон. На вещицата. На най-мразената жена в Шотландия, Англия и Ирландия.

— Помогни ми да сваля това — каза Клер, като се мъчеше да проумее какво знаеше сестра й. — И мълкни, моля те, поне за миг.

За няколко минути Клер се приготви за път и слезе в салона. Хари дремеше в креслото. Наложи й се да го разтърси силно, за да дойде на себе си. Той беше изпратил един лакей в конюшните, където ги чакаха оседлани коне и трима мъже с фенери.

Клер направи няколко напразни опита да намекне на Хари, че е необходимо да се пази тайна. Смяташе, че може да навредят на Лотрис, ако нахлюят със сила в павилиона. Но Хари само я изгледа, сякаш не беше с всички си и заповяда на мъжете да тръгват.

Маймунката, яхнала нервен жребец, се усмихна съчувствено на Клер.

— Не е точно спасителна акция в стил уестърн...

— Хари е шотландец — отвърна Клер. — Тук нещата се ureждат по друг начин.

— Хари е англичанин — поправи я сестра й и пришпори коня си. Не й бе трудно да обуздае огромното животно. Баща им беше качил Сара Ан на седлото още преди да проходи. Клер беше превъзходна ездачка, но не можеше да се мери с Маймунката.

Шестимата конници се понесоха в галоп по алеята. Клер се молеше само това шумно шествие да не навреди на Лотрис. Тропотът на копитата сигурно се чуваше в радиус от шест мили.

Когато по едно време се изравниха, Маймунката каза на Клер:

— Харесвам това семейство.

Клер направи гримаса и пришпори коня си.

Когато най-сетне стигнаха до павилиона, Клер не беше подгответена за онова, което ги очакваше. Прозорците бяха обковани с дъски, вратата беше залостена отвън, но от комина се виеше дим.

— Отворете вратата — заповяда Хари, без да слиза от коня си.

В този миг се появи викарият, огромен мъж, който изглеждаше още по-едър на дребното си конче. Ракото му се издуваше от огромен корем, а брадата му стигаше до гърдите.

— Какво става тук? — провикна се гръмогласно духовникът. — Вдигнаха ме от затоплената камина и вкусната вечеря и ме изстреляха насред парка! Какво значи всичко това, а, Хари?

Хари погледна озадачено свещеника и се опита да си спомни кой беше.

— Не знам — успя да смотолеви, преди да заповяда на един от лакеите да отвори резето.

Вътре имаше мъж и жена — голи-голенички. Хубавият мъж на около четиридесет години се мъчеше да прикрие голото тяло на Лотрис от хората, които се появиха на вратата. Лотрис бе коленичила на пода зад мъжа.

След като преодоля първоначалния шок от тази гледка, Клер се опита да попречи на Маймунката да надникне вътре. Все едно да удържи пчела далеч от сладко. Само за секунда малката скочи от коня, провря се между скупчилите се на вратата мъже и се втренчи жадно в двамата. Клер се опита да не прави същото.

В следващия миг гръмовният глас на викария разцепи тишината. Той призоваваше Божия гняв да се стовари върху двамата, които бяха съгрешили в съвкуплението.

Хари най-сетне слезе от коня си, влезе в стаята и хвърли на сестра си своя жакет, за да прикрие голотата си.

— Какво ще кажете в свое оправдание, Кинкейд? — обрна се той властно към мъжа, който бе покрил слабините си с ръце.

Щом чу „Кинкейд“, Клер разбра какво се разиграваше тук. Мактарвит, помисли си тя, и си наложи да не се усмихне. Той беше измислил тази сцена.

Застанал по-назад, викарият продължаваше да беснее и да заплашва двамата грешници, че ще горят в пламъците на ада. Клер си помисли с обич за Мактарвит. Беше убедена, че той е съbral двамата влюбени, а после ги е затворил и им е взел дрехите. И се беше погрижил викарият непременно да присъства.

— Те трябва да се оженят — като в просъница Клер се чу, че казва на висок глас. Не и беше лесно да надвика възбудения духовник, който все още заплашваше влюбените с вечното проклятие на небесата.

Клер погледна към Хари.

— Ти си неин настойник и можеш да бъдеш свидетел на венчавката. Те трябва да се оженят незабавно.

Хари я погледна слизано.

— Не съм сигурен дали мама ще...

— Техните души са в опасност — извика свещеникът. — Без свещеното тайнство на брака ще бъдат проклети вовеки веков!

Клер погледна Лотрис. С дългите си коси, които покриваха раменете й, и голите бедра под жакета на Хари тя изглеждаше много, много по-красива, отколкото в натруфените си детински рокли. Клер повдигна въпросително вежди, а Лотрис й върна погледа с едва забележима усмивка и кимна.

— Хари, те трябва веднага да се венчаят! Тук, веднага. Не можеш да очакваш, че тези хора, които видяха цялата сцена, ще пазят тайна. Твоето име и честта на семейството ще бъдат опетнени.

— Не знам дали... — промърмори Хари.

Клер още веднъж се убеди колко силна бе властта на майка му над него.

— Хари, аз те разбирам — каза тя тихо, но така че сащисаните слуги да я чуват. — Ако нямаш власт да принудиш мъжа, който обезчести сестра ти, да се ожени за нея, аз те разбирам. Убедена съм, че всички присъстващи също ще те разберат.

— Мисля, че имам — имам власт за това. Но...

— По-добре да си вървим — каза Клер. — Но се моля на Бога сестра ти да не забременее. — Тя погледна към мъжете, изправени покрай стената и жадно попиващи всяка дума. — Трябва всички да се закълнат, че ще пазят в тайна видяното тук. Никой не бива да научи какво се е случило. — Но тонът на гласа й не оставяше и капка съмнение, че не вярва в потузването на скандала. — Елате с мен, Лотрис. Ще яздите на моя кон.

Хари въздъхна и въздишката му сигурно се чу на половин миля разстояние.

— Така да бъде — каза той и се обърна към викария. — Венчайте ги.

Клер усети, как я заливат вълните на тържество и възторг. Замисли се как да се отблагодари на Мактарвит за тази великолепна сцена. Викарият накара един от слугите да даде палтото си на Кинкейд и започна венчалната церемония. Клер беше толкова въодушевена, че не разбираше нито дума. Погледна към сестра си. Малката се бе втренчила някак странно във викария. Тогава и тя откъсна очи от младоженците и се взря по- внимателно в духовника. В този миг погледите им се срещнаха.

Той наистина беше променил до неузнаваемост своята външност, глас и маниери: но очите го издаваха. И погледът, който Тревилиън ѝ хвърляше изпод гъстите вежди, преливаше от арогантно самодоволство. Ядосана, тя отмести очи.

Дочака края на „венчавката“ със стиснати зъби. След церемонията Хари целуна, както си му е редът, сестра си, стисна ръка на Кинкейд и тръгна към жребеца си. На американката ѝ мина през ума, че той едва ли се радваше на перспективата да разкаже на майка си случилото се.

Клер нарочно се забави в павилиона, докато други си разпределяха навън конете. Двама слуги трябваше да се качат на един жребец, за да може Лотрис и Джеймс да яздят другия. Проследи как „викарият“ се метна на дребното си конче и изчезна в мрака.

— Връщай се с Хари в къщи — прошепна Клер на сестра си.

— А ти какво ще правиш?

— Това не те засяга. Отдавна трябваше да си в леглото.

— Ти също. Ще отидеш при онзи мъж, нали?

— Защо, за Бога, ще ходя посред нощ при някакъв мъж? Искам да повървя малко на въздух. Тръгвай с Хари.

— Ще скрия всичките ти бижута и ще разкажа на мама за книгите, които държиш в тайното отделение на куфара си.

— Ти наистина си най-отвратителната маймуна, която съм срещала в живота си. Не мога да те взема със себе си там, където отивам. Много е важно да остане в тайна.

— Има ли нещо общо с мъжа, когото толкова често посещаваш в западното крило?

Клер ѝ хвърли заплашителен поглед.

— Достатъчно е да кажа на мама, че има още един мъж и тя ще...

— Дръж си устата затворена и се качвай на коня.

Маймунката я погледна с лъчезарна усмивка. Това беше знак, че е постигнала онова, което искаше.

Стигнаха западното крило доста бързо. Когато слезе от коня, Клер се опита отново да изпрати Маймунката в стаята ѝ. Напразно, разбира се. Изпитваше такъв гняв към Тревилиън, че нямаше желание да се кара и със сестра си.

Изтича по старото извito стълбище и забеляза, че на определени разстояния по стените бяха закрепени горящи факли, сякаш Тревилиън очакваше гост.

Мина през залата с писалищата. Маймунката я следваше неотлично по петите, като се оглеждаше с ококорени очи. По стените висяха екзотични маски и копия от пътешествията на Тревилиън. Оман стоеше в коридора към спалнята и поздрави Маймунката с усмивка. Немирницата се изкиска в отговор.

Тревилиън беше в спалнята. Стоеше пред огледало с леген вода пред себе си и се опитваше да свали фалшивата си брада. Вече беше съблякъл расото и махнал възглавницата, послужила за огромния корем. Бе облечен в прилепнали кожени панталони до коленете и широка ленена риза; краката му бяха боси. Гащите от еленова кожа бяха очевидно от осемнадесети век, измъкнати от раклата на някой прадядо.

Когато Клер влезе, той се обърна и се усмихна. Погледът му издаваше, че очаква похвала за театъра, който бе устроил в павилиона.

— Как можа да направиш това! — извика тя ввесена. — Ти си свещеник толкова, колкото и аз. Те двамата не са венчани наистина.

Той се изсмя самодоволно и се обърна към нея.

— Това ли е хубавата ти сестричка? — Мина покрай Клер и огледа изпитателно Сара Ан. — Разправяха ми, че сте красиво дете, но са ми предали само половината истина. — Взе ръката на Маймунката и я целуна от външната, а после и от вътрешната страна.

— Тревилиън! — обади се Клер. — Какво правиш? Тя е още дете.

— Но много скоро ще се превърне в прекрасна жена — отвърна той, без да пуска ръката на Маймунката. Сара Ан го гледаше така, сякаш всеки миг ще се хвърли на врата му.

Клер издърпа ръката на сестра си от неговата. Тревилиън намигна на Маймунката, върна се пред огледалото и отново се залови с фалшивата си брада.

— Какво каза преди малко?

— Всичко това беше само театър! И тази нощ двамата ще отидат в дома на мистър Кинкейд с убеждението, че са женени. А всъщност не са.

— Това ли е всичко? Дявол да го вземе! — изруга той, когато заедно с брадата, изглежда, щеше да си обели и парче кожа. — Аз съм посветен в суфизма, ако смея да ти припомня. Искаш ли да видиш дипломата ми? Дълга е четири и половина метра и е изключително красива.

— Да — изпусна се Клер неволно. — Не, не искам. Трябва да ги венчаем както си му е редът и да ги направим истински съпрузи. — Повече не можеше да го гледа как се изтезава с фалшивата си брада. — Седни ей там и остави аз да я сваля — показа му тя креслото до леглото.

Тревилиън седна послушно, а Маймунката се покатери на леглото, легна по корем, подпря брадичка с ръце и впери очи в него. Клер наля гореща вода в легена, потопи в него една кърпа, изстиска я и после я сложи като компрес върху фалшивата брада на Тревилиън.

— Ще трябва да намерим истински духовник. Те трябва да се оженят както си му е редът.

— Религията е въпрос на лично убеждение — промърмори Тревилиън под вдигащата пара кърпа.

— Не е така — възрази Клер.

— Струва ми се, че зависи от това какво хората разбират под думата „Бог“.

Тя свата кърпата от лицето му и предпазливо отдели фалшивата брада от кожата.

— С какво си я залепил така здраво?

— С една смес, приготвена от Оман. — Когато му свалиха брадата, той се обърна към Маймунката, която го гледаше както змия плячката си.

— Клер — каза Маймунката сериозно. — Той е най-красивият мъж на света.

— Какво прекрасно, интелигентно дете — зарадва се Тревилиън. Клер въздъхна и изгледа строго малката си сестра.

— Само не му го казвай. Той не е това, за което го смяташ. Различен е от другите мъже. Той... той скита по света и мами жените. Няма нито сърце, нито съвест. Затова не се свени да се представя за духовно лице и да венчава хората. За него всичко това е остроумна шега. Целият живот за него е остроумна шега. Той не участва в живота; той само го наблюдава.

Тази реч обаче не оказа никакво въздействие нито върху Тревилиън, нито върху Маймунката. Те продължаваха да се разглеждат жадно.

— Вие сте пътешественикът — отрони накрая малката.

— Видял съм някои неща.

— Да, аз четох вашите... — започна Сара.

— Маймунке! — извика Клер заплашително, но сестра ѝ дори не трепна. Не можеше да откъсне очи от погледа на Тревилиън. Клер застана между двамата. — Сестра ми не е прочела нито ред през живота си. Успява да наплаши гувернантките си, и те не искат нищо от нея. Те...

— Прочетох мръсните глави, които в книгите са на латински. Клер беше превела тези глави и аз... хм... намерих преводите.

Клер изгледа сестра си ужасена.

Маймунката се наведе напред, за да го вижда по-добре.

— Какво е инфибу...?

— Инфибуляция ли?

— Да, какво е това?

— Защо не дойдеш да седнеш в ската ми, прелестно дете, за да ти разкажа всичко, което те интересува?

Когато Маймунката понечи да се изправи, Клер ѝ изви толкова силно ръката на гърба, че тя извика от болка.

— Престани най-сетне, Тревилиън. Тя е още малко момиче.

— Разбира се, че е малко момиче — отвърна Тревилиън саркастично и погледна Клер. — Дошла си, за да ме обвиняваш, нали? Не знам как стигнах до тази идея — но се надявах, че може би ще дойдеш да ми благодариш. Мактарвит ми разказа, че искаш да помогнеш на Лий и Кинкейд да се оженят и ето ги вече оженени.

— Действително обаче това не беше истинска сватба. Те само живеят заедно. Утре ще отидеш при тях и ще им кажеш истината.

— Няма да правя нищо такова. Аз съм имал толкова право да венчавам, колкото и всеки друг духовник. Дори повече, смея да твърдя. Съмнявам се, че някой от посредствените селски свещеници е минал през същите изпитания, за да заслужи сана си.

— Не говорим сега за това.

— А за какво, моля?

— Те трябва да се оженят както си му е редът. Да бъдат венчани от човек, посветен в истинската религия.

Тревилиън престана да се смее. Стана и си изтри лицето с една кърпа.

— На този свят съществуват много религии и суфизмът е само една от тях — каза той. — Лотрис и Кинкейд са законно венчани.

— Какво искаш да кажеш?

— Точно това, което казах. На доста места по света бракът е твърде разтегливо понятие. Западният начин на живот би изглеждал абсурден на хората там. Самата идея да се свържеш завинаги с един човек е достатъчно смехотворна. — Той си избърса лицето, отиде с бързи крачки до огромния шкаф, който заемаше почти цялата стена, и го отвори. Клер още не беше надниквала в него. Той бе пълен догоре с най-различни видове ботуши: меки, твърди, кожени, украсени с шарки, изvezани и от велур.

— О! — възклика Маймунката, скочи и застана до него. Тревилиън ѝ се усмихна с възхищение.

— Може ли да пробвам някои от тях?

— Може да правите каквото си искате — отвърна той нежно.

— Престани! — изкрещя Клер. — Тя е дете.

Тревилиън си избра чифт ботуши и седна да ги обуе.

— В някои страни на четиринаесетгодишното момиче се гледа като на стара мома. Мъжете предпочитат да си вземат съвсем млади жени, за да ги възпитават според своите представи. Така имат време да ги научат на послушание. — Той погледна Клер и вдигна вежди. — Още не съм срещал мъж, който да иска жена му да му противоречи, макар че съм виждал какви ли не странни неща.

Той обу единия ботуш.

— Можеш ли да mi обясниш нещо? Преди да знаеш, че аз съм капитан Бейкър, ти го възхваляваше до небето. От твоята уста чух, че бил велик човек, на когото светът дължи много. Ти вярваше, че капитан Бейкър — и единствено той — е влязъл в Пеша, защото никой друг не бил способен на този подвиг. Но когато разбра, че аз съм капитан Бейкър, ме намрази. Моите рисунки, които някога харесваше, сега те отвращават. Вече не смяташ книгите mi за възвишени — сега те са прекалено допнодробни, за да ги чете рано съзрялата ти сестра.

Току-що каза, че посветеният в суфизма няма право дори да бракосъчетае двама души.

Тя отмести поглед от него, защото той казваше истината.

— Героите се оказаха фалшиви — каза тя накрая.

Той обу втория ботуш и стъпи с двата си крака на пода.

— А, най-сетне разбрах; сега аз, по дяволите, съм един развенчан герой.

— Не ругай пред сестра ми.

Тревилиън се изправи в цял ръст пред Клер и я прониза с гневен поглед.

— Ще ругая, дявол да го вземе, когато си искам. Ти беше онази, която искаше да омъжи Лий за Кинкейд, а аз само го направих вместо теб. Подмамих ги в павилиона, заключих ги и после от покрива им отмъкнах дрехите с кука. А ти не намираш дори дума на благодарност за доброто дело. Напротив — само се оплакваш.

Когато Клер не каза нищо и само го изгледа накриво, Тревилиън отиде до една ракла и отвори със замах капака ѝ. Порови и извади папка с документи.

— Ако не ти харесва, че Лотрис е венчана от посветен в суфизма, кажи тогава коя религия предпочиташ?

Той извади няколко документа от кожената чанта.

— Може би някоя английска? Тук имам документи, които свидетелстват, че имам право да извършвам религиозни обреди в четири английски религии. Или ти е по-мила на сърцето някоя американска религия? Американски дипломи се получават най-лесно. Там трябва да кажеш на някого, че си „призван“ и вече гледат на теб като на свой човек.

Тревилиън хвърли няколко документа в краката ѝ и после отново погледна кожената папка.

— Може би предпочиташ някоя религия от Индия? Или пък от Арабия? Тук имам и африкански дипломи. Много интересни документи. Едната е написана върху дървена кора, други две пък на животински кожи. Не мисля, че изгаряш от желание да узнаеш какво използват за мастило.

Той изсипа цялото съдържания на папката в краката на Клер и я погледна.

— Стигат ли ти толкова религии? Сега вече изглеждам ли ти достатъчно посветен, за да извърша една брачна церемония?

Тя погледна надолу към разпилените документи, но не се наведе да ги вдигне.

— Но ти не вярваш в нито една от тези религии — възрази Клер тихо.

Тревилиън я прониза с пламнал поглед.

— Аз вярвам във всичките.

Сега тя наистина се вбеси.

— Направи Хари на глупак — изсъска Клер като змия. — Знаеше, че той не иска да стори нищо против волята на майка си.

— А, ето какво било значи. Нима са нужни особени усилия, за да изглежда Хари глупак?

Клер вдигна ръка, за да го зашлени, но той хвана китката ѝ и я задържа, докато погледите им се сблъскаха. Сърцето ѝ биеше като лудо.

Той пусна грубо ръката ѝ.

— Върви си. Не знам защо си бях внушил, че си по-различна. Ти си точно като всички останали. Четеш с удоволствие книгите ми, слушаш унесено за далечни страни и непознати обичаи, но когато опре до нещо важно, ти си не по-малко ограничена от другите дами. — Той изрече последната дума като ругателство.

— Това не е вярно — прошепна тя. — Аз вярвам в онова, което е видял и направил капитан Бейкър. Мисля, че той е... Той въобще не е герой. Той е мъж от плът и кръв, който обича и мрази и... и има слабост към ботуши и хубави момичета, независимо от възрастта им...

Млъкна и се извърна настрани. Когато заговори отново гласът му беше тих.

— Върви си сега. Изчезвай, имам работа. Кажи на Лотрис да си намери... — той прегълътна. — ... човек от правилна, истинска, призната от Господ религия, който да я венчае. Кажи ѝ, че е кощунство неверник да венчава. — Когато я погледна, очите му бълваха огън. Бяха така гневни, че Клер отстъпи крачка назад. — Не идвай повече тук. Не желая повече да те виждам.

Клер кимна онемяла. Протегна ръка на Сара Ан, която стоеше зад нея, и излезе.

— Той не е като останалите хора, нали? — попита Маймунката навън.

— Не — прошепна Клер, — със сигурност не е.

— Мисля си, че трябва да предпочетеш Хари. Той е много по-лесен за управяване.

Клер скръцна със зъби.

— Хари принадлежи на майка си.

Маймунката погледна към прозорците на Тревилиън.

— Хари и неговата майка, взети заедно, не са толкова страшни, колкото е той.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Клер се държа благовъзпитано цели две седмици. Упрекваше се, че заради капитан Бейкър се бе превърнала в глупачка и че е крайно време да се залови по-сериозно с ролята си на бъдеща дukesa. През тези две седмици слизаше редовно в трапезарията. Обличаше старомодни рокли и не разговаряше с никого на масата, както се очакваше от нея. След закуска се преобличаше и излизаше да пояди, придружена от едно конярче. Връщаше се навреме за обяд, понасяше героично дългата тягостна церемония, оживена само от разговори за кучета и коне. Следобед четеше книга, одобрена или от дukesата, или се опитваше да плете, макар че никак не успяваше да се съсредоточи върху модела. В четири часа се преобличаше за чая и слизаше в салона с престарелите лели на Хари. Стараеше се да ги заговори, но те в повечето случаи само я зяпаха безмълвно. След чая дамите се оттегляха в стаите си да си починат. На Клер ѝ идеше да извика: „От какво ще си почивате? И за какво?“ Но послушно си лягаше, затваряше очи и се опитваше да стои неподвижно. После идваше ред на преобличането за вечеря — дълга и сложна процедура. Не можеше да сложи нито една от своите модерни рокли с дълбоки деколтета, само най-скучните. След продължаваща три часа и половина вечеря се връщаше в стаята си.

В края на втората седмица вече ѝ се струваше, че полудява. Сънуваше се да тича с крясьци из къщата и да си скубе косите. Едва сега разбра защо останалите обитатели на къщата бяха толкова ексцентрични. Когато на една от вечерите се загледа в двете стари дами, които пъхаха сребърни прибори в ръкавите си, на Клер ѝ се прииска да опита. Вдигна вилицата за салата и напъха дръжката ѝ в ръкава си.

Когато приборът изчезна в дрехата ѝ, тя усети нечий поглед. Икономът я гледаше втренчено. Клер потръпна и върна вилицата на мястото ѝ.

На следващия ден поиска да говори с Хари.

— Трябва да правя нещо.

— Можеш да правиш всичко, каквото ти харесва — отговори той по обичайния си начин.

— Мога ли да дойда с теб? — През последните дни се виждаха само по време на храненето, но не разговаряха. Той всеки ден ходеше на лов с баща й и с още няколко мъже, които му гостуваха от Лондон.

Хари отначало се намръщи, но след това се помъчи да се усмихне. Смяташе, че ловът не е за жени. Бяха прекалено шумни.

— Разбира се, че можеш. Но трябва да спазваш правилата.

Клер обеща. Беше готова на всичко, само да избяга от убийствената скука в къщата. Обеща на Хари, че ще мълчи и няма да му пречи.

Но щом се метнаха на седлата и потеглиха, Клер го засипа с порой от думи, насьбрали се през самотните й седмици. Беше зажадняла да си поговори с някого.

— Хари — каза тя тихо, за да не я чуят другите — отдавна исках да те питам как посрещна майка ти новината за брака на Лотрис. Не съм чула дори да се шушука из къщата.

Избягна погледа му, защото това не бе истина. През последните дни неведнъж беше чула да се приказва, но когато приближаваше, хората веднага мъркваха. На два пъти за малко да последва примера на Маймунката и да долепи ухо до някоя врата.

Хари я погледна изненадано.

— Мама, естествено, желае само щастие на дъщеря си. Каза, че ако знаела за желанието на Лий да се омъжи, щяла да й направи хубава сватба. Но тъй като Лий сама се е опозорила, мама не смята за уместно да я възнаграждава със сватбени празненства и със зестра.

Клер избягна погледа му. Дукесата отново ловко бе съумяла да използва нещата, за да не даде на Лотрис ни грош. Дали младоженците въобще имаха средства за съществуване?

— Не знаеш ли кой беше човекът, който ги венча? — попита Хари.

— Откъде да знам? — Клер се постара да отговори с безгрижен тон.

— Мама ме разпитваше за него. Предполагам, че е пратила някого да проучи. — Хари се усмихна. — Не е много доволна от този

свещеник. Убедена е, че е можела да накара Лий да не се омъжва, ако този човек не беше извършил венчавката веднага.

Клер едва сдържа усмивката си. Да, всичко лошо, което си бе помислила за старата господарка на къщата, се оказваше истина. Тази ужасна жена искаше само едно — дъщеря й да ѝ слугува цял живот.

Как ли щеше да реагира, ако научеше, че Тревилиън ѝ бе скроил този номер? Само веднъж се срещува с тази жена, но не вярваше, че е способна лесно да прости. Какво ли щеше да стори, ако откриеше, че вторият ѝ син се крие в западната кула и посяга на абсолютната ѝ власт? Ами ако разбереше, че и тя, Клер, е участвала в заговора?

— Клер? — попита Хари. — Не ти ли е добре? Много си пребледняла. Може би ще е по-добре да се върнеш в къщи?

— Не, нищо ми няма — промърмори Клер и се усмихна. За нищо на света не искаше да се върне в онази къща с нейната убийствена скуча.

Осем часа по-късно обаче си мислеше с копнеж за тихото спокойствие на Брамли. Хари я беше завел при нещо, което нарече стрелбище — един затворен от три страни покрит навес — и ѝ обясни, че трябва да стои мирно и да не обелва нито дума. Нямаше на какво да седне, освен върху влажната земя. Хари и един човек, който непрекъснато зареждаше пушките му със сачми, отидоха в отсрещния край на стрелбището и през целия ден стреляха по птиците.

Десетина минути след като се подслониха под навеса, заваля — не беше проливен дъжд, а тихо постоянно ръмене. Покривът течеше. За съвсем кратко време Клер се намокри до кости.

Хари я попита дали все пак не иска да се върне в къщи, но тя отказа. Искрено го увери, че се чувства прекрасно и не се бои от дъждеца. Знаеше, че няма да я вземе със себе си, ако още първия път мърмореше...

Към един часа поднесоха студен обяд и после Хари продължи да стреля. Той носеше спортен костюм и тя видя, че също е вир-вода, но, изглежда, дори не го забелязваше. Клер си спомни какво ѝ бе казала дukesата за крехкото му здраве, но всъщност той бе здрав като бик.

Клер все така седеше в ъгъла на стрелбището, докато земята около нея с всяка минута ставаше все по-мокра. Наоколо трещяха

ловджийските пушки. Питаше се дали няма да се върне в къщи глуха.

Не можа да удържи една кихавица, а Хари тутакси се обърна към нея с разгневено лице.

— Клер, ако не пазиш тишина, ще трябва да се връщаш в къщи. С кихането си плашиш птиците.

— Как едно кихане ги подплашва, а хилядите изстрели — не? — попита тя, без да се замисли.

Забеляза как Хари и помощникът му се размениха поглед в смисъл: „Така е, когато човек вземе жена на лов.“

Вече почти се здрачаваше, когато Хари най-сетне оседла коня си. На Клер й идваше да вика от облекчение. Беше се вкочанила от студ и с мъка се изправи, а и вълнената ѝ рокля тежеше двойно повече от сутринта. И вонеше като мокро псе.

— Надявам се, че ти хареса — каза Хари. — Дамите обикновено не могат да оценят лова...

— Прекарах чудесен ден — отвърна Клер и едва се въздържа да не кихне. — Беше много интересно преживяване.

Хари обгърна раменете ѝ и я притисна към себе си.

— Наистина познавам няколко английски девойки, които с удоволствие ходят на лов, но досега не съм срещал американка, на която да ѝ харесва. Щастлив съм, че прекара днешния ден с мен. Ти си приятен другар за лов. Утре тръгваме на север за яребици. И след няколко седмици ще почне ловът на елени. Но трябва да пазиш тишина, докато ги дебнем. С тях е по-различно от днешната стрелба.

— Той я притисна още веднъж към себе си — Клер, струва ми се, че двамата ще бъдем идеална двойка. Вината съм искал да имам жена, която да ходи на лов с мен. Малко се тревожех, че се занимаваш прекалено много с книгите. Но сега виждам, че тревогата ми е неоснователна. Когато се оженим, ще прекарваме много дни заедно. Като днес.

Клер кихна, а той я потупа по рамото.

— Хайде да вървим в къщи, да се преоблечеш. Утре отиваме на лов за яребици.

Лицето на Хари внезапно засия.

— Хрумна ми великолепна идея! Ще ти подаря няколко пушки за сватбата. Ще си имаш собствено оръжие, украсено със сребро. Още

днес ще пиша в Лондон да дойде човек и да вземе мярка. — Той се усмихна щастливо. — Все повече се радвам на сватбата ни.

Клер се помъчи да отвърне на усмивката му, но зъбите ѝ тракаха от студ.

— Да тръгваме — каза Хари. — Ще ти направим един хубав горещ чай.

Клер си помисли с копнеж за уютната топла колиба на Мактарвит и за неговото сгряващо уиски.

— Да — каза тя, — един чай би ми дошъл добре.

Половин час по-късно Клер си беше в стаята, а госпожица Роджърс вдигаше врява за мокрите ѝ дрехи.

— Надявам се, че не очаквате от мен да оправя този костюм? — Дребната сива женица трепереше от възмущение. — Беше хубав костюм, макар и с френска кройка, но сега е съсипан. Разбира се, ние, англичаните, а и онези, шотландците, не сме така богати като вас, американците, че да хвърляме дрехите през прозореца. Но аз си мълча. Изпълнявам си задълженията и толкова. Не ми подобава да критикувам... хм... господарката си. Макар че човек се пита с какво една жена от страната, която до преди няколко години се населяваше от диваци, да е по-добра от една англичанка — но коя съм аз да задавам такива въпроси? Смятам, че е цяло нещастие...

— Госпожице Роджърс! — произнесе Клер толкова твърдо, колкото ѝ позволяваха тракащите зъби. — Ще кажете ли на лакея да ми приготви банята?

— По това време?

— Да, по това време.

Госпожица Роджърс изсумтя недоволно.

— За някои хора прислугата не значи нищо. Ние трябва да се съсипваме от сутрин до вечер. Ние...

— Бързо! — заповяда Клер, докато се мъчеше с вкочанените си от студа пръсти да разкопчае жакета си.

На вратата се почука и влезе икономът със сребърен поднос. На него имаше чайник. Дано да е нещо топло за пиене, си помисли Клер, но не се надяваше много — кухнята беше толкова далече от спалните, че всичко пристигаше почти съвсем изстинало. Но чаша хладък чай все пак беше по-добре от нищо.

— Роджърс — каза икономът строго, — викат ви долу.

Когато свадливата старица излезе, Клер протегна треперещата си от студ ръка към чайника.

Но зад него видя широка чаша, пълна с нещо, което можеше да бъде само уиски. Погледна смаяна иконома, а той ѝ отвърна с едва забележима усмивка.

— От Мактарвитовото ли е?

— Да, и то най-доброто му. Двадесет и пет годишно.

Ръката на Клер трепереше, когато взе чашата.

— Обичам го — прошепна тя на иконома.

— Много млади дами споделят чувствата ви — отвърна той усмихнат.

Клер искаше да отпие само мъничко, но когато усети благословената топлина в стомаха си, желанието ѝ стана непреодолимо. Вдигна чашата и я обърна на един дъх. После се хвани за таблата на леглото, за да не падне. Икономът я гледаше смаяно.

— Чух, че сте шотландка — каза той с респект. — Сега съм убеден, че е така.

В този миг вратата се отвори със замах и в стаята нахлу разгневената Роджърс.

— Никой не ме е викал долу — каза тя запъхтяна.

Икономът невъзмутимо прикри чашата зад чайника и се обърна към жената.

— В такъв случай значи съм се заблудил. Позвънете да пригответят банята за господарката ви.

Това беше заповед и госпожица Роджърс тръгна послушно към звънеца.

Клер, която все още се държеше за таблата на леглото, се усмихна на иконома. Не беше сигурна, но ѝ се стори, че преди да излезе, той ѝ смигна съучастнически.

Час и половина по-късно тя се беше изкъпала и носеше топла вълнена рокля за вечеря. Хари я чакаше пред стаята ѝ и ѝ подаде ръка. Клер разбираше, че днес му е доставила радост. За първи път, откакто се бяха запознали, той разговаряше с нея. По начало нямаше какво толкова да каже, а тази вечер повече от всякога — всяка дума се въртеше около лова.

Говореше за убиването на патици и елени. Кроеше дори планове да замине за Индия на лов за тигри и за Африка, за да стреля по

слонове.

— А ти, скъпа, ще ме придружаваш навсякъде.

В трапезарията й предложи мястото на Лотрис от дясната си страна и през цялото дълго хранене говореше за бъдещия им съвместен живот. Обещаваше да я научи да стреля и да я въведе в лова с хрътки. Говореше за „блъдинг“, което означавало, че щял да намаже челото й с кръвта на убита лисица.

— Звучи чудесно — промърмори тя и се отказа от останалата риба в чинията си.

След вечеря, когато мъжете и жените се разделиха — дамите пиеха кафето си в салона, а господата — вино в библиотеката, Хари придружи Клер до стаята й.

Сложи ръце на раменете й и я погледна в очите.

— Харесваш ми повече, отколкото си мислех — прошепна той.

— Днес ми беше добра компаниянка.

— Но аз цел ден не казах нито дума. Само седях в дъжда и кихах.

— Ще свикнеш. Когато имаш свои пушки, ловът ще ти доставя още по-голямо удоволствие. Нищо не може да се сравни с вълнението да преследваш и унизиш едно животно. — Той я целуна. — А що се отнася до мълчанието, аз харесвам, когато жената не вдига много шум. На прекалено умните жени им е скучно. Слава Богу, ти не си от тях.

— Така е — каза тя тихо. — Аз действително не се смятам за умна.

Хари неолови сарказма в гласа й.

— Добре — каза той и отново я целуна по челото. — Сега искам да си починеш. Не забравяй, че утре рано сутринта тръгваме на лов за яребици.

Клер кимна и влезе в стаята си. Докато госпожица Роджърс й помагаше да се съблече, дори не чуваше нейните оплаквания. Май наистина бе оглушала. Сачмените пушки, помисли си тя. Мъртви птици. Мъртви тигри. Мъртви слонове. Капитан Бейкър описваше слонове в две книги, посветени на Индия. Според него те бяха много мили и твърде полезни животни.

Когато госпожица Роджърс излезе, Клер седна пред тоалетната си масичка и намаза лицето си с крем. Кожата й бе грапава и

набръчкана от студа. Дълго втрива крема, като се разглеждаше в огледалото.

Ето я дукесата, помисли си тя. Ще се омъжа за Хари и ще стана дукеса.

Не биваше да мисли за нищо друго. Легна си и благодарение на умората и студуването през деня заспа бързо.

Още преди да пукне зората я събуди гневната Роджърс. Вдигна я по тревога, защото мъжете щели да тръгнат много рано на лов.

Клер навлече костюма си за езда, още влажен от вчерашния ден, и безмълвно слезе долу. Мъжете вече бяха на конете и я чакаха. Хари сияеше от щастие и я потупа по рамото, когато застана до него на коня си.

Отново прекара деня, клекнала в ъгъла на едно стрелбище, а дъждът валеше ли, валеше. От време на време Хари я окуражаваше с усмивка и ѝ разправяше за великолепните сачмени пушки, които ще ѝ подари за сватбата.

Вечерта в къщи я чакаше топла баня и поднос с чаен сервиз. Когато госпожица Роджърс влезе в стаята си, Клер невъзмутимо си пийваше уиски от чаената чаша.

На третия ден отново беше на крак преди зазоряване. Когато слезе долу, Хари я осведоми, че днес отиват за зайци и бекаси. Цял ден Клер вървя в държда из мочурищата, докато мъжете изпостреляха зайците в околността. Хари ѝ обеща като допълнителен сватбен подарък собствена хрътка. Когато вечерта се добра до стаята си, Клер не чуваше ръцете и краката си. Хари ѝ съобщи, че на следващия ден отиваха за сърни. Клер се боеше, че не е в състояние да понесе смъртта на някое от тези животни с кротки очи, които понякога срещаше в планината.

Намаза лицето си с крем, легна си и се опита да заспи. Изведнъж я стресна скърдане. В полумрака видя големият портрет да се отмества и разбра, че някой идва от тайнния коридор.

Мигом забрави изтощението си, скочи от леглото и изтича към скритата врата.

— Тревилиън? — възклика тя.

Но там бе не Тревилиън, а сестра ѝ със свещ в ръка. Клер ѝ обърна гръб.

— Трябаше отдавна да си заспала — каза тя уморено и се върна в леглото си.

Маймунката затвори тайната врата, остави свещта върху нощната масичка и се покатери на огромното легло.

— Стана си ловджийка, както чувам.

— Същинска Диана — промърмори Клер и направи гримаса пред недоумяващата физиономия на Маймунката. — Ако намираше време да отвориш книга, щеше да знаеш, че Диана е богинята на лова.

Маймунката ѝ се усмихна мило.

— Обзала гам се, че Хари знае всичко за божовете и богините. За това ли си говорите по цял ден? Или се състезавате кой от двамата владее по-добре френски или италиански? Може би спорите за политика и религия? Изнасяш ли му лекции по шотландска история? А, сетих се, разправяш му какво ще промениш тук, щом станеш дukesa.

Клер присви устни.

— Бъди добро момиче и отивай да спиш.

— Наистина, за какво си говорите през цялото време с Хари?

— Случайно това не те засяга.

Маймунката се протегна в леглото.

— Между другото, виждала ли си от тогава капитан Бейкър?

— Не, не съм и нямам желание да го видя. И право да ти кажа, бях толкова заета, че дори не съм се сещала за него.

Маймунката се обърна по гръб, кръстоса ръце зад тила си и впери поглед в балдахина.

— Тревилиън е най-необикновеният човек, когото съм срещала през живота си. Видя ли онзи неща, които висят в стаята му? Оръжията и разните носии? Трябва да е скитал много по света.

— Ако не прекарваше времето си в слухтене зад чужди врати, а беше прочела някоя негова книга, щеше да се учудиш колко места е посетил и какво е видял. Той е изключителна личност.

— Защо тогава му се разсърди, когато венча сестрата на Хари?

Клер отвори на два пъти уста, но не можа да каже нищо.

Махна с ръка.

— Няма да разбереш.

— Може би ти си го смятала за герой, но после си се разочаровала, че е съвсем обикновен човек, така ли?

— О, той няма нищо общо с обикновените хора. Той е... — Тя погледна свирепо сестра си. — Вече трябва да си лягаш.

— С Хари така добре ли се чувствуваш, както с капитан Бейкър?

— Разбира се. Ама че смешен въпрос. Хари е мъжът, когото обичам. Искам да прекарвам колкото се може повече време с него. А капитан Бейкър не ме интересува. Той е роднина на Хари и трябва да бъда любезна с него.

— И ти беше просто любезна с него, когато го гледа три дни болен? — Маймунката погледна дяволито. — Съблече ли му всичките дрехи?

— Вън! — извика Клер. — Изчезвай от тук.

Но малката не се помръдна от мястото си.

— Внимавай или ще събудиш старата змия — отвърна тя, като имаше пред вид госпожица Роджърс. — Чу ли какво се е случило, след като Лотрис се омъжи?

Клер искаше да отвърне на хитрушата, че не я интересува, но не можа.

— Не — каза тя тихо, — нищо не съм чула.

— Старата вещица, дukesата, едва не получила удар. Във всеки случай бесняла с пяна на устата.

— Не мога да повярвам. — Клер не искаше да насищава сестра си, но не можа да надвие любопитството си. — Хари каза...

— Хари не знае нищо за това. Той е бил на лов. — Маймунката хвърли развеселен поглед на сестра си. — Когато се върнал, старата дама се държала сякаш нищо не се е случило. Тя винаги омеква в негово присъствие. Но чух, че заплашвала да убие виновника за този номер. А според мен и Лотрис има още да пати.

— Това са само слухове.

— Хм — усъмни се Маймунката. — Ако Хари трябва да избира между теб и майка си — кого, мислиш, че ще избере?

— О, я ме остави на мира. — Клер избягваше да мисли какъв ще е отговорът.

Сестра ѝ мълкна за малко.

— Липсва ли ти Тревилиън?

— Разбира се, че не. По цял ден съм заета.

Маймунката се изсмя.

— В кухнята разправят, че костюмът ти за езда никога не изсъхвал. Вонял толкова ужасно, че го окачвали в отделно помещение.

— В такъв случай ще си купя друг.

— И после още един и още един. Ще ти трябват планина от костюми за езда, когато се омъжиш за Хари. Сигурно мислиш да прекараш целия си живот на лов с него?

— Не, разбира се. Аз ще... — Клер замъркна, когато се опита да си представи времето след сватбата.

— Мислиш ли, че капитан Бейкър някога ще се ожени?

— Изключено! Мъже като него никога не се женят. Или ако го направят, зарязват жените си да плачат в къщи, а те тръгват да откриват нови места... и нови жени.

— Сигурна ли си?

— Познавам го много добре. Чела съм всичко, което е написал, и всичко, написано за него.

— Но беше мило от негова страна да помогне на Лотрис по този начин. При това рискуваше много. Какво ли щеше да му стори старата вешница, ако го бяха разобличили в павилиона?

— Едва ли го е направил от добро сърце, по-скоро... — Клер направи гримаса. — Не знам защо го направи — сигурно иска да го опише в някоя книга.

— Ти по-рано каза, че пишел за всичко, което се случва. Видя ли как те е изтиосал в рисунките си?

— Да — Клер вдигна глава. — А ти кога си ги виждала?

— Вчера сутринта. Бях при него и...

— Какво си направила? Ходила си при него? — Клер сграбчи сестра си за ръката. — След вулгарните намеци, които ти направи? Нямам му доверие. Не мога да те оставя сама с него...

— Той е много мил човек и никога не ме е докосвал, ако това те тревожи.

Клер пусна ръката на сестра си и се облегна на възглавниците.

— Не, всъщност не е опасен. Той е почтен човек — посвоему. — После се реши да попита: — Как е той?

Маймунката гледаше замислено към балдахина.

— Мисля, че му липсваши.

Клер скочи в леглото.

— Наистина ли? Каза ли го? Не че ме интересува, но... А защо мислиш, че му липсвам? — Клер не би си признала, дори да я изтезаваха, на нея колко много ѝ бе липсал Тревилиън. Да, бе невъзможен човек, навъсен, циничен, подигравателен към света. Толкова често я поставяше в глупаво положение. Но, Боже мой, само с него чувстваше, че наистина съществува! В негово присъствие мозъкът ѝ и всеки нерв на тялото ѝ трептяха от живот и радост. Той я караше да проявява страни от характера си, за които не беше подозирала. Беше събудил у нея вярата, че струва нещо и че може да извърши полезни дела.

— Не е споменавал, че му липсваш — отговори Брейт. — Но това се усеща.

— А, така ли — каза Клер и се отпусна на възглавниците. — А той никак не ми липсваше. Беше ми много добре с Хари. Знаеш ли, Хари иска да ми купи пушки. А също и хрътка.

Маймунката се изсмя.

— Да можеш да се видиш, когато се връщате от лов. Приличаш на мокър плъх и имаш най-нещастния вид на света. Всички забелязват — само не и твоят скъп Хари. Толкова е тъп...

Клер понечи да я сграбчи за гърлото, но малката се изтърколи със смех от леглото.

— Толкова си смешна, че щях да забравя защо съм дошла. Спомняш ли си Джек Пауъл?

— Онзи, който лъжеше, че влязъл в Пеша?

— Да, същият. Днес във вестника пишеше, че щял да изнесе лекция в Единбург, като представи доказателство, че той — а не капитан Бейкър — е бил в Пеша. Доказателството било не... не...

— Неопровержимо?

— Точно така. — Маймунката се прозина. — Май капитан Бейкър няма да влезе в историята като откривател на Пеша.

— Но той я е открил. Единствен той е бил в града, не Пауъл. Не могат все пак да...

Малката се прозина още веднъж.

— Мислех, че ти е безразлично. Нали ходиш на лов с Хари. Време е да си лягам. Уили ми обеща да дойде тази вечер и да ми прочете една история.

— Нямаш право да го наричаш така. И какво е това, което ще ти чете?

— Да ми чете ли казах? Не, той ми разказва разни неща. Страхотни истории за Пеша. Трябва да го накараш да ги разкаже и на теб. Е, хайде, лека нощ. До утре — Маймунката се ухили до ушите. — И когато облечеш мокрия си костюм за езда, няма да ми се сърдиш, че стоя на разстояние, нали? — Тя взе свещта, отмести портрета и изчезна в ходника.

Клер остана няколко мита като вкаменена, после скочи и удари с юмрук по възглавниците. О, този Тревилиън! Маймунката я попита дали ставал за брак. Той?! Ако някоя жена от любов се изльжеше да го вземе, тежко ѝ. Нещастницата щеше да е обречена на жалко съществуване. Вечно щеше да е сама, да го чака и да умира от беспокойство за него, когато той се забавлява с разни красавици... по начините, които бе описал в книгите си.

Тя заудря по възглавниците, докато се умори. После се опита да заспи. Но не успя да мигне. Ах тези герои, мислеше си тя. Едно е да обожаваш мъж от разстояние и съвсем друго да го срешнеш в живота.

На следващия ден, облечена в прословутия си влажен костюм за езда, Клер отново тръгна на лов с Хари. Крачеше с него и помощника му из мочурливи местности, катереше се по стръмни, обрасли с пирен хълмове. По едно време стигнаха една чудно красива гора. Из целия път не бяха разменили нито дума с Хари, защото той я беше предупредил да пази абсолютна тишина.

Когато навлязоха в гората Хари изведнъж прошепна нещо на другия човек. Клер се огледа наоколо. Наблизо видя великолепен елин и три сърнета. Усмихна се — бяха толкова красиви. Нежните, достойни за обич създания, стояха под дърветата толкова спокойни и безгрижни.

В следващата секунда пушката на Хари изтрещя и еленът се строполи на земята. Трите сърнички избягаха в гората.

Хари и помощникът изпаднаха във възторг и възбудено коментираха, че животното било проснато с един изстрел. Когато наблизиха, Клер видя, че еленът повдигна малко глава. Още беше жив.

Затича се към животното, изпреварвайки Хари и другия мъж. Но преди да стигне до елена, пушката на Хари гръмна втори път и главата на животното падна на земята.

Това дойде прекалено много за Клер. Беше твърде изтощена от лова през последните дни, затаила възмущението си от гледката на стотици убити птици и животни. Стоеше загледана в могъщия мъжкар, който само допреди минути още беше жив и толкова красив. А сега бе само купчина мъртво месо. И за какво? Хари не се нуждаеше от животното, за да се на храни. Беше го убил, защото убиването беше за него спорт. Защото му доставяше удоволствие.

— Великолепен изстрел, нали? — каза Хари зад гърба ѝ. Клер се обърна с пламнали очи към него.

— Как можа?!

— Какво как можах? — Хари беше искрено объркан. Когато забеляза недоумението му, в Клер избухна нещо. Сви юмруци и го заудря с всички сили по гърдите.

— Нямаше право да убиваш животното! Нямаше право! То беше красиво и нямаше никаква причина да стреляш в него. Ти си...

Хари улови ръцете и.

— Скъпа, това са само нерви. Успокой се, скоро ще ти мине. Помня, че при първия си елен и аз бях малко възбуден.

Тя се отдръпна малко от него и забеляза, че той въобще не разбира чувствата ѝ.

— Не можеш ли да вършиш нещо полезно? — изкрештя тя. — Не можеш ли да правиш друго, освен да убиваш?

Хари се обърка съвсем.

— Та аз не съм американец, ако това имаш пред вид.

Клер отстъпи крачка назад и запуши устата си с ръка, за да не извика нещо повече. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Как можа да каже такова нещо на мъжа, когото обичаше? Тя се обърна и побягна.

Спусна се по хълма и хукна през нивите. Когато стигна до коня си, метна се на гърба му колкото се може по-бързо и го пришпори към къщата.

Влезе през главния вход, където завари майка си да стои сред стотина кутии и сандъци с лондонски етикети.

— Ела да видиш какви прекрасни неща съм купила, скъпа — каза майка ѝ. — Само погледни — ветрило, обсипано с диаманти.

Очите на Клер бяха пълни със сълзи и не можа да види нищо. Само кимна и изтича горе в стаята си. Щом затвори вратата, бързо превъртя ключа. Същото направи с вратата към гардеробната.

Когато остана съвсем сама, тя се хвърли в леглото и изля болката си в поток от сълзи. Не знаеше точно защо плаче, сигурно заради горкия елен. Но дълбоко в душата си знаеше, че има и друга причина за сълзите ѝ.

Няколко пъти чукаха на вратата ѝ, но Клер не отвори. Само плачеше.

Маймунката беше в конюшнята, когато Хари се върна от лова. Престори се, че случайно е там, но в действителност Ками беше чул галопа на Клер и я бе видял, като се втурна разплакана в къщи. Маймунката изтича до конюшните да разбере какво се е случило. Хващаща я все по-голям яд на сестра ѝ. Въпреки интелигентността си Клер съвсем се бе объркала какво всъщност иска. Опитваше се да прави онова, което другите очакваха от нея. Тя трябваше да обича Хари, затова вършеше глупост след глупост.

Хари влезе в обора и Маймунката забеляза, че е разгневен. Наблюдаваше го мълчаливо. На никого не беше казвала колко много ѝ харесва всъщност Хари. Много ѝ допадаше външността на Тревилиън, но Уили не беше мъж, с който една жена — а Сара гледаше на себе си като на жена — може да живее. Хари, напротив, бе тъкмо за брак. Горката Клер беше прекалено глупава, за да знае как да го подхване.

— Пак ли ви заряза? — попита Маймунката и Хари се обърна уплашено към нея. Тя му се усмихна и си отхапа от една голяма червена ябълка.

— Какво правите тук?

— Чаках ви — каза Маймунката със съблазън в гласа.

Хари я изгледа недоверчиво и само се изсмя.

— По-добре се върнете в детската стая.

Маймунката само се изкикоти и мина покрай него. При това полюляваше хълбоците си, както беше виждала у други жени — Клер никога не правеше такова нещо. Тя смяташе, че жената може да заплени един мъж с приказки. Маймунката се спря на десетина крачки от Хари и го погледна през рамо. Той я зяпаше така, както беше очаквала.

— Ще ми дойдете ли на гости? — попита кокетно. После захвърли огризката и изтича към къщата.

Хари остана загледан в младата жена, която до преди малко мислеше за дете. После удари с камшика стената на конюшнята.

— Да вървят по дяволите всички — промърмори той и тръгна към къщата.

Тайната врата изскърца и се появи Маймунката. Пристъпи до леглото и се вгледа изпитателно в Клер.

— Скарада си се с Хари?

Клер въздъхна. Лежеше по гръб.

— Не знам.

Хари смята, че си се скарада с него. Препусна към Единбург. Не изчака дори да му пригответят багажа, влезе само при майка си. Метна се на жребеца си и офейка. Взе само петима лакеи. Другите ще го настигнат по-късно с багажа.

Клер отново се разплака.

— Той застреля един елен и аз избухнах...

Маймунката си играеше с пискюлите на балдахина.

— За какво ли е говорил с майка си?

— Няма да се учудя, ако реши да развали годежа — каза Клер. — Днес се държах ужасно с него.

— Дори Хари да иска да го развали, не вярвам нашата майка да ти разреши. Знаеш ли колко много неща вече е купила от твоето име? От името на новата дукеса Макарън?

— Не искам да зная — отвърна Клер.

Маймунката тръгна към тайната врата.

— Отивам си. Надявам се бързо да се оправиш. — Хитрушата нарочно помълча малко. — И най-сетне да вземеш решение.

— За какво?

Сара не отговори на въпроса, усмихна се загадъчно и изчезна.

Клер се обърна по корем и отново заплака. Ядосващо се не само на Хари, но и на майка си. Всички вече знаеха, че се е скарада с годеника си. Но влюбените понякога се карат. Само че случката в гората не беше обикновено спречкване между влюбени.

Значи той беше заминал за Единбург, а тя оставаше сама в тази къща. Нямаше да има никаква компания, нищо, което да занимава ума ѝ, никой, с когото да разговаря.

Разхълца се по-силно, защото знаеше, че двамата с Хари никога не говореха истински помежду си. Когато той се върнеше, трябваше да се сдобрят. Налагаше се да му се извини и да продължат да... Какво? Да ходят всеки ден на лов? Да гледа отстрани как той убива още и още

животни? Да си купува нови костюми за езда и пушки със сачми? Да ходи при свекървата си на чай, за да изслушва заповедите ѝ?

От тези мисли сълзите ѝ потекоха още по-безутешно.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Клер отвори очи. В тъмнината някой я разтърсваше за рамото. Изпод подпухналите си от плач клепачи тя съзря светлина на свещ и един грамаден силует. Сърцето ѝ спря да бие.

След миг позна ослепително белите одежди на Оман. Примигна объркано, но после изведнъж се събуди напълно.

— Какво се е случило? — попита тя и се опита да седне. Но се усети много слаба и замаяна. Още беше облечеш във влажния си костюм за езда.

— Стреляха по него — каза Оман. — Някой се опита да го убие.

Клер разтвори широко очи.

— Тревилиън? — прошепна тя, и Оман кимна. В следващата секунда Клер скочи от леглото, но веднага се олюля и се хвана за главата. Кой знае откога не беше слагала залък в устата си. Погледна часовника на камината. Беше малко след полунощ.

— Той ли те изпрати? — попита тя. — Тежко ли е ранен? Сигурна съм, че няма да иска лекар, нали? Ще оздравее ли?

На всичките ѝ въпроси Оман отговаряше само с: „Да вървим“ — и я поведе към вратата.

Клер го последва през тайните тунели до покрива. Почти не съзнаваше какво прави, а вървеше механично след Оман, като при всяка крачка сърцето ѝ биеше все по-силно.

Когато приближиха кабинета на Тревилиън, чуха гневни викове.

— Къде се дяна, дявол те взел? Кръвта ми ли искаш да изтече?

Клер се усмихна облекчено. Човек, който ревеше така силно, едва ли бе на смъртно легло. Тя влезе в спалнята му.

— Виждам, че загубата на кръв не е охладила темперамента ти. Какво са ти сторили?

Тревилиън я загледа смяяно. Ленената риза над рамото му беше пропита с кръв, но цветът на лицето му беше добър и като цяло изглеждаше почти здрав.

— Какво търсиш тук? — враждебно попита той.

Тези дума даваха отговор на въпроса дали той бе изпратил Оман да я повика.

— Чух, че се нуждаеш от помощ. — Тя докосна рамото му, но той се отдръпна и простена от болка.

— Махай се! Нямам нужда от теб.

— В такъв случай ще повикам лекар. — Тя тръгна към вратата.

— Не! — спря я викът му.

Клер се обърна и го изгледа.

— Или лекарят, или аз. Нямаш друг избор.

Той мълкна и се отпусна примирено на възглавниците.

Клер отиде при него. Оман беше подредил на масата хирургически инструменти, бинт и леген с топла вода. Много предпазливо Клер разряза ризата на Тревилиън около рамото и разгледа раната. Тя кървеше, но иначе беше чиста — не се виждаха следи от барут, пясък или мръсотия. Слава Богу, беше обикновено пристрелване: куршумът бе засегнал мускулите на мишницата, но, защастие, не беше улучил костта.

Попи кръвта от раната и от гърдите му.

— Кой стреля по теб? — попита тя тихо.

— Доста хора може да се стреляли. През живота си съм вбесявал мнозина.

— Ти? Не може да бъде.

Той отвори очи и едваоловима усмивка заигра на устните му.

— Плакала си.

— Когато чух, че си ранен, всичко у мен се преобрърна. През целия път дотук плахах.

Той се облегна на възглавниците, докато Клер превързваше ръката му.

— Доколкото чух, Хари те разстроил така. Гръмнал един елен, а ти много си се разгневила. — Той я погледна и продължи с тих глас: — Казал на майка си, че няма да се ожени за теб.

Ръцете на Клер за миг замръзнаха във въздуха.

— Така ли е казал? — Постара се да овладее треперенето на гласа си, но не ѝ се удава. — Това са само клюки. Кой е стрелял по теб? Някой от ловците ли? Половината от тях са лоши стрелци. През последните дни видях много ранени и осакатени животни.

Тревилиън я гледаше настойчиво, докато се занимаваше с раната.

— Какво прави през тези две и половина седмици, откакто се видяхме за последен път?

— Толкова ли време мина? Струва ми се, че беше вчера, когато седях в стаята ти, пиех уиски и си говорехме. И сякаш одеве танцувах със селяните и... и... Ангъс Мактарвич.

Споменът за тези преживявания ѝ дойде много. Отпусна се на един стол, закри с длани лице и се разплака отново.

Тревилиън се облегна на възглавниците, като не откъсваше очи от нея. Лицето му не изразяваше нищо, но той знаеше какво ѝ е. Беше изпитал на гърба си въздействието на тази къща. Или се приспособяваш, или загиваш.

През безконечните две и половина седмици, през които не се виждаха, хубавата ѝ малка сестра го държеше в течение на събитията. Сара Ан идваше всеки ден и му разказваше какво прави Клер или пък последните клюки за нея. До ушите му стигна, че се силела да бъде такава, каквато си я представял Хари. Чу също, че алчната ѝ майка вече прахосвала състоянието, което Клер щеше да наследи след брака си с „одобрения от родителите ѝ човек“.

— Умирам от глад — каза Тревилиън силно, за да го чуе Клер през хлипанията си. — Оман сигурно е приготвил нещо. Ще ми донесеш ли да хапна?

Клер подсмръкна още няколко пъти и тръгна да търси Оман. Огромният мъж вече я чакаше с голям поднос, върху който димяха две добре напълнени чинии. Не липсваха и огромните чаши с уиски. Клер понечи да вземе подноса от ръцете му, но той ѝ направи знак, че е тежко за нея и сам го отнесе до леглото на господаря си.

Клер посегна към изкуително ухаещото печено пиле, но гласът на Тревилиън я накара да дръпне ръката си:

— Не мога да ям, когато си в тези дрехи. Вониш като пръч. Отвори онзи шкаф и си избери един халат. Не ме гледай така! Не се заяждам с теб! Просто искам да се нахраня спокойно.

Клер се подчини. Шкафът беше пълен с най-различни дрехи. Един яркосин халат я привлече и тя го извади. Тревилиън ѝ посочи гоблена на едната стена. Вратата зад него водеше към стая за преобличане с баня и тоалетна.

— И свали този корсет — извика Тревилиън от спалнята. — Дотегна ми да те слушам как се мъчиш да си поемеш дъх.

Тя понечи да му отговори, но се отказа и вместо това побърза да съблече час по-скоро омразния костюм за езда. Махна и корсета. Бельото ѝ също бе влажно и Клер съмъкна и него. Остана съвсем гола. Когато меката шумоляща коприна погали кожата ѝ, тя се усети като някоя грешница, толкова чувствен бе допирът. Разпусна косите си и ги пооправи с пръсти вместо с гребен.

Приглади с две ръце синята копринена дреха, обсипана със зелени пеперуди, и за първи път от много дни насам си пое свободно дъх. В къщата и пред Хари трябваше да се държи прилично — но с Тревилиън беше друго. Думите и постъпките ѝ не го шокираха. Но сега, когато излезе иззад гоблена, и той за малко не се задави при вида ѝ, Клер изпита странно удоволствие. Очите му се разшириха, докато я обхождаше цялата — от лицето ѝ до босите крака.

Клер усети, че се изчервява и сведе поглед.

— Ела тук и седни до мен — каза Тревилиън с най-сладкия глас на света. — А най-добре ела в ската ми.

Тя се изсмя и неудобството ѝ в миг се изпари. Седна на края на леглото му, отпи голяма глътка от уискито си и се залови с гигантската порция. Ястието на Оман беше толкова различно от онова, което бе принудена да яде и да хвали „оттатък“. В чинията ѝ имаше нещо силно подправено, меко, студено и хрупкаво.

— Разважи ми какво пишеш сега — помоли го тя с пълна уста.
— Всяка дума. Разважи ми всичко, което си мислил и правил през това време. И най-важното — кой е стрелял по теб. Оман ми каза, че някой се е опитал да те убие.

— Преувеличава. По-вероятна е твоята версия — някой пишман ловец се е целил в гъльбите, пък е улучил мен.

Тя схруска парче пилешко с бадеми.

— Мислех си, че излизаш навън само рано сутрин и след залез.

— Така е.

Клер го гледаше недоумяващо.

— Значи някой е стрелял по теб през нощта?

— Много обичам пилешко с бадеми. Ти какво ще кажеш?

— Тревилиън, настоявам за отговор!

— Защо ти, която се чудиш как да угодиш на Хари, изведенъж ставаш толкова агресивна с мен? А на всичкото отгоре съм и ранен!

Тя се разсмя.

— Аз не те обичам. Не ми се налага да се преструвам пред теб.
— Но веднага се усети и добави: — Грешка на езика. Не мислех това, което казах.

Тревилиън отпи глътка уиски и я погледна.

— Какво ще направиш, ако аз те помоля да отидем на лов?

— Какво? Да клеча в дъжд и да гледам как убиваш животни? Да не си се побъркал?!

— Но с Хари клечиши в дъжд и безропотно наблюдаваш как изтребват животните!

— Хайде да оставим това! Кажи кой може да те е проследил в тъмното? Видя ли стрелеца?

— Не, нито видях, нито чух някого. — Той продължи да се храни.

— Значи не вярващ, че са искали да те убият, така ли?

Тревилиън толкова забави отговора си, че явно се готвеше да я изльже.

— Сигурен съм, че беше нещастен случай.

Клер усети как я полазват тръпки: вече не се съмняваше, че някой се е опитал да убие Тревилиън.

— Джек Пауъл — прошепна тя.

— Глупости. Джек няма никаква причина да ме мрази. Доколкото ми е известно, той все още ме смята за мъртъв.

— Маймунката ми каза, че във вестника имало съобщение за Пауъл. Щял да изнесе лекция в Единбург и да представи неопровержимо доказателство, че единствен той е посетил Пеша.

Тази новина стресна Тревилиън.

— Спомена ли за какво доказателство става дума?

— Не — каза тя замислено. — Какво може да е според теб?

Тревилиън помълча и бавно отпи от уискито си.

— Едно нещо, което мислех, че съм изгубил.

— И което си взел от Пеша?

— Да.

— Да отидем в Единбург и ще откраднем това доказателство от Пауъл. Какво представлява то всъщност?

— Лунната перла.

Клер се облегна на резбованата колона и въздъхна.

— Лунната перла. Звучи страшно екзотично. Сигурно някаква скъпоценност... Утре рано сутринта ние ще...

— Ние няма да сторим нищо. Сега ще се прибереш в стаята си, защото аз трябва да почивам. А ако не ти се спи, можеш да напишеш дълго писмо до любимия си, с което да го помолиш за прошка. Чувам, че майка ти вече поръчва дрехи от името на новата дукеса Макарън. Трябва да бъдеш добро момиче и да се омъжиш за човека, който умеет единствено да убива животни, за да може майка ти да плати накупените дрънкулки.

Клер отмести чинията си.

— Бях забравила какъв грубиян си. — Тя се изправи. — Найдобре е да си вървя и да те оставя сам. Ако още някой стреля по теб, извикай лекар.

— Така и ще направя.

Клер погледна надолу към копринения халат на пеперудите...

— Ще се преоблека и...

— Задръж го. И си върви. Бях забравил, че си едно лишено от чувство за хумор, докачливо малко същество.

Клер напусна стаята с вдигната глава. В кабинета видя Оман, сложи пръст на устните си и му направи знак да я последва.

Спусна се по извитото стълбище. Градината бе обляна в лунна светлина. Малко по-късно Оман се изправи пред нея. Тя вдигна очи към великаната.

— Кажете ми, какво беше — опит за убийство или нещастен случай?

— Беше опит за убийство.

Клер въздъхна дълбоко и сама се учуди какъв страх и каква ярост бушуваха в нея. Кой дръзваше да поsegне на велик човек като капитан Бейкър? Той беше още млад и го очакваха толкова нови подвизи.

— Тревилиън ми каза, че у Пауъл се намира нещо, взето от Пеша — Лунната перла. Знаете ли какво представлява?

Оман кимна.

— Предполагам, че тази скъпоценност е много важна за Тревилиън. Ще се опита ли да си я върне?

— Ако Перлата е у Пауъл, капитанът ще му я вземе.

Клер си пое дълбоко дъх. Така и предполагаше. Тревилиън не успя да скрие потреса си от вестта, че Пауъл владее тази вещ. Беше

сигурна, че ще предприеме нещо.

— Кога ще тръгне за Единбург?

— Веднага — отговори Оман.

В следващите няколко секунди Клер трескаво размисляше. То се знае, беше безумие да тръгне с Тревилиън. Бе годеница на друг и знаеше произтичащите от това задължения. Обичаше Хари ѝ щеше да прекара живота си като дukesa Макарън.

От друга страна обаче беше длъжница на Тревилиън. Той ѝ помогна да омъжи Лотрис за Кинкейд. Дори бракът да бе нередовен, жестът си беше жест.

А освен това Тревилиън беше роднина на годеника ѝ. Нима Хари нямаше да му се притече на помощ в такъв важен момент? Като бъдещ член на семейството и още повече като дukesa, Клер също бе длъжна да се погрижи за честта на Тревилиън. Ако Хари беше тук, той щеше да стори всичко, за да принуди Пауъл да върне Лунната перла. Клер бе сигурна в това.

Тя погледна към Оман.

— Убедете го да вземе карета и да ме почака при конюшните. Веднага слизам.

Клер тръгна към къщата, но се сети, че не знае как да влезе незабелязано в нея. Единственият ѝ познат път през тайните коридори започваше от кулата на Тревилиън.

Оман, изглежда, отгатна затруднението ѝ и мълчаливо я поведе към източното крило. Там, също така скрита зад храстите, се намираше малка врата. Той я отвори и ѝ посочи една ниша в стената, където имаше няколко свещи и кибрит. Клер запали една свещ и понечи да благодари на Оман, но той вече беше изчезнал.

Нямаше представа къде се намира и как може да се добере до стаята си през лабиринта от ходници. Погледна към пода, за да открие никакви следи в прахта. Наистина имаше множество малки стъпки, които можеха да принадлежат единствено на Маймунката.

Клер тръгна по следите. Къде ли беше сестра ѝ сега? Стигна до една врата, около която по пода не бе останал никакъв прахоляк. Отвори я полека и пристъпи на пръсти вътре.

Заслепи я ярка светлина, но веднага чу гласа на сестра си.

— Не искам!

Клер пристъпи по-навътре и видя малка театрална сцена с пъстри декори. В средата стояха сестра й в неприлично къса копринена рокля и висок, извънредно клощав мъж, облечен в дрипи. И двамата се обърнаха, щом чуха Клер.

— Какво правиш тук посред нощ? — попита Клер. — И какво си облякла?

— Аз съм Саломе и точно сега трябваше да танцувам, но той казва, че нямаме време за това.

Клощавият мъж направи великолепен поклон пред Клер.

— Камелът Д. Монтгомъри на вашите услуги, мадам.

Клер огледа малката зала с червените плюшени кресла и позлата по стените. Искаше да попита коя пиеса играят и още много друга неща, но сега нямаше време. Обърна се към сестра си:

— Имам нужда от теб.

— Не можеш да намериш пътя до стаята си, нали? — отвърна Маймунката. — Ще ти го покажа, но ще ми дадеш нещо в замяна. И като стана дума за костюми, ти какво си облякла?

Клер отмина последния въпрос с мълчание.

— Не ми трябваш само като водач, а и за друго. Ще ти дам каквото поискаш.

Маймунката се усмихна доволно.

— Ще се видим по-късно, Ками — извика тя през рамо и поведе Клер към тайнния коридор.

Клер не можеше да проумее как сестра й се ориентира в този лабиринт. Коридорите се разклоняваха във всички посоки. Скоро обаче стигнаха до стаята на Клер.

— Беше при него, нали? — попита Маймунката, след като затвориха вратата. Беше ясно кого има пред вид.

— Помогни ми да се облека. Замиnavам с него за Единбург.

Маймунката ококори очи.

— Напускаш Хари?

— Разбира се, че не. Тревилиън е в беда. Нощес някой стрелял по него и според мен е бил онзи Пауъл. Тревилиън отива в Единбург да му вземе Лунната перла.

Малката се усмихна лукаво.

— Знаеш ли какво наричат Лунната перла?

Клер, която тъкмо вадеше една вълнена рокля за из път, се обърна към сестра си.

— А ти знаеш ли?

— Може би. Колко време ще те няма?

— Не зная. Два-три дни, не повече.

— Значи и нощем ще си с Уили?

— Вече ти казах да не го наричаш така.

Маймунката се ухили широко.

— Защото ти го наричаш така, нали?

Клер се мъчеше да облече бельото си.

— Помогни ми да завържа този корсет и мълкни за малко.

Но сестра й не мирясваше.

— Ами Хари? — попита тя, стягайки корсета.

— Какво Хари? В момента сме скарани, това е всичко.

— И ето че изчезваш с друг мъж.

За миг Клер спря да се облича.

— Изобщо не е така. Тревилийн ми помогна в случая с Лотрис, знаеш много добре. Сега той се нуждае от помощ. Освен това Тревилийн не е мъж, а е... голям учен. Той принадлежи на света и аз съм длъжна да му помогна.

— Дрън-дрън — каза Маймунката. — Ти го обичаш. Луда си по него. Когато го погледнеш, цялото ти лице засиява.

Клер закопча последните копчета на роклята си.

— Объркала си се. Аз обичам Хари. Обожавам го и винаги се радвам, като го видя. А с Тревилийн сме само приятели, но дори и това не е много сигурно. Знаеш как ми се подиграва...

— Имаш предвид онези карикатури? Той рисува всичко живо, което му попадне пред очите. Мен ме изтипоса със спаружено лице като на бабичка, обаче тялото... — Маймунката грейна от гордост. — През живота си не си виждала такова тяло — направо божествено. На друга рисунка пък съм с Ками, леля Мей и двете сестри — крадли. А пък да беше видяла карикатурите на Хари и майка му!

Клер, която тъкмо подреждаше пътната си чанта, смяяно вдигна глава.

— Значи рисува всички?

— Да, и също така описва всеки човек. Оман разправя, че се наложило да донесе още две маси в гостната, на които Уили ще пише

за нашето семейство. Според Оман в момента той бил очарован от американците.

Клер мушна гребена и крема в пътната чанта и накрая прибави към тях голяма бутилка от уискито на Мактарвит. След първия й лов икономът редовно я снабдяваше с уиски.

— Мисля, че прекаляваш с общуването. Тази къща ти влияе зле.

— Напротив, тук съм като риба във вода. — Маймунката се усмихна. — Можеш ли да кажеш същото за себе си? Чувстваш ли се тук на мястото си? Или са ти по-мили ония, дето живеят в грозните къщурки. Къде е твоето място? При Хари или при Тревилиън?

Клер щракна закопчалките на пътната чанта. Нямаше намерение да отговаря на сестра си.

— Знаеш какво да правиш, докато ме няма. Лъжи както намериш за добре, а в това ти нямаш равна. Може би трябва да започнеш да пишеш романи. Просто отвътре ти идва да измисляш. Ела сега и ме целуни. Няма да се виждаме известно време.

Маймунката млясна сестра си по бузата, но после, поддала се на порива си, буйно я прегърна.

— Пази се. Не ми се ще да те застрелят. В тази къща не всички са лоши.

— Ако имаш пред вид майката на Хари, за нея съм сигурна. Абсолютно. Тя иска само парите ми.

— Доста хора искат парите ти.

Клер беше вече до вратата.

— И ти включително. Не слагай наведнъж всичките ми бижута.

Маймунката остана загледана след нея.

— Не искам парите ти — прошепна тя. — Искам да престанеш да плачеш. — После се обърна, отвори кутията с накитите на Клер и извади колието с рубините. — И може би не искам вечно да съм бедната в семейството — прошепна тя и поднесе бижуто към светлината.

— Не — извика Тревилиън, който седеше в каретата и почука с бастуна си по покрива да потеглят.

Но каретата не тръгна и Клер се качи.

— Идвам с теб и нека не спорим повече. Няма да ми попречиш, дори да вдигнеш половината къща на крак; и всички да те видят.

— И без това почти всички вече знаят, че съм тук. При мен напоследък стана истинска бълсканица, как бих могъл да опазя тайната си?

Клер седна срещу него и забеляза, че за пръв път е облечен от глава до пети по модата.

— Имам няколко причини да те приджурявам. Първо, за да те пазя.

Тревилиън се изсмя подигравателно.

— Ти ли ще ме пазиш? Ти себе си не можеш да опазиш от една недъгава старица, та мене ли?

Тази стрела я засегна дълбоко и Клер избягна погледа му. Тревилиън помълча малко.

— Е, добре, може би никой не може да се защити от нея. Но не е необходимо да ми помогаш. Не Джек Паул искаше да ме убие.

— Кой тогава?

Но Тревилиън подаде глава през прозорчето и заповядда на Оман да тръгва Клер се облегна на тапицерията и му се усмихна.

Опитваха се да се видят в полумрака. Единствената светлина, която проникваше във вътрешността на каретата, бе от двата пътни фенера.

— Идваш не заради мен, а за да не умреш от скуча.

— Не ми е скучно. Е, само мъничко. Нали Хари сега го няма...

— Понеже сега Хари го няма, ти си свободна. Може да се измъкнеш от къщата, без някой да забележи. Чух, че си щяла да получиш ловни пушки за сватбата.

— Остави това сега. Защо не ми разкажеш как си намерил Лунната перла? Сигурно е много голяма, нали?

— Лунната перла не е предмет, а човек. По-точно, жена. Тя е свещена личност в Пеша.

— Нещо като жрица ли?

— По-скоро принцеса. Или може би богиня.

Миглите на Клер затрепкаха. Тревилиън се усмихна.

— Искаш ли Оман да спре и да слезеш? Май идеята да спасим една жена не ти харесва много. Би предпочела да е най-голямата перла

на света, нали? Но аз не бих си сложил главата в торбата за някаква си перла, ако ще дори да е колкото она хълм там.

Клер се опита да осмисли положението. Не, за нея нямаше особена разлика дали вместо рядка скъпоценност щяха да спасяват жена.

— Тя трябва да е много уважавана личност. Довел си я от Пеша, за да докажеш на света, че си бил там, нали?

— Не. Ниса тръгна по собствено желание. Тя винаги прави само това, което иска.

— Разбирам. Предполагам, че е заслужила това право. Сигурно е била много дълго жрица.

Тревилиън не отговори нищо.

— Защо се нарича Лунната перла? Може би косите ѝ блестят като седеф?

Тревилиън се усмихна в мрака.

— Нарича се така, защото според нейния народ тя е най-красивата жена на света.

— О! — успя само да възклика Клер. Впери очи в тъмния пейзаж навън. — Отдавна ли е жрица?

Тъй като Тревилиън не отговори, тя се обрна към него. Той отвърна на погледа ѝ с многозначителна усмивка.

— Добре, де — избухна Клер. — Престани да ми се подиграваш. Искам да знам всичко. Как си намерил тази божествена хубавица и защо сме тръгнали посред нощ да я отвличаме?

— Можеш да слезеш, когато пожелаеш. — Той се изсмя на свирепия ѝ поглед. — Така да бъде, ще ти разкажа всичко. Става дума за един древен обичай в Пеша. На всеки петдесет години жреците напускат обградения със стени град и тръгват да търсят най-красивите девойки сред народа. Те не трябва да са на повече от четиринаесет — петнадесет години. След това отвеждат хубавиците в града. Там хората избират най-красивата от тях и я провъзгласяват за своя жрица.

— Ах, разбирам. И тя остава такава до края на живота си.

— Не е точно така. Тя е жрица само пет години, сетне я убиват. Чак след четиридесет и пет години се предприема ново търсене и избират друго момиче.

— Те я убиват?!

Тревилиън сви рамене.

— Такава е религията им. Вярват, че това е за добро.

— Но този обичай е отвратителен! Надявам се, че не си стоял безучастен.

Тревилиън се усмихна в полумрака.

— Само си помисли — аз бях неверник, промъкнал се съвсем сам в свещен град. Можех ли да се изправя на площада и да започна да проповядвам будизма?

— Християнството.

— Какво? Да, все едно. Правата вяра. Впрочем всички хора са убедени, че само тяхната религия е истинската.

Клер се усмихна.

— Можеш да се правиш на циник колкото си искаш, но ти си я спасил. Кога трябваше да умре?

— Тази година.

Клер въздъхна.

— Измъкнал си я от онова ужасно място и си ѝ спасил живота.

— Стана малко по-иначе. Ниса и нейните робини се разхождаха по улиците и тъкмо минаха край мен, аз се строполих в безсъзнание в краката ѝ. Поредният пристъп на малария. Но Ниса си помислила, че съм припаднал, сразен от красотата ѝ. Нареди да ме отнесат в нейните покой. А когато откри, че кожата ми не навсякъде е мургава, ми помогна да се скрия.

— А после избяга с теб от града. Не се ли опитаха да я спрат?

— През петте години, когато е жрица, най-красивата може да прави всичко, което пожелае. Разполага с неограничена власт. Ниса искаше да напусне с мен града и никой нямаше право да я спре.

Клер се наведе към него.

— А защо поиска да напусне Пеша с теб?

Тревилиън я изгледа отново изпод вежди.

— Разказах ли ти как една нощ лагерувахме върху мравуняк? Тъкмо бяхме заспали и мравките ни нападнаха. Шестима мъже след това се разболяха от силна треска и...

— Как откри тази жена, че не си мургав по цялото тяло?

— Като ме разгледа — каза той просто. — Да не би да ревнуваш?

— Не ставай глупав. Питам от любопитство. Би трябвало да ти е ясно, след като любопитството е водещата сила в живота ти.

— И Ниса беше любопитна.

Клер се загледа през прозореца.

— Влюби ли се в теб? Затова ли те последва?

— По-скоро искаше да види света. Израснала е в някакво затънто село, а после бевиждала единствено Пеша.

— Освен това скоро е трябвало да умре.

— Сигурен съм, че и това е допринесло за нейното решение.

— Значи тя е напусната с теб града и сте пътешествали из страната. Но после ти си умрял, или по-точно Пауъл решил, че си умрял, и ти е задигнал всички записи и Лунната перла. Така ли е?

— Горе-долу.

Когато Клер отново заговори, гласът ѝ приличаше на шепот.

— Сега искаш да я спасиш, защото я обичаш? Затова ли се развълнува толкова, когато чу, че се намира при Пауъл?

— Просто си представих как той я държи насила. Докато вървяхме към морето, Джек гледаше на Ниса като на скъпоценна плячка, която трябва да се изложи в музея. Няма да позволя да оглеждат Ниса в някой мухлясал салон. — Той прониза Клер с очи. — Някои жени понасят да са пленници, но други няма да издържат.

Тя не обръща внимание на думите му.

— А ти как си я оглеждал?

— О, правех го колкото се може по-често — ухили се той, после си придаде озадачен вид. — Какво ти става? Ако някой ни чуе, ще си помисли, че сме влюбена двойка и ти се пръскаш от ревност заради никаква стара история.

— Не ме разсмивай. За каква ревност говориш? Забрави ли, че искам да опиша живота ти. Ето защо е добре да знам всичко, което си направил. Би било страшно романтично, ако си отвлякъл хубавицата от свещения град, защото я обичаш. Читателите харесват подробни истории за привлекателни млади пътешественици и прелестни девици.

— Когато се запозна с мен, твърдеше, че съм стар и грозен. Впрочем Ниса съвсем не е девица, дори е много далеч от тази представа.

— Какво? Значи води безпътен живот?

— Колко си високомерна! Ако знаеш, че ти остават само пет години живот, щеше да разсъждаваш иначе.

— Сигурна съм, че щях да правя същото, което правя и сега. Щях да се омъжа за человека, когото обичам и да живея щастливо с него.

— И да не смееш да кажеш дума на закуска, нито пък да влезеш в библиотеката.

— Престани най-сетне! Не понасям тези постоянни подигравки с Хари и с мен. Обичаш ли Ниса? — почти извика тя.

— Кажи ми първо ти кого обичаш.

Клер му обърна гръб. Какъв отвратителен човек! Нищо чудно, че искаха да го убият.

— Боли ли те рамото?

— Познавам и по-лоши болки.

Тя му се усмихна и изведнъж гневът ѝ се изпари. Понякога съвсем забравяше, че той е капитан Бейкър с всичките му необикновени подвизи и умни книги.

— Разкажи ми за Пеша.

— Събираш материал за биографията ми, така ли? — намръщи се той.

— Просто искам да знам. Маймунката ми каза, че си ѝ разправял много за Пеша. Какво се случи там в действителност? Пауъл влезе ли с теб в града?

— Не, аз бях сам.

Клер се усмихна тържествуващо, защото излезе права.

Вгледа се в лицето му. Вече разчиташе чувствата му като отворена книга. Колкото и пронизващо да гледаха черните му очи, тя знаеше, че въпросите ѝ го радват. Изведнъж някаква искра мина между тях. Той беше мъж, а тя жена и седяха сами в тази тъмна карета.

Сърцето ѝ заби лудо. Отмести поглед към прозореца и побърза да заговори.

— Разкажи ми цялата история — прошепна тя.

Тревилиън въздъхна дълбоко.

— Откъде да започна?

— Как се подготви да проникнеш в Пеша. — Тя си пое дълбоко дъх. Трябваше да го накара да говори. — Какви дрехи носеше? Как промени цвета на лицето си? Кога научи езика? Как изглеждат жените на Пеша?

Тревилиън беше изкусен разказвач. Знаеше кога да спре, за да разпали любопитството на слушателя. Разказа ѝ, че намерил човек, който някога бил роб в Пеша. Той му показал пътя за свещения град и го научил на езика.

Когато Тревилиън разказваше как влязъл в града, дъхът на Клер спря. Макар да знаеше щастливия край на историята, разказът бе толкова завладяващ, че тя трепереше за живота му. Всъщност се оказваше, че легендарната Пеша не беше величествен град, в който всичко е от злато, а малко, затворено зад стените си градче — толкова древно, че чак не бе за вярване, със старинни каменни къщи и още постари жители.

— А какви бяха жените им? — попита Клер.

— Единствените жени в града бяха Ниса и нейните осем девици. Те са жриците на Лунната перла и след смъртта ѝ се връщат обратно при своите семейства. На тях им е забранено да общуват с мъже.

— Да общуват ли?

— Да спят, да се любят, да правятекс с мъже — отвърна той.

— Но Ниса можеше, така ли? — побърза да попита Клер. — Тя можеше да спи с мъж?

— Ниса можеше да прави всичко, каквото си пожелае. Искаш ли да научиш нещо повече за града, или те интересува само любовния живот на Ниса? Може би твоето любопитство се дължи на несполуките в собствения ти любовен живот.

— Престани! — извика Клер. — Разказвай по-нататък.

Той ѝ разправи как Ниса му спасила живота. Ако се разберяло, че чужденец е проникнал в свещения град, щели да го убият на място. Тревилиън се криел в покоите ѝ, които били отрупани с невероятни съкровища: средновековни испански мечове, редки накити, отнети някога от кръстоносците, великолепни коприни, мебели и статуи.

— Тяхната богиня трябва да живее сред най-прекрасни предмети.

— Докато я умъртвят — забеляза Клер. — Посичат ли я? Дано поне са измисли по-лек край за жената, която пет години са боготворили.

— Говориш за неща, които не разбиращ — ядоса се Тревилиън, но продължи разказа си.

На зазоряване спряха в една странноприемница и закусиха. Клер се прозина сладко.

— Защо не останеш тук и не се наспиш, а аз ще отида до града и ще доведа Ниса? — опита той да я придума.

Клер само се усмихна. Нямаше намерение да го изпусне от очи нито за секунда.

Тревилиън въздъхна тежко.

— Е, добре, тогава да тръгваме. Чака ни още много път.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Пътуваха до три часа следобед и през цялото време Тревилиън ѝ разказваше за Африка, за Китай и за други чудни места. Скараха се само веднъж, когато той заговори за един африкански вожд, който бил любопитен да разбере какви деца ще се родят от бял мъж и черна жена. Наредил да съберат двадесет и пет момичета от селото и помолил капитан Бейкър да ги оплоди.

— И ти какво направи?

— Ами направих единствено възможното при тези обстоятелства.

Клер се усмихна с надежда.

— Отказал си.

Тревилиън ѝ намигна.

— Просто на следващата сутрин се наложи да тръгна един час по-късно.

Минаха няколко секунди, преди Клер да разбере. Искаше ѝ се да го разпита по-подробно, но се въздържа.

В три часа спряха пред друга странноприемница и Тревилиън нае две стаи.

— Пристигнахме. Сега ще спим до полунощ.

Клер не искаше да си легне, докато той не ѝ се закле, че ще я събуди, щом тръгне към дома на Пауъл. Едва след това тя тръгна към стаята си. Беше толкова капнала, че ѝ беше трудно да се съблече. Просна се на леглото, без дори да се завие.

Когато се събуди, навън беше още тъмно, но в стаята гореше лампа. Разтърка си очите и се огледа. На един стол в другия край на стаята седеше Тревилиън с бележник в ръка, и на кука в тавана висяха обръчите на турнела ѝ.

Клер разтърка още веднъж очи. Той рисуваше приспособлението, което издуваше полата ѝ отзад.

— Добре ли спа? — попита Тревилиън, без да откъсва очи от бележника си.

— Как смееш! — Разсъни се изведнъж тя, скочи и смъкна турнела от куката.

— Много интересно приспособление. Има няколко африкански племена, които носят нещо подобно, но там ги плетат от трева. Приличат по-скоро на кошница, отколкото на телен кафез. Ако се наложи, могат да носят вода в тях. А това тук и при най-добро желание не може да послужи за нещо полезно.

— Да не съм от някое негърско племе, та да ме изследваш — пристъпи тя войнствено с пламнали от гняв очи.

Той погледна нощницата ѝ и се усмихна.

— Бих изследвал и други неща, които се намират под дрехите ти. — Посочи ѝ с очи леглото. — Може да отложим с няколко часа посещението си при Пауъл. Дори с много часове.

Клер отстъпи крачка назад.

— Не биваше да влизаш посред нощ в стаята ми. Трябаше да почукаш.

— Колко време ти трябва, за да се приготвиш? И не слагай това чудо. — Той посочи турнела. — Ако се наложи да влезем през прозореца, ще се заклешиш.

— Трябва да го сложа. Роклята ми е така ушита, че без турнела ще се влачи отзад.

Тревилиън я изгледа презрително.

— Не го слагай — повтори той ядосано, обърна се и излезе от стаята.

Половин час по-късно Клер се появи във вестибула. Носеше своя тъмнозелен костюм и турнела, който издуваше полата отзад. Изражението ѝ трябаше да предупреди Тревилиън, че е готова за схватка, която смята да спечели.

Той понечи да направи някаква забележка, но само ѝ подаде един сандвич.

— Дано се заклешиш на прозореца! А сега да тръгваме.

Клер обаче се забави още малко, докато гостилиничарят не ѝ донесе едно пакетче. Тревилиън не я попита какво е това, а и тя нямаше желание да му каже.

Скоро стигнаха до хубавата къщичка, в която бе отседнал Пауъл.

— Наистина ли ще влезем с взлом? — прошепна Клер.

— Да. — Тревилиън я погледна изпитателно. — Може да не участвуаш, ако не искаш.

Клер поклати глава, пое си дълбоко дъх и го последва в задния двор на къщата.

— И какво ще правим сега?

— Ще чакаме сигнала на Оман.

Клер седна на малката веранда и се умълча умърлушено. След няколко минути се разнесе такъв силен грохот, че тя подскочи и ушите ѝ забучаха. Сякаш няколко оръдия обстреляха къщичката.

— Хайде! — извика Тревилиън и хвърли камък в най-близкия прозорец. Преди Клер да се усети, той я вдигна на ръце и я тласна към прозореца.

Клер се промуши ловко през отвора, но турнелът ѝ, разбира се, се заклеши в рамката. Не посмя да помоли Тревилиън за помощ, а се дръпна малко назад, извъртя обръча и се промуши в стаята.

Секунда по-късно и Тревилиън скочи до нея. Намираха се в килера зад кухнята и до тях долитаše суматохата от улицата. Някои хора — вероятно слуги — тичаха към предната част на къщата.

Тревилиън улови Клер за ръката и я поведе уверено през тъмни стаи и коридори, докато стигнаха една тясна стълба. Къщата явно му беше добре позната. Качиха се на горния етаж и на два пъти се притискаха в стената, за да не ги видят. Клер забеляза един човек — може би Пауъл — да изхвръква от стаята си и да се втурва по коридора, като се мъчи да завърже халата над нощницата си.

Докато гълчката на улицата не стихваше, Тревилиън заведе Клер до една заключена врата. Без да се бави, той я изкърти.

Когато пристъпи прага, на Клер ѝ се стори, че попада в друг свят. Просторната стая беше цялата в полуопрозрачни копринени завеси, които проблясваха във всички цветове на дъгата. Те се люлееха от течението и шумоляха, а въздухът ухаеше на сантал и жасмин. Тревилиън не обърна внимание на тази красота, докато Клер остана с отворена уста на вратата. Подът беше покрит със скъпи копринени килими, напластени един върху друг, а върху тях Клер видя през прозрачните копринени воали, спускащи се от тавана, купища разноцветни възглавници.

Тревилиън влезе навътре, като отмахваше прозрачните завеси. Клер го следваше по петите. Внезапно той спря. Бе намерил, каквото

търсеше.

Върху възглавниците бе коленичило с молитвено събрани длани най-прелестното създание на света. Клер виждаше само профила, но изящните черти развълнуваха душата ѝ. Дълги черни мигли се спускаха над бузи с цвета на пчелен мед. Малкият, чудесно оформлен нос и сочните извити устни бяха самото съвършенство.

Клер пристъпи иззад гърба на Тревилиън, за да види по-добре жената. Тя беше малка и изящна — по-изящна от Клер — и под прозрачните ѝ дрехи се виждаха нежни момичешки гърди. Стоеше напълно неподвижна и Клер започна да се пита дали е жива, или е някоя изключителна статуя от злато и абнос.

Оглушителният шум откъм улицата върна Клер към действителността.

— Трябва да се махаме оттук — прошепна тя на Тревилиън, но той седеше неподвижен и съзерцаваше жената. Клер пристъпи към нея, за да докосне рамото ѝ, но той я спря с жест.

— Тя се моли — прошепна само с устни.

Клер изчака още няколко секунди. Ако ги пипнеха в къщата на Джек Пауъл, затворът не им мърдаше. Стига преди това Пауъл не ги застреляше, разбира се.

Мина цяла вечност, докато жената най-сетне вдигна глава, обърна се и забеляза Тревилиън. Клер само за миг-два зърна лицето ѝ, но дъхът ѝ секна, толкова покоряваща беше нейната красота. Сладко овално лице, лъчезарни бадемови очи, фин нос и пълни чувствени устни. Клер веднага я намрази.

Омразата ѝ нарасна още повече, когато жената с меден глас възклика:

— Франк! — и се хвърли в обятията на Тревилиън.

Той я притисна към гърдите си. Грациозните ѝ крачета в бродирани с бисер пантофки, висяха над пода. Тя го целуваше — първо брадичката, шията, после наред всичко, което можеше да достигне, като не спираше да гука на своя мяк, провлечен език, който звучеше като любовен напев.

— Да се махаме оттук! — настоя Клер отчаяно. Дори не забелязваше, че Тревилиън се опитва да избегне целувките на жената. Той сякаш се интересуваше повече от реакциите на Клер, отколкото от милувките на това чудно момиче.

— Тръгвайте най-после! — изсъска Клер вън от себе си.

Тревилиън кимна и каза нещо на жената. Тя също кимна и продължи да го милва по врата.

— Тревилиън! — изкрешя Клер — ще ни хванат!

Той ѝ се усмихна, сякаш му бе направила комплимент и остави Ниса на пода. Едва сега сякаш жената забеляза Клер.

Ниса отстъпи крачка назад и я разгледа от главата до петите. Клер не смееше да мръдне, само очите ѝ пламтяха от гняв. Ниса обиколи Клер и застана зад нея. Каза нещо на Тревилиън и той ѝ отговори.

— Какво прави тя? — попита Клер.

— Според Ниса задникът ти изглежда като гърбицата на камила. Обясних ѝ, че под роклята носиш телена кошница, но не за да приличаш на камила.

Клер го стрелна гневно.

Ниса отново се приближи да Тревилиън и го заговори.

— Какво казва сега? — попита Клер.

— Чакай да видим дали ще успея да го преведа точно. Разправя, че хълбоците ти били широки като на крава, а кожата ти на цвят приличала на вътрешностите на жаба, или може би на гущер. Все още имам трудности с пешанския език, нали разбираш. Гърдите ти били огромни като планина. Но допълни, че вероятно са фалшиви като задника ти. Според нея очите ти са прекалено кръгли и твърде доверчиви. Освен това...

— Кажи ѝ, че всичко в гърдите ми е истинско, докато нейните са като на дете.

— А, така ли? — възклика Тревилиън с явен интерес. — Значи не носиш никаква възглавничка отпред?

Тя го изпепели с поглед.

— Хайде по-скоро да изчезваме оттук!... Грабвай я и...

— И какво ще правим после с нея? — попита Тревилиън, който царски се забавляваше от тази сцена. — Ще я изхвърлим от каретата на някой завой?

Клер му се усмихна мило.

— По-скоро мислех да я омотаем около някое колело. Тя е толкова плоска, че едва ли ще друса.

Тревилиън се изсмя и понеже Ниса отново му каза нещо, преведе:

— Иска да ѝ прибереш нещата. Пауъл не ѝ осигурил присуга и ти си можела да ѝ станеш слугinja.

— Наистина ли? Предай ѝ, че аз, обикновената простосмъртна, не се смяtam за достойна да докосвам одаждите на Лунната перла.

Тревилиън се изсмя повторно и заговори тихо на Ниса. Тя му отговори нещо, от което той се намръщи и поклати глава. Последва словесна престрелка, докато Ниса тропна с крак.

— Какво има? — попита Клер.

— Иска си чашата. А аз, дявол да го вземе, нямам желание да я търся.

— Каква чаша?

Тревилиън само махна с ръка, но Ниса сложи ръка върху рамото му и го погледна с гореща молба. Клер се разгневи още повече, като забеляза как изведнъж лицето на Тревилиън се смекчи. Никога не го беше виждала толкова мекушав. После той погледна към нея.

— Златна чаша, украсена със скъпоценни камъни. Носи я от Пеша и отказва да тръгне без нея.

— Къде е тя?

Тревилиън вдигна рамене.

— Долу в някакъв шкаф.

Клер тъкмо се зарадва, че може би Ниса няма да тръгне без чашата си, но Тревилиън отгатна мислите ѝ.

— Джек я заключвал в тази стая като пленница. Не ѝ разрешавал да излиза нито за миг, нито дори да подиша чист въздух в градината. От седмици не е виждала сънцето. Няма съмнение — той е решил да я показва като екзотично животно.

Клер огледа отново Ниса. Бяха почти еднакви на ръст и на една и съща възраст, но по всичко друго напълно се различаваха. Клер беше привлекателна и с по-здравата си, женствена фигура, и с прасковения цвят на кожата си, докато Ниса беше крехка и златиста. Екзотичното момиче гледаше все да се увие около Тревилиън, сякаш търсеше закрила у него.

— Така да бъде — отсече Клер. — Ще я вземем с нас.

Тревилиън се обърна, усмихна се на Ниса и ѝ каза нещо.

Тъмните очи на момичето пламнаха от гняв и тя седна пред своя олтар, скръстила ръце на гърди. Тревилиън се наведе и я вдигна. Ниса се разкрештя. Тревилиън ѝ запуши устата, но тя го ухапа.

— Аз ще донесе чашата — каза Клер и тръгна към вратата.

— Почекай, знам къде е — каза той мрачно. — Ти остани тук и ѝ събери нещата. Като се върна, тръгваме.

Тревилиън излезе. Американката погледна Лунната перла. Красавицата се усмихна. Здрави, бели зъби. Естествено, помисли си Клер, няма да са почернели и развалени я.

— Ако искате да си вземете нещо, сега е моментът. Моите дрехи сигурно няма да ви подхождат, а и ще са ви прекалено широки в гърдите — отбеляза тя ехидно.

Ниса пак се усмихна и, сякаш разбрала думите на Клер, отвори една позлатена ракла до стената. Извади някакви дрехи и ги напъха в голяма чанта с чудесни бродерии. После взе малката статуя от олтара, пусна я в чантата и отново седна на възглавницата. Посочи с ръка другата възглавница, но Клер не се възползва от поканата ѝ. Беше ѝ трудно да се отпусне пред тази жена, която беше сравнила кожата ѝ с вътрешностите на жаба.

Клер отмести воалите и се опита да надникне през прозореца. Искаше да види какво става на улицата. Но на него имаше желязна решетка и се виждаше само стената на съседната къща.

Мина цяла вечност, докато Тревилиън се върна и извади изпод жакета си златна, обсипана с благородни камъни чаша. Не беше много красива, но вероятно имаше друга стойност. Клер взе чашата и я поднесе към светлината. Някои от камъните бяха добре шлифовани, но други изглеждаха съвсем необработени.

— Не е нищо особено, нали? — каза Клер.

Ниса скочи като хищник, грабна чашата от ръцете ѝ и я измери със злобен поглед.

— Не е ли по-добре да тръгваме? — попита с насмешка Тревилиън. — Преди да сте се хванали за косите? Оман едва удържа вече хората на улицата.

Двете жени последваха Тревилиън надолу по стълбата, като на два пъти им се наложи да се крият, за да не ги видят хората, които се връщаха в къщата. Прекосиха задния двор и излязоха на малка уличка.

Вървяха дълго по обиколни тесни улички, докато попаднаха на Оман. Чакаше ги в каретата, сякаш нищо не се е случило. Но винаги безупречно белите му дрехи бяха изпокъсани и измърсени от барута на фойерверките, а на бузата му имаше рана. Ниса го поздрави радостно и му каза нещо, от което едрият мъж се усмихна.

Тримата се настаниха в каретата и камшикът на Оман изплюща по гърбовете на конете. Ниса се настани до Тревилиън, а Клер седна срещу тях.

Американката беше бясна. Облегна се на тапицерията и затвори очи. Каза си, че не я е грижа какво прави Тревилиън с тази жена, но надаваше ухо за всяка тяхна дума. Все ѝ се струваше, че си шепнат любовни признания. И защо не? Не беше ли естествено тази жена да е влюбена в человека, който ѝ е спасил веднъж живота, а сега отново я освобождаваше?

— Искаш ли да спрем, за да поспиш? Или предпочиташ да продължим? — попита Тревилиън.

Клер се престори на изненадана.

— На мен ли говориш? Вече си мислех, че си забравил съществуването ми.

— Ниса спи.

— Е, това обяснява всичко — отвърна Клер язвително. — Сигурно успя да ѝ разкажеш преживелиците си, откакто сте се разделили.

— Ниса не е добра слушателка — каза Тревилиън тихо. — Не са много жените, които се интересуват от делата ми. Повечето не приличат на теб.

Гневът на Клер се поуталожи.

— Това ме изненадва. Тя, изглежда, изпитва голям интерес към теб.

— В леглото може би, но иначе не. Зная от опит, че хората неохотно усвояват нови знания, а ако научат нещо, обичат да го разказват на другите, но не харесват процеса на усвояването като теб.

— В леглото ли? — прошепна Клер.

— Боже милостиви, мадам, току-що ти направих голям комплимент, а ти ми отвръщаш с ревност?

— Комплимент ли? — избухна Клер. — За какво са ми комплиментите ти, когато си влюбен в Ниса!

Дори в тъмната карета се видя как блеснаха очите му.

— Грешиш.

Клер се обърна настрани и затвори очи.

— Не ме е грижа какво правиш. Намерихме онова, за което тръгнахме, и аз съм доволна. Джек Пауъл няма да представи доказателството си. Може би ще научиш твоята... твоята любовница на малко английски, за да разкаже пред Кралското географско дружество как си я спасил от Пауъл и от злочестата й съдба в Пеша. А аз смятам да подремна малко.

Клер обаче не намираше покой. Наистина затвори очи, но прекалено добре съзнаваше как жената на отсрещната седалка се притиска до Тревилиън.

Слънцето изгря и те спряха, за да сменят конете. Ниса се събуди свежа и немирна като дете. По пътя двамата с Тревилиън прекарваха времето в игри. Тревилиън предложи на Клер да се присъедини към тях, но тя отказа. От време на време им хвърляше ревнив поглед и забелязваше как се забавляват.

По едно време Ниса каза нещо на Тревилиън. Той се обърна към Клер.

— Ниса смята, че изглеждаш стара и озлобена, когато бърчиш така челото си. Това те загрозявало и скоро щели да ти се появят бръчки.

— Но аз изобщо не се мръщя. Аз само... — Клер се чудеше какво да каже.

Ниса отново изчурулика нещо на Тревилиън.

— Тя смята, че ревнуваш от нея.

— Това е смешно. Каза ли й, че аз настоях да те придружа? Ти искаше да ме оставиш в къщи.

— Много неща й разказах. За Хари и предстоящата ви сватба. Разправих й дори за твоето семейство и за сладката ти сестричка.

— И какво точно й разказа? Обясни ли й, че сестра ми е похубава от нея?

Тревилиън се усмихна.

— Не, не съм. Мисля, че няма да ми повярва.

— Тя е суетна, нали? Суетна и не особено умна, ако се съди по глупавата игра, на която толкова се радвахте. Може ли да чете?

— Съмнявам се.

Клер изсумтя доволно и се загледа през прозореца. Беше решила да не поглежда повече към двамата.

Когато пристигнаха в Брамли, беше един часа сутринта и Клер знаеше, че трябва да си легне веднага. Надяваше се, че Маймунката е успяла да прикрие отсъствието ѝ. Оман ѝ помогна да слезе от каретата и тя видя Ниса и Тревилиън, застанали един до друг в мрака. Не искаше да ги оставя сами и непрекъснато си мислеше, че Ниса само чака да се пъхне при Тревилиън в леглото на принц Чарли.

— Умирам от глад, Оман — заяви Клер. — Знам, че е късно, но как мислите, ще се намери ли в кулата нещо за ядене? Трябва да хапна нещо. — Тя усети изпитателния поглед на Тревилиън, но се направи на разсеяна.

Оман кимна и Клер го последва в западното крило. Ниса и Тревилиън се присъединиха към нея.

Оман сервираше студена вечеря в спалнята. Клер седна срещу Ниса, но беше много изненадана, когато Тревилиън се отпусна на стола до нея. За да я гледа, докато се храни, помисли си Клер и наведе глава над чинията си. Ниса каза нещо на Тревилиън.

— Тя пита дали си още девствена — каза небрежно Тревилиън. Клер едва не подскочи от стола.

— Кажи ѝ, че това не я засяга. И още, че в моята страна такъв въпрос е проява на невъзпитание.

Ниса каза още нещо с melodичния си глас.

— Твърди, че и в нейната страна било проява на невъзпитание, но тя е Лунната перла и не я е грижа какво е прието и какво не. Пита дали... — Той не довърши мисълта си и заговори с Ниса. Двамата си размениха няколко реплики.

— Какво ти каза сега за мен? — попита Клер.

— Нищо особено — промърмори Тревилиън.

— Искам да знам. Кажи ми.

Тревилиън погледна отначало Ниса, после Клер.

— Твърди, че изглеждаш като девственица и че било срам и позор, дето още не си...

— Дето още не съм какво?

— Нищо — промърмори под нос Тревилиън и продължи да яде.

— Но аз искам да знам какво каза! — Клер беше уморена, разстроена и на края на силите си. Всеки момент щеше да се разплач.

— Ниса смята, че е жалко, дето пазиш девствеността си. Според нея капитан Бейкър бил великолепен любовник и можела само да ти го препоръчаш.

Клер забеляза лека усмивка по прелестното лице на Ниса, която седеше срещу нея в прозрачната си рокля, и се вбеси. Значи тази жена ѝ се подиграваш, че тя, Клер Уильби, нямаше опит в любовта?

— Предай ѝ, че не съм девствена и вече съм имала няколко любовника.

— Няма да ѝ предам нищо подобно. — Тревилиън изглеждаше объркан от признанието ѝ.

Клер му хвърли яростен поглед.

— Ти ли ми се правиш на учуден? Ти, с твоите двадесет и пет жени за една нощ? Свениш се от една малка лъжа? Предай ѝ, че съм имала по цяла дузина любовници на нощ.

Тревилиън ѝ намигна развеселено.

— Е, това е прекалено много.

— А, така ли? — намръщи се Клер. — Какво тогава ще я впечатли?

— Един мъж, който те е държал будна цяла нощ.

— Само един ли?

Тревилиън се изсмя.

— Един, но добър.

— Хубаво, тогава ѝ предай, че съм имала най-добрания любовник на света.

— И кой е той? Хари ли?

— Остави Хари на мира! — Клер като че ли се разколеба да отговаря на Ниса и се втренчи в чинията си.

— Ще ѝ предам, че двамата сме прекарали много нощи в екстаз — каза Тревилиън тихо — и че си ми доставила най-голямата наслада от всички жени, които съм притежавал.

Клер го погледна и по гърба ѝ полазиха тръпки, когато срещна погледа му.

— Ще го направиши ли?

На лицето му се изписа най-нежната усмивка, която човек можеше да си представи, и тя отвърна на усмивката му.

— Благодаря — каза тя и, подчинила се на обзеляния я внезапен порив, се наведе да го целуна по бузата. Искаше да целуна белега на

дясната му страна, но той мръдна глава и тя среща устните му.

Когато се докоснаха, по тялото ѝ сякаш премина електрически ток. Веднага се отдръпна, сложи ръка на устата си и се втренчи ужасена в Тревилиън.

Той също изглеждаше изненадан. За част от секундата овладяното му изражение изчезна и тя забеляза, че той бе шокиран от беглата целувка не по-малко от нея.

Клер мигом забрави всичките лъжи, с които мислеше да впечатли Ниса. Стана.

— Трябва да вървя — каза тя тихо. — Оман, ще бъдете ли любезен да ме заведете до стаята ми през тайните коридори? — Пръстите ѝ шареха по роклята. Трябваше да прави нещо, за да не погледне към Тревилиън.

— Няма нужда да минаваш през тайните коридори. Аз ще те изпратя до черния вход — каза Тревилиън с дрезгав глас.

Клер понечи да протестира, но от устните ѝ не се отронваше нито дума. Мълчаливо го последва надолу по извитото стълбище. Вече толкова пъти беше вървяла с него — до него, зад него — но този път сякаш въздухът беше зареден с напрежение.

Тревилиън ѝ държа вратата и двамата излязоха в прохладната, окъпана в лунна светлина нощ. Клер потръпна, разтри рамене и погледна Тревилиън. Очите му приличаха на два пламтящи въглена. Тя не издържа настойчивия му поглед, той я оставил и тръгна напред.

Клер го последва и докато вървяха, оглеждаше високата му стройна фигура. Някога го бе смятала за прекалено кълощав, стар и болен, за да бъде привлекателен. Но сега виждаше, че няма никакъв, абсолютно никакъв недостатък. В този миг ѝ изглеждаше най-хубавият мъж на земята.

В задния двор на къщата той се спря внезапно и се обърна към нея.

— Ще влезеш през тази врата, а после в първата вдясно. Там има малко стълбище, което води на първия етаж. Мисля, че оттам нататък ще намериш пътя към стаята си.

Клер кимна, а той се обърна.

— Тревилиън — извика тя след него.

Той се закова на място и бавно се обърна. Може би стояха на метър — метър и половина един от друг, но това разстояние не

значеше нищо за Клер. Тя усещаше неговата близост и топлината на тялото му.

— Онова, което се случи горе. С Ниса, имам пред вид. Не биваше да го правя.

— Че какво си направила?

Гласът му беше никак пълтен и дрезгав и я изплаши. Клер се помъчи да се усмихне.

— Це... целувката. Тя не значи нищо. Бях се ядосала на Ниса. И не ми харесваха предизвикателствата ѝ.

Той не каза нито дума.

— За какво мислиш? — попита тя, леко раздразнена.

Тревилийн не отговори.

— Е, време е да си вървя.

Той все още не казваше нищо.

— Лека нощ — промърмори тя.

С късо кимане той се обръна и тръгна. Макар и да беше грешка, тя се чу да прошепва:

— Уили...

Беше най-тихият шепот на света, толкова тих и слаб, че вятърът в дърветата напълно го заглуши.

Но Тревилийн го чу. Досега сякаш беше на мили разстояние от нея, а в следващия миг я грабна в обятията си и притисна устните си в нейните.

Сладострастие, помисли си тя. Беше чувала, че е един от седемте смъртни гряха, но никога преди не беше изпитвала сладострастие. Сега, когато устните му овладяха нейните, съзнаваше, че искаше да потъне в него — и да се загуби. Отметна глава, без всякаква представа какво всъщност иска, какво трябва да направи. Но той знаеше какво иска. И усети сладостта на езика му.

Тялото ѝ се изви напред и се притисна към неговото. Гърдите я заболяха, когато ги опря до твърдите му ребра. Той пъхна бедрото си между краката ѝ и Клер изстена. Усещаше кръвта да пулсира в пръстите на ръцете ѝ и копнееше да го докосне.

Беше ѝ ясно, че едва ли ще има друга възможност да го докосне. После никога вече нямаше да го усеща толкова близо. Можеше да си прости един грех, но никога два. Искаше да се наслади на този миг.

Ръцете ѝ се пълзгаха по гърба му. Как бе могла никога да си помисли, че е кълощав и стар? Погали ръцете му и усети мускулите, опипа гърдите и хълбоците му. После дланите ѝ се спуснаха още понадолу, макар и да знаеше, че не бива. Дано Господ ѝ помогнеше да се избави от греха, знаеше, че не бива, но ръцете ѝ погалиха задника му.

В следващия миг отдръпна глава от него.

— Престани — прошепна тя. — Моля те, моля те, повече не можа.

Тревилиън веднага я пусна. За миг двамата стояха един срещу друг и се гледаха в очите.

Клер знаеше, че той само чака поканата ѝ. Ако го докоснеше втори път, щеше да си отреже всички пътища назад. Кръвта биеше в ушите ѝ и едва си поемаше дъх, но притежаваше достатъчно власт над себе си, за да не посегне към него.

И после — след един безкраен като вечността миг — той ѝ обърна гръб и си тръгна. Този път не го извика обратно, а бавно заизкачва стълбите.

Маймунката спеше в леглото ѝ. Клер протегна ръка, за да събуди малката, но после я отдръпна. Дали сестра ѝ ще бъде осигурена в живота, зависеше от нея, от Клер.

Отпусна се пред тоалетната маса и огледа просторното помещение. Това беше стаята ѝ в дома на дука — в дома на мъжа, за когото искаше да се омъжи. Но беше целунала друг мъж и се бе наслаждавала на целувката му.

И какво щеше да стане, ако се беше поддала наолните си инстинкти? Щеше да загуби Хари. Родителите ѝ никога нямаше да благословят брак с мъж като Тревилиън, а с това Клер щеше да загуби парите, които ѝ беше завещал дядо ѝ. И какво щеше да стане после?

Закри лице с длани. Родителите ѝ бяха добри с нея и тя им дължеше много. Но не беше глупачка. Ако се омъжеше за Хари, щеше да наследи парите и да има контрол върху тях. Можеше да ги вложи в банката, а на родителите си да определи рента, с която да задоволяват капризите си. Щеше да отдели зестра на сестра си и да се погрижи Сара Ан да се омъжи за добър, надежден човек — за някой като Хари. Мъж, който купува картини и коне, помисли си Клер и сълзите ѝ рукаха. Ето че предаваше дори човека, когото обичаше, и всичко това само защото бе целунала друг и бе изпитала наслада.

— Какво ти е?

Клер подскочи, когато Маймунката докосна рамото ѝ.

— Нищо — каза Клер и си изтри очите. — От преумора е. Погодбре е да вървиш в леглото си.

Сара Ан не се помръдна.

— Тревилиън е причината, нали?

— Разбира се, че не. Защо да плача заради Тревилиън? От умората е. Предпочитам да остана сама. — Клер вдигна очи едва когато Маймунката излезе от стаята. После се съблече.

Ниса посрещна Тревилиън с отворени обятия, но той я отмести на страна. Извади от шкафа бутилка уиски, наля си пълна чаша и изпи уискито като вода.

— Какво се е случило? — попита Ниса.

— Нищо особено — отговори мрачно той. Наблюдаваше го, когато напълни чашата отново и я изпи на един дъх.

— Струи от теб.

— Какво?

— Желанието.

Той я изгледа студено.

— Мога да го усетя, сякаш го виждам: ти изльчваш желание, но не към мен.

— Глупости. Слушала си прекалено много приказки. — Той отиде до масата, на която някога стояха бележките му за Клер. Сега там имаше шахматна дъска със започната партия. Премести една бяла пешка, после една черна.

— Тази жена значи много за теб.

— Ти си се побъркала. Вече ти казах, че ще се омъжва за Хари.

— Той я погледна властно. — Желая много жени. Може би тя е една от тях. Но нищо повече.

— Това желание, което изпитваш към нея, различно ли е от чувствата ти към други жени?

Тревилиън премести бялата дама върху шахматната дъска.

— Ако се съберат на едно място чувствата ми към всички жени досега, пак няма да са равни на желанието, което изпитвам към Клер.

Ниса помълча известно време.

— В такъв случай трябва да отидеш при нея.

Тревилиън замахна над шахматната дъска и събори фигурите на пода.

— И да стана неин любовник? Да я обичам, после да се отдръпна и да гледам как се омъжва за Хари? Нима трябва да остана тук и да дебна, докато Хари излезе от къщи, за да се промъкна при нея?

— Досега не си се колебал да любиш омъжена жена. Ти самият твърдеше, че особено ти харесват омъжените жени, защото на тебе те даряват блаженството си, а за съпрузите остават страданията им.

— Искам и страданията ѝ — каза той тихо.

— Какво?

— Искам и проклетото ѝ страдание! — изръмжа като ранен звяр Тревилиън. — Искам всичко нейно. Тя...

— Тя — какво?

— Тя ме избавя от самотата. Когато е при мен, не съм самoten.

— Погледна Ниса унесено и после ѝ се усмихна колебливо. — А светът е пълен с жени. С жени, които не се стремят да станат дukesи.

Ниса му се скара:

— Много лесно се предаваш. Тя не е омъжена за Хари, но ти се държи така, сякаш вече е. Чакаш сама да дойде при теб. Никога не съм те виждала такъв. Винаги си бил мъжът — завоевател. Помниш ли онази хубава дребничка жена в селото? Ти я желаше и се добра до нея. Защо тази е толкова различна?

— Стига ми, че тази е различна.

— И с какво е различна?

Ниса чакаше отговора му. Беше прекарала много време с този мъж и го познаваше добре, но той се бе променил до неузнаваемост. Капитан Бейкър беше наблюдател — един човек, който не желаше да се обвързва и който не се трогваше от никого и от нищо. Но тази американска жена го бе развълнувала. Той не сваляше очи от нея. В каретата Ниса направи всичко възможно, за да го разсее, но вниманието му непрекъснато се връщаше към Клер.

— Ти я обичаш — прошепна Ниса смяяно. — Влюбен си в нея.

— Да, обичам я. Обичам нейния ум и нейното тяло. Обичам чувството ѝ за хумор. Обичам мислите ѝ. Обичам начина, по който преценява нещата и онова, което казва. — Той издаде стон на безнадеждност. — Обичам тази нейна миризма. — Обърна се с лице

към Ниса и за пръв път тя видя това, което малцина бяха видели: малкото момче у него. — Обичам я, както не съм обичал никого и нещо през живота си. Ако отвърне на любовта ми, ще направя за нея всичко, което поискано е от мен.

Ниса се отпусна на стола и сведе очи. Струващо се, че няма право да наблюдава това, което се разиграваше пред очите й.

— Ще й кажеш ли, че си по-големият брат на Хари?

— Да — каза той просто. Отново доби волевото изражение на мъж, който е готов на всичко. Усмихна се на Ниса по познатия начин, с който демонстрираше, че не го е грижа за никого и за нищо. — Е, такъв е животът. Човек не може винаги да печели. Искаш ли да играем на карти или предпочиташ да си легнем?

Ниса не отвърна на усмивката му.

— Трябва да отидеш при нея — каза тя тихо. — Покажи й, че я обичаш. — Ниса му се усмихна ободряващо. — Трябва да я накараш да направи избора си между теб и твоя брат.

Тревилийн искаше да протестира, но после оставил на масата чашата си с уиски.

— Да — съгласи се той тихо. — Ще я накарам да избере.

Ниса каза още нещо, но Тревилийн не я чу. Вече бе тръгнал към Клер.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

След като Маймунката изчезна в тайнния коридор, Клер махна нервно фибите от косите си и започна да ги мачка, сякаш искаше да ги счупи.

Разбира се, не беше нейна работа дали Тревилиън прекарваше нощта с друга жена. Не я засягаше. Тревилиън беше капитан Бейкър, прочут по цял свят с любовните си приключения.

Разкопча роклята си, свали турнела и фустите си. Само по корсет и долно бельо се завъртя пред огледалото. После скри лице в длани си. Нямаше значение какво прави мъж като капитан Бейкър. Не я засягаше.

Свали бельото си с бързина, която граничеше с насилие и нахлузи нощницата си. Мушна се в леглото, изгаси лампата и затвори очи.

Боеше се, че отново ще се разплаче, но едва бе затворила очи и заспа. Спеше и сънуваше. Изглежда се намираше в южна страна, защото около нея се преплитаха гъсти зелени растения и прехвърчаха пъстри птици. Отвсякъде я дебнеше опасност и сърцето ѝ се свиваше от страх. Изведнъж дочу някакво движение в джунглата. Съзнаваше, че трябва да бяга, но краката ѝ тежаха като олово. Стоеше като хипнотизирана и гледаше как нещо се приближава към нея. Когато ѝ се стори, че всеки миг ще започне да крещи, растенията се разделиха и се появи Тревилиън.

В съня си Клер не знаеше дали изпитва облекчение, или се бои повече от преди. Отвори уплашено очи. Над нея със свещ в ръка стоеше Тревилиън. Очите му горяха и я пронизваха.

Клер не се поколеба нито за миг. Сякаш това беше продължението на съня ѝ, протегна ръце към него.

Той остави свещта и потъна в прегръдките ѝ. Покриваше лицето и с целувки, галеше с длани ръцете ѝ и ги прикова вдигнати над главата.

— Искам да те разгледам — каза той по начин, от който кръвта ѝ кипна. Ловко свали нощницата ѝ. Когато тя остана съвсем гола, Тревилиън ѝ обърна гръб. Взе отново свещта и я вдигна високо, така че да я вижда цялата. Разглеждаше гърдите ѝ, които се вдигаха и спускаха, и тънката ѝ талия. Прокара длан по хълбоците ѝ надолу по бедрата.

Изпиваше с очи лицето ѝ.

Клер дишаше задъхано и чувстваше, че гори цялата. Тревилиън я целуна. Тя затвори очи и се остави през тялото ѝ да потекат усещанията, отприщени от целувките му. Тези милувки я пронизваха чак до пръстите на краката.

Когато отдели устни от нейните, тя отвори очи и го погледна. Той се усмихваше. Беше усмивка, каквато още не беше виждала на лицето му — толкова нежна, че ѝ заприлича на малко момче. Нямаше и помен от цинизма, с който се сблъскваше при разговорите им, нито от суворостта, която винаги го обгръщаше. Очите му бяха изпълнени с доброта и нежност.

— Тревилиън... — прошепна тя.

Той сложи пръсти върху устните ѝ, после ги махна и я целуна. Клер престана да мисли. Когато я гледаше по този начин, пелена падаше върху съзнанието ѝ.

Започна да покрива тялото ѝ с целувки. Бавно и с наслада, сякаш разполагаше с безкрайно много време. Без всякаква припряност. Плъзгаше устните си от шията ѝ към гърдите и захапа едното зърно.

Клер изви гръбнак и зарови пръсти в косата му. Беше мека и гъста.

Докато устните му я милваха, дланите му търсеха нейните. Той бе първият мъж, който я докосваше така. Бе отраснала в дом, където физическият контакт беше рядкост, и преди да се запознае с Хари, не беше се целувала. Но сега Тревилиън я докосваше, сякаш искаше да омагьоса тялото ѝ, проточваше всяка ласка до безкрайност и ѝ се наслаждаваше. Дланите му се разхождаха бавно от гърдите към бедрата ѝ.

Целуваше бедрата, прасците и накрая стъпалата ѝ. Разтриваше един по един пръстите на краката ѝ.

Клер се подпря на лакътя си и го погледна. Той беше още облечен.

Тревилиън се усмихна, сякаш се досещаше какво мисли в този миг и длани се плъзнаха по гърдите й, по шията, докато повдигнаха главата ѝ.

Погледна я в очите. Не, той не я гледаше, а сякаш търсеше нещо в нея. Извърна лицето ѝ към светлината на свещта и я заразглежда още по-изпитателно.

— Още не — прошепна той, и преди Клер да го попита какво има пред вид, я целуна отново.

Стори ѝ се, че умира. Тревилиън я караше да забрави всичко. Ласките му разтърсваха като ток по цялото ѝ тяло и когато легна върху нея, тя изстена тихо. Не беше чувала за удоволствието, което изпитваше женското тяло от тежестта на мъжа върху себе си. Той беше толкова огромен, а тя толкова малка, но се чувствуваше божествено под него. Когато ѝ разправяха какво правят мъжете и жените в леглото, се беше изплашила, че мъжът може да смаже жената под тежестта си.

Уви бедрата си около неговите, когато я целуваше отново. Съзнаваше, че той иска да я научи да се целува — че се бавеше нарочно и ѝ показваше какво може да се прави с език, устни и зъби. Нежно захапа устните ѝ и я погали с език. Обърна лицето ѝ на едната и после на другата страна. Показваше ѝ всеотдайните, нежните и страстните целувки.

Както вината тя схващаше бързо. Отначало беше пасивна и му предостави ролята на учителя, но малко по-късно го отмести от себе си и той тутакси разбра какво искаше. Претърколиха се и тя легна отгоре. Сега започна тя да го целува. Първо едната, после другата буза, прехвърли се на очите с дългите мигли, мина на слепоочията и захапа нежно крайчеца на ухото му.

Тревилиън нададе болезнен стон, когато го ухапа малко по-силно и я претърколи на гръб.

— Искаш да си играем, така ли? — каза той дяволито, захапа шията ѝ и заръмжа свирепо. Клер се изкикоти и се опита да го отблъсне.

Тревилиън я хапеше с престорен гняв по рамото и по шията, докато стигна до гърдите ѝ. За няколко мига се преобрази от спокоен, безкрайно търпелив мъж, в страстен любовник.

Клер реагира чистосърдечно на страстта му. Взе да разкопчава ризата му, за да усети кожата му върху своята. За секунди Тревилиън

се освободи от дрехите си, без да откъсва нито за миг уста от тялото ѝ.
Чу се изпращяне на скъсан плат.

Той отново впи устни в нейните и двамата вложиха в тази целувка цялото желание, което ги изгаряше.

Когато беше гол и тя за пръв път усети топлата му кожа върху своята, Клер простена, заби нокти в раменете му и го погали по гърба. Притисна бедрата си към неговите и усети колко са окосмени и твърди, този контраст я възбуди още повече.

Изпита истински шок, когато Тревилиън проникна в нея. Смайване и болка. Опита се да го отблъсне, но той я целуваше по устата, за да заглуши вика ѝ.

— Стой спокойно — каза той дрезгаво. — Болката ей сега ще премине.

Постъпи, както искаше от нея, но не защото му повярва. В този миг беше убедена, че ще бъде разкъсана на две.

Той галеше нежно шията ѝ, а дланта му си играеше със зърната на гърдите. Ненадейно нещо я подтикна да му отговори в прадревния ритъм.

— Уили... — прошепна тя.

— Да, мила моя, тук съм.

Тя раздвижи хълбоците си. Непохватно. Тревилиън сложи длан под таза ѝ, за да ѝ помогне при следващото движение. Не я болеше. Действително ѝ харесваше.

Той я погали, докато се отдръпваше от нея.

— Не! — извика тя и го сграбчи. — Не ме оставяй.

Тревилиън издаде странен звук — наполовина смях, наполовина стон — и я увери, че по-скоро ще умре, отколкото да я остави.

Клер неволно се усмихна и го притисна още по-силно. Неочаквано дъхът ѝ секна, когато отново проникна в нея.

— О — извика тя, изненадана от новото усещане. — Боже милостиви!

Тревилиън вдигна глава, за да я погледна, и се усмихна.

— Май ти хареса веднага, също като уискито.

После вече не говореха. Тревилиън се движеше бавно, а Клер лежеше почти в несвяст под него и се наслаждаваше на тези съвършено нови усещания. Може би съм предала Богу дух и се намирам на небето, мислеше си тя.

По някое време и тя започна да се движи. Тревилиън здраво държеше задника ѝ и ръководеше движенията ѝ така, че да са в синхрон с неговите. Беше удивена колко добре се съгласуваха.

Очите ѝ се разшириха още повече, когато усети как огънят у нея се разпалва. Вкопчи се в него като удавник и вдигна още по-високо таза си.

— Тревилиън — каза тя и в гласа ѝ се долавяше страх. Погледна го и забеляза напрежението по лицето му, сякаш се опитваше да удържа това, което се случи. Вълната на страстта я обхвана и понесе в неизвестността.

Когато във вътрешностите ѝ експлодира едно огнено кълбо, Клер знаеше, че това е най-чудесното събитие в живота ѝ. Пръстите ѝ се забиха в гърба на Тревилиън. Лицето му беше заровено в шията ѝ и тя усещаше влажните му кичури върху кожата си.

Дълго лежаха така, здраво преплетени, докато Клер се отдели от него. Искаше да го погледа.

Очите му бяха затворени и той изглеждаше много млад като юноша.

— На колко си години? — попита тя. Той се усмихна със затворени очи.

— На тридесет и три.

Тя го погали по слепоочията и махна кичурите коса от лицето му.

— Мисля, че не биваше да го правим — каза тя тихо.

Тревилиън веднага отвори очи и я изгледа гневно.

— Ако искаш да кажеш, че сме предали Хари, трябва да знаеш, че в момента той е с любовницата си в Единбург.

Клер се изплаши от гнева му.

— Завиждаш ли му?

— Заради проклетата му любовница ли? Тя е на четиридесет и пет години, омъжена е и има две деца, едното, от които много прилича на Хари.

В този миг Клер не обърна внимание на новината. Хари беше много далеч. Целуна веждите на Тревилиън.

— Не искам сега да мисля за това. Въобще не искам да мисля.

Една част от съзнанието ѝ регистрираше, че не беше правилно да спи с един мъж, когато е сгодена с друг. Но беше толкова щастлива, че е с капитан Бейкър — героя, когото обожаваше от много години.

Погали белезите по бузите му и си спомни дума по дума историята на всеки от тях. Нежно докосна и другите следи от стари рани по тялото му. На глезните личаха дълги бразди от разрезите, които си беше направил сам, за да облекчи силно отеклите си от пристъпите на маларията крака.

Стоеше до него, докосваща го и го разглеждаше. Ето как изглеждвали мъжете голи, ето как изглеждал Тревилиън гол.

Забеляза, че любопитството ѝ не му е много приятно.

— Разглеждаш ли ме? Мислиш си какво ще разкажеш на света за капитан Бейкър?

Клер легна до него.

— Не знам — отговори тя искрено. — Виждала съм те в толкова многообрази. Когато се запознахме, те помислих за възрастен човек, слаб и болен. После виждах най-вече циника — онзи сорт хора, които гледат на света като на ужасно място и твърдо са решили да бъдат нещастни. След това открих, че си знаменитият капитан Бейкър. А сега...

— А сега?

— Сега не знам кой си всъщност.

— Остави ме да ти покажа — каза той и очите му горяха от пламенна решителност. — Остави ме да ти покажа кой съм. Дай ми време, докато Хари се върне. Това е всичко, за което те моля. Вероятно той ще се върне след четири-пет дни. После иди пак при него, ако искаш. Но дотогава прекарвай всяка минута с мен.

Клер дръпна завивката над гърдите си.

— Аз... аз не знам. Госпожица Роджърс и дukesата ме следят. Струва ми се, че майката на Хари вече знае много за мен, а трябва да се съобразявам и с родителите си. Майка ми...

— Аз ще се погрижа за Роджърс и дukesата. Що се отнася до твоите родители, изглежда малко ги е грижа какво правят дъщерите им.

Когато го погледна, Клер разбра, че иска само едно — да бъде с него. В този миг ѝ изглеждаше възможно просто да избяга и да зареже всичките си задължения. Внезапно се сети нещо и се подсмехна.

— А какво ще стане с твоя прелестен Нилски смарагд?

Той се усмихна.

— С Лунната перла.

— Да, май така беше — отвърна тя. — Светът ще чете ли в следващата ти книга за нея?

— Естествено. Точно това се цени най-много от читателите. Чакай да си спомня какво съм писал за Ниса. Разбира се, точно с нея започващо описание на Пеша — много преди онези скучни глави за размерите на колелата на каруците и тем подобни. Мисля, че съм я описал по следния начин: „Ниса беше стопроцентова жена, изтъкана от огън и страст. Бе чудесна любовница. При всяка наша среща подлагаше мъжествеността ми на сериозно изпитание.“

Клер понечи да скочи от леглото, но Тревилиън я улови и дръпна обратно. Тя не искаше нито да го погледне, нито да говори с него, скръсти ръце пред гърдите си и се втренчи в балдахина.

— Ревнуващ ли? — попита той развеселен.

— Можеш да се омиташ от стаята ми. И не смей повече да идваш.

Той я целуна по шията и по нежните устни.

— Нима те засяга какво съм правил или правя с Ниса! Та ти обичаш Хари. Забрави ли?

— Престани да ми се подиграваш! — ядоса се тя. — Хари поне се отнася към мен като към възрастен човек. А ти ми се присмиваш като на дете.

— Ти си дете — прошепна той. — Най-хубавото пораснало дете на света.

Клер се чудеше дали да се радва на думите му, или не.

— Но не съм хубава като твоята Лунна перла или пък като сестра ми.

Той я целуна в ъгъла на устните.

— Ти дори не разбиращ какво имам пред вид под хубост. — Той се облегна назад. — Постъпвала ли си през живота си наистина користно?

Въпросът му я смути.

— Много пъти съм постъпвала користно. У дома в Америка си позволявах доста неща.

— Живели сте от лихвите на дядовото си наследство. А искала ли си пари на заем от родителите си?

— Само няколко пъти — отговори тя неохотно и когато той се усмихна по своя всезнаещ начин, гневът й избухна. — Не те харесах,

когато те видях за пръв път и все още не те харесвам.

Той легна върху нея и я погледна в очите.

— Какво не ти харесва? Че те виждам такава, каквато си? За мен ти не си само красивата американска наследница, чиито пари са най-важното нещо на света. Или те смущава, че виждам родителите ти такива, каквито са? Да, аз съм реалист, докато ти си романтичка. Може би ти се струва, че обичаш Хари, защото и той е романтичен като теб. Внушава си, че майка му е добра, защото иска да я вижда такава. Иска да е влюбен в теб и се влюбва.

— Не намесвай Хари! Хари е добър, мил човек.

— Да, така е. Хари не мисли никому злото. Той е неспособен да причини болка.

— За разлика от теб! Ти унижаваш хората. Унижаваш всеки, който иска да се доближи до теб.

В този миг лицето на Тревилиън се промени и той ѝ обърна гръб.

— Да — потвърди той — вярно е.

Клер лежеше до него, без да го докосва и кипеше от яд. Не биваше да го пуска в леглото си. Трябваше да го отблъсне, когато дойде в стаята ѝ. Но вместо това го прие с разтворени обятия.

Усети, че той се опитва да стане и тутакси го обви с ръце.

— Не си тръгвай, Уили — каза тя. — Толкова ми е трудно да бъда сама.

Той я притисна здраво към себе си и тази прегръдка бе някак по-интимна дори от любовния акт.

— Ти също я познаваш, нали?

— Какво? — Тя притисна буза към гърдите му.

— Самотата.

Искаше да му каже, че прочут човек като капитан Бейкър не би трябвало никога да е самoten, защото имаше приятели по целия свят. Но в този миг не усещаше мъжа в прегръдките си като капитан Бейкър. По-скоро той беше онът Тревилиън, който припадна при първата им среща, който я научи да пие уиски и ѝ даваше книги за четене.

Клер потърси устните му и после забравиха всички думи.

Когато Клер се събуди, видя малката си сестра да седи до леглото.

— Спеше като умряла — отбеляза Маймунката.

Клер се обърна, за да погледне другата страна на леглото.
Нямаше никой.

— Той замина.

Клер седна и придърпа завивката към голото си тяло.

— Знам. Хари е заминал вчера. В Единбург е по... работа.

Маймунката се изсмя.

— Роджърс си е счупила крака.

Клер възклика уплашено:

— Какво се е случило?

Тревилиън ѝ обеща, че ще се погрижи за Роджърс. Но не вярваше все пак, че е способен да ѝ счупи крака — или...

— Снощи е заспала в стаята си, а тази сутрин се събудила в стаята на иконома с гипсиран крак — от хълбока чак до петите. Освен това имала и ужасно главоболие и не си спомняла какво се случило през нощта. Икономът ѝ каза, че ходила на сън, паднала надолу по стълбите и си счупила крака. Веднага дошъл лекар и ѝ гипсирал крака, докато спяла. Икономът твърди, че лекарят изписал на Роджърс никакво миризливо лекарство, за да забрави случилото се през нощта.

Клер направи гримаса.

— И откъде е взел този лекар лекарството?

Маймунката се усмихна:

— От Пеша, разбира се.

Клер се засмя.

— Да, сигурно е от Пеша.

Маймунката изгледа сестра си изпитателно.

— Коя е онази жена, която живее при Уили? Тази сутрин беше още тъмно и не можах да я разгледам добре. Но изглежда страховитно. Мина съвсем близо до мен, после отиде при него, сложи ръка на кръста му и...

Маймунката се стресна, когато Клер скочи като ужилена от леглото. Досега не беше виждала сестра си гола. От вълнение Клер дори не съзнаваше голотата си.

— Помогни ми да се облека — заповяда тя. — Трябва... трябва...

— Трябва да спасиш Тревилиън? — попита Маймунката лукаво.

— Нещо такова — отвърна Клер.

След четвърт час тя се понесе по стълбите към кулата. Не знаеше точно какво очаква да завари там, но си представяше ужасни неща. Очакваше да завари Ниса в ската на Тревилиън. Вместо това го видя да седи на една маса съвсем сам и да пише, съсредоточен върху работата си, както само той можеше. Той дори не вдигна очи, когато Клер влезе, а само протегна към нея празната си чаша за уиски. Явно мислеше, че е Оман.

Клер намери бутилката с уиски и напълни чашата. Когато му я подаваше, той вдигна очи към нея.

— Мислех, че още спиш — каза Тревилиън тихо.

Ръката на Клер трепереше, когато остави бутилката на масата. Погледите им се срещнаха — очите на Тревилиън бяха станали почти черни от страст и настойчивост. Клер го погледна с питащи и уплашени очи, защото за нея в този миг оживя всичко, което бяха правили през нощта — и в следващата секунда се хвърлиха в прегръдките си и започнаха да се целуват страстно, сякаш се бяха разделили преди години, а не преди няколко часа. Тревилиън вдигна полите ѝ и я притегли на ската си, докато разкопчаваше панталона, който носеше под копринения халат.

Клер се смяя, когато разбра какво си е наумил. Искаше да протестира, но той запуши устата ѝ с целувка и тя се предаде.

Обви ръце около врата му и отвърна на целувките му, изгаряща от желание.

Отначало тя не чу влизането на Ниса. Тревилиън я усети, но остана невъзмутим. Той целуваше Клер и се бореше с три от фустите ѝ.

Клер се опита да го отблъсне. Ниса каза нещо.

— Тревилиън! — извика Клер строго, скръсти ръце пред гърдите си и се опита да слезе от ската му.

Тревилиън прошепна нещо на пешански. Ниса се засмя и му отвърна.

Клер удари силно Тревилиън по гърдите. Той я пусна и тя тупна шумно на каменния под. Вдигна уплашено очи и видя Ниса през две маси от себе си. На утринната светлина изглеждаше дори още похубава от снощи. Носеше рокля от жълта коприна, която правеше кафявите ѝ очи почти златисти. Клер си спомни думите на Тревилиън за любовните умения на Ниса. Дали не беше я оставил снощи, за да се

върне при тази перла на красотата? Щом за една нощ беше любил двадесет и пет жени, нищо не му струваше да се справи и с още една.

Клер стана от пода и тръгна към вратата.

— Ще си вървя — каза тя.

Тревилиън обаче веднага я улови за роклята.

— Никъде няма да ходиш.

Ниса се обади и Тревилиън ѝ отговори.

— Какво каза тя? — попита Клер разгневено.

— Нищо интересно.

— Преведи ми! — извика Клер.

Тревилиън тежко въздъхна.

— Тя каза, че цветът на роклята ти е неподходящ за теб. Правел те бледа и повехнала.

Ниса повторно взе думата, а Клер ѝ хвърли унищожителен поглед.

— Превеждай!

— Клер, мила... — започна Тревилиън и отново въздъхна. — Твърди, че си била прекалено едра за ръста си и че мъжете не харесват дебели жени.

Клер скръцна със зъби.

— Предай ѝ, че мъжете не харесват плоскогърди и клоощави закачалки като нея. Предай ѝ, че в моята страна, в Америка, където живеят цивилизовани хора, от жените се очаква да имат малко плът върху костите си.

— Клер... — умоляваше я Тревилиън.

Клер го погледна с пламнали от възбуда очи.

— Не искаш да ѝ го кажеш нали? С нея ли прекара нощта? При нея ли отиде, след като ме остави?

— След като те оставил, се заех с камериерката ти. Не ми остана време за друга жена.

— И само липсата на време ти попречи, нали? Ако имаше време, щеше да спиш с нея.

— Нямаше да го сторя — призна си Тревилиън искрено. — Ниса изисква прекалено много от мен. Тя изцежда и последните ми сили.

Клер извика от ужас.

— Предполагам, че до нея съм стара девственица. Скопен кон, сравнен с расов жребец.

— Не съм и помислил такова нещо. Исках само да кажа, че...

Клер не издържа повече. Закри лицето си и избухна в плач.

— Не те упреквам. Тя е най-красивата жена, която съм срещала през живота си и аз нямам право да ти казвам какво да правиш. Свободен си да постъпваш както си искаш.

Ръцете, които се протегнаха сега към нея, не бяха на Тревилиън. Бяха малки, много ласкови и притеглиха Клер към крехко тяло.

— Бих дала всичко, за да имам гърди като твоите — каза Ниса на английски с приятен, мек акцент. — И ми се струва, че кожата ми е прекалено тъмна. Как поддържаш твоята толкова бяла?

— Не стоя много на слънце — изхлипа Клер, отскубна се от Ниса и я погледна. После измери Тревилиън и извика: — Отново си се подиграл с мен!

Той явно се сконфузи. Отвори уста да каже нещо в свое оправдание, но Ниса го изпревари:

— Помолих го да не казва на никого. По пътя от Пеша към морето ме научи да говоря английски. — Ниса взе ръцете на Клер. — Франк ми разказа, че на теб дължа спасението си. Не харесвах Джек Пауъл. Той искаше да ми отнеме свободата. Смяташе да ме развежда по света и да ме показва на хората. Бях се отчаяла, защото мислех Франк за мъртъв. — Ниса се усмихна на Клер. — Ще ми простиш ли моята малка шега? Много ми харесва да гледам как се бориш за Франк. Ти си първият човек, който успя да отвлече ума му от неговото писане.

Клер погледна Тревилиън въпросително:

— Отвличах ли те от твоята работа?

Той сви рамене.

— От време на време. Когато се правех на викарий, за да спасявам някого или седях опрян на един зид и трябваше да наблюдавам как се учиш да танцуваш. Наложи ми се да те водя при разни старци и да гледам как флиртуваш с тях. Отгоре на всичко трябваше да забавлявам малката ти сестра и...

Клер му се усмихна.

— Защо като две деца не излезете навън да си поиграете заедно? — промърмори Тревилиън.

Двете се засмяха от сърце — Клер и Ниса.

— Какво да го накараме да стори за нас? — попита Ниса. — Да ни разказва интересни случки? Или да ни изведе на слънце?

— Намираме се в Шотландия — забеляза Тревилиън мрачно. — Тук слънцето въобще не грее. А ако си забравила, нека ти напомня — присъствието ми в тази къща трябва да остане тайна.

Клер ги наблюдаваше внимателно. Колко добре се познаваха и се разбираха двамата. Беше ѝ непоносимо да мисли, че Тревилиън е спал с тази жена.

— Трябва да се прибирам — каза Клер. — Ще забележат, че ме няма.

Тревилиън я последва, но не каза нито дума, докато не стигнаха дония етаж, където преди Клер пропадна през прогнилите греди. Той я хвана за ръката и я извърна към себе си.

— Нямаш никакво основание да ревнуваш от Ниса. Тя не значи нищо за мен.

— Но е толкова красива и ти си спал с нея. — Стараеше се да избегне погледа му, за да не види той сълзите в очите ѝ.

— Да, така е. — Той замълча, а после продължи с гняв: — По дяволите! Може да съм спал с нея, но никога не съм ѝ казвал, че я обичам!

В първия миг тя не го разбра. О, той пак намекваше, че тя обича Хари. Обичаше ли го наистина? Как можеше да го обича и в същото време да изгаря по другия? Възможно ли бе такова раздвоене? Но Тревилиън, който твърдеше, че е спал със стотици, а може би и с хиляда жени, правеше разлика между сексуална връзка и любов.

Той забеляза объркването ѝ, прегърна я и Клер скри лице на гърдите му.

— Да направим ли както каза Ниса и да прекараме деня на открито?

— Ние тримата?

— Да, ние тримата — кимна той. — Не, четишимата. Ще поканим и сестричката ти.

Клер изхлипа:

— Моята красива сестричка. Аз ще бъда най-грозната.

Тревилиън се засмя и повдигна брадичката ѝ.

— Ти ще бъдеш най-хубавата за мен. Знаеш ли, започвам да вярвам, че си най-хубавото същество, което изобщо познавам.

— Наистина ли? — Тя го гледаше с мокри от сълзи очи.

— Наистина. — Той я целуваше нежно, после целувките му станаха по-настоятелни, по-страстни. Обгърна хълбоците ѝ и вдигна фустите ѝ нагоре. — Защо, дявол да го вземе, носиш толкова много дрехи?

— Тревилиън, не можем да го направим тук. Наблизо има хора и...

Той я прекъсна с целувка.

— По дяволите хората.

— Но тук няма легло — промърмори тя.

Тревилиън отговори с приглушен смях, толкова многообещаващ, че Клер усети тръпки по цялото си тяло. Престана да мисли въобще, когато повдигна левия ѝ крак, обви го около кръста си и направи две крачки, докато гърбът ѝ опря в стената. Проникна без усилие в нея и Клер въздъхна изплашено. Беше забравила колко невероятно е това усещане.

Отметна глава назад, а Тревилиън покриваше шията ѝ с горещи целувки, докато придържаше таза ѝ с две ръце и диктуваше задъхания ритъм.

Страстта на Клер се разпали неимоверно. Той пресрещаше тежестта на тялото ѝ с тласъците си и тя усещаше, че ще закреци от наслада. Но той заглушаваше с целувки всеки звук, докато накрая едновременно стигнаха върха.

Тя се вкопчи изтощена около него.

— Тревилиън — шепнеше на врата му.

— Да — отвърна той — кажи ми го.

Клер разтърси глава. Не искаше да прибавя нищо от страх да не даде прекалено много.

Той я държеше здраво, двамата бяха напълно облечени, но съединени по един толкова интимен начин.

— Подари ми тези дни с теб — каза той. — Дай ми тези няколко дни — това е всичко, за което те моля. Никакви обещания. Никакво съжаление. Любов за мига — само за мига. Не мисли за утре или за това, което друг иска от теб. Можеш ли?

Тя кимна на врата му. Колко странно, да живееш само за мига — и да мислиш само за себе си. За няколко дни можеше да остане при Тревилиън и да забрави дълга си към другите. Можеше да не се тревожи за бъдещето на сестра си. Да не мисли за ужасната майка на

Хари. Можеше да се смее и да разговаря за неща, които я интересуваха, вместо да се преструва, че харесва коне, кучета и лов.

— Няма да докосваш Ниса — каза тя. Когато той не отговори, тя го погледна в лицето.

— Нито едно докосване? Дори някоя и друга целувка?

За първи път разбра, че я дразнеше.

— Достатъчно е, че ти разрешавам да я зяпаш. И никакви покани към сестра ми да седне в скута ти.

— Само ако ти седиш в скута ми — каза той с дрезгав глас.

— Мисля си, че би ми харесало. — Тя го целуна, после се отдръпна от него и стъпи на земята. Той нежно отметна една паднала къдрица зад ухото ѝ.

— Уили? — каза тя. — Има ли много начини, по които... може да се прави това?

Очите му блеснаха.

— Има безброй начини.

— Предполагам, че си ги опитал всичките — огорчи се тя.

— Само ги разучавах за сериозния случай.

Тя го погледна и се усмихна.

— Ще ти дам твоите дни. Не, ще подаря на себе си тези дни. През времето, което ни е отредено, ще мисля само за сегашното, не за бъдещето или за миналото. Не за твоето или моето минало.

Той я помилва по бузата.

— Моето минало не бива да те тревожи. — Взе я за ръка и я поведе по стълбите.

— Онова, което ме тревожи сега, е твоето бъдеще. Какво ще правиш с Ниса?

— Единственото, което съм решил за бъдещето, е да ти покажа всички тънкости на любовта.

Клер му намигна.

— Винаги съм учила с удоволствие.

Прегърнаха се засмени.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Разполагаха с четири дни преди завръщането на Хари. Четирите най-божествени дни във външно спокойния живот на Клер. И в най-смелите си мечти не бе сънувала такива дни.

Тревилиън, изглежда, никога не спеше. Или минаваше най-много с три-четири часа сън. Прекарваше дълги часове в леглото с нея, любеше я и изпълняваше обещанието си да я научи на всичките си умения.

Но самият любовен акт бе най-малката част от любовната им игра. Нещата, които правеше, преди да се съединят, почти я довеждаха до полуда. Възбуджаше я с разговори. Разказваше ѝ еротични истории, които в никакъв случай не бяха вулгарни — всичките съдържаха малка весела поука.

Веднъж Тревилиън ѝ разказваше една от тези приказки, докато тя лежеше в леглото на принц Чарли и го гледаше как се съблича. Той съмъкваше всяка своя дреха безкрайно бавно и в същото време ѝ разправяше за любовните приключения на една красива принцеса и царския съветник. Ако ги хванели на местопрестъплението, баща ѝ щял да ги убие и двамата. Но съветникът бил умен и направил така, че царят му позволил да се ожени за принцесата.

Тревилиън разказваше историята бавно, като описваше с всички подробности какво правели в леглото принцесата и нейният любовник. Когато той най-накрая се съблече, Клер разтвори с готовност обятия. Но Тревилиън стоеше до леглото и се прозяваше.

— Мисля да попиша малко — рече, вдигна копринения си кафтан и излезе от спалнята.

Клер беше смяяна. Как можеше да ѝ разказва такива неща и после да я остави сама? Възмутена от безчувствеността му, тя скочи ядосана от леглото, наметна една дреха и нахълта в кабинета му. Той пишеше невъзмутимо на една от масите, явно съвършено незасегнат от страстта, която Клер изпитваше в този миг.

Тя отвори уста, за да каже нещо, но изведнъж забеляза как трепереше писалката в ръката му. Разбра, че той беше също толкова възбуден, колкото и тя.

Докосна го и прошепна:

— Покажи ми как да седна в ската ти.

Той веднага захвърли писалката, грабна я със силните си ръце и я взе на коленете си. Държеше я здраво, галеше я, пое върху себе си тежестта ѝ, докато се любеха.

Нощите ѝ бяха изпълнени с любовни наслади, а дните с много други радости. Тревилиън беше видял много неща през живота си и умееше не само да разправя за тях, но и да ѝ ги изиграе. Демонстрира ѝ танци от Африка и обичаи от Индия. Опита се да ѝ изпее народни песни от някои страни, но невинаги му се удаваше. Клер му пригласяше и танцуваше заедно с него.

Разхождаха се заедно, разговаряха и се смееха. Завличаше в храстите и я галеше. Обичаше да целува тила ѝ така, че тя се разтреперваше от желание.

Разрешаваше ѝ да чете нещата, които бе току-що написал. Веднъж, когато Клер направи малка забележка, стигнаха до кавга. Постскоро се скараха, когато след репликата ѝ той се разсърди. Просто излезе, без да каже нито дума. Не отговаряше на въпросите и на целувките ѝ. Продължи да мълчи дори когато му прошепна любовна покана.

Клер го упрекна, че се държи детински, и той се обърна към нея с такъв свиреп поглед, че тя неволно отстъпи назад. Едва сега ѝ отвърна, че нейното поведение било хлапашко. Сега тя понечи да избяга и да се скрие някъде като обидено дете, но си наложи да остане и да се защитава от него. Каза му, че той пък е прекалено „възрастен“, държи се старешки и е болезнено самолюбие. Нарече го назадничав шотландец.

Той не ѝ остана длъжен и ѝ обясни язвително какво му е мнението за Америка, при което Клер му каза какво мисли за вироглавите мъже, които не могат да оценят един разумен съвет.

Ниса и Маймунката успяха в крайна сметка да потушат кавгата. Клер и Тревилиън се бяха разкрещели толкова високо, че се чуваше и навън. Ниса и Маймунката дотичаха от градината и известно време

слушала до вратата. Ниса плесна с ръце и предложи да броят попаденията, за да видят кой ще победи в спора.

Който направеше най-хапливата забележка, щеше да спечели. Тревилиън получи четири точки, когато характеризира родителите на Клер. Американката веднага отвърна, че Тревилиън въобще няма родители — те вероятно са се отказали от него заради характера му. Ниса обяви края на играта, защото след тази реплика Тревилиън замълча и с тежки крачки излезе от стаята.

Клер седна на канапето, все още съвсем зашеметена от препирнята. Най-малко искаше да го обиди. Как можа да му наговори такива грозни неща? И всичко това единствено заради книгите му. Нямаше намерение да ги отрича, разбира се. Беше изразила само своето мнение. Може би пък читателите да харесваха тъкмо онова, което тя критикуваше?

Ниса седна до Клер и я прегърна.

— Най-добре е да отидеш при него. Той е като ранено животно, когато го засегнат. Няма да се успокои лесно.

Клер не се раздразни, че Ниса познаваше Тревилиън по-добре от нея. В този момент нямаше време да мисли за това.

— Къде ли е отишъл?

— В стария павилион — отговори Маймунката. — Често ходи там.

Клер излезе от западното крило и тръгна по дългия път към павилиона. Дотам имаше най-малко две мили, а тя знаеше колко бързо върви Тревилиън. Откакто беше възвърнал силите си, едва успяваше да го стига.

Той седеше на верандата на малкия павилион и гледаше към хълмовете.

— Какво искаш? — попита сърдито.

Тя седна до него, но не го докосна.

— Казахме си някои лоши неща.

Той не си направи труда да ѝ отговори.

Клер усещаше, че го беше засегнала много. Само не ѝ беше ясно какво точно го е обидило така дълбоко. Нима беше толкова чувствителен, когато ставаше дума за книгите му?

— Харесвам книгите ти — каза тя. — Винаги са ми допадали. Харесвам ги всичките. Без изключение.

Той я изгледа така, сякаш не разбираше за какво всъщност говори.

— Твоите книги, чуваш ли? Нали заради тях се скарахме.

Тревилиън отново зарея поглед в отсрецните байри.

— Така ли? Може би наистина трябва да пропусна някои специфични подробности. А може би е най-добре да пиша едновременно две книга — едната за читатели, които се интересуват от моите изследвания, и една за широката публика, която иска да се развлече. За любителите на романтика ще разкажа всичко за Ниса и останалите хубави жени, които съм срещал.

— Струва ми се, че светът може да мине и без подобна книга — отвърна тя ядосано.

— Може би — изръмжа Тревилиън неохотно.

Клер поседя известно време безмълвна до него. Знаеше от опит, че той може да говори с часове, но също така умееше и да мълчи.

— Ако това, което казах за книгите ти, не те ядосва, тогава защо ми се сърдиш?

Той я изгледа недоумяващо.

— Не ти се сърдя. Ти мислиш по един начин, а аз по друг.

— Но ти ми се разсърди. Ти излетя като куршум от стаята и дотича тук. Щеше да се пръснеш от гняв.

Тревилиън я изгледа така, сякаш си беше загубила ума; и Клер получи първия си урок по общуване със знаменити мъже.

— Нищо подобно. Исках само да подишам чист въздух.

На Клер ѝ идваше отново да му изкреци какво мисли за него, но знаеше, че ще е безполезно. А може би той искаше да скрие нещо от нея?

— Какво не искаш да ми кажеш? — попита тя тихо.

Тревилиън се изправи и стигна до края на верандата.

— За какво говориш? Разказах ти за живота си повече, отколкото на всеки друг.

— Може да е вярно, но ти ми разказа само за капитан Бейкър. Никога не си говорил за времето преди това. Къде си израснал? В каква роднинска връзка си с Хари?

— Става ми студено. Мисля, че е по-добре да се връщаме. — Той се обърна към нея и я погледна. — Или предпочиташ да останем тук? Може да влезем в павилиона и...

— Ще ми подариш тялото си, но не и тайните си. Знаеш всичко, което може да се знае за мен, но не ми разказваш нищо за себе си.

— Споделям с теб всичко, което може да се сподели.

— Тоест това, което искаш да споделяш с мен. — Тя се обърна кръгом и си тръгна.

Той я настигна почти веднага и я улови.

— Остани при мен — каза той. — Не си тръгвай веднага.

Тя го погледна в тези очи — тези неразгадаеми очи, — и се запита какво ли се криеше зад тях. Искаше да избяга, но знаеше, че има нужда от нея. Облегна се на гърдите му и той я прегърна.

— Така да бъде, ще остана.

Целуна я по шията и дълго я притиска към себе си. Накрая каза:

— Значи мислиш, че е по-добре да пропусна някои данни за размери в книгите си?

— Защо не ме оставиш да задраскам местата, които имам предвид?

— Значи да ти разреша да коригираш книгите ми? На теб? На някакво си дете?

Спориха по целия път за в къщи. Клер обаче забеляза, че той не се възмущаваше сериозно, а искаше само да я подразни. Въпреки това все още бе засегнат от нещо.

В техните скъпоценни четири дни тази кавга беше единственият дисонанс в едни иначе безоблачни отношения. Останалото време те прекарваха в любене и в игри с Ниса и Маймунката.

Отначало Клер гледаше с недоверие на Ниса. Та коя жена би искала да има край себе си хубавица като Лунната перла? Освен това не беше забравила думите ѝ за цвета на кожата си. А и Тревилиън достатъчно ясно бе описал Ниса като необикновено темпераментна и изкусна любовница. Клер бе убедена, че в нито едно отношение не можеше да се мери с нея.

Но постепенно Клер опознаваше Ниса. Екзотичната красавица, изглежда, имаше само една цел в живота си — да прави това, което иска. Тревилиън ѝ бе разказал, че като жрица на Пеша тя имала само едно задължение: да се забавлява. И Ниса умееше да прави това. Смееше се, пееше и танцуваше. Закачаше се с Тревилиън и го

разсмиваше. И когато на Клер ѝ идваше много, Ниса започваше да я задява. Чудеше се как американката издържа капризите на Тревилиън, после се възхищаваше на косите ѝ, искаше да я среши. Как можеше да ѝ се сърди? Ниса сплиташе косите на Клер на дебели плитки и ги украсяваше с три от обсипаните си със скъпоценни камъни гребени. После заведе Клер в спалнята и я накара да облече една от нейните копринени рокли с богати бродерии.

— А сега ще се заемем с лицето ти — каза Ниса тържествено. Клер искаше да протестира, но любопитството ѝ надделя.

Гледаше като омагьосана как Ниса отваря пътната си чанта и изважда отвътре нещо черно, прилично на дървени въглища. Ниса помоли Оман да ѝ донесе мангал и разпали черния въглен. После взе чаша и я подържа известно време надолу над него. Клер с усилие сдържа протеста си, когато Ниса се изплю върху саждите, които се утаиха в чашата и използва дръжката на четката за коса, за да разбърка загадъчната паста. После я нанесе умело върху веждите и миглите на Клер. Накрая извади две кутийки — едната с пудра, а другата с руж, и ги разтри по лицето на Клер. Накрая начерви устните ѝ и ѝ подаде огледало.

Американката беше убедена, че ще изглежда като цирков клоун, но грешеше. Ниса беше много веща в гримирането. Клер никога не беше изглеждала толкова добре.

— Отиди при Франк — каза Ниса. — Ще му харесаш.

Клер колебливо пристъпи в кабинета на Тревилиън. Когато не беше зает с друго, той седеше пред някоя от масите и пишеше.

Постоя няколко минути до него и ѝ се наложи да се изкашля три пъти, преди да я забележи. Той вдигна очи и я огледа внимателно от глава до пети, взе брадичката ѝ в ръка и завъртя главата ѝ наляво и надясно. После каза нещо на Ниса, целуна Клер по бузата и отново потъна в работата си.

Клер беше малка разочарована и се върна при Ниса.

— Какво каза той? — попита плахо.

— Каза, че си съвършена и че по-скоро аз се нуждая от грим, а не ти.

— Така ли каза? — засмя се Клер, изтича при Тревилиън ѝ го целуна буйно по устата. Той беше малко учуден, тъй като онова, което

в действителност каза на Ниса, не беше химн за красотата на Клер, а критика към грима ѝ, който според него беше прекалено силен.

Ниса накара Клер да облече един от халатите на Тревилиън, а самата тя поиска да изпробва американските ѝ рокли. Малките гърди на Ниса, разбира се, не запълваха горната част на дрехите и затова Клер подпъхна там няколко чорапа на Тревилиън.

Предоволна, Ниса се разхождаше гордо пред очите на Тревилиън и Оман, а двамата щедро ѝ се възхищаваха.

По време на това модно ревю в стаята влезе Маймунката. Тя за първи пътвиждаше Ниса на дневна светлина и тъй отблизо. От този миг нататък атмосферата се наелектризира.

Ниса още се любуваше на странните си одежди и на фалшивата си гръд, когато Маймунката я загледа с полуотворена уста. Клер веднага схвана, че Ниса досега не беше срещала женско същество, чиято красота да може да се мери с нейната. Но Маймунката по нищо не ѝ отстъпваше. Двете млади хубавици — едната смугла, с черни коси и златисти очи, а другата кестенява и синеока, с розови устни и кремава кожа, се изгледаха дълго в очите.

Клер хвърли поглед към Тревилиън и забеляза, че той се беше облегнал на стола си и напрегнато наблюдаваше двете момичета.

Маймунката първа се раздвижи. Отиде при Ниса, погледна я в очите и стовари юмрук в лицето ѝ. Лунната перла се строполи на пода.

— Сара! — извика Клер. Сестра ѝ гледаше кръвнишки повалената си съперница. Клер се спусна да вдигне Ниса. Погледа към Тревилиън за помощ. Но той само се усмихваше.

— Ужасно съжалявам — повтаряше неловко Клер, докато помагаше на Ниса да стане. После се обърна към сестра си: — Сара Ан, настоявам веднага да ѝ се извиниш!

Но Маймунката въобще не мислеше да се извинява. Не отместваше обвинителния си поглед от Ниса. Клер застана решително пред сестра си:

— Или веднага ще ѝ се извиниш, или ще изядеш пердаха!

Ненадейно Ниса се разсмя и Клер се обърна объркано към нея.

— Сестра ти никога не е била в една стая с жена, която е похубава от нея — обясни Ниса.

Маймунката не каза нищо, само я изгледа злобно. Тревилиън сви рамене и се обърна към Клер.

— Ти си благословена с богатство, сестра ти с красота. Какво ще направиш, ако срещнеш момиче, които да има повече пари от теб?

Клер го изгледа така, сякаш се беше побъркал.

— Какво общо има това с моите пари? Сестра ми току-що удари човек, който не й е сторил нищо и... — Но мълкна, защото Ниса мина покрай нея и протегна ръка на Маймунката.

— Ще те гримирам като сестра ти. И имам една синя копринена рокля, която много ще отива на очите ти. Ела да видиш чифт копринени пантофки с малки огледалца на тях.

Маймунката се поколеба за няколко секунди, но после тръгна след Ниса към спалнята.

От този миг нататък Ниса и Сара станаха неразделни. Но не защото си допаднаха или станаха приятелки, а за да се държат взаимно под око. Клер остана с впечатлението, че тази игра забавлява Ниса, докато Маймунката я приемаше сериозно.

Клер отначало се тревожеше от враждебността, с която сестра й се отнесе към Ниса, но Тревилиън не приемаше нещата сериозно.

— Докато Ниса изпитва удоволствие, всичко е наред.

Клер не разбра отговора му, както и отношенията между Ниса и сестра й. Ниса, която беше на нейната възраст, се държеше така, сякаш за нея беше убийствена дори мисълта да поеме отговорност за нещо. Развлечението, казваше тя на Клер, било единственото ѝ призвание.

Веднъж Клер се опита да поговори с Тревилиън за бъдещето на Ниса, но той отказа да разсъждава на тази тема.

— Тя не е като теб — изсумтя той. — Не разбиращ ли, че другаде хората живеят различно? Ти вече се оплака, че английският начин на живот се различава от американския, шотландският не е като английският. А не можеш дори да си представиш колко са големи различията между нашия начин на живот и онова, което е прието на другия край на света!

Клер не проумяваше защо той се горещи толкова. Но това беше най-малкото. Понякога я гледаше с очите на влюбен, но друг път сякаш му трябваше време, за да се сети коя е. Това ставаше, когато прекъснеше работата му. Способността му да се съсредоточава беше невероятна. Често Маймунката и Ниса си крещяха, а Тревилиън продължаваше да пише със ситния си почерк, сякаш беше глух. Когато веднъж момичетата се караха заради един особено красив червен

халат, Клер разтърси Тревилиън за рамото, за да посредничи между двете хубавици. Но той само се намръщи и каза, без да откъсва очи от работата си:

— Ако двете си разбият взаимно главите, ще ги заболи. Този опит ще ги научи на повече, отколкото моите наставления.

И като гледаше какво правят двете, Клер беше принудена да се съгласи с него.

Сутринта на четвъртия ден Оман влезе в стаята и подаде на Клер едно писмо. Току-що го донесъл мъж на покрит с пяна кон, обясни той. Сърцето на Клер заби като лудо, когато взе писмото. Нима Хари вече беше научил за връзката й с Тревилиън? От него ли беше писмото?

Тревилиън беше престанал да пише и я гледаше напрегнато.

— От Уелския принц е — каза Клер, щом видя герба върху плика. Ниса и Маймунката дотичаха от спалнята. Клер прочете бързо писмото и погледна Тревилиън. — Принцът е издал указ за уиските на Мактарвит.

— Принцът иска да му конфискува уиските? — учуди се Маймунката.

Клер се усмихна.

— Не, в писмото принцът заявява, че уиските на Мактарвит е най-доброто, което някога е пил и иска цял свят да научи за него. — Погледите на Клер и Тревилиън се срещнаха. — Сега тя няма да го изгони от земите си — каза Клер. — Няма да го изгони, щом принцът иска да получава неговото уиски.

Тревилиън дълго гледа Клер. Можеше да прочете по лицето му какво мисли в този момент.

— Това няма да й хареса — каза той накрая. — Прекалено много се месиш в живота й.

Клер му обърна гръб, защото думите му й вдъхнаха страх, както и сериозността, с която ги изрече.

— Ще отидем ли при Ангъс Мактарвит да му разкажем за писмото?

— Да! — извика Ниса. — Да тръгваме веднага, а ти ще ми разкажеш по пътя какво се е случило!

Тревилиън даде знак на Оман, че е съгласен и половин час по-късно вече пътуваха с една карета към дома на Мактарвит. Тревилиън беше облякъл килта на главата на клана Макарън. Американката за кой

ли път му обясни, че всъщност няма право да носи този килт. За свое оправдание той отвърна, че поличките на Хари му били твърде къси — ирония, която Клер неолови. Ниса, която седеше срещу Клер, беше изумително красива в златистокафявата си дреха. Маймунката носеше синя роба и венец от цветя в косите. Само Клер не беше се докарала като за празник и бе в обикновена червена рокля. Опасяваше се, че селяните ще се стреснат от вида на момичетата.

Ниса каза нещо на своя език на Тревилиън и той се усмихна.

Клер изгледа подозрително Ниса.

— Моля те, преведи ми!

— Тя каза, че със своя обръч отзад ти изглеждаш най-странно от всички.

— С моя турнел ли? — кипна Клер. — Бъди така добър да й обясниш, че това е последната мода... — Всички се засмяха и Клер се зарази от веселието им. Обърна се към Тревилиън. — Поне ти не си се облякъл днес като Джордж Вашингтон.

На около миля от дома на Мактарвит пътят свърши и се наложи да продължат пеша. Ангъс вече ги чакаше на хълма, но без пушката си, а зад него се бяха скучили дузина местни жители. Но всички си глътнаха езиците, когато видяха тази толкова блъскаво облечена компания да изкачва хълма.

Ангъс, който никога досега не изпитваше недостиг на думи, поглеждаше с ококорени очи ту Маймунката, ту Ниса. Тревилиън забеляза, че Клер полага отчаяни усилия да скрие ревността си. Дръпна Ангъс за ръката и му каза:

— Елате с мен, старче! Клер иска да ви съобщи нещо.

Ангъс въведе Тревилиън и Клер в колибата си. Тя седна на единствения стол и двамата зачакаха търпеливо, докато Мактарвит им наля по чаша уиски. Когато всеки взе чашата си, Ангъс седна на трикрако столче до огнището и попита:

— Е, какво ви води тук с такава голяма тайфа?

— Това — отговори Клер и му подаде писмото на Уелския принц.

Ангъс го повъртя в ръцете си. Клер се сети, че той не можеше да чете, и каза:

— Уелският принц е издал кралски указ за вашето уиски.

Ангъс погледна въпросително Тревилиън.

— Наскоро ходихме в Единбург — започна той, — а принцът тъкмо беше в замъка Белморал. Клер му подари една бутилка от вашето уиски и то му харесало.

Ангъс се намръщи и погледна Клер. Тя се досети, че той още не разбираше връзката.

— Сега сте под закрилата на принца. Престолонаследникът на Англия ви прави кралски доставчик. Вече никой никога няма да ви попречи да варите своето уиски. Дukesата вече няма власт над вас. Нещо повече — цял свят ще научи за вашето уиски и мнозина ще поискат да го купуват — особено американците. Там много си падат по всичко шотландско. Цената на уискито ви ще се вдигне. Американците охотно плащат скъпо, за да се хвалят после у дома колко много пари са дали.

Ангъс отново се обърна към Тревилиън.

— За съжаление, всичко това е вярно.

Клер изпита желание да го ритне по глазените. По лицето на Ангъс се изписа вълнение. Той стана и им обърна гръб. После каза с глас, който забележимо трепереше:

— Обичам старинните порядки и обичаи. Семейството ми винаги им е било вярно.

Клер въздъхна.

— Не е необходимо да приемате на всяка цена. Не ми е известно дали някой някога е отхвърлял подобна чест, но съм сигурна, че вие можете да го направите. Не сте длъжен да продавате уискито си. Може и да продължите да живеете както досега.

Ангъс се обърна гневно към нея.

— Да го отхвърля ли? Толкова глупав ли ти изглеждам? Да не мислиш, че искам и на старини да ми мръзне задника в тази съборетина? Децата ми се изселиха, защото за тях нямаше работа тук. Опитах се да продавам уискито си в Единбург, но тя... — той посочи с глава по посока на Брамли — тя нападна каруцата ми и нареди да ми изпочупят бутилките.

Той се ухили на Клер.

— Но някои неща никога няма да променя. Не си давам килта, но виж, от краденото телешко на драго сърце ще се откажа. Иска ми се и аз зимно време... — Ангъс вдигна глава. — Иска ми се и аз зимно време да ям портокали!

Той седна на трикракото столче и се загледа в пода.

— Ако тук се отвори работа, семейството ми може пак да се върне в къщи. Имам четири момчета — всичките са сериозни, силни мъже. Сега са в Америка и двама от тях са женени. — Ангъс погледна Клер и очите му се напълниха със сълзи. — Единият има дете. Не съм виждал внучето си и не вярвах, че някога да го видя.

Клер се боеше, че също ще се разплаче. Тревилиън я наблюдаваше. След малко се изправи, улови Клер за ръката и я изведе навън. Ангъс въобще не забеляза излизането им.

Някъде около къщата ечаха гайди. Клер искаше да тръгне към тях, но Тревилиън я повлече към гората.

— Какво си намислил? — попита Клер, но той не й отговори. Когато се скриха зад дърветата, Тревилиън я извърна към себе си, прегърна я и започна да я целува така, както никога преди не беше го правил. Не беше целувка на страстта — беше целувка на... любовта, помисли си Клер.

— Постъпи много добре — каза той тихо.

По някаква необяснима причина на Клер ѝ беше неприятен този комплимент.

— На мое място всеки би сторил същото. Познавам принца и си помислих, че може би ще опита уискито на Мактарвит, ако му изпратя една бутилка. Стори ми се, че му харесах, когато се запознахме в Лондон.

Тревилиън все още я гледаше по своя особено настойчив начин. Но после се усмихна и каза:

— Убеден съм, че Ниса вече е устроила празненство. Да отидем ли при тях и да ги погледаме как танцуват?

Клер скоро разбра, че присъства на нещо изключително. Когато пристигнаха на поляната пред дома на Ангъс, той тъкмо отваряше две големи бъчви от своето уиски и черпеше всички наред — без да иска нито пени при това.

— Май е дошъл краят на света — пошузна Тревилиън в ухото ѝ.

Предишния път Клер научи няколко шотландски танца. Днес Ниса и Маймунката опитваха танца с мечовете. Бяха толкова прекрасни, че Клер се ограничи с ролята на зрител. Хубавите им крака пъргаво и умело подскачаха над остриетата.

Тъй като роклите им пречеха, Ниса попита дали не биха могли да облекат шотландски носии. Една жена ѝ предложи дълга, домашнотъкана рокля, но Ниса посочи един младеж с килт. Обърнаха ѝ внимание, че жените не носят толкова къса поличка, но Тревилиън се намеси и обясни кратко, че Ниса трябва да получи всичко, което желае. Ангъс влезе с двете млади хубавици в къщичката си и им даде два килта в тъмния цвят на клана Мактарвит. Явно ги пазеше дълги години и му бяха много скъпи. Ниса целуна Ангъс по обрулената от годините буза, а Маймунката, да не остане по-назад, го целуна по другата. Ангъс засия целия.

Когато двете хубави момичета излязоха от къщата на Ангъс, облечени в къси полички, под които се виждаха голите им бедра, жените ги изгледаха обвинително, а мъжете — похотливо. Тревилиън отиде при Маймунката и Ниса, подаде им ръка и ги заведе до мястото, където чакаха гайдарите. Изведнъж селяните сякаш се засрамиха и никой вече не поглеждаше двете красавици с неприличен или укоризнен поглед.

Когато Тревилиън се върна при Клер и музиката засвири отново, тя му каза:

— Тук думата ти сякаш е закон. — И го погледна учудено. — Хората смятаха, че момичетата не бива да носят мъжки поли, но когато ти одобри постъпката им, всички веднага се съгласиха с теб. Защо?

Тревилиън сви рамене.

— И двете танцуват чудесно, нали?

Беше ясно, че няма да ѝ отговори. По-късно Клер видя как Тревилиън се смесва с хората и разговаряше с тях. Изглежда помнеше имената на повечето от тях, разпитваше ги за роднините им и как са със здравето.

По обяд забеляза, че той повика две момчета, каза им нещо и малко по-късно те потеглиха към Брамли.

— Къде отиват? — попита го Клер, но той само я прегърна и обясни, че готви изненада.

Едва преди залез-слънце тя разбра каква бе изненадата. Тревилиън се беше погрижил хората от селото — те бяха над стотина — да бъдат нахранени в Брамли и после да гледат театър — разбира се, постановка на Ками.

Тревилиън се метна на коня, който едно конярче му беше довело от Брамли, сложи Клер пред себе си на седлото. Тя се облегна на него и усети силните му гърди. Не можеше да повярва, че това беше онзи слаб, изтощен старец от първата им среща.

Яздеха през гората, далеч от тълпата, която се бе устремила към Брамли.

— Сигурно вече всички в къщата знаят, че ти не си мъртъв — каза Клер.

— Да, вече знаят.

Очакваше, че ще ѝ обясни, но той не го направи и тя не настоя.

— Изпитвал ли си някога мигове на съвършено щастие? — попита го тя. — Мигове, които не искаш никога да свършат?

— Не — отговори той. — Винаги съм любопитен какво ще стане по-нататък.

Тя се усмихна в мрака и се сгуши в него. В този миг не желаеше да мисли за бъдещето.

Яздеха толкова бавно във вечерния здрач, че стигнаха едновременно с гостите от селото до източното крило на къщата. Клер видя отрупаните с ядене и пиене маси в една голяма зала, за чието съществуване не подозираше. Камелът Д. Монтгомъри трепереше като лист от вълнение. За пръв път щеше да има зрители на своята постановка.

Клер наблюдаваше как гостите се приближават плахо, почти на пръсти, до отрупаните с ядене трапези.

— Така ли си го представяше? — попита я Тревилиън. — Дukesата и нейните поданици! Не е ли това събъдане на идеята за равенство, в която вие, американците, вярвате?

— Може би — отговори тя, но беше загрижена. — Какво ли ще направи майката на Хари, ако научи?

Тревилиън сви рамене.

— Същото като досега. Не се измъчвай с това. По-добре ела да хапнеш.

Клер се остави да я отведе до една маса. Но въпреки волята си продължаваше да мисли за онази жена и за нейното отмъщение.

След като гостите от селото се нахраниха, те отидоха в малкия театър на Ками, в който имаше място само за половината. Останалите се наредиха покрай стените, като разглеждаха със страхопочитание

позлатената украса на сцената. Когато завесата се вдигна, Клер очакваше да види причудливите декори на Ками, но вместо това съзря Ниса, която стоеше съвсем сама на сцената.

Тя беше приказна в ярката си бродирана дреха, обсипана с диаманти. Зад завесата самотна флейта поде странна мелодия.

Клер почувства как Тревилиън потръпна. Когато го погледна крадешком, той се взираше като хипнотизиран в сцената. Изглежда номерът на Ниса никак не му харесваше.

— Какво е намислила? — попита Клер тихо.

Той се извърна така, че да не вижда лицето му. Усети, че е много разтревожен.

— Кажи ми какво става? — прошепна тя. — И кой свири там на флейта?

Тревилиън се обърна бавно към нея. После я привлече така, че да облегне гръб на гърдите му.

— Сега тя ще танцува — прошепна й той в ухото с дрезгав глас.

— Ще танцува древен ритуален танц, който е свещен за народа й.

— И както означава той?

— Това е танцът на смъртта. Всички млади жрици трябва да го изпълнят — прошепна й той в ухото.

Клер наблюдаваше напрегнато Ниса. Тя захвърли червената си дреха и остана по тънка прозрачна туника, която едва забулваше красивото й златисто тяло. Колкото и странна да беше за Шотландия тази дреха, зрителите не възроптаха и не се разсмяха. Явно чувстваха, че пред очите им ставаше нещо сериозно.

Танцът на Ниса, ако въобще можеше да се нарече танц, се състоеше от забавени, строго премерени движения, всяко от които явно носеше дълбок смисъл. Ниса ги изпълняваше с грация и съвършенство. Сладкото й лице беше много сериозно и съсредоточено, сякаш всяка стъпка, всеки жест имаха съдбоносно значение. Тръпки полазиха по гърба на Клер.

— Не mi харесва това — прошепна тя, обзета от злокобни предчувствия. Искаше да се отдръпне от Тревилиън, но той я държеше здраво.

— Ниса вярва в правотата на своята религия. Вярва с цялото си сърце и цялата си душа.

На сцената танцът ставаше все по-суров и все по-тържествен. А когато накрая Ниса с едно последно грациозно движение падна на пода, сякаш умираше, зрителите спряха да дишат.

Ниса прекара цяла вечност в това положение, но никой в залата не помръдна. Изведнъж Маймунката се втурна на сцената, хвърли се върху Ниса и я прегърна. Лунната перла отвори очи, а смехът ѝ отекна в смълчаната зала. Едва в този миг хората сякаш се събудиха и започнаха да ръкопляскат.

Клер искаше да се обърне облекчено към Тревилиън, но той я държеше здраво.

— Гледай сега — каза той и в следващата секунда флейтата отново засвири зад сцената. Този път мелодията беше бърза, възбуждаща. Ниса избути усмихнато Маймунката настани и отново затанцува. Но този танц нямаше нищо общо със смъртта.

— И какъв е религиозният смисъл на този танц? — попита Клер не без сарказъм.

— Това е ритуалът на оплодяването — отвърна Тревилиън, надвиращ шума на зрителите, които сега съпровождаха екзотичния танц с ликуване и аплодисменти.

Клер забеляза, че и той погльща изпълнението на Ниса със същия захлас, както всички мъже в залата.

— Имам нужда от малко чист въздух — каза тя, но са наложи да повтори молбата си два пъти, преди Тревилиън да я чуе. Той я погледна с разбираща усмивка, взе я за ръка и я изведе в прохладната вечер.

Притегли я в един тъмен ъгъл до стената на къщата и започна да я целува.

— Тези целувки за мен ли бяха или за Ниса? — попита тя, когато отново си пое дъх.

— Толкова ли е важно?

— Не — отвърна тя засмяна. — Всъщност не е. — Погали косите му и привлече главата му към устните си.

По едно време Клер отвори очи и видя, че до тях стои Оман и търпеливо чака с полуспуснати клепачи. Дръпна Тревилиън за косата. Без да спира ласките си, той каза нещо на Оман.

Слугата му отговори на същия език и потъна в мрака.

— Какво ти каза? — попита Клер. Тревилиън милваше шията ѝ и съзнанието ѝ бе замъглено.

— Какво ти каза току-що Оман? — повтори тя след някое време.

— Хари се е върнал — промърмори Тревилиън и я зацелува още по-пламенно.

Клер се почувства така, сякаш някой я заля с кофа студена вода. Отмести Тревилиън от себе си и го погледна:

— Нямаш ли какво да ми кажеш?

— Предпочитам сега да не говоря — измърмори той. Но когато не реагира на целувката му, допълни: — Хайде да отидем в градината.

— Хвана я за ръка и тя тръгна с него.

Клер помисли, че той иска да поговорят. Но под дърветата отново я сграбчи и жадно я замилва.

— Остави ме! — извика тя и го отблъсна с две ръце. Тревилиън стоеше в ярката лунна светлина и я гледаше смяяно. — Не може да се държиш така, сякаш нищо не се е случило! Нима не чу какво ти каза Оман?

Лицето му изведнъж се промени. Стана затворено и непроницаемо.

— Чух го.

Клер пристъпи към него, но този път той я отблъсна.

— Какво ще правим сега? — попита тя тихо.

— Имаме пълната свобода сами да решаваме. Ще направим това, което искаме.

— И какво значи това? Някъде си го прочел, или е написано в книгите ти?

— Просто това е положението. — Лицето му стана още по-неприступно.

Тя закри лице с длани.

— Тревилиън, моля те, не постъпвай така с мен. Моля те, не ме оставяй сега. Какво да правя? Какво да правим?

Когато не ѝ отговори, тя вдигна глава. Той я гледаше изпитателно. Беше толкова висок, толкова мрачен и чужд. Това не беше онъ Тревилиън, който се беше шегувал и смял с нея. Сега бе отново капитан Бейкър от детските ѝ представи — недостижимият строг герой.

— Аз бях за теб само една от многото жени, нали? Тези последните четири дни значеха всичко за мен. Никога не съм била така щастлива. Преживяхме заедно толкова много. Не бях срещала човек, пред когото да мога да се разкрия цялата. С теб можех да правя всичко, да говоря за всичко, но не бях нищо за теб.

Тя поиска да побегне, но той я дръпна назад.

— Защо си мислиш, че не значиш нищо за мен? — попита той тихо.

Клер се обърна рязко.

— Оман каза — отговори тя бурно, — че Хари се е върнал. А ти мълчиш. Безразлично ти е, че сега трябва да отида при него и всичко между нас да свърши. Ти получи, каквото искаше, и сега съм вече само страница — две от бъдещата ти книга. А може би ще посветиш цяла глава на богатите американки? Или такава част заслужават само жени като твоята Лунна перла?

— Какво искаш от мен?

— Щом като не го знаеш, не мога да ти го кажа. — Тя се обърна отново да си върви, но той не я пускаше.

— Кажи ми какво очакваш от мен! Искаш ли да те помоля да се ожениш за мен, вместо за Хари? Готова ли си да жертваш титлата и да заживееш с мен в някоя колиба край джунглата?

На Клер ѝ се зави свят. От една страна беше копнежът да тръгне с Тревилиън и да прекара живота си с него. Нещо обаче ѝ нашепваше, че последните четири дни бяха само красива илюзия. Имаше толкова неща, които не знаеше за него. Той поставяше въпроси, но мълчеше за себе си.

— Не те познавам достатъчно — каза тя с измъчен глас.

— Познаваш ме по-добре от всеки друг.

Клер го погледна.

— Нямам предвид това, което правехме заедно в леглото. Говоря за любовта.

— Аз също.

Клер сведе очи, борейки се със сълзите си.

Тревилиън обгърна раменете ѝ и тя потърка буза в ръката му.

— Не знам какво да правя — оплака се тя. — Кажи ми какво да правя.

Той я разтърси и я погледна в очите.

— Ти трябва сама да решиш. Не мога да ти се меся. Никой не може да решава живота на друг човек.

Не това искаше да чуе от него. Защо не можеше да бъде като останалите мъже и да ѝ каже, че я обича? Че я иска за себе си? Че щеше я убие, ако се осмели да погледне още веднъж Хари?

— Това ли е, което искаш от мен? — попита той, сякаш четеше мислите ѝ. — Искаш да те метна на коня си и да те отведа оттук? Да те взема на далечно пътешествие? А ако постъпя така — колко време ще мине, преди да ме намразиш? Нали скоро ще получиш писмо от сестра си с вестта, че родителите ти са похарчили всичко и тримата бедстват? А може би ще ме намразиш още преди експедицията, ако те оставя сама и по цял ден си мислиш с коя ли жена съм в момента?

— Не знам — отвърна тя искрено. Пръстите му се забиха в раменете ѝ.

— Обичаш ли ме? — извика той сурво и я разтърси. — Мен? Не капитан Бейкър, не човека, когото си мислиш, че познаваш, защото си прочела книгите му — а мен, Тревилиън?

Тя се колебаеше и той я пусна.

— Разбира се, че те обичам. Нямаше да бъда с теб, ако не те обичах. Щях ли да изневеря на годеника си, ако не те обичах?

В този миг той се наведе над нея, така че носът му почти докосваше лицето ѝ. Очите му бяха потъмнели от гняв.

— Бил съм в леглото с безброй жени. Правил съм с тях неща, които ти дори не можеш да си представиш. Но не съм обичал нито една от тях — не така, както обичах теб.

Клер се стресна от страстта, с която ѝ говореше. Усещаше, че е дошъл мигът на истината.

— Питаш ме дали те обичам. Откъде да знам това? Та аз дори не те познавам. Ти се криеш в черупката си. Знам повече за капитан Бейкър, отколкото за Тревилиън. Каква е роднинската ти връзка с Хари? Защо селяните се отнасят с такова уважение към теб? Никога не знам какво мислиш и какво чувствуваш. Твърдиш, че ме обичаш. Кога го откри? Преди четири дни? Преди седмица?

Тя го погледна и отново зачака отговор. Напразно.

— Трябва да взема сама решение, казваш ти. Как мога да решава дали ме искаш? Дали мога да живея с теб и да прекарам живота си с теб? Никога не си ми предложил да ти стана жена! Нищо не си ми

казвал. Ако не бях толкова любопитна, сигурно нямаше да науча, че си капитан Бейкър. Едва ли щеше да ми кажеш.

Той отново се ядоса.

— Толкова ли много значат за теб думите? Ако е така, ето ги. Обичам те. Обичам те толкова много, колкото не знаех, че е възможно. Влюбил съм се сигурно още при първата ни среща. Да, искам да се махнеш от тук. Сега, веднага и завинаги. Не знам какво ще стане нататък. Сигурен съм, че ще бъда отвратителен съпруг, който ще ходи на пътешествия и с години ще те оставя сама. Аз съм капризно и egoистично копеле, което често ще те довежда до плач. Не знам дали мога да ти обещая, че никога няма да погледна друга жена. Убеден съм, че за мен моногамията е трудна, ако не и невъзможна. Но въпреки всичко ще се постараю никога да не ти причинявам болка.

Клер знаеше, че трябваше да го прегърне и двамата да избягат оттук. Не ѝ ли предлагаше точно каквото искаше? Колко жени на тази земя са имали щастietо в тях да се влюби мъж като великия, прочутия, несравнимия капитан Франк Бейкър?

Но Клер не го прегърна. Ако сега избягаше с него, щеше да обрече на бедност семейството си. Знаеше, че Тревилиън презира родителите ѝ. Но все пак те бяха нейното семейство. Той самият и посочи преди малко колко съdboносни ще бъдат последиците. Можеше ли да избяга ей така и да осъди сестра си на мизерия?

Тревилиън, който я наблюдаваше внимателно, ѝ обърна гръб.

— Почакай! — извика тя задъхано и му прегради пътя. — Аз... аз не знам какво да правя. Искам да тръгна с теб, но...

— Ако искаш, ще го сториш. — Неочаквано лицето му се смекчи и той ѝ се усмихна. — Твоят млад дук вече те чака. Иди по-добре иди при него.

Клер отстъпи крачка назад.

— И на тебе ще ти бъде безразлично, ако сега отида при Хари?

— Аз не се опитвам да влияя върху живота на други хора. Когато вземеш решение, кажи ми... — Той погледна към къщата. — Ще остана още няколко дни тук. Лека нощ, госпожице Уилъгби.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Клер плака цяла нощ. Щеше да спи до обяд ако Хари не беше дошъл в стаята ѝ. Тъй като кракът на госпожица Роджърс беше още гипсиран, макар и без да е счупен, Клер беше оставена сама на себе си. Дори Маймунката, която иначе често идваше, този ден бе изчезнала. Вероятно беше с Ниса, Тревилиън и Оман, помисли си Клер огорчена. Метна възглавницата върху главата си и се опита отново да заспи.

В десет часа от полуусънното ѝ състояние я изтръгна силно чукане на вратата, но тя не помръдна. Не искаше да вижда никого.

Но вратата се отвори и влезе Хари. В едната си ръка държеше букет цветя, а в другата — кожена чанта.

Появата на красивия млад мъж не развлнува Клер. Дори не се помръдна, само го погледна с безразличие.

Хари я изчака малко, после остави нещата до леглото и дръпна завесите. Клер примижа замаяна. Дори не си направи труд да скрие голотата си.

Хари седна на стола до леглото и я загледа. Не беше трудно да се види, че дълго е плакала.

— Идвам да ти се извиня — каза той.

Клер махна с ръка. Отвори уста, да каже нещо, но ненадейно очите ѝ се напълниха със сълзи и гласът ѝ изневери.

Хари искаше да ѝ подаде носна кърпа, но онази, която лежеше на масичката, беше вече мокра. Отиде до шкафа и взе припряно да отваря чекмеджетата, докато откри камара чисти кърпички. Даде ѝ половин дузина и Клер изсекна носа си шумно.

— Дойдох да ти се извиня — започна Хари отново, а когато Клер понечи да каже нещо, вдигна ръка. Скръсти ръце зад гърба си и закрачи напред-назад из стаята. — Мисля, че преди да отпътувам за Единбург, не те бях оценил както трябва. Клер, любима, искам да съм искрен с теб. Мама ме изпрати в Лондон, за да те ухажвам. Чула за богатството ти, а представи си само прогнилия покрив, многото роднини, които трябва да изхранваме и... с една дума, на нас ни

трябваха парите. — Той спря и я погледна. — Не беше нужно много, за да те завладея.

Клер изхлипа при тези думи. В действителност тя беше лесна плячка. Влюбваше се във всеки мъж, с който се запознаеше. Хари седна отново до леглото и взе ръката ѝ.

— Отначало те ухажвах заради парите ти, но после се влюбих в теб.

Клер се разплака още по-силно, а Хари целуна върховете на пръстите ѝ.

— Бях ти страшно сърдит, когато миналата седмица заминах за Единбург. Разбрах, че ловът не ти доставя никакво удоволствие и че идваш с мен само защото... Не можех да разбера защо. Ти мразеше лова. Изглеждаше толкова нещастна и толкова... мокра, когато се прибрахме вечер.

Хари ѝ се усмихна.

— Знаеш ли къде прекарах последните четири дни?

Клер поклати глава и отново изхлипа. Не знаеше дали Тревилийн ѝ е казал истината.

Хари се усмихна още по-широко.

— Разделих се с любовницата си.

Клер вдигна глава и го погледна.

— Да — потвърди Хари. — Толкова много ти се разсърдих, че реших да прекарам няколко дни при една жена, която е почтена, вярна и не ме мами. Когато пристигнах в Единбург, веднага отидох при Оливия и ѝ разказах всичко за теб. — Хари се засмя добродушно. — Надявах се, че Ливи ще ме прегърне и ще се съгласи с мен, че си ужасна жена — но знаеш ли какво направи тя?

Клер поклати глава.

— Само се разсмя. Направо се заливаше в смях. Отначало толкова се ядосах, че за малко да си тръгна, но после Ливи ми каза: „Тя сигурно много те обича.“

Клер разтвори недоумяващо очи.

— Да, точно така каза — жена, която може да издържи цели дни на стрелбището с теб под дъждъ, при това наистина те обича. — Той въздъхна. — Ливи никога не е идвала на лов с мен. Няма значение. Тя каза, че ако като теб имала достатъчно пари, за да си купи всеки мъж на света, не би киснала в дъждъ дори заради Уелския принц.

— Сигурно е мила жена — промърмори Клер.

— Наистина е мила. Ще ти хареса. Имам предвид, ако се запознаеш с нея, но ми се струва, че няма да поискаш. — Той мълкна за миг и я погледна. — Клер, защо си плакала?

Сълзите отново протекоха по бузите ѝ. Хари се изправи и застана до тайната врата.

— Заради Тревилиън, нали?

Клер мълчеше, а Хари я погледна през рамо. Тя за пръв път виждаше това хубаво лице сгърчено от гняв.

— Няма нужда да ми отговаряш. Всички жени ставаха негови жертви. Където и да се появи — жените полудяват по него. И биха дали всичко, за да живеят с него. — Той заби нос в пода. — Ти също ли ще тръгнеш с него?

— Аз... едва ли.

Хари я погледна язвително.

— Но с радост би тръгнала, нали?

Клер не знаеше какво да му отговори. Наистина ли искаше Тревилиън? Той бе толкова циничен. Зад гърба му имаше твърде много приключения. Би ли живяла с мъж, така самостоятелен и затворен като него?

Хари забеляза, че се бореше със себе си, взе отново дланите ѝ и ги покри с целувки.

— Клер, дай ми още една възможност. Няма да искам да идваш на лов с мен. Знам добре, че не съм привлекателен като Тревилиън, но мога да ти предложа някои неща, които той не може.

Хари взе кожената чанта.

— Погледни това тук. Докато бях в Единбург, платих всички дългове на майка ти. Тя беше поръчала камара дрехи за теб. Наложи се да продам една картина на Гейнсбъроу, за да покрия дълговете. Една от най-ценните ни картини, но ти заслужаваше тази жертва.

— А това тук — наредих на моите адвокати да внесат в банката пари на името на сестра ти, които ще се управляват от настойник. Направих и ново завещание. Според него след сватбата ни сестра ти ще наследи едно от моите имения, заедно с всички приходи от него.

Клер взе документите, но буквите заиграха пред очите ѝ.

— Разгледай и този документ. Това е договор, който ограничава разносците на твоите родители. Те ще получават рента. Ще бъдат

добре осигурени, докато съм твой съпруг, но няма да могат да посягат на капитала ти.

Той си пое дълбоко дъх и ѝ подаде друг документ:

— А пък това тук ограничава моите разходи. Когато се оженим, ти ще получиш контрола над всичките си пари. Сама ще решаваш как да се изразходват. Можеш да правиш каквото си искаш с къщите на селяните. Знам добре, че моите селяни ти легнаха на сърцето. Превърни Брамли в американско стопанство, ако щеш.

Хари сложи последния документ на ската ѝ.

— Клер, обичам те. Знам, че не съм като Тревилиън. Че никога не мага да ти предложа неговите преживявания и подвизи. Но мага да осигури на тебе и на семейството ти спокойно бъдеще. Мага да им предложа дом. Тук нищо няма да им липсва. И към теб ще бъда толкова добър, колкото мага, Клер.

Тя седеше в голямото легло и разглеждаше документите. Това е, което искаам, помисли си. Искаше любов и сигурност за себе си и за близките си, а тук и двете се предлагаха в излишък.

Хари ѝ подаде букета. Беше от жълти рози, любимите ѝ цветя. Наведе се и я целуна по мократа буза.

— Клер, не съм толкова интересен колкото Тревилиън, не съм толкова начетен и толкова героичен. В живота си не съм постигнал много и съм видял и преживял само делнични неща, но си мисля, че мага да твърдя за себе си, че ще бъда по-добър съпруг за теб от него. Аз съм много по-уравновесен. — Той се усмихна. — Смея да твърдя, че с мен ще живееш по-леко. — Той целуна отново ръката ѝ. — Ще ми дадеш ли още един шанс? Този път няма да го проигравам така лекомислено.

Клер се усмихна едва забележимо. Знаеше добре, че всъщност нямаше избор. Не можеше да остави на произвола на съдбата семейството си. Не можеше да избяга с Тревилиън. Той самият ѝ беше казал, че един ден ще го намрази, когато научи, че Маймунката и родителите ѝ са на улицата. Това не биваше да се случва.

— Разбира се, че ще се омъжа за теб — прошепна тя. — Но трябва да ти се изповядам, че аз...

Хари сложи пръст на устните ѝ.

— Не искаам да знам какво се е случило между теб и Тревилиън. Може би и двамата трябва да забравим какво е станало през тези

последни четири дни. Не биваше да те оставям сама. Не биваше да ти се сърдя. За всичко съм виновен аз. Ще поема пълната отговорност за последствията.

От тези думи сълзите на Клер потекоха отново. Тя не заслужаваше толкова добър мъж. Той беше направил всичко, което му беше по силите, за да ѝ достави радост, а тя седеше тук и плачеше, защото трябваше да се омъжи за него.

— Сега ще те оставя сама, за да се преоблечеш. Наредих да ни сервират обяд в библиотеката. От сега нататък библиотеката е твоя. Можеш да ходиш там, когато си поискаш.

Той отново я целуна по бузата.

— Моля те, обядвай с мен.

Тя притисна носната кърпа към очи те си и кимна. Хари се изправи и тръгна към вратата.

— Радвам се, че ще бъдем заедно.

Щом излезе от коридора, Хари се отправи към покоите на майка си. Когато влезе в гостната ѝ, лицето му беше загубило мекотата си.

— Е? — попита Юджени.

— Направих всичко, което искаше от мен.

— Показа ли ѝ всичките документи?

— Да, показах ѝ ги всичките.

Юджени вдигна очи към най-малкия си син.

— Не ме гледай така, Хари. Измислих всичко това само заради теб. — За пръв път през живота си тя срещна студенина в очите на любимия си син. Беше свикнала да вижда този израз по лицата на другите си деца, но Хари досега винаги я гледаше с любов.

— И ти ще изпълниш своята част от сделката, нали? — попита той.

— Разбира се. А сега, скъпи, остани да обядваш с мен. Наредих да пригответ съомга, любимото ти ядене.

Хари се поколеба, но после каза:

— Не. Струва ми се, че не искам да обядвам с теб. Поканил съм Клер. — Обърна се и я остави сама.

Клер прекара деня с Хари. Но не беше забавна компаниянка. Постоянно поглеждаше през прозореца, надявайки да зърне

Тревилиън. Насилваше се да покаже интерес, когато Хари ѝ разправяше за пътуването до Единбург. Колко голяма обаче беше разликата между неговия начин да разказва и историите на Тревилиън!

Наложи си да не ги сравнява постоянно. Не беше честно да сравнява обикновен човек като Хари с прочута по целия свят личност като капитан Бейкър.

Хари се пресегна през масата и взе ръката ѝ.

— Напразно чакаш Тревилиън да дойде при теб. Той не е човек, който се интересува от чувствата на другите.

— Но той каза, че ме обича. — Клер заплака от отчаяние.

Хари се облегна назад и тя почувства, че го е наранила дълбоко.

— Каза ли го? — попита Хари с тих глас. — Не знам някога да е казвал на друг такова нещо.

Клер сведе очи и се опита скришом да изтрие сълзите си. Мислеше само за Тревилиън. Ако я обичаше — защо тогава не идваше при нея? Как можеше да я остави на друг мъж? Дали не беше с Ниса? Нима вече я беше заменил с друга жена?

След вечеря Клер беше токова изтощена, че едва се дотъри до стаята си и се съблече. Но щом си легна, се оказа, че не можа да заспи. Лежеше неподвижно и се взираше в балдахина.

Когато портретът на стената се размърда, тя скочи като ужилена.

— Уили! — извика с надежда. Той беше дошъл при нея.

Но беше Маймунката. Клер клюмна и се върна умърлушена към леглото си.

— Късно е, защо не спиш — каза тя повече по навик, отколкото от искрена загриженост.

За нейно неудоволствие Маймунката се покатери при нея в леглото и я прегърна силно.

— Какво пак става? — прошепна тя. — Вече не разбирам нищо.

Клер не можеше да повярва, че малката ѝ сестра е толкова ласкава.

— Ще се омъжа за Хари — каза Клер. Не искаше да лъже детето.

— Но ти обичаш Тревилиън и той те обича.

Клер си пое дълбоко дъх.

— Бракът невинаги е само любов. Понякога трябва да вземат предвид и други неща.

— Намекваш за мен, нали? Ще се омъжиш за Хари, за да получиш парите и да не остана бедна.

— Що за абсурдна мисъл. Просто Хари е много привлекателен мъж. Съгласих се да се омъжа за него, защото го обичам. Сигурна съм, че ще заживеем прекрасно. Искам да поправя тази къща, да въведа някои съвременни удобства. Ще видиш, че ще ти хареса. Ти обичаш тази къща и обитателите ѝ, нали?

Сара Ан си пое дълбоко дъх.

— Аз обичам теб. И Тревилиън, Ниса също. — И Хари, си помисли тя, но не го каза. Откакто се беше върнал, Хари изглежда почти толкова нещастен, колкото Клер. Сара Ан знаеше, че и двамата си налагат този брак. Но защо? Тъкмо това не разбираще.

— И откога? Мислих, че мразиши Ниса. Понякога тя дрънка ужасни неща за другите.

— Но не ги мисли сериозно. Тя е... не знам точно, но я харесвам, защото е щастлива. Не познавам много щастливи хора.

— Аз съм щастлива — увери я Клер.

— Не, не си. Ти не си щастлива, Тревилиън също не е. И Хари е потиснат. Не ми харесва вече тук. Искам да се върна в къщи. Искам в Ню Йорк.

Клер погали сестра си по главата.

— Вече нямаме дом в Ню Йорк — каза тя тихо. — Нито пък яхта или къщичката в полето. Всичко, което имаме, са милионите, които няма да получим, докато не се омъжа.

— Не съм сигурна, че искам тези пари. Ти трябва да се омъжиш за Тревилиън.

Клер се усмихна насила.

— И какво — да се махна оттук и да живея в някоя колиба? Искаш ли да те взема със себе си? Ще ядеш само кокосови орехи и повече няма да видиш хубава рокля?

— Тревилиън е много беден, така ли?

— Не знам — каза Клер тъжно. — Той никога не ми е разказал нищо за себе си. Изобщо нищо не знам за него.

— Но затова пък знаеш всичко за Хари.

Клер въздъхна.

— Боя се, че си права. Не мисля, че Хари е особено сложна личност.

— Вече нищо не разбирам — каза Маймунката. — Мислех си, че разбирам всичко, но сега всичко се обърка.

— Просто си поумняла. Защо не затвориш очи и не поспиш малко?

Сара Ан се притисна по-силно към сестра си и затвори очи. Но и тя спа толкова малко, колкото и Клер.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

— Сложи тези смарагди — каза Маймунката, която търсеше в кутията на Клер подходящ накит.

Клер се насили да ѝ се усмихне. Стараеше се с всички сили да се държи като нормален човек и да се преструва на щастлива, но не беше добра артистка.

— Смарагдите великолепно ще подхождат на роклята.

Клер беше позволила на Сара Ан да ѝ избере тоалет за вечеря и Маймунката извади от гардероба величествената ѝ бална рокля. Клер знаеше, че щеше да изглежда с нея малко смешно на една обикновена вечеря, но ѝ беше безразлично. През последните дни ходеше на разходки с Хари и прекарваше цялото си време с него. Стараеше се да си внущи, че единствено решението ѝ да се омъжи за него е правилно. Но при всеки шум подскачаше неспокойно.

Погледна в огледалото и се усмихна на сестра си. Горката Маймунка, помисли си тя. През последните два дни депресията на Клер ѝ се бе отразила много зле. Досега не беше подозирала колко много значи за по-малката си сестра. Но всъщност тя си нямаше другого. Баща ѝ прекарваше времето в лов, а майка ѝ се вживяваше в ролята си на светска жена.

— Тази сутрин Ниса пак е пяла — каза Сара.

Клер, която тъкмо се канеше да си сложи тежката смарагдова, огърлица се сепна.

— Кога си видяла Ниса? — прошепна тя.

— Често я виждам. Тя въобще не спи. Не искала да пропусне нито миг от живота, а сънят бил малка смърт.

Клер закопча огърлицата и се огледа. Всички смарагди бяха големи колкото нокът на палец. В средата висеше необикновено едър капковиден камък, наречен „Часът на истината“. Той бе прочут с това, че носел щастие на притежателя си. Тази огърлица беше първото, което майка ѝ си купи, щом получи наследството си от своя свекър. Клер смяташе веднага след сватбата си да я продаде и да използва

парите за нов покрив на Брамли. Смарагди, които се превръщат в олово.

— Ниса сама ли беше? — попита Клер уж между другото.

Маймунката помълча малко.

— Тревилиън е винаги с нея.

— Не пише ли?

— Не. Не го видях да пише нито една дума от... откакто Ниса танцува пред селяните. Вечерта, когато Хари се завърна.

Клер кимна. Тревилиън явно не си губеше времето да тъгува и бързо се беше утешил с красивата си Лунна перла. Стана и се обърна към сестра си.

— Как изглеждам?

Маймунката се усмихна.

— Красива си. Според мен си много по-хубава от Ниса.

Клер се засмя и протегна ръка на сестра си.

— Каква малка лъжкиня си все пак. Сега виж дали ще намериш Ками или някой друг. Ще сляза долу при Хари.

— Обзалагам се, че Уили би оценил вида ти. И косите ти са много хубави. Виждал ли е вече тези смарагди? Тутакси ще ги скицира и ще ги увековечи в книгите си. Може би трябва да му ги покажеш...

— Не — каза Клер, като я целуна по челото.

Хари я чакаше в подножието на стълбата. През последните дни сякаш се боеше да я изпуска от очи. Но Клер смътно чувстваше, че той не ревнува истински от времето, което беше прекарала с Тревилиън. Долавяше, че той всъщност предпочита компанията на баща ѝ и другите ловджии, но си налагаше да остава с нея. Ако Клер не се чувстваше толкова зле, щеше да потърси истината. Но в сегашното ѝ душевно състояние не я беше грижа за нищо.

— Изглеждаш прекрасно — каза Хари и я огледа от главата до петите.

Клер се усмихна и си помисли защо Хари не беше малко повисок, с по-тъмни очи и с коса до раменете? С други думи — защо не беше Тревилиън?

— Искам да ти покажа нещо — каза Хари и я поведе към западната част на къщата. Влязоха в балната зала — помещение, което Клер беше виждала само веднъж досега. То явно от години не се използваше и беше в ужасно състояние. Столовете, наредени покрай

стените, бяха мръсни, а тапицерията им скъсана. От тавана със златни орнаменти висяха паяжини.

Но в този миг разрушата не личеше, тъй като залата блестеше от светлината на стотици свещи, които се отразяваха в огледалата и полилеите и пламваха в позлатите. На балкона стояха шестима мъже с цигулки.

Когато Хари я въведе в залата, малкият оркестър засвири валс. Всъщност свиреха ужасно, но Клер се усмихна на Хари.

— Тези бяха най-добрите, които успях да намеря в бързината — извини се той.

Беше добър танцьор и ловко я завъртя по паркета. Беше странно и вълнуващо да се носят из огромната зала, а потъмнелите огледа да умножават силуета им.

— Ще се постараю да ти бъда добър съпруг — каза Хари.

Те танцуваха, докато на Клер ѝ се зави свят, но усмивката не слезе от лицето ѝ, а Хари се смееше щастливо.

Наблизаваше залез-слънце и прозорците на балната зала се озариха в пурпурно, когато Клер погледна през рамото на Хари и видя, че Тревилиън стои на вратата. Изведнъж сърцето ѝ щеше да изхвръкне от гърдите ѝ. Той беше дошъл при нея!

Лицето му обаче не изразяваше ревност — беше странно и непроницаемо.

— Ела с мен — каза той.

— Не е възможно — отговори Клер. Не ѝ харесваше начинът, по който разговаряше с нея.

Тревилиън хвърли предизвикателен поглед към Хари и той тутакси побутна Клер към него.

— Върви с него.

— Защо хората винаги изпитват чувството, че са длъжни да му се подчиняват? — попита Клер. Чувстваше се оскърбена. Няколко дни той не я бе потърсил. Какво искаше сега?

Тревилиън с две крачки се озова при нея и я хвана за ръката.

— Причиняваш ми болка. Не искам да дойда с теб.

— Ниса те вика — каза той.

Клер се съпротивляваше с всички сили.

— С дни не ми обръщаш внимание, а сега ме викаш заради любовницата си? Няма да дойда с теб.

Но Тревилиън я вдигна на ръце и я понесе навън. Хари не ѝ се притече на помощ.

— Грешиш, ако си мислиш, че ще ме принудиш да променя решението си. Ще се омъжа за Хари и ще дам покрив на семейството си. Няма да тръгна с теб, независимо какво ще ми кажеш или ще направиш с мен. Ако ме отвлечеш оттук, ще намеря начин да се върна. Ти не можеш да ме...

— Затвори си устата — каза той.

— Не може да разговаряш така с мен като с някоя...

Той спря и я погледна с властните си тъмни очи, така че Клер неволно се хвана за шията му.

— Какво се е случило? — прошепна тя.

Тревилиън не ѝ отговори.

Клер се уплаши. Погледът му ѝ подсказваше, че се беше случило нещо лошо. Навлязоха в парка. На малко хълмче близо до най-хубавата градина с рози бе разпъната малка три стенна шатра, пъстрите прозрачни воали издаваха присъствието на Ниса. Самата Лунна перла лежеше вътре върху меко ложе, облечена в богато бродирана червена рокля.

Клер искаше да каже нещо на Тревилиън, но съгледа до шатрата двама много високи тъмнокожи мъже, препасани само с полички около хълбоците. Голите им мускулести тела бяха изрисувани със сини ивици и пера стърчаха от дългите им коси. Единият от тях свиреше на флейта. Клер позна зловещата мелодия, на която Ниса бе играла Танца на смъртта.

— Какво прави тя тук? — попита Клер. — Кои са тези хора?

— Ниса ще умре. Дошло ѝ е времето — каза Тревилиън тихо.

Клер се мъчеше да проумее. Означаваше ли това, че петте години на Лунната перла като върховна жрица са истекли и сега трябваше да я убият?

— Пусни ме на земята — заповядда тя. — Ако тичаме, ще успеем да я спасим.

— Не бива.

Клер изстина.

— Да не си полудял? Намираме се в Шотландия, а не в някоя варварска страна.

Тревилиън я изгледа свирепо.

— Да не си посмяла да кажеш на Ниса, че не уважаваш религията ѝ. Тя те е поканила, защото те обича. Иска да се сбогува с теб.

Клер имаше чувството, че сънува. Да не би Тревилиън да си е загубил ума?

— Но това е смешно! Веднага ме пусни на земята!

Бяха се приближили до шатрата и през воалите виждаха лицето на Ниса. Тя им кимна и Тревилиън пусна Клер на земята.

Американката се удържа да не се втурне вътре. Приглади роклята си, оправи смарагдовата огърлица и чак тогава влезе вътре. Усмихна се на Ниса.

— Кой тук се готви да умира? — попита тя усмихнато. — Погледни какъв прекрасен ден е навън, а утрешният ще бъде още похубав.

Ниса отвърна на усмивката ѝ.

— Исках да ти кажа сбогом.

— Сбогом ли? Какво говориш? Хайде да заминем двете с теб утре за Лондон! Ще убедя Хари да ни придружи. Искаш ли да те запозная с Хари?

Смехът на Ниса раздвижи воалите.

— За мен няма вече да има утре.

Клер погледна двамата мъже, които стояха отляво и отдясно на шатрата. Бяха твърде заплашителни. Клер седна на една възглавница, наведе се към Ниса и й прошепна:

— Шотландия е свободна страна. Тук не може да ти се случи нищо лошо. Но ако все пак се страхуваш от тези двамата, ще те отведа в Америка. И ще те пазя, докато си жива.

Ниса е целуна по бузата.

— Ти беше добра към мен. Ще се застъпя за теб в отвъдното царство. Там ще бъда на голяма почит, знаеш ли? И ще си остана завинаги хубава.

Клер взе ръката на Ниса.

— Ти ще бъдеш винаги хубава и в тази страна, независимо от възрастта си. Ниса, цялата тази игра е абсурдна. Хайде, ела с мен в къщата.

— Не — отговори Ниса. — Искам да умра тук. Наоколо няма похубаво място, нали?

Клер погледна Ниса, после двамата мъже отвън и накрая Тревилиън, който беше само на две крачки от нея.

— Няма ли да я вразумиш?

Тревилиън погледна Ниса с голяма тъга и поклати глава. В този миг Клер разбра, че Ниса действително искаше да умре. Тя стисна много силно ръката ѝ и каза:

— Ниса, послушай ме. Ти не си в Пеша. Това е друга страна, с други закони. Ще уведомимластите и те ще арестуват тези двама мъже. Ще им попречим да те заплашват със смърт.

— Но мен никой с нищо не ме заплашва — каза Ниса нежно, като все така се усмихваше. — Такава е собствената ми воля. Взех това решение преди много време.

— Да, разбира се — отвърна Клер нетърпеливо. — Но това се е случило далеч от тук, в Пеша. Тук е различно, тук е Шотландия и...

— Няма значения къде се намирам. Та нали аз съм все още Лунната перла и съм дала обет, че ще умра след изтичането на пет години.

По челото на Клер изби студена пот.

— Но ти вече не си в Пеша. Не е необходимо да живееш по онези жестоки закони. Ти си свободна и...

Ниса освободи ръката си и погали Клер по бузата.

— Ти не познаваш моята страна. Смях се със сълзи, когато Франк ми каза, че според теб шотландските селяни са бедни. Ти не знаеш какво е бедност. Не си виждала как хората умират от глад.

— Разбира се, че не съм, и в Америка никога вече няма да познаеш такава бедност.

Ниса сложи пръст на устните ѝ.

— Аз съм израснала в такава бедност. Майка ми роди две деца и умря на седемнадесет години. Значи вече съм я надживяла с две години. В моята страна е голяма чест да те изберат за Лунна перла. За момиче като мен това е единственият начин да се изтръгне от бедността. Само деветте момичета — жрицата и нейните помощнички — се избавят от ужасните лишения. Имах най-големия късмет да стана жрица.

Клер я поглед сниходително.

— Да, сигурна съм, че е било голяма чест, но всичко това е минало. Напуснала си това отвратително място и сега можеш да

правиш каквото си искаш.

Ниса отметна глава назад и погледна Тревилиън.

— Тя не иска да разбере, нали?

Тревилиън кимна.

— Не аз, а вие двамата не искате да разберете! — извика Клер.

— Държите се така, сякаш трябва да зачитаме едно варварство! Не мога да приема това! Млади, красиви жени са умъртвявани в чест на някакъв си идол. Защо вие...

Тревилиън посегна да я прегърне през раменете, но Ниса го докосна и му даде знак да излезе. Махна и на двамата черни мъже отвън.

Когато тримата се отдалечиха до хълмчето и звуците на флейтата загълхнаха, Клер пое дълбоко въздух.

— Сега си вън от опасност — каза тя. — Ако побегнем, ще...

— Не! — прекъсна я Ниса остро. — Защо не се опиташи да ме разбереш? Никой не ме принуждава. Правя го, защото вярвам в него.

Клер губеше търпение:

— Искаш да умреш, за да останеш завинаги красива? Съмнявам се, че разложението труп представлява красива гледка.

— Правя го, защото вярвам в него.

— Но твоята вяра е заблуда! — изкрещя Клер.

— Тя просто е различна от твоята. Срамно е да допускаш, че искам да се разделя с живота заради физическата красота. От край време на всеки петдесет години Лунната перла умира, за да пребъде Пеша. Ако тази традиция се прекъсне, моят град ще загине.

Клер въздъхна облекчено.

— Не гибелта на тези жени е запазила Пеша. Просто градът е бил забравен, пътищата до него са изчезнали. Един прекрасен ден до Пеша ще пътуват влакове. И ти ще можеш да видиш всичко това.

— Няма да го видя, защото ще умра днес.

Клер започваше да се отчайва.

— Пеша е вече открита — каза тя нетърпеливо. — Значи твоята смърт няма смисъл.

Клер мълкна, защото Ниса беше дала знак на Тревилиън отново да се приближи. Той пристъпи към Клер, хвана я през кръста и я притисна до себе си.

— Пусни ме! — извика Клер и се опита да го ритне. — Пусни ме и извикай някого на помощ. Тя иска да бъде умъртвена от тези диваци. Трябва да им попречиш!

— Не — прошепна ѝ Тревилиън в ухoto. — Такава е волята на Ниса.

Клер престана да се съпротивлява. Обърна глава настрани, за да не вижда той лицето ѝ.

— Значи това си имал пред вид, когато каза, че Ниса може да прави каквото си иска? Знаел си го от месеци, нали?

— Узнах го, когато в Единбург тя поиска чашата си.

— Чашата ли? Каква чаша?

Тревилиън посочи с глава Ниса. Един от двамата тъмнокожи мъже тъкмо наливаше някаква течност в грубата златна чаша, която бяха видели в Единбург.

Когато Ниса поднесе чашата към устните си, Клер извика ужасено и се опита да се освободи, но Тревилиън не я пусна. Бореше се, но той я държеше като в менгеме.

Едва когато Ниса изпи чашата до дъно, Тревилиън освободи Клер. Тя се хвърли към Ниса и бръкна с пръст в гърлото ѝ, като крещеше:

— Помогнете ми! Помощ! — но никой от тримата мъже не се отзова. Те стояха и гледаха безучастно.

Ниса не повърна и отровата остана в тялото ѝ. Клер я държеше в прегръдките си и усещаше как животът си отива от нея.

— Ниса! — извика Клер, после я разтърси. — Ниса!

Тревилиън я откъсна от безжизненото тяло.

— Сега тези двамата ще се погрижат за нея.

Мъжът с флейтата отново засвири ужасната мелодия.

Клер не можеше да дойде на себе си. Пред очите ѝ една млада жена, която беше обикнала, се самоуби, а тя не можа да ѝ попречи.

— Ти можеше да я спреш — прошепна тя. — Знаеше какво иска да направи.

— Да — отвърна Тревилиън тихо. — Знаех, че е дошло времето ѝ. Ако Лунната перла изиграе Танца на смъртта, значи ще умре три дни по-късно.

Клер погледна към Ниса. В смъртта тя изглеждаше ще покрасива, ако това въобще бе възможно. Обърна се към Тревилиън:

— Как можа да го допуснеш? — После извика: — Можеше да ѝ попречиш!

— Аз не решавам живота на други хора — отвърна той и очите му блеснаха.

— Не те засяга, нали? Не ни обичаш достатъчно, за да се намесиш. Нея я остави да умре, а мене ме заряза. Ти си безчувствен човек!

Зад тях флейтата замълкна. Двамата тъмнокожи мъже със сини ивици по телата влязоха в шатрата при Ниса. На Клер ѝ прилоша при мисълта, че ще я докоснат.

— Оставете я на мира! — извика Клер. — Не я пипайте!

Единият мъж се наведе да вдигне чашата за отрова, но Клер ги изпревари. Грабна проклетия предмет и понечи да го запрати в един камък. Тревилиън обаче я хвана за китката.

— Не бива да правиш това — каза той тихо. — Желанието на Ниса е чашата да се върне на народа ѝ.

— За да умре още някой, така ли? — възрази Клер.

Тревилиън все още я държеше здраво за китката и я погледна в очите.

— Тази чаша е по-стара, отколкото можем да си представим. — Той разглеждаше тъжно предмета. — Виж колко рубини има по нея. След смъртта на всяка Лунна перла са инкрустирали по един рубин.

Ужасена, Клер се втренчи в чашата, която държеше. Беше обсипана с много, невероятно много рубини. Разтвори пръсти, за да се разбие върху скалата, но Тревилиън я улови.

Двамата мъже отново се обърнаха към Ниса.

— Сега те ще се погрижат за нея — каза Тревилиън.

Клер го погледна с отвращение и омраза.

— Те трябва да извършат своите обреди. Накрая ще изгорят тялото и ще отнесат праха обратно в Пеша. За двамата това е едно дълго пътуване и...

Клер не можеше да понася повече коравосърдечието му. Обърна се и го заудря с юмруци по гърдите.

— Мразя те! Чуваш ли? Мразя те! Ти я погуби. Със същия успех можеше да я застреляш. Ти я уби!

Тревилиън не направи усилие да хване ръцете ѝ. Само пазеше лицето си. Стоеше неподвижно и ѝ позволи да излее гнева си върху

него. И когато Клер се измори и заплака, той не я докосна.

Двамата тъмнокожи мъже носеха безжизненото тяло на Ниса. Единият от тях държеше чашата на смъртта.

Клер прихвана пешите си и ги догони.

— Не бива да слагате рубин за Ниса! — извика тя на человека с чашата.

Той дори не я погледна.

— Рубините означават кръв! Ниса беше не само една от многото, които сте убили. Ниса беше нещо особено! — Клер дръпна смарагдовата огърлица от шията си и се опита да изтръгне големия скъпоценен камък. Напразно. Беше отчаяна. Мъжете щяха да отнесат Ниса.

Тревилиън отново пристъпи към нея.

— Какво искаш да направиш? — попита той тихо.

— Махай се! — извика Клер гневно и продължи да дърпа големия смарагд. — Ниса харесваше смарагди. Сигурно би искала този. Той се нарича „Часът на истината“. Не бива да слагат рубин за нея. Мразя рубините. Никога не съм ги харесвала. — Тя се разплака отново.

Тревилиън рязко дръпна капковидния камък от огърлицата и успя да го откачи. После догони с едри крачки двамата тъмнокожи мъже. Клер го следваше по петите и чу как разговаряше с двамата. Те само клатеха глава.

— Те трябва да вземат смарагда — настояваше Клер.

Тревилиън спореше с хората и Клер забеляза, че търпението му се изчерпва. Двамата мъже го слушаха мълчаливо. Но после отново заклатиха отрицателно глави.

Ненадейно Тревилиън сниши глас и каза нещо, което можеше да бъде само заплаха. Мъжът, който държеше чашата, най-после протегна ръка и взе смарагда. После двамата отново тръгнаха.

Тревилиън се обърна към Клер.

— Те ще вградят смарагда. Съгласиха се, че тази Лунна перла беше по-различна.

Той мълкна за миг, после й подаде ръката си.

Но Клер не пожела да я поеме. Не можеше да забрави случилото се и не му прощаваше, че току-що беше допуснал смъртта на една жена. Обърна му гръб и се спусна надолу по хълмчето.

— Най-после заспа — каза Клер на Хари и оправи завивките на сестра си. Сара Ан реагира толкова бурно, когато научи за смъртта на Ниса, че се наложи да викат лекар. Той ѝ даде успокоително.

— Ти също имаш нужда от сън — каза Хари. Беше останал през цялото време с Маймунката и Клер, докато пристигне лекарят. Наложи се да прегръща Сара Ан, да я люлее на скута си и да я успокоява, докато се тресеше от ридания.

Клер се помъчи да се усмихне, но не успя. Последните дни, и особено последните часове, я бяха съсипали. Хари я взе под ръка, заведе я в едно кресло и ѝ подаде чаша уиски, производство на Мактарвит.

— Той си замина — каза Хари тихо.

— Кой? — попита тя, макар и да знаеше кого има предвид.

— Тревилийн отпътува преди няколко часа. Заедно със слугата си.

Клер кимна. Несъмнено беше останал толкова дълго в Брамли заради Ниса. Беше изчакал да умре, за да се чувства свободен за следващото си завоевание — за следващата си жертва, която щеше да опише в книгите си.

— Добре — каза Клер. — Радвам се, че е заминал.

— Струва ми се, че си твърде жестока към него.

Клер погледна Хари разярено.

— Той я погуби. Стоеше със скръстени ръце и гледаше отстрани как умира. Трябваше да го видиш. Не си помръдна пръста, за да попречи на смъртта ѝ. Краят ѝ го оставил равнодушен. Сигурна съм, че си е наумил да пише за нея в някоя от проклетите си книги.

— Не съм толкова сигурен, че Уили...

— Не го наричай така! Той е капитан Бейкър — човек, който е минал през хиляди неща, без да трепне. Такъв си го представях, преди да се запозная с него, и вече съм сигурна, че това е истинската му същност. Не искам да чувам повече нищо за него.

Хари се намръщи и погледна към чашата си с уиски.

— Както искаш — каза той тихо.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Когато се почука на вратата ѝ, Клер помисли, че е лакеят, който трябва да свали куфарите ѝ долу. От смъртта на Ниса бяха изминали четири дни и тя реши, че, е крайно време да напусне къщата на своя годеник. Хари се беше опитал да говори с нея за датата на сватбата, но Клер беше прекалено съкрушена, за да мисли за нея. За огорчение на родителите им и Клер, и Сара Ан бяха в траур. Но през последните дни родителите им без друго много се оплакваха от тях. Нито майка им, нито баща им искаха да напуснат Брамли.

— Не разбирам защо да не се омъжиш тук — каза Арва. — Харесвам тази къща и искам да остана.

Клер ѝ беше казала, че трябва да отпътуват. Арва се оплакваше, че двете ѝ дъщери са заприличали на монахини в черните си дрехи. И че било цяло чудо, дето дукът още искал да се ожени за Клер.

— Има стотици рухнали покриви във Великобритания — отвърна дъщеря ѝ. — Всеки иска да се ожени за мен. — И отказа да ѝ обяснява повече.

Когато Клер отвори вратата, в коридора стоеше не лакеят, а Лотрис. Американката се усмихна, Лотрис изглеждаше чудесно. Лицето ѝ беше свежо и румено и тя носеше много красива синя рокля.

— Вие просто цъфтите — каза Клер. — Бракът ви се отразява добре.

— Наистина. Всичко надмина най-смелите ми мечти. Джеймс и аз наистина сме щастливи.

Клер се усмихна.

— Много се радвам за вас. — Не ѝ хрумваше какво още да каже и се обърна отново към куфара си. — Радвам се, че ви виждам, преди да замина.

Лотрис пристъпи към Клер и я улови за ръката.

— Дойдох тук, за да поговорим. Хари ми писа.

— Колко мило от негова страна.

Лотрис хвана Клер за раменете и я обърна към себе си.

— Хари много се тревожи за вас. Каза, че можело да се случи нещо непоправимо.

— Не си представям какво би могло да бъде.

Лотрис изгледа строго Клер и очите ѝ напомниха на американката за Тревилиън.

— Наистина вече трябва да тръгвам. Моето семейство доста дълго се ползва от вашето гостоприемство. Прекалено дълго.

— Искам да ви разкажа нещо за Тревилиън и за майка ми — каза Лотрис.

Клер за миг скръсти ръце, после отново се залови с куфара си.

— Наистина нямам време. Лакеят ще пристигне всеки миг и трябва да си пригответ куфарите.

— Лакеят ще почака. Говорих с него.

— Но аз трябва да тръгвам — отвърна Клер. — Не мога повече да остана тук. Трябва да се махна. Разбирате ли... — Гласът ѝ загълхна, защото знаеше, че е безсмислено да спори с Лотрис. Искаше да чуе какво щеше да ѝ каже, и същевременно се боеше. Искаше само да се махне оттук.

Отиде бавно до един стол, седна и погледна Лотрис с очакване. Младата жена си пое дълбоко дъх.

— Никога не съм искала да живея с майка си и да се превърна в онази плаха стара мома, с която се запознахте. Но омразата може да бъде също толкова силна, колкото и любовта, а може би дори и по-силна. Омразата също свързва хората. А ние с майка ми се мразехме.

— Струва ми се, че не бива да говорите така за майка си.

— Казвам ви истината. Тя ме мразеше, защото знаех тайната ѝ.

Клер мълчеше.

— Вие направихте толкова много за мен, че никога няма да мога да ви се отплатя. Дадохте ми нещо, което да замени омразата, завладяла живота ми.

— Любов. — В гласа на Клер се долавяше скептичност.

— Да. — Лотрис се усмихна. — Звучи мелодраматично, нали? Мисля си, че тъй като ми помогнахте, и аз трябва да ви помогна. Искам да ви разкажа нещо за майка си.

— Не сте длъжна да го правите. — Клер малко се боеше от това, което щеше да чуе за тази ужасна Юджени. Струваше ѝ се, че ще повярва на всичко, което ѝ разправят за тази жена.

— Искам да ви разкажа тази история. Изморих се да нося сама това ужасно бреме. — Лотрис си пое дълбоко дъх. — Когато майка ми била млада, тя била много красива и пламенна. — Усмихна се на недоверчивия поглед, който ѝ хвърли Клер. — Наистина не е за вярване, нали? Но е самата истина. Тя се влюбила до безумие в хубав млад мъж, офицер във флота. Обикнала го повече от всичко на света. Направо го обожавала.

Лотрис въздъхна.

— За нещастие, този младеж нямал нищо. Произхождал от дребнобуржоазно семейство и не притежавал пукнато пени. Но за майка ми това нямало значение. Искала само него.

Но после се случило нещо, което променило живота ѝ. Майка ми отишla на бал и тъй като нейният любим също бил там, тя сияела от щастие. Точно тогава я видял и младият дук Макарън, моят баща, и се влюбил в нея. Той бил темпераментен мъж и още на следващия ден отишъл при баща ѝ, за да иска ръката на госпожица Юджени Ричмънд.

Лотрис направи пауза.

— Дядо ми бил ужасен човек. Не знаел какво е добрина и съчувствие. Съобразявал се единствено със себе си. Съобщил на дъщеря си за предложението на дука и веднага добавил датата на сватбата. Дори не я попитал какво мисли за този брак. Своенравната ми майка, разбира се, отвърнала, че иска да се омъжи за своя офицер, но баща ѝ я заплашил, че ако не се омъжи за дука и не се държи така, сякаш го обича, ще убие нейния любим. Старецът не желал да рискува и не разрешил на майка ми да се довери на дука. Погрижил се да се виждат рядко и да не остават без надзор. Последното само още повече разпалило апетита на баща ми. Останал с впечатлението, че бъдещата му жена била скромна и мила.

Лотрис прехапа устни и помълча миг-два.

— Мама се омъжила за баща ми, но по време на сватбата решила, че щом не може да отмъсти на баща си, съпругът ѝ ще плаща за насилието над волята ѝ. По време на сватбената нощ казала на баща ми, че го мрази. Лотрис спря, за да си поеме дъх.

— Предполагам, че отначало той се надявал да спечели чувствата ѝ, но скоро разbral, че тя е твърдоглава като баща си. Колкото повече обиквала своя офицер, толкова повече намразвала съпруга си.

Лицето на Лотрис се разкриви от гняв.

— Мама родила три деца на баща ми. Мисля, че аз — най-малката, не съм влизала в сметките. Сигурно след някой скандал баща ми е отишъл в стаята й, за да я накаже, и така съм се появила аз. Мисля, че след онази нощ те окончателно са се разделили. Сигурна съм, че оттогава всеки е водил собствен живот.

Лотрис мъркна за миг. После продължи със спокоен тон:

— Но после, когато съм била на около три години, офицерът отново се появил в живота на майка ми. Предполагам, че са се срещнали случайно, но тя открила, че го обича все така силно. Той не бил женен. Казал ѝ, че обича само нея и не иска никоя друга.

Майка ми решила, че вече не дължи нищо на съпруга си. Била му родила синовете, които искал от нея, затова решила да го напусне.

Лотрис сведе поглед.

— А заедно с него да напусне и нас. Била намразила и децата си. Ние тримата бяхме типични мургави Монтгомъри, а любимият ѝ бил рус. Майка ми и офицерът подготвили бягството. Тя тайно изнасяла от къщата скъпоценности — неща, които можела да продаде, тъй като прекрасно знаела, че няма да получи нито пени след развода с баща ми. Нейният офицер си бил все така беден като по-рано.

В деня на бягството всичко вървяло по мед и масло. Майка ми успяла незабелязано да се измъкне от къщата и се срещнала на десетина мили от Брамли с любовника си, който я чакал в една карета. Скоро след това обаче нещо се случило на пътя, файтонджията загубил контрол над конете и колата се преобърнала. Любовникът на майка ми умрял на място, същата участ сполетяла и файтонджията. А майка ми била заклещена под каретата и минали много часове, преди да я открият. Кратък ѝ бил премазан.

Лотрис отново направи пауза.

— Шест месеца по-късно се родил Хари. Баща ми знаел, че детето не е от него, а по-късно разбрал и за семейните скъпоценности, които съпругата му изнесла от къщата. Когато Хари бил едва на седмица, баща ми влязъл в стаята на майка ми, погледнал към люлката, хвърлил куп сметки върху леглото ѝ и си излязъл. Това били сметки на любовника. Той купувал с широка ръка коне и дрехи, участвал в залагания и като гаранция посочвал бъдещия си брак с дukesa Макарън.

Лотрис погледна към Клер и видя, че я гледа с немигащи очи.

— Убедена съм, че майка ми е преживяла тежко това. Не стига, че загубила любовника си и крака си, но отгоре на всичко узнала, че нейният идол бил всъщност един обикновен негодник. Но тя била способна само на крайни чувства — или любов, или омраза. Ненавиждала всичко, свързано с името Макарън и посветила цялата си любов на своя красив русокос син.

Лотрис спря, докато Клер се опитваше да осмисли току-що казаното.

— Ако Хари не е син на баща си, то тогава той няма никакво право на титлата — каза Клер тихо.

— Да, той няма ни най-малко право на нея. — Лотрис погледна Клер така настойчиво, че тя отново си спомни очите на Тревилиън.

— Баща ти лишил ли е Хари от наследство?

— Баща ми беше добър човек и никога не би постъпил така. Той обичаше Хари. Обичаше всичките си деца, но неговият любимец беше най-големият му син Алекс. Не беше честно да посвети всичкото си време на него, докато другият ми брат и аз бяхме лишени от всякакво внимание. Алекс имаше баща ми, Хари — майка ми, докато... — тя отново спря и се вторачи в Клер. — ... Уили и аз си нямахме никого.

Клер погледна смяяно Лотрис. Понечи да каже нещо, но не го направи. Изведнъж всичко си дойде на мястото. Сега си обясняваше враждебността на Тревилиън към дukesата и отношението на селяните към него.

— Нима всички в тази къща знаят, че Тревилиън е дукът?

— Повечето знаят. Като дете той беше изгонен от къщата и пратен при бащата на майка ми. — Лотрис преглътна. — Много лошо се отнасяха към Уили, когато беше малък.

Безброй мисли се бълскаха в главата на Клер. Възмущаваше се, че ѝ беше разказал толкова малко за себе си, но не бе усетила дълбочината на разочарованието му. Беше ѝ казал, че я обича, но не ѝ се беше доверил докрай. Ако ѝ беше открил, че той е дукът, родителите ѝ веднага щяха да одобрят брака с него. Клер щеше да получи парите на дядо си и всичките ѝ проблеми щяха да бъдат решени.

Но той не ѝ каза нищо. Скри от нея.

Клер се изправи и отново започна да опакова багажа си.

— Няма ли да кажете нещо? — попита Лотрис. — Току-що ви съобщих, че мъжът, когото обичате, е дук, а мъжът, за когото искате да се омъжвате, въобще няма родство със семейството Монтгомъри.

— Как се казва той? Как е истинското име на Тревилиън?

— Уилям Ричмънд Монтгомъри. Титлата през детството му беше граф Тревилиън и, изглежда, това име му подхожда. — Лотрис хвани ръката на Клер.

— Това ли е всичко? — Очите на Клер пламтяха от гняв. — Той дори не ми каза името си — нещо толкова просто. Питаше ме дали го обичам, дали ще прекарам живота си с него, но не благоволи да ми каже името си. — Тя погледна към куфара си.

— Вие не разбираете. Уили е...

— ... студен човек — допълни Клер. — Аз го обичах. Влюбих се в него въпреки отвратителния му характер и пессимистичните му възгледи. Простих му, когато не ми каза, че е капитан Бейкър. Простих му, когато ми се подиграваше и ме използваше като материал за книгите си. Дадох му всичко, но той не умее да отвръща на любовта с любов.

Лотрис отвори уста, но Клер развълнувано продължи:

— Той стоеше отстрани и гледаше как умира Ниса, без да си помръдне пръста да я спаси. Той винаги заема ролята на зрител, който гледа сеира на другите. Обеща да ме обича, но не му вярвам. Бърка удоволствие с любов.

— Аз вярвам, че ви обича — каза Лотрис. — На никого досега Уили не е правил такова признание.

— Съмнявам се, че въобще е способен на чувства.

Лотрис замълча за миг.

— Искам да прочетете писмата му — каза тя накрая.

— Не — отвърна Клер. — Трябва да тръгвам. Не понасям повече тази къща.

Лотрис сложи отново длан върху ръката на Клер.

— Добре съзнавам, че не бяхме искрени към вас. Мама изпрати Хари в Лондон, за да ви ухажва. Доведоха ви тук заради богатството ви, но вие ни дадохте повече, отколкото можехме да купим с пари, Клер. Благодарение на вас сега имам Джеймс. Хари най-сетне разбра какво представлява майка му. — Лотрис сниши глас: — Мама платила на някого да стреля по Уили.

Ръцете на Клер увиснаха във въздуха.

— Вече ви казах, че умът ѝ не е съвсем наред. Тя искаше титлата за своя скъп Хари и когато чу, че вторият ѝ син е възкръснал, се изплаши, че той ще му я грабне.

Клер погледна Лотрис със смесица от ужас и недоверие.

— Моето семейство не е като вашето. Омразата на майка ми ни съсира всичките. Но ми се струва, че властта ѝ е сломена. Някой е съобщил на Хари в Единбург какво готови тя на Тревилиън. Мама знаеше, че прекарвате много време с Уили и се боеше, че ще се омъжите за него и че той ще вземе парите ви. Изпитваше панически страх, че Уили може да претендира за титлата си. Хари се върна и се опита отново да ви спечели, защото се боеше за живота на брат си. — Лотрис се усмихна. — Хари винаги е обожавал по-големия си брат. Прекалено мързелив е, за да предприеме сам нещо и затова подвизите на Уили бяха за него нещо като заместител. Сигурна съм, че е готов да даде живота си за него.

— А също така и да се ожени за жена, която не обича, само за да спаси брат си.

— Беше на път да го стори, преди да разбере, че Уили ви обича.

Клер махна пренебрежително с ръка. Лотрис я погледна тъжно.

— Искам да ви убедя в това. Тревилиън не е такъв студенокръвен egoист.

— Трябваше да го видите как стоеше със скръстени ръце и наблюдаваше как момичето изпива чаша с отрова. Не, никому не го пожелавам. Ако Тревилиън ми се беше доверил... ако ме обичаше достатъчно, за да ми разкаже нещо за себе си... — Клер въздъхна. — Но сега е вече много късно и няма значение. Той сигурно има основателна причина да не иска прословутата титла. Едва ли ще я вземе и сигурно ще разреши на Хари и в бъдеще да се хвали, че е дук Макарън.

— Да — каза Лотрис. — Тревилиън иска да бъде само капитан Бейкър. Съмнявам се, че ще се върне отново тук.

В този момент вратата се отвори и влезе Хари. След него вървяха четири лакеи с тежки куфари.

— Оставете ги там — махна Хари.

Когато лакеите излязоха, братът и сестрата се обърнаха към Клер и я погледнаха. В този миг тя се досети какво имаше в куфарите. Вътре

бяха писмата на Тревилиън. Някога най-съкровеното ѝ желание беше да прочете личната кореспонденция на капитан Бейкър. Но сега гледаше куфарите така, сякаш бяха пълни с кобри.

Тя отстъпи крачка назад и поклати глава.

— Трябва да се махам оттук.

Хари се облегна на вратата.

— Няма да излезеш от тук, докато не ги прочетеш. Всичките.

Клер изгледа двамата. Красивото лице на Хари изобразяваше свирепа решителност, докато очите на Лотрис горещо я умоляваха.

— Безполезно е. Дори да прочета купчина писма, това няма да промени нищо. Тревилиън не претендира за титлата, поради което родителите ми няма да одобрят брака и аз ще загубя парите на дядо си. А не мисля да оставям сестра си на произвола на съдбата.

— Няма да мръднеш оттук — настояваше Хари.

Лотрис тръгна към първия куфар и го отвори. Вътрешните грижливо с панделки, имаше стотици писма.

— Започна да ми пише, когато го изгониха за пръв път от къщата — тогава беше на девет години. Да ви разкажа ли за този ден?

— Не — каза Клер с твърд глас. — Не искам да знам нищо.

Но въпреки нежеланието ѝ Лотрис ѝ разказа за началото на патилата му. И когато мълкна, Клер започна да чете писмата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Дук Макарън моли за разрешение да се представи на госпожица Клер Уилъгби, пишеше на ръка върху картичката.

Клер я прочете и я остави върху сребърния поднос, който икономът държеше пред нея.

— Предайте на Хари, че багажът ми е готов.

Икономът не помръдна от мястото си.

— Е? — каза Клер и го погледна. Търпението ѝ се изчерпваше и сега тя действително бързаше да напусне Брамли.

— Картичката е от истинския дук — обясни икономът.

Мина време, преди Клер да проумее.

— Тревилиън ли?

Управителят кимна.

— Предайте му, че вече сме си казали всичко. Имам работа. Кажете му, че ми е дошло до гуша от семейството Монтгомъри и че не желая да виждам нито него, нито роднините му.

— Може би мадам ще предпочете да му го каже лично.

Клер щеше да му отговори, че ѝ е тягостно всичко, свързано с Тревилиън. Но промени решението си.

— Къде е той?

— В синята спалня. Това беше стаята на баща му.

Клер кимна в знак, че е съгласна да отиде там. Ще му кажа какво мисля за него, и после ще го напусна завинаги, мислеше тя. Не желая да разговарям с никого от семейството му, нито дори да ги видя. Нещо повече — не желая повече да виждам и капитан Бейкър или да чувам за него.

Икономът отвори вратата към една голяма спалня, която някога е била много хубава. Но сега коприната по стените беше износена и тъмносиньото кадифе на балдахина бе избеляло.

Тревилиън стоеше с гръб към нея и гледаше през прозореца. Беше облечен в съвсем нормален утринен халат. Никакви бродирани

копринени роби. Косата му беше подстригана по модата. Ако не го познаваше, щеше да го вземе за хубав млад джентълмен.

— Аз съм тук — каза тя зад гърба му. — Какво искаш от мен?

Той се обърна и Клер видя, че е изморен, сякаш въобще не беше спал. От смъртта на Ниса беше изминал почти цяла седмица, но гневът ѝ не утихваше. Непрекъснато виждаше засмяното лице на Лунната перла. И в ушите ѝ ечаха отчаяните писъци на Маймунката, когато разбра за смъртта ѝ. Клер си спомни и дима, който беше видяла да се вие към небето — сигурно от погребалната клада на Ниса.

Тревилиън пристъпи към нея. Клер не помръдна, но когато той понечи да докосне бузата ѝ, извърна глава. Ръката му се отпусна безпомощно, после той се обърна и пак отиде до прозореца.

— Лотрис ти е разказала за нашата майка.

— Да — отвърна Клер студено. — Научих голямата тайна на семейството.

— И си прочела писмата ми до Лотрис.

— Да, прочетох ги.

— И какво мислиш за тях?

Какво можеше да му каже? Беше чела дълги часове. Писмата ѝ разкриха една човешка душа, способна на велика любов. Разбра най-после и отношението му към смъртта. Ако действително искаше да напише книга за капитан Бейкър, тези писма ѝ даваха невероятен материал. Но тя знаеше, че никога няма да напише тази биография.

— Мисля, че писмата са изключително интересни.

— Но нито писмата, нито историята с майка ми са те накарали да промениши мнението си и да ми простиш?

— Точно така. Не мога да забравя Ниса. — И с по-тих глас допълни: — Не мога да забравя също, че ми разказа толкова малко за себе си.

Той я изгледа за миг и отново се обърна към прозореца.

— Когато бях малко момче, дядо ми ме възпитаваше, като ми отказваше всичко, което исках. Ако му кажех, че обичам бял хляб, той се погрижваше никога да не ми дават. Кажех ли му, че мразя моркови, три пъти на ден ми сервираха моркови. Оттогава ми е трудно да моля за това, което искам най-много.

— Да — отвърна Клер раздразнено, — за твоето детство научих повече, отколкото исках да зная. Сигурна съм, че е било ужасно. Майка

ти те е мразела, а баща ти въобще не се е сещал, че съществуваш на този свят. Дядо ти бил жесток към теб. Имал си предостатъчно причини за тежкия си характер и навъсеното си държане. Имаш всички основания да изпитваш съжаление към себе си.

Тревилиън я изгледа смяяно.

— Какво очакваш от мен? — продължи тя със същата студенина.
— Съчувствие? Имаш съчувствието на брат си и сестра си и на почти всички твои роднини, които живеят в къщата. Бедният Уили! Горкият малък граф, когото никой никога не е обичал! Разбира се, на никого не му е хрумвало, че ако ти се беше държал иначе и ако мислеше и за другите, а не само за себе си, нямаше да бъдеш толкова често наказван. Представям си с какво удоволствие си казвал на дядо си, че мразиш моркови. Научи ли се накрая да го лъжеш?

Тревилиън я гледаше смяяно и объркано примигваше.
Постепенно слизването му се замени с усмивка.

— Точно така. Веднъж готовачката направи божествен бадемов сладкиш. След първата хапка го изплюх и казах, че това е най-отвратителното нещо на света. След което дядо ми нареди всеки обяд месеци наред да ми поднасят бадемов сладкиш, докато с нежелание признаях, че е започнал да ми харесва. И до ден-днешен празнувам всяка моя победа с бадемов сладкиш.

Клер не се усмихна.

— Колко забавно! Значи в края на краишата малкият Уили се е нагодил отлично към дядо си. И победителят излезе ти, нали? Правил си каквото си искаш и един ден си решил да напуснеш стареца. Ти винаги си правил само онова, което си искал, нали? Никой не е бил в състояние да ти попречи или да ти повлияе по някакъв начин.

— Майка ми...

— Ха! — възклика Клер. — Не можеш да ме заблудиш. Прекалено много знам вече за теб. Мисля си, че ако бях прекарала повече време с тази жена, щях да се досетя чий син си. Вие толкова си приличате по характер. И двамата сте въплътеното самолюбие. Тя използва за претекст загубената си любов, а ти...

— Да? — каза той тихо. — Какво използвам аз?

— Каквото ти падне. Мога ли сега да си вървя? Ти се опита да спечелиш моето съчувствие и не успя. Стига сме съжалявали горкия прогонен дук.

Тревилиън се отпусна в едно кресло.

— Май не успях да те накарам да ме обичаш?

— Точно така. Известно време те обичах, но това беше, преди да те познавам.

Тревилиън въздъхна.

— Значи ще се омъжиш за Хари и ще му родиш няколко руси дечица.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Не, няма да се омъжа за Хари. Прекалено съм романтична, за да го направя. Искам да се свържа само с човек, когото обичам. Знам, че ще бъде трудно, след като аз...

— След като ти — какво?

Тя го погледна дръзко.

— След като обичах човек като теб. Ще ми бъде трудно да те забравя.

Той се усмихна иронично.

— Благодаря ти поне за това признание.

Двамата замълчаха.

— Каза ли всичко, което искаше да ми кажеш? — осведоми се Клер. — Имам да опаковам още някои неща.

— Клер — каза Тревилиън тихо. — Обичам те. Още от първия миг. Аз... аз имам нужда от теб.

Клер присви очи.

— Да, ти имаш нужда от мен. Аз съм единственият човек, на когото не можа да вземеш страх. Не се боя от теб. Не се свивам уплашено, когато ме погледнеш разгневено или ми крешиш. Затова идваш сега. Великият капитан Бейкър — човекът, който кара хората да треперят само като ги погледне, не може да постави на мястото й една деветнадесетгодишна американка.

Тревилиън се усмихна.

— Колко си права. От мига, когато се запознах с теб, започна да ме командваш. Първото нещо, което чух от теб, беше заповед. Използваше всеки повод, да ми казваш в какво греша. Критикуваше книгите ми, дрехите ми, онова, което казвах, и начина, по който ти го казвах. Знаеш ли, че всъщност ние двамата много си подхождаме.

Клер му обърна гръб, за да не види сълзите, които се появиха в очите й. Тревилиън беше единственият човек, любопитен колкото нея

самата, изгаряящ от желанието да научи колкото се може повече за света.

Той се изправи и застана зад нея — достатъчно близо, за да я прегърне, но не го направи.

— Напълно ли умря любовта ти към мен?

— Не — призна му тя искрено. — Струва ми се, че ще ме погребат с нея. Но не искам да живея с теб. Ще търся някой, който не се изолира от живота и активно участва в него.

— Но аз винаги съм действал...

Тя се обърна разгневено към него.

— Не, не е вярно. Ти си намираш предлози. Твърдиш, че ме обичаш, но не пожела да ми попречиш да се омъжа за друг мъж. Не искаш да станеш дук, защото това би ти създало проблеми. Ще трябва да се сблъскаш с други хора, например със селяните арендатори и с майка си. За теб е много по-просто да не се обвързваш с нещата, а само да ги наблюдаваш отстрани. — Тя си пое дълбоко дъх. — Знаеш ли какво си мисля? Когато ми предложи да се омъжа за теб, ти всъщност не ме искаше. Предричаше, че само след няколко години ще те намразя — само и само, за да не се съглася.

Известно време той не каза нито дума, само стоеше неловко и я гледаше.

— Какво ще те убеди, че те обичам? Какво ще те накара да повярваш, че искам да си с мен завинаги?

Клер се изсмя подигравателно.

— Покажи ми, че не стоиш със скръстени ръце и не гледаш пасивно как някой умира. Покажи ми, че си човешко същество и че си мъжът, който е написал тези писма. Четох за него, но още не съм го видяла.

Тревилиън отиде до един гоблен и го дръпна. Отзад се отвори врата.

После Клер чу гласа ѝ.

— Омръзна ми да чакам — оплакваше се Ниса — Цялата се вкочани от студ. Ти... — Ниса спря, като видя лицето на Клер. — Нима не си ѝ казал? — попита Ниса. — Как можа досега да мълчиш?

— Просто не успях — усмихна се Тревилиън. — Тя не ми даде възможност. Ти си моят подарък за нея.

Клер се обърна и побягна към вратата, но Тревилиън я задържа.

— Мислех, че подаръкът ще те зарадва.

— Нима трябва да се радвам, задето ме правиш на глупачка? Кой знае как си се забавлявал, когато молех онези мъже да вградят смарагд върху чашата за момиче, което никога не е умирало.

Лицето на Тревилиън се вкамени.

— Защо винаги си мислиш за мен най-лошото?

Клер се освободи от него и се спусна към вратата. Ниса ѝ препречи пътя.

— Хайде, стига вече — каза тя на Клер. — Този мъж се е побъркал от любов по теб. Прости му.

Клер я изгледа свирепо.

— Мислех, че наистина си се самоубила. Не предполагах, че е само шега.

Ниса се засмя.

— Но аз наистина бях умряла. Лунната перла си отиде в уречения ден. Франк ме върна от царството на мъртвите и сега живея втори живот.

Клер се намръщи, а Ниса я притегли към един стол.

— Ела, ще ти разкажа всичко.

Клер се оставил Ниса да я настани удобно и изслуша историята ѝ. Не погледна към Тревилиън, който стоеше с гръб към тях до прозореца.

Ниса ѝ разказа, че погълнала отровата, за да умре. Вярвала, че е изпила смъртоносно вещество, и наистина скоро загубила съзнание. Тревилиън обаче допуснал, че това е само силен опиат. Когато хората от Пеша настояли на всяка цена да изгорят трупа на Ниса, той решил, че по всяка вероятност огънят трябва да я умъртви действително. Тревилиън знаел, че двамата пешанци са само пратеници и може би дори не подозират, че Ниса не е мъртва. Той им дал доста злато, за да не изгарят безжизненото ѝ тяло. После им връчил вързопче с пепел от огнището на Мактарвит, което да отнесат в родината си.

Тревилиън и Ангъс три дни се мъчили да събудят Ниса. Наливали ѝ в гърлото отвратителни на вкус отвари, докато тя искала само да спи. Тревилиън я карал непрекъснато да се разхожда из къщичката на Мактарвит. Не спал три денонощия, защото се боял, че Ниса ще загуби съзнание и повече няма да се свести.

Ниса ѝ разправи какво повтарял Тревилиън:

— Щом Клер иска Ниса да е жива, аз ще я възкреся.

— Аз умрях така, както трябваше да умре Лунната перла — повтори Ниса сякаш за свое оправдание. — И сега мога да живея както си искам. Франк ме покани да остана тук при неговото семейство. — Тя се обърна и погледна гърба на Тревилиън. — Сега мога ли да си вървя?

Той кимна и Ниса излезе от стаята.

Клер постя за миг като вкаменена на стола си, после се изправи и тръгна към Тревилиън.

— Ти си направил всичко това? Защо?

— Защото исках да бъдеш моя. — Той се обърна към нея и тя видя, че очите му горяха. — Бях решил да замина. Исках да напусна страната в деня, в който умре Ниса. И бях склонен да си кажа, че такава е волята на Аллаха, щом като не можем да сме заедно.

Изведнъж той я сграбчи за раменете.

— Клер, ако се омъжиш за брат ми, ще ви убия и двамата. Съживих жената, която искаше да умре, защото ти го пожела. Ако искаш да бъдеш дukesа, ще стана дук. Клер, не ме оставяй!

— Няма — прошепна тя. — Никога вече няма да те оставя.

ЕПИЛОГ

Клер съобщи на родителите си новината, че ще се омъжи за друг, не за Хари, и, както се очакваше, те не одобриха брака ѝ с един учен — пътешественик. След което Тревилиън се заключи с тях в една стая. Когато по-късно родителите ѝ излязоха оттам пребледнели, те дадоха съгласието си за този брак. Така и не се разбра по какъв начин ги бе убедил Тревилиън.

Клер и Тревилиън се венчаха безшумно и след няколко седмици заминаха за Африка, където той — все още под името капитан Бейкър, осъществи няколко експедиции във вътрешността на континента. Клер го чакаше на брега. Тя написа книга за живота си в Африка, която за голямо учудване на Тревилиън, се превърна в бестселър. Окуражена от успеха, Клер написа още цяла поредица книги за техните пътешествия, а когато вече косите ѝ започнаха да побеляват, създаде и своя шедьовър — биографията на капитан Бейкър.

Но с изключение на тази биография книгите на Клер не издържаха проверката на времето, докато съчиненията на Тревилиън и досега са най-ценният извор на информация за чужди цивилизации и първобитни народи. Сто години по-късно неговите книги се четат със същия интерес и въодушевяват поколения учени и любители на приключения.

Цял живот Клер и Тревилиън прекрасно се допълваха. Те обиколиха света заедно и останаха неразделни до последния си дъх.

Родителите на Клер и сестра ѝ останаха в Брамли и един ден Маймунката се омъжи за Хари, който стана дук. Двамата създадоха щастливо семейство. Подхождаха си физически, иначе всеки имаше свой собствен живот. Маймунката стана известна светска дама, а Хари беше може би най-добрият ловец в Англия. Родиха им се много красиви деца.

От малка чувствителна към бедността, Маймунката се научи тъй добре да ръководи именията, че много скоро увеличи състоянието на клана Монтгомъри.

Юджени — старата дукеса, се оттегли в своето вдовишко имение. След сватбата на Хари хората я виждаха и чуваха все по-рядко и по-рядко.

Синовете на Ангъс Мактарвิต се завърнаха от Америка и поеха семейното предприятие. Уискито на Мактарвิต се прочу по целия свят.

Ниса остана при семейството Монтгомъри и доживя до петдесет и девет годишна възраст. Тя не се омъжи и до самата си смърт се чувстваше най-красивата жена на света. Това ѝ нашепваха и тълпите млади мъже, които до последния ѝ ден я обкръжаваха с възхищение и любов.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.